JAMES PATTERSON PREZINTĂ

Seria
Anchetele lui Audrey Rose

DRACULA

Pe urmele Prințului Nemuritor

KERRI MANISCALCO

Bestseller *New York Times*

LEDA EDGE

KERRI MANISCALCO

— Seria: Anchetele lui Audrey Rose —

DRACULA
PE URMELE PRINŢULUI NEMURITOR

— VOLUMUL II —

Original: *Hunting Prince Dracula* (2017)

Traducere din limba engleză:
OANA CHIŢU

virtual-project.eu

— 2019 —

Mamei şi tatei,
pentru că mi-au arătat că
între paginile cărţilor se găsesc nenumărate aventuri.

Şi surorii mele,
pentru că m-a însoţit în toate călătoriile mele misterioase,
reale şi imaginate.

Trufaşă moarte, ce ospăţ găteşti în veşnicu-ţi celar, de-ai doborât
Atâţia principi, cu o lovitură
Atât de sângeroasă, la pământ?[1]

William Shakespeare, *Hamlet,* actul V, scena 2

[1] William Shakespeare, *Hamlet,* trad. Ion Vinea, Editura Univers, 1971 (n.red.).

Brasov
R O M A N I A
Bran Castle
1. Audrey Rose's tower chambers
2. Thomas's rooms
3. basement morgue/entrance to underground tunnels
4. food stores
5. Radu's class
6. Percy's surgical theater
7. Anastasia's rooms
8. master library
9. underground tunnels

Bucureşti, 1890, vedere generală

UNU
FANTOME DIN TRECUT

Orient Express
Regatul României
1 decembrie 1888

Trenul nostru îşi croia drum, scrâşnind, de-a lungul liniilor ferate care duceau spre colţii albi ai munţilor Carpaţi. Din locul în care ne aflam, undeva în afara Bucureştiului, capitala României, culmile erau de culoarea unor vânătăi trecute.

Judecând după cantitatea generoasă de ninsoare, munţii erau, pesemne, la fel de reci ca un trup mort. Iar ăsta era un gând fermecător pentru o dimineaţă cu vreme crâncenă.

Un genunchi lovi *iar* latura din lemn sculptat a peretelui despărţitor din cuşeta mea personală. Am închis ochii, rugându-mă ca tovarăşul meu de drum să adoarmă la loc. Încă un tremur nervos al picioarelor lui lungi mi-ar fi destrămat calmul. Mi-am lipit capul de scaunul cu spătar înalt, din pluş, concentrându-mă la catifeaua moale şi nu la dorinţa de a-mi înfige acul pălăriei în piciorul lui, care se bâţâia cu neobrăzare.

Simţindu-mi în sfârşit enervarea crescândă, domnul Thomas Cresswell şi-a schimbat poziţia pe scaun şi a început să bată cu degetele înmănuşate în pervazul ferestrei din compartimentul nostru. De fapt, era compartimentul *meu.* Thomas avea propria cabină, dar insista să-şi petreacă fiecare oră din zi în compania mea, în eventualitatea că un ucigaş în serie avea să urce în tren şi să dezlănţuie un carnagiu.

Cel puţin asta era povestea ridicolă pe care Thomas o turnase însoţitoarei noastre, doamna Harvey, femeia drăguţă şi cu părul argintiu care se îngrijise de el pe vremea când locuia în apartamentul din Piccadilly, Londra.

Momentan, doamna Harvey se bucura de a patra rundă de moţăială de când începuse ziua, ceea ce era cu adevărat o ispravă, căci nu trecuse mult de la ivirea zorilor.

Tata căzuse bolnav în timpul şederii la Paris, aşa că pusese deopotrivă încrederea lui şi virtutea mea în mâinile doamnei Harvey şi ale lui Thomas. Faptul acesta demonstra irevocabil respectul pe care tata i-l acorda lui Thomas şi felul extrem de convingător în care prietenul meu putea deveni cel mai inocent şi mai fermecător om din lume când era nevoie.

Brusc, mâinile mi s-au încălzit în mănuşi. Alungându-mi senzaţia asta din minte, atenţia mi-a lunecat de la părul castaniu-închis al lui Thomas şi de la paltonul lui impecabil croit, la jobenul abandonat şi la ziarul românesc. Studiasem suficient de mult limba cât să înţeleg, în mare parte, despre ce era vorba. Titlul era următorul: *S-A ÎNTORS PRINŢUL NEMURITOR?* În apropiere de Braşov – chiar locul spre care călătoream –, fusese găsit un trup cu un ţăruş înfipt în inimă, făcându-i pe superstiţioşi să creadă imposibilul: voievodul român Vlad Drăculea, zis şi Dracula, mort de secole, era, de fapt, viu. Şi ieşise la vânătoare.

Ştirea era o prostie menită să bage frica în oameni şi să vândă gazeta. Nu existau fiinţe nemuritoare. Oamenii în carne şi oase erau adevăraţii monştri, iar aceştia puteau fi răpuşi cu uşurinţă. Până şi Jack Spintecătorul sângerase ca toţi oamenii. Deşi ziarele susţineau că încă bântuia prin ceaţa londoneză. Unele gazete pretindeau chiar că ar fi plecat în America.

Măcar dacă ar fi fost adevărat…

Un junghi din nefericire prea bine cunoscut mi-a cuprins deodată pieptul, tăindu-mi respiraţia. Mereu păţeam asta când mă gândeam la cazul Spintecătorului, iar amintirile pe care mi le trezea erau cumplite. Când mă uitam în oglindă, vedeam aceiaşi ochi verzi şi aceleaşi buze roşii; urmele evidente ale originii indiene a mamei şi ale nobleţei tatălui. Pentru un ochi străin, încă eram o fetişcană voioasă de şaptesprezece ani.

Totuşi, sufletul meu fusese puternic zdruncinat. Mă întrebam cum de puteam arăta aşa de teafără şi de liniştită, când înăuntrul meu se dezlănţuise o furtună.

Unchiul simţise schimbarea din mine, observând greşelile copilăreşti pe care, în ultimele zile, le tot făcusem în laboratorul lui. Ba uitasem să curăţ lamele cu acid fenic, ba ignorasem să prelev specimene. O dată, rupsesem pielea rece ca gheaţa, deşi, de obicei, operam cu precizie cadavrele aliniate pe masa lui de examinare. Unchiul nu spusese nimic, dar ştiam că era dezamăgit. Se presupunea că ar trebui să am o inimă de piatră în faţa morţii. Poate că, până la urmă, nu eram făcută pentru o carieră în domeniul medicinei legale.

Tap. Tap-tap-tap. Tap.

Am scrâşnit din dinţi în timp ce Thomas bătea darabana în ritmul roţilor de tren. Era de-a dreptul incredibil cum de izbutea doamna Harvey să doarmă cu toată larma din jur. Cel puţin, Thomas reuşise să mă tragă afară din prăpastia aceea a emoţiilor. Emoţii prea tăcute şi prea tulburi. Stătătoare şi putrede ca apa unei mlaştini locuite de creaturi cu ochi roşii ce înotau în străfunduri. Aceasta era o imagine care se potrivea bine locului spre care ne îndreptam.

Curând, aveam să coborâm la Bucureşti, înainte de a ne continua drumul cu trăsura spre castelul Bran, sediul Institutului Naţional de Criminalistică şi Medicină Legală, aşa cum era numit în română. Doamna Harvey avea să-şi petreacă o noapte sau două în Braşov, înainte de a se întoarce la Londra. O parte din mine dorea nespus să meargă cu ea, deşi nu aş fi recunoscut niciodată asta în faţa lui Thomas.

Deasupra cabinei noastre, un candelabru opulent se legăna în ritmul trenului. Cristalele lui zornăiau lovindu-se unul de celălalt, acompaniind bătăile sacadate ale lui Thomas. Alungându-mi gândurile sâcâitoare din minte, am privit lumea de afară dispărând în rotocoalele de aburi şi printre crengile ce şfichiuiau aerul. Ramurile desfrunzite erau îmbrăcate într-o mantie îngheţată şi albă, iar

reflexiile lor tremurau pe albastrul atât de lustruit, că semăna cu abanosul trenului nostru de lux, în timp ce vagoanele din faţă se înclinau înainte, pe şine, tăind ţinutul presărat cu promoroacă.

Mi-am apropiat faţa de geam şi mi-am dat seama că ramurile nu erau acoperite de zăpadă, ci de gheaţa ce se aprindea, practic, ca o flacără în lumina orbitoare, portocalie şi roşiatică a zorilor. Priveliştea era aşa de liniştitoare, că aş fi putut să uit... Lupi! M-am ridicat aşa de brusc, încât Thomas a sărit de pe scaunul lui. Doamna Harvey sforăia tare. Sunetul aducea cu un mârâit. Am clipit şi creaturile au dispărut, înlocuite de ramurile ce se legănau în timp ce trenul pufăia mai departe.

Ceea ce luasem eu drept colţi lucitori nu erau decât ramuri îngheţate. Am răsuflat uşurată. Mi se păruse că aud urlete fantomatice toată noaptea. Acum aveam vedenii.

— O să-mi... întind oasele puţin.

Thomas şi-a ridicat sprâncenele lui negre, mirându-se, fără îndoială, sau, mai degrabă, admirând felul meu direct de a ignora eticheta. S-a înclinat în faţă, dar înainte de a apuca să-şi ofere compania sau să o trezească pe însoţitoarea noastră, m-am îndreptat spre uşă şi am deschis-o.

— Am nevoie de câteva momente. Singură!

Thomas a rămas cu ochii aţintiţi la mine mai mult decât ar fi fost necesar, înainte de a-mi răspunde.

— Încearcă să nu-mi duci prea mult dorul, Wadsworth!

Thomas s-a aşezat la loc, doar uşor dezamăgit, înainte ca înfăţişarea lui să-şi reia mina jucăuşă. Ochii lui nu păreau însă cuprinşi de bună dispoziţie.

— Deşi s-ar putea să-ţi fie imposibil. Mie unul mi-e foarte dor de mine atunci când dorm.

— Ce-ai spus, dragă? a întrebat doamna Harvey, clipind în spatele ochelarilor.

— Am zis că ar trebui să încerci să numeri oi.

— Am adormit iar?

Am profitat de confuzie şi am închis uşa în urma mea, prinzându-mi rochia. Nu voiam ca Thomas să-mi vadă

expresia, pe care încă nu izbuteam să o ascund prea bine în prezenţa lui.

Am pornit la întâmplare pe coridorul îngust, nepăsătoare la grandoarea trenului, în timp ce-mi croiam drum spre vagonul-restaurant. Nu puteam sta aici prea mult timp neînsoţită, dar aveam nevoie de o clipă de libertate. Aveam nevoie să fug, măcar de propriile gânduri şi griji.

Săptămâna trecută o văzusem pe verişoara mea, Liza, urcând scările casei în care locuiam. Ar părea un lucru normal, doar că ea plecase la ţară cu câteva săptămâni în urmă. După câteva zile, se întâmplase ceva mult mai înspăimântător. Mi se păruse că văd un cadavru din laboratorul unchiului înclinându-şi capul spre mine. Privirea lui neclintită fixase cu dojană bisturiul din mâna mea, în timp ce din gură îi ieşeau viermi ce cădeau pe masa de examinare. Când am clipit, totul a revenit la normal.

Adusesem cu mine, în călătorie, mai multe jurnale medicale, dar nu avusesem ocazia să caut informaţii despre simptomele mele, din moment ce Thomas mă studia tot timpul. Îmi spusese că trebuia să-mi înfrunt jalea, însă eu nu mă simţeam pregătită să redeschid rana. Poate că aveam să o fac, într-o zi.

Câteva compartimente mai încolo, zgomotul făcut de o uşă care se deschidea m-a adus cu picioarele pe pământ. Un bărbat frezat după ultima modă a ieşit din cameră, traversând rapid coridorul. După felul în care îi cădea pe umerii laţi, costumul lui de culoarea cărbunelui era făcut dintr-un material scump. Când omul şi-a tras un pieptăn din argint din redingotă, aproape că am ţipat. Ceva s-a răsucit în mine aşa de violent, încât mi s-au înmuiat genunchii.

Nu era cu putinţă! Doar murise cu câteva săptămâni bune în urmă, în acel accident oribil. Mintea mea îşi dădea seama că era imposibil să fie el omul ce-mi răsărise în cale, cu părul lui perfect aranjat şi hainele asortate, însă inima refuza să mă asculte.

Mi-am strâns rochia crem în pumni şi am fugit. Aş fi

putut recunoaşte paşii aceia oriunde. Ştiinţa era incapabilă să explice puterea iubirii sau a speranţei. Nu existau formule sau deducţii pentru a înţelege, indiferent ce susţinea Thomas cu privire la ştiinţă şi la caracterul omenesc.

Bărbatul şi-a ridicat pălăria spre pasagerii care se aşezaseră la ceai. Nu eram decât pe jumătate conştientă de privirile mirate ale oamenilor, în timp ce tropăiam în urma lui. Propriu-mi joben înalt era înclinat într-o parte.

Omul s-a apropiat de uşa fumoarului, oprindu-se un moment pentru a smuci uşa ce ducea afară înainte de a-şi continua drumul dintre vagoane. Fumul s-a strecurat din încăpere şi s-a amestecat cu un suflu rece de aer. Mirosul era suficient de puternic cât să-mi facă măruntaiele să se revolte. Am întins mâna, întorcându-l pe bărbat spre mine, gata să-mi arunc braţele în jurul gâtului său şi să plâng. Întâmplările de luna trecută nu fuseseră decât un coşmar. Fratele...

— *Domnişoară?*[2]

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Frizura şi hainele nu aparţineau persoanei pe care mi-o imaginasem eu. Mi-am şters prima lacrimă ce apucase să-mi alunece pe obraji, fără să-mi pese că îmi întindeam creionul cu care obişnuiam acum să-mi conturez ochii.

Omul a ridicat un baston cu cap de şarpe, mutându-l în cealaltă mână. Nici măcar nu ţinuse un pieptăn. Începeam să nu-mi mai dau seama bine ce era real şi ce nu. Am făcut un pas în spate, conştientă brusc de sunetele înăbuşite ale conversaţiilor din vagonul din urmă. Clinchetul ceştilor, accentele amestecate ale călătorilor din toată lumea creşteau în pieptul meu. Panica mă făcea să respir mai greu decât corsetul care-mi strângea coastele.

Am gemut, încercând să inspir suficient aer, cât să-mi calmez nervii agitaţi. Zornăiturile şi râsetele s-au preschimbat într-un ţipăt ascuţit. O parte din mine îşi dorea ca zgomotul să înghită pulsul ce-mi bubuia în cap. Mi se făcea rău.

---

[2] În română, în original (n. tr.).

— Sunteţi bine, *domnişoară?* Păreţi...

Am râs, nepăsându-mi că omul s-a tras deodată înapoi din cauza reacţiei mele neaşteptate. Oh, dacă exista cumva o fiinţă superioară, sunt sigură că în acele momente se distra pe socoteala mea! În cele din urmă, mi-am dat seama că omul mi se adresase în română. Bărbatul nu era nici măcar englez. Vorbea română. Iar părul lui nu era deloc blond. Era castaniu-deschis.

— *Scuze*[3]*,* am zis, forţându-mă să mă calmez, cu o scuză slabă şi o înclinare uşoară din cap. V-am confundat cu altcineva.

Înainte să mă fac şi mai mult de râs, mi-am pus bărbia în piept şi m-am retras repede spre vagonul meu. Mi-am ţinut capul în pământ, ignorând şoaptele şi chicotele, deşi auzeam destule.

Trebuia să-mi revin înainte de a da iar ochii cu Thomas. Preferasem să-l ignor, însă îi zărisem îngrijorarea ridându-i fruntea, grija pe care o punea în felul în care mă tachina sau mă enerva. Ştiam precis ce încerca el să facă de fiecare dată când se juca cu nervii mei. După lucrurile prin care trecuse familia mea, orice gentleman m-ar fi tratat ca pe o păpuşă de porţelan, uşor de spart şi părăsită pentru că era stricată. Thomas însă nu era ca alţi tineri.

Am ajuns prea repede în dreptul compartimentului meu, aşa că mi-am îndreptat spatele. Era momentul să port masca rece a omului de ştiinţă. Lacrimile mi se uscaseră, iar inima-mi era acum un pumn strâns în piept. Am inspirat şi am expirat. Jack Spintecătorul nu avea să se mai întoarcă niciodată. Acesta era adevărul.

Nu exista niciun criminal în serie în acel tren. Acesta era un alt fapt bine ştiut.

Toamna Terorii se încheiase luna trecută.

Lupii nu vânau, mai mult ca sigur, niciun pasager din Orient Express.

Dacă nu aveam grijă, aş fi putut începe să cred că Dracula se trezise din morţi.

Am inspirat încă o dată adânc înainte să trag de uşă,

---

[3] În română, în original (n. tr.).

alungând toate gândurile despre prinţi nemuritori chiar în timp ce intram în compartiment.

DOI
NEMURITORUL PREAIUBIT

Orient Express
Regatul României
1 decembrie 1888

Thomas îşi ţinea ochii aţintiţi pe fereastră. Degetele lui îmbrăcate în mănuşi de piele încă băteau darabana în acel ritm iritant. *Tap. Tap-tap-tap. Tap.*

În mod deloc surprinzător, doamna Harvey îşi odihnea ochii încă o dată. Sforăitul ei molcom indica faptul că adormise în timpul celor câteva minute în care lipsisem. M-am uitat la tovarăşul meu, însă Thomas fie era căzut pe gânduri, fie, cel mai probabil, s-a prefăcut că nu mă observă în timp ce m-am strecurat pe scaunul din faţa lui. Profilul său era un studiu de linii şi unghiuri perfecte întoarse, cu grijă, spre lumea îngheţată de afară. Ştiam că Thomas îmi simţise privirea. Gura lui era puţin prea curbată într-un zâmbet satisfăcut ca să fie doar din cauza unor gânduri aiurea.

— Trebuie neapărat să baţi aşa de enervant din degete, Thomas? am întrebat. Mă scoate din minţi, ca pe unul dintre personajele nefericite ale lui Poe. Plus că n-ar fi exclus să îi dai coşmaruri sărmanei doamne Harvey.

Thomas s-a întors la mine. Preţ de o clipă, ochii lui de un căprui profund s-au oprit asupra mea. Era privirea aceea – caldă şi primitoare ca un petic de soare într-o zi rece de toamnă – care anunţa necazuri. Îi vedeam parcă mintea jonglând cu obrăzniciile, în timp ce gura lui s-a curbat şi mai mult în sus. Zâmbetul strâmb făcea loc unor gânduri pe care mătuşa Amelia le-ar fi găsit pe deplin indecente. Iar felul în care privirea lui a căzut pe buzele mele mi-a confirmat că Thomas era conştient de ceea ce făcea. Diavolul!

— Poe? O să-mi scoţi inima din piept şi o să o aşezi sub

patul tău, Wadsworth? Trebuie să recunosc, nu e tocmai maniera ideală de a ajunge în dormitorul tău.

— Pari îngrozitor de sigur de abilitatea ta de a fermeca orice alte fiinţe în afară de şerpi.

— Recunoaşte! Ultimul nostru sărut a fost de-a dreptul palpitant.

Thomas s-a înclinat în faţă, apropiindu-şi de mine frumosul lui chip. Însoţitoarea ar fi putut să nici nu existe. Inima mi-a luat-o la goană când am observat petele mici din irisurile lui. Erau ca nişte sori mărunţi, din aur, ce mă atrăgeau cu razele lor fermecate.

— Spune-mi că nu visezi să te sărut iar!

Privirea mea a trecut iute peste chipul lui luminat de speranţă. Adevărul era că, în ciuda tuturor evenimentelor macabre ce avuseseră loc luna trecută, visam, într-adevăr, la o altă întâlnire romantică. Asta mă făcea cumva să simt că trădam nepermis de mult perioada mea de doliu.

— Primul şi ultimul sărut! i-am amintit. De vină a fost adrenalina ce-mi curgea prin vine, după ce aproape că am murit din cauza tâlharilor acelora, nu puterea ta de convingere.

Un zâmbet drăcesc i-a ridicat complet colţurile buzelor.

— Dacă mai găsesc o situaţie periculoasă în care să ne găsim amândoi, te-aş ispiti din nou?

— Ştii, îmi plăceai mai mult când nu vorbeai.

— Ah – Thomas s-a lăsat în scaun, inspirând adânc –, mă placi oricum!

Am încercat din răsputeri să-mi ascund zâmbetul. Ar fi trebuit să ştiu că nemernicul avea să găsească o cale de a întoarce conversaţia noastră spre subiecte atât de indecente! De fapt, eram chiar surprinsă că durase aşa de mult să devină iar vulgar. De la Londra la Paris călătoriserăm alături de tata, care voise să ne vadă urcaţi în impresionantul *Orient Express,* iar Thomas se purtase ca un gentleman fermecător tot drumul. Abia dacă îl recunoşteam, în timp ce conversa tihnit cu tata, în faţa unei căni cu ceai şi a farfuriei cu biscuiţi. Dacă nu i-aş fi observat zâmbetul ştrengar pe care-l afişa când nu se uita

tata sau liniile cunoscute ale obrajilor lui fermi, aş fi putut afirma că era un impostor. Nu era chip ca acest Thomas Cresswell să fie unul şi acelaşi cu băiatul enervant de inteligent care-mi devenise drag toamna trecută.

Mi-am împins o şuviţă de păr negru după ureche şi mi-am aruncat iar privirea pe fereastră.

— Atunci tăcerea ta înseamnă cumva că iei în considerare un alt sărut?

— Nu poţi deduce răspunsul, Cresswell?

Mi-am aţintit ochii asupra chipului lui, ridicând provocator o sprânceană, până ce Thomas a dat din umeri şi a continuat să bată cu degetele înmănuşate în pervaz.

Acest Thomas reuşise, de asemenea, să-l convingă pe tata, formidabilul lord Edmund Wadsworth, să-mi permită să mă înscriu alături de el la cursurile Institutului Naţional de Criminalistică şi Medicină Legală din România. Acesta era un fapt pe care încă nu-l puteam înţelege; era aproape prea frumos ca să fie adevărat. Chiar dacă, iată, mă aflam în trenul ce mă ducea spre academie.

Ultima săptămână petrecută la Londra se rezumase la probe pentru rochii şi pregătitul bagajelor. Asta însemna că Thomas şi tata avuseseră la dispoziţie mult prea mult timp să se cunoască. Atunci când tata m-a anunţat că, din cauza bolii lui, Thomas avea să mă însoţească la Institut alături de doamna Harvey, mai că m-am înecat cu supa, în timp ce Thomas mi-a făcut cu ochiul pe deasupra farfuriei lui. Abia dacă avusesem timp să dorm noaptea, darămite să analizez relaţia ce înflorea între enervantul meu amic şi de obicei inflexibilul meu tată. Eram nerăbdătoare să părăsesc casa cumplit de tăcută ce adăpostea mult prea multe fantome din trecutul recent, un fapt pe care Thomas îl cunoştea bine.

— Visezi la un bisturiu nou sau te uiţi aşa doar ca să mă vrăjeşti? a întrebat Thomas, smulgându-mă din capcana gândurilor mele triste.

Buzele lui au tresăltat când mi-a zărit încruntătura, însă Thomas era destul de isteţ ca să nu-şi desăvârşească rânjetul.

— Ah! Ai o dilemă emoţională! Favoritele mele...

L-am urmărit în timp ce îmi analiza expresia feţei, pe care încercam din răsputeri să mi-o controlez, mănuşile din satin cu care mă tot jucam şi felul rigid în care şedeam şi care nu avea nimic de-a face cu corsetul ce-mi strângea talia sau cu bătrâna ce-mi ocupa o mare parte din canapea.

Privirea lui Thomas s-a aţintit asupra mea, sinceră şi plină de compasiune. Pe chipul lui se contopeau nenumărate promisiuni şi dorinţe. Intensitatea sentimentelor lui era suficient de mare cât să mă facă să tremur.

— Ai emoţii din cauza cursurilor? O să-i vrăjeşti, Wadsworth!

Simţeam un soi de uşurare superficială văzând cum, uneori, Thomas interpreta cu totul greşit adevăratele mele sentimente. Mai bine să-l las să creadă că tremurul se datora complet emoţiilor şi nu interesului său din ce în ce mai crescut pentru încheierea unei logodne. Thomas îmi mărturisise iubirea lui, însă, aşa cum se întâmpla cu multe lucruri în ultima vreme, mă îndoiam că acest fapt putea fi real. Poate că doar se simţea legat de mine din milă...

Am atins nasturii de pe laturile mănuşilor.

— Nu, nu prea.

Fruntea lui s-a arcuit, dar nu a mai zis nimic. Mi-am îndreptat atenţia înapoi la fereastră şi la lumea stearpă de afară. Îmi doream să mă mai pot pierde o vreme în pustietate.

Conform cărţilor pe care le citisem în marea bibliotecă a tatei, institutul spre care ne îndreptam îşi avea sediul într-un castel ce părea mai degrabă sinistru, cocoţat pe vârfurile geroase ale munţilor Carpaţi. Urma să fim foarte departe de casă sau de civilizaţie dacă s-ar fi întâmplat ca vreunul dintre noii colegi să ne fie ostil. Sexul meu avea să fie cu siguranţă judecat ca o slăbiciune printre colegii bărbaţi; şi-apoi, ce s-ar fi ales de mine dacă, odată ajunşi acolo, Thomas decidea brusc să rupă prietenia noastră? Poate că avea să descopere ce bizar era pentru o tânără să despice morţii şi să le smulgă organele de parcă ar fi nişte

pantofi noi, numai buni de probat. Toate acestea nu contaseră cât ne făcuserăm amândoi ucenicia în laboratorul unchiului meu. Dar era posibil ca părerea studenţilor de la prestigiosul Institut Naţional de Criminalistică şi Medicină Legală să nu fie la fel de progresistă.

Nici pentru un bărbat nu era tocmai cuviincios să ciopârţească morţi, darămite pentru o fată de familie bună. Dacă Thomas mă lăsa singură la şcoală, aveam să mă prăbuşesc într-o prăpastie atât de adâncă, încât mă temeam că nu aş mai fi putut să ies la suprafaţă.

Fetei bune, de societate, din mine îi venea greu să recunoască, însă gesturile lui curtenitoare mă ţineau pe linia de plutire într-o mare de emoţii contradictorii. Pasiunea şi iritarea erau două flăcări, iar focul era viu şi trosnea cu putere. Focul respira. Jalea era un petic de nisip mişcător; cu cât mă zbăteam mai mult, cu atât mă trăgea mai repede în străfundurile lui. Preferam să ard, decât să fiu îngropată de vie. Deşi simplul gând de a mă afla într-o postură compromiţătoare cu Thomas îmi aprindea obrajii.

— Audrey Rose! a început Thomas, jucându-se cu manşetele paltonului şi trecându-şi apoi o mână prin părul brunet, un gest străin de prietenul meu arogant.

Doamna Harvey s-a foit, dar nu s-a trezit, deşi, pentru prima dată în timpul călătoriei, îmi doream să o facă.

— Da?

Mi-am îndreptat şi mai bine spatele, făcând din balenele corsetului meu un soi de armură. Thomas îmi spunea pe numele mic doar dacă era pe cale să se întâmple ceva cumplit. În timpul unei autopsii, cu câteva luni în urmă, ne prinseserăm într-un soi de bătălie a creierelor – pe care, la momentul acela, crezusem că o câştigasem, deşi acum nu mai eram aşa de sigură – şi-i dădusem voie să mi se adreseze cu numele de familie. Era un privilegiu pe care şi el mi-l acordase şi un lucru pe care îl regretam ocazional, când îmi spunea Wadsworth în public.

— Ce-i?

L-am privit pe Thomas, în timp ce el a inspirat de câteva ori adânc, iar atenţia mi-a fost atrasă de îmbrăcămintea lui frumos croită. Era dichisit cu ocazia sosirii noastre. Costumul de culoarea cerului nopţii era croit pe trup, într-un fel care te făcea să te opreşti pe loc şi să admiri atât haina, cât şi omul. Am dat să reîncep jocul cu nasturii mănuşilor, dar m-am abţinut.

— Vreau să-ţi spun ceva, a zis el, fâţâindu-se în scaun. Cred că... e cinstit să-ţi mărturisesc asta înainte de a ajunge la destinaţie.

Genunchiul lui s-a ciocnit iar de panoul din lemn şi a ezitat. Poate că Thomas îşi dăduse deja seama că prietenia lui cu mine avea să-i ridice probleme. Mi-am făcut curaj pentru a primi vestea ce avea să rupă iute orice legătură care mă mai lega de realitate. Nici prin gând nu-mi trecea să-i cer să-mi fie prieten. Chiar dacă asta avea să mă omoare. M-am concentrat la respiraţia mea, numărând secundele. Bunica zicea că expresia „Renumiţi pentru încăpăţânarea lor” ar fi trebuit inscripţionată pe mormintele tuturor celor din familia Wadsworth. Nu puteam decât să fiu de acord.

Mi-am ridicat bărbia. Uruitul roţilor de tren număra acum fiecare bătaie răsunătoare a inimii mele, ce-mi pompa furios în vene. Am înghiţit de câteva ori. Mi-era teamă că aveam să vomit pe Thomas şi pe costumul lui frumos dacă nu vorbea mai repede.

— Wadsworth! Sunt sigur că tu... poate că ar trebui...

Thomas a clătinat din cap şi a râs.

— M-ai prins de-a binelea în mrejele tale. O să mă trezesc compunând sonete şi că-ţi fac ochi dulci.

Vulnerabilitate i-a pierit brusc de pe chip, ca şi cum Thomas s-ar fi oprit din căderea de pe o stâncă. Şi-a dres glasul. Vocea lui a răsunat mai blând decât cu o clipă în urmă.

— Ceea ce nu e tocmai oportun, din moment ce veştile mele sunt... Ei bine, s-ar putea să fie puţin... surprinzătoare.

M-am încruntat. Nu aveam nici cea mai mică idee

despre ce urma să spună mai departe. Fie avea să ne declare prietenia de nezdruncinat, fie avea să o rupă definitiv. M-am pomenit că strângeam marginile scaunului, iar palmele mănuşilor mele de satin erau umede.

Thomas s-a înclinat în faţă, pregătindu-se.

— Tatăl mamei mele...

Ceva masiv s-a lovit de uşa compartimentului nostru, iar forţa impactului aproape că a crăpat lemnul. Sau cel puţin aşa mi s-a părut – uşa noastră grea era închisă, pentru a bloca zgomotele din vagonul-restaurant învecinat. Doamna Harvey, Dumnezeu să o binecuvânteze, încă dormea.

Nu am îndrăznit să respir, aşteptând să aud şi alte sunete. Când nu s-a mai auzit nimic, m-am ridicat, înaintând un pic în cabină. Am uitat complet de mărturisirea lui Thomas. Inima îmi bătea de două ori mai repede decât era normal. Mi-am imaginat cadavre înviate din morţi ce băteau la uşa noastră în speranţa de a ne bea sângele şi... *nu.* Mi-am silit mintea să gândească limpede. Vampirii nu existau.

Poate că fusese doar un om care băuse prea multe pahare. Sau poate un cărucior cu desert sau cu ceai, ce-i scăpase unui ospătar din mâini. Presupuneam că era posibil chiar ca o tânără să-şi fi pierdut echilibrul din cauza mişcării trenului.

Am expirat şi m-am aşezat la loc. Trebuia să nu-mi mai fac atâtea griji din cauza criminalilor ce s-ar fi putut ascunde în noapte. Deveneam obsedată de faptul că fiecare umbră se putea dovedi a fi un demon însetat de sânge, când, de fapt, nu era decât absenţa luminii. Eram, totuşi, fiica tatălui meu.

Un alt obiect s-a lovit de pereţii din afara compartimentului. A urmat un strigăt înăbuşit şi apoi tăcere. Părul de pe gât mi s-a ridicat înfiorat, în timp ce sforăitul doamnei Harvey nu făcea decât să adauge un plus de macabru atmosferei tensionate.

— Ce, Doamne, iartă-mă? am şoptit tulburată, blestemându-mă că-mi împachetasem bisturiele într-un cufăr inaccesibil.

Thomas a ridicat un deget la buze, apoi a arătat spre uşă, anticipând şi alte mişcări. Am rămas aşa, în timp ce secundele au trecut chinuitor de tăcute. Fiecare ticăit al ceasului părea o lună agonizantă. Nu mai rezistam. Inima mea era gata să-mi iasă din piept. Liniştea era mai înfricoşătoare decât orice, în timp ce secundele se preschimbau în minute. Am stat aşa, cu privirea aţintită asupra uşii, aşteptând. Mi-am închis ochii, rugându-mă ca nu cumva să mă pomenesc iar în toiul unui coşmar.

Un ţipăt a sfâşiat aerul şi mi-a îngheţat măduva în oase. Uitând de buna cuviinţă, Thomas s-a întins spre mine, din partea cealaltă a compartimentului, iar doamna Harvey s-a trezit, în cele din urmă. Pe când Thomas îmi ţinea mâinile într-ale lui, am înţeles că mintea nu-mi juca feste. Ceva foarte întunecat şi foarte… real se afla cu noi în tren.

TREI
MONŞTRI ŞI DANTELE

Orient Express
Regatul României
1 decembrie 1888

Am sărit în picioare, privind pe fereastră, iar Thomas a făcut la fel. Lumina soarelui păta lumea metalică în tonuri sumbre de cenuşiu, de verde şi de negru, pe când astrul se ridica deasupra orizontului.

— Rămâi aici cu doamna Harvey! a zis Thomas.

M-am uitat la el. Dacă avea impresia că urma să stau cu mâinile în sân în timp ce el pleca să investigheze situaţia, atunci era evident că Thomas era mai tulburat decât mine.

— De când mă crezi vreo incapabilă?

Am întins mâna şi am tras de uşa compartimentului cu toată forţa. Blestemata nici nu s-a clintit. Mi-am aruncat cât colo pantofii de călătorie şi mi-am luat avânt, hotărâtă să smulg uşa din balamale dacă era necesar. Nu aveam de gând să mai rămân prizoniera acelei frumoase cuşti nici măcar o clipă, indiferent ce ne aştepta dincolo.

Am încercat iar, dar uşa a refuzat să se deschidă. Aşa era şi în viaţă; cu cât te zbăteai mai mult, cu atât lucrurile deveneau mai dificile. Aerul mi s-a părut deodată prea greu de respirat. Am tras şi mai tare. Degetele mele fine îmi alunecau de pe stratul încă şi mai fin de aur. Respiraţia mi s-a poticnit în piept, oprită de balenele corsetului.

Eram cuprinsă de o dorinţă arzătoare de a-mi smulge hainele incomode; la naiba cu normele societăţii! Trebuia să ies. Imediat! Thomas a ajuns lângă mine într-o clipită.

— Nu... te cred... vreo incapabilă, a spus el, încercând să deschidă uşa, odată cu mine.

Mănuşile lui din piele îi permiteau să aibă ceva mai mult control asupra stratului lunecos de aur.

— Aş vrea să fiu eroul, măcar o dată. Sau cel puţin să mă

prefac. Tu... mă salvezi... de fiecare dată. Mai trage o dată, la trei, da? Unu, doi, trei!

Am reuşit să crăpăm amândoi uşa, iar eu m-am aruncat prin deschizătură, pe coridor, fără să-mi pese de cum trebuie să fi arătat în faţa pasagerilor care se holbau şi care s-au îndepărtat de mine. Pesemne că eram o privelişte mult mai rea decât îmi imaginasem, dar momentan nu-mi păsa de aşa ceva. Era mai important să respir. Din fericire, niciun membru al societăţii londoneze care să mă fi putut recunoaşte nu călătorea în acel vagon. M-am aplecat, încercând să inspir, fără prea mare succes însă şi dorindu-mi să fi îmbrăcat o rochie fără corset. Câteva şoapte în română mi-au ajuns la urechi.

— *Ţeapă.*

— *Ţepeş.*

Am inspirat iar rapid şi mi-am îndreptat trupul, trăgându-mă imediat înapoi când am văzut lucrul pe care călătorii îl priveau fix, palizi.

Pe coridorul îngust, în dreptul uşii noastre, zăcea un trup chircit. Aş fi zis că omul era probabil beat dacă dintr-o rană mare din piept nu gâlgâia sângele, pătând covorul persan.

Ţeapa ce-i ieşea din inimă indica limpede că se comisese o crimă.

— Pe toţi sfinţii! a şoptit cineva, întorcându-se. E Ţepeş! Povestea e adevărată!

— Voievodul Valahiei.

— Prinţul Întunericului.

Inima parcă mi-a fost cuprinsă de un pumn de fier. Voievodul Valahiei... Prinţul Valahiei. Titlul nobiliar mi s-a rostogolit prin memorie, până ce am reuşit să-l găsesc printre lecţiile de istorie, în zona în care sălăşluiesc coşmarurile. Vlad Ţepeş.

Unii îl numeau Drăculea. Fiul lui Vlad Dracul.

Existau multe nume pentru prinţul medieval care măcelărise mai mulţi bărbaţi, femei şi copii decât îndrăzneam eu să ghicesc. Numele de Ţepeş şi-l primise din pricina metodei sale preferate: trasul în ţeapă.

Dincolo de graniţele Regatului României, se zvonea că familia lui era formată din fiinţe diavoleşti, nemuritoare şi înşelate de sânge. Însă, din puţinele informaţii pe care le aveam, românii aveau altă părere. Vlad era un erou popular care luptase pentru neamul lui, folosindu-se de orice mijloc considerase necesar ca să-şi înfrângă duşmanii; un lucru pe care şi alte ţări, prin regii şi reginele lor, îl făceau. Monştrii nu existau decât în percepţia celorlalţi. În plus, nimeni nu voia să ştie că eroul lui era răufăcătorul din poveste.

— Este Prinţul Nemuritor!

— Vlad Ţepeş trăieşte!

S-A ÎNTORS PRINŢUL NEMURITOR? Titlul mi-a răsărit în minte. Nu se putea să mi se întâmple iar una ca asta. Nu mă simţeam pregătită să cercetez iar cadavrul unei victime atât de curând după cazul Spintecătorului. Era diferit să examinez un cadavru în laborator. Mai steril. Implica mai puţine emoţii. Prezenţa mea la locul faptei făcea ca situaţia să-mi pară prea umană. Prea reală. Odată îmi dorisem să mă implic mai mult. Acum îmi doream să uit de toate astea.

— E un coşmar! Spune-mi că e doar un vis îngrozitor, Cresswell!

Pentru un scurt moment, mi s-a părut că Thomas ar fi vrut să mă ia în braţe şi să-mi alunge toate grijile. Apoi l-a cuprins hotărârea rece ca un viscol din munţi.

— Tu ai privit Teama în ochi şi ai făcut-o să tremure. Vei trece şi peste asta, Wadsworth! O să reuşim, împreună! Iar ăsta e un fapt mai tangibil decât orice vis sau coşmar. Ţi-am promis că nu te voi minţi niciodată. Intenţionez să mă ţin de cuvânt.

Nu-mi puteam smulge privirea de la pata din ce în ce mai mare de sânge.

— Lumea e rea.

Nestingherit de pasagerii curioşi din jurul nostru, Thomas mi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe faţă, privindu-mă concentrat.

— Lumea nu e nici bună, nici rea. Ea doar există. Noi

avem puterea de a o vedea aşa cum vrem.

— Există vreun chirurg în tren? a ţipat, în română, o femeie brunetă, cam de vârsta mea.

Ţipătul ei a fost suficient ca să mă smulgă din ghearele disperării.

— Omul ăsta are nevoie de ajutor! Cineva să-l ajute!

Nu mă lăsa inima să-i spun că omul era departe de a mai putea fi ajutat.

Un bărbat cu părul în dezordine a prins capul mortului, clătinându-l, de parcă ar fi putut scăpa de cadavru dacă îi nega existenţa.

— Trebuie să fie un act de iluzionism.

Doamna Harvey a scos capul pe coridor. Avea ochii holbaţi, în spatele ochelarilor.

— Oh! a strigat ea.

Thomas a însoţit-o iute înapoi pe bancheta din compartiment, şoptindu-i cuvinte mângâietoare.

Dacă n-aş fi fost aşa de şocată, poate că aş fi ţipat şi eu.

Din nefericire, asta nu era prima dată când descopeream un om ucis cu doar câteva minute mai înainte. Am încercat să nu mă gândesc la cadavrul pe care-l găsisem pe o alee a Londrei şi la vina copleşitoare care încă-mi rodea inima. El murise din cauza curiozităţii mele blestemate. Eram un monstru dezgustător îmbrăcat în dantele delicate.

Totuşi... nu-mi puteam stăpâni neastâmpărul care-mi înfiora pielea în timp ce mă uitam la cadavru şi la ţepuşa grosolană. Ştiinţa îmi dădea un ţel asupra căruia mă puteam concentra în loc de a mă pierde în propriile gânduri nebuneşti.

Am inspirat de câteva ori, îndreptându-mi trupul spre oroarea din faţa mea. Nu era un moment potrivit să-mi las judecata să fie întunecată de emoţii. Deşi o parte din mine îşi dorea să-l jelească pe cel mort şi pe cei care poate aveau să-i simtă lipsa în acea noapte. Mă întrebam cu cine călătorise sau... spre cine se îndrepta.

Mi-am curmat imediat gândurile. *Concentrează-te,* mi-am zis. Ştiam că nu putea fi fapta unei creaturi supranaturale. Vlad Drăculea murise în urmă cu sute de

ani.

Zicând ceva despre locomotivă, pasagerul cu părul ciufulit a pornit iute spre aceasta, pesemne ca să-i spună conductorului să oprească trenul. L-am privit croindu-şi drum prin mulţimea de oameni, din care majoritatea erau împietriţi de groază.

— Doamna Harvey a leşinat, a zis Thomas, ieşind în compartiment şi zâmbindu-mi încurajator. Am săruri, dar cred că e mai bine să o las în pace până ce...

I-am observat gâtlejul palpitându-i din cauza emoţiei pe care o încerca. M-am aventurat pe căile indecenţei şi am cuprins iute, pentru o secundă, mâna lui Thomas, din moment ce mulţimea era mai preocupată de cadavru decât de lipsa mea de discreţie. Nu aveam nevoie de cuvinte. Indiferent de câtă moarte şi distrugere întâlnea un om în viaţă, situaţiile de felul acesta nu erau niciodată mai uşoare. La început. Însă Thomas avea dreptate. Aveam să trecem şi peste asta, aşa cum făcuserăm de mai multe ori în trecut.

Ignorând haosul ce se crea în jurul meu, mi-am întărit nervii în faţa imaginii oripilante şi mi-am îngropat emoţiile. Îmi însuşisem bine lecţiile pe care mi le dăduse unchiul despre cum se acţionează la locul unei crime – nu trebuia să gândesc, ci doar să acţionez. Cadavrul din faţa mea era doar un specimen uman ce trebuia studiat, atâta tot. Gândurile despre sânge, despre carnagiu şi despre moartea nefericită au devenit în mintea mea uşi ce s-au închis simultan. Restul lumii, temerile şi vina mea s-au stins. Ştiinţa era un altar în faţa căruia îngenuncheam şi care mă mângâia.

— Ţine minte! a zis Thomas, aruncându-şi privirea de-a lungul coridorului, încercând să ascundă trupul de privirile pasagerilor. Nu e decât o ecuaţie ce trebuie rezolvată, Wadsworth! Nimic mai mult!

Am dat din cap, apoi mi-am scos cu grijă pălăria şi mi-am tras înapoi fustele lungi, crem, ascunzând în faldurile lor moi orice urmă de emoţie mai aveam. Manşetele din dantelă neagră şi aurie au atins redingota decedatului.

Croiala delicată a hainei crea un contrast oribil cu ţepuşa grosolană care-i ieşea omului din piept. Am încercat să nu mă las distrasă de pata de sânge de pe gulerul scrobit. În timp ce-i verificam pulsul pe care ştiam că nu-l voi găsi, atenţia mi s-a îndreptat o clipită la Thomas. Buzele lui de obicei pline erau strânse.

— Ce e?

Thomas a deschis gura, apoi a închis-o, în timp ce o femeie din compartimentul alăturat a scos capul pe coridor, ţinându-şi bărbia înclinată dispreţuitor.

— Cer să mi se spună ce înseamnă… Oh! Oh, Doamne!

Femeia a rămas cu ochii pironiţi asupra trupului chircit pe podea, trăgând aer ca şi cum corsetul o împiedica brusc să respire. Un gentleman dintr-o cabină alăturată a prins-o înainte ca femeia să lovească podeaua.

— Vă simţiţi bine, doamnă? a întrebat bărbatul, cu un accent american, lovind uşor obrazul femeii. Doamnă?

Un nor furios de abur a sâsâit în timp ce trenul s-a oprit, scârţâind. M-am legănat dintr-o parte în alta, împinsă de încetarea forţei uriaşe de propulsie. Candelabrul mare din coridor a prins să zornăie nebunesc. Sunetele produse de el îmi făceau pulsul să bată şi mai repede în ciuda calmului brusc din jur.

Thomas a îngenuncheat lângă mine, cu privirea fixată asupra noii victime, în timp ce m-a ajutat să-mi redobândesc echilibrul şi mi-a şoptit:

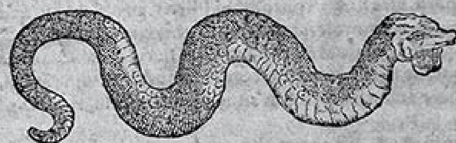
— Fii cu ochii-n patru, Wadsworth! Criminalul se află, cel mai probabil, cu noi, pe acest coridor, şi ne urmăreşte toate mişcările.

Sic obit, extento qui sydera respicit arcu,
Securus fati quod iacet ante pedes. Alciatus.

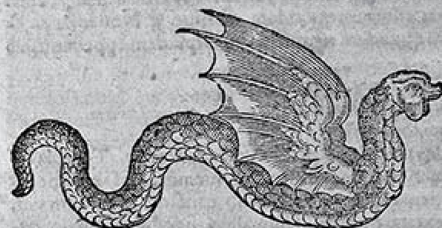
Hinc simile est epigramma Græcum Antipatri Sidonij de Alcimene aucupe, qui cùm arcu & funda peteret aues in altum speculatus, ictus à Dipsade interijt, quem sic loquentem facit,

Καί με τίς ἐπήτειρα περὶ σφαιρὰ διψὰς ἔχιδνα
Σαρκὶ τὸν ἐγχεύων πικρὸν ἔπεισα χόλον
Ἠελίου χήρωσεν ἰδ' ὡς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσων,
Τὼν ποσὶν οὐκ ἐσίδων πῆμα κυλινδόμενον.

DE DRACONE.

Şarpe, şarpe cu aripi şi dragon, circa 1600.

PATRU
RĂUL

Orient Express
Regatul României
1 decembrie 1888

Acelaşi gând îmi trecuse şi mie prin minte. Ne aflam într-un tren în mişcare. Cel responsabil de crimă se află încă acolo, dacă nu cumva sărise de undeva dintre vagoane şi o luase la goană prin pădure. Criminalul aştepta şi se bucura de spectacol.

M-am ridicat şi mi-am aruncat privirea în jur, observând fiecare chip şi catalogându-l pentru mai târziu. În jurul meu de aflau tineri şi bătrâni, oameni simpli şi oameni mai extravaganţi. Bărbaţi şi femei. Atenţia mi-a întârziat asupra unei anumite persoane – un tânăr cam de vârsta noastră, cu părul la fel de închis la culoare ca al meu – care se tot foia, trăgându-se de gulerul hainei lejere. Ochii i se mutau rapid de la cadavru la oamenii din jurul lui. Băiatul părea pe cale să leşine. Emoţiile lui se datorau fie vinii, fie fricii. Tânărul s-a oprit, în cele din urmă, suficient de mult cât să-mi întâlnească privirea. Ochii lui apoşi săpau în mine. Era ceva tulburător în ei, lucru care mi-a făcut pulsul să o ia iar razna. Poate că băiatul o cunoştea pe victima de la picioarele mele.

Inima mi s-a lovit de stern în aceeaşi clipă în care conductorul a activat şuierul ascuţit de avertizare, pentru a ne întoarce în compartimentele noastre. În cele câteva secunde cât îmi luase să închid ochii şi să-mi revin, băiatul cel agitat dispăruse. Am rămas cu ochii pironiţi la locul în care se aflase el înainte de a se face nevăzut. Thomas s-a mişcat lângă mine, frecându-şi uşor braţul de al meu.

Stăteam amândoi în picioare, deasupra cadavrului, tăcuţi, cuprinşi de gânduri dezlănţuite în timp ce analizam scena. Mi-am coborât privirea la victimă, iar stomacul mi-a

zvâcnit.

— Era deja mort când am deschis uşa, a zis Thomas. Nu avem cum să-i coasem inima la loc.

Ştiam că ceea ce spusese Thomas era corect, însă aş fi putut jura că văzusem pleoapele victimei zbătându-se. Am inspirat adânc, ca să-mi limpezesc gândurile. M-am gândit iar la articolul din ziar.

— Şi crima din Braşov s-a săvârşit prin împungerea inimii cu un ţăruş, am zis. Mă îndoiesc profund că sunt cazuri separate. Poate că ucigaşul din Braşov călătorea către un alt oraş, dar a găsit această ocazie ca fiind prea ispititoare ca să o irosească.

Totuşi, de ce alesese să omoare acea persoană? Oare omul fusese ţinta criminalului înainte de a se urca în tren?

Thomas a privit călătorii, calculând ceva în minte.

Acum că holul se elibera de oameni, puteam să cercetez cadavrul în căutare de indicii. M-am rugat în minte să văd doar adevărul din faţa ochilor noştri şi să nu mă las furată de o altă iluzie cu morţi vii.

Judecând după înfăţişarea lui, victima nu avea mai mult de douăzeci de ani. Era o pierdere stupidă. Tânărul era îmbrăcat bine, purta pantofi lustruiţi şi un costum impecabil. Părul lui castaniu-deschis fusese pieptănat cu grijă într-o parte şi fixat aproape perfect cu briantină. În apropierea sa, un baston cu un cap de şarpe decorat cu pietre preţioase se uita cu ochi orbi la pasagerii ce nu se dădeau duşi şi se holbau la fostul lui proprietar. Bastonul acela era cu adevărat deosebit. Şi familiar. Inima a început să-mi bubuie în timp ce privirea mi-a urcat spre chipul bărbatului. M-am sprijinit de un perete, inspirând adânc. La început nu fusesem atentă, dar victima era bărbatul pe care-l confundasem mai devreme. Nu trebuie să fi trecut mai mult de zece sau douăzeci de minute.

Nu puteam înţelege cum cu o clipă înainte îl văzusem în viaţă, în drum spre vagonul de fumat, iar acum era mort, trântit în faţa compartimentului meu. Mai ales din moment ce semăna aşa de bine cu…

Am închis ochii, dar imaginile din spatele lor erau încă şi

mai rele, aşa că mi-am fixat privirea pe rană şi m-am concentrat la sângele care se închega şi se răcea.

— Wadsworth? Ce e?

Mi-am dus o mână la stomac, amânând răspunsul.

— Moartea vine aşa de uşor, dar e ceva... ceva infinit mai rău când se pierde viaţa unui om tânăr.

— Moartea nu e singurul lucru de temut. Crima e încă şi mai odioasă.

Thomas mi-a cercetat chipul, apoi şi-a mutat privirea la cadavru. Trăsăturile lui s-au îndulcit.

— Audrey Rose...

M-am întors repede înainte ca Thomas să poată da glas durerii mele.

— Vezi ce poţi deduce, Cresswell! Am nevoie de o clipă.

L-am simţit ezitând în spatele meu, suficient de mult ca să-mi dau seama că-şi alegea cuvintele cu mare grijă, şi am încercat să nu mă crispez.

— Te simţi bine?

Ştiam amândoi că Thomas se referea la ceva mai mult decât la cadavrul de la picioarele noastre. Mi se părea că mă pot prăbuşi în adâncul întunecat al emoţiilor mele în orice clipă. Aveam nevoie să pot controla imaginile care mă bântuiau zi şi noapte. M-am întors cu faţa la Thomas, străduindu-mă să am o voce şi o expresie cât mai calme.

— Bineînţeles! Încerc doar să-mi revin.

— Audrey Rose, a zis Thomas încetişor, nu e nevoie să...

— Mă simt bine, Thomas! am răspuns. Nu-mi trebuie decât puţină linişte.

Thomas şi-a ţuguiat buzele, dar mi-a respectat dorinţa de a nu insista. M-am mai aplecat o dată, studiind rana şi ignorând asemănarea izbitoare a victimei cu fratele meu. Trebuia să-mi găsesc iar echilibrul. Să găsesc uşa către emoţiile mele şi să o închid până ce terminam investigaţia. După aceea, mă puteam încuia înăuntru, jelind.

Cineva şi-a tras scurt răsuflarea când am deschis o parte din nasturii cămăşii omului ca să văd mai bine ţăruşul. Era evident că normele sociale erau mai importante decât orice indiciu, dar nu îmi păsa. Tânărul merita să fie tratat

mai bine.

Am ignorat oamenii care rămăseseră pe coridor şi am pretins că eram singură, în laboratorul unchiului meu, înconjurată de borcane cu miros de formol, pline cu specimene. Chiar şi în imaginaţia mea, specimenele animale clipeau cu ochii lor morţi şi lăptoşi, judecând fiecare mişcare pe care o făceam.

Mi-am întins mâinile. „Concentrează-te!”

Rana din pieptul victimei era chiar mai îngrozitoare de aproape. Câteva bucăţele de lemn se rupseseră şi păreau a fi rugi, cu spinii lor ascuţiţi. În jurul ţăruşului, sângele uscat era aproape negru. Am observat de asemenea două dungi sângerii ce-i lunecaseră omului din gură. Nu eram surprinsă. O asemenea rană provocase cu siguranţă o hemoragie internă masivă. Dacă nu i-ar fi fost străpunsă inima, atunci cu siguranţă ar fi murit înecat în propriul lichid vital. Era un mod oribil de a muri.

Un miros înţepător, care nu avea nimic de-a face cu aroma metalică a sângelui, plutea în jurul victimei. M-am aplecat asupra cadavrului, încercând să localizez sursa mirosului neplăcut, în timp ce Thomas stătea cu ochii pe pasagerii rămaşi la faţa locului. Mă liniştea să ştiu că Thomas putea culege indicii de la cei vii, aşa cum eu puteam ghici informaţii de la cei morţi.

Am văzut ceva ieşind dintre buzele mortului. În numele Domnului, speram că imaginaţia nu-mi juca feste! Aproape că m-am împiedicat în timp ce m-am tras mai aproape. În gura omului se afla cu siguranţă ceva voluminos şi alburiu. Părea a fi ceva organic, poate ca o rădăcină. Dacă aş fi putut să...

— Doamnelor şi domnilor!

Conductorul îşi dusese mâinile căuş la gură, strigând din capătul coridorului. Accentul lui era franţuzesc, lucru firesc, din moment ce plecaserăm din Paris.

— Vă rugăm să vă întoarceţi în cabinele dumneavoastră! Membrii gărzii regale nu doresc ca zona să fie... contaminată.

Omul şi-a aruncat agitat privirea la bărbatul în uniformă

de lângă el, care se uita urât la călători, în timp ce aceştia se retrăgeau în compartimentele lor private, ca nişte umbre ce se adânceau în beznă.

Garda părea să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani. Părul îi era mai întunecat decât o noapte fără stele şi era lipit de capul pe care trona un chip cu unghiuri precise, linii exacte şi trăsături riguroase. Deşi tânărul nu-şi schimba deloc expresia impasibilă a feţei, tensiunea părea să se răsucească în el, ca un arc întins suficient de mult, încât să tragă într-o clipită şi să ucidă. I-am observat musculatura puternică pe sub haine şi bătăturile de pe mâinile – în mod surprinzător, lipsite de mănuşi – pe care le-a ridicat atunci când ne-a ordonat să plecăm. Bărbatul acela era o armă perfecţionată, gata să atace orice pericol iminent.

Thomas s-a aplecat aşa de aproape, că respiraţia lui m-a gâdilat pe ceafă.

— Vad că nu-i place să o lungească inutil cu vorba. Poate e din cauza mărimii... armei lui intimidante.

— Thomas! am şoptit eu cu asprime, oripilată de lipsa lui de politeţe.

Cu un zâmbet amuzat, Thomas mi-a arătat sabia mult prea mare care atârna la şoldul tânărului. Prea bine! Obrajii mi s-au aprins în timp ce Thomas a plesnit din buze.

— Şi mai zici că eu sunt acela cu o minte murdară! Cât de scandalos, Wadsworth! La *ce* te gândeai?

Garda l-a privit sever pe Thomas, căscând uşor ochii înainte de a-şi relua mina gravă.

M-am uitat când la unul, când la altul în timp ei doi se măsurau din ochi, ca doi lupi ce-şi dădeau târcoale şi muşcau aerul, căutând dominaţia într-o haită nouă. În cele din urmă, garda şi-a înclinat uşor capul. Vocea bărbatului era gravă şi răsuna ca un motor pe aburi.

— Vă rog să vă întoarceţi în cabina dumneavoastră, *Alteţă*!

Thomas a rămas nemişcat. *Alteţă* era un cuvânt necunoscut mie din moment ce doar recent începusem să

studiez română, aşa că nu aveam nici cea mai mică idee despre cum îl numise garda pe Thomas. Poate că fusese ceva simplu precum „domnule” sau „nebun arogant ce eşti”.

Oricare ar fi fost insulta, prietenul meu nu a rămas împietrit prea mult timp. Şi-a încrucişat braţele, pe când garda a făcut un pas înainte.

— Cred că o să stăm să cercetăm cadavrul. Ne pricepem destul de bine să smulgem secretele morţilor? Vrei să afli?

Privirea gărzii a plutit alene asupra mea, gândind, fără îndoială, că o tânără într-o rochie frumoasă ar trebui să fie exact opusul a ceea ce ar fi numit util, cel puţin în ceea ce privea ştiinţa şi munca de detectiv amator.

— Nu e nevoie. Puteţi pleca!

Thomas şi-a îndreptat de tot spatele, apărând înalt şi impresionant, şi şi-a aplecat nasul spre tânăr. Lui Thomas nu-i scăpase nici intenţia ascunsă în privirea gărzii. Din gura lui Thomas nu ieşea nimic bun când arăta aşa. Am riscat să fiu indecentă şi l-am prins de mână. Garda şi-a răsucit buza în sus, dar mie nu mi-a păsat.

Nu ne mai aflam în Londra, înconjuraţi de oameni care ne-ar fi putut ajuta să ieşim din necaz dacă se întâmpla ca Thomas să jignească persoana nepotrivită cu farmecul lui obişnuit. Planurile mele nu includeau deloc să ajung în vreo temniţă umedă din România. Văzusem Bedlam-ul pe dinăuntru – un ospiciu oribil din Londra, al cărui nume devenise sinonim cu haosul – şi îmi puteam imagina destul de clar cu ce ne-am fi putut confrunta aici. Voiam să studiez cadavre, nu specii de şobolani, în vreo celulă subterană. Sau de păianjeni. Un fior de teamă mi-a lunecat pe spate la gândul ăsta. Mai degrabă mi-aş fi confruntat gândurile fantomatice decât să fiu închisă laolaltă cu păianjenii, în vreun loc înghesuit şi întunecat.

— Hai să mergem! Cresswell!

Cei doi tineri domni şi-au mai aruncat câte o privire tensionată, ca şi cum disputa s-ar fi purtat tăcut, în felul rigid în care-şi ţineau trupurile. Îmi venea să-mi dau ochii peste cap văzând cât de ridicol se purtau. Nu reuşisem

niciodată să înţeleg nevoia masculină de a decupa petice de pământ şi de a construi castele, pentru a le stăpâni. Pesemne că era obositor să-ţi revendici fiecare centimetru de spaţiu.

În cele din urmă, Thomas a cedat.

— Prea bine! a spus el şi a mijit ochii la gardă.

— Cum te cheamă?

Garda a rânjit.

— Dăneşti.

— Ah, Dăneşti! Păi asta explică tot, nu?

Thomas s-a întors pe călcâie şi a dispărut în compartimentul lui, lăsându-mă nedumerită nu doar cu privire la cadavrul din faţa uşi, ci şi la atmosfera ciudată care ne învăluise de când intraserăm pe teritoriul României. Cine era tânărul soldat ameninţător? Alţi doi soldaţi din garda regală l-au flancat pe Dăneşti, care părea să îi comande, în timp ce acesta a lătrat câteva ordine în română şi s-a îndreptat spre cadavru cu mişcări precise.

Am înţeles că era momentul să plec. Am închis uşa compartimentului şi m-am oprit ca trăsnită. Doamna Harvey era întinsă; pieptul i se ridica şi cobora într-un ritm egal, ceea ce însemna că femeia dormea adânc. Însă nu poziţia ei m-a speriat. O bucată mototolită de pergament zăcea pe scaunul meu. Poate că mi se întâmpla, din când în când, să am vedenii, dar de data asta eram sigură că în compartiment nu se aflase nicio bucată de pergament înainte să descoperim trupul din faţa uşii.

Am simţit cum mă treceau fiorii. Mi-am aruncat privirea de jur-împrejurul compartimentului, dar înăuntru nu se mai afla nimeni în afară de însoţitoarea mea adormită. Refuzând să mă las copleşită de frică, m-am îndreptat cu paşi mari spre locul în care se afla hârtia şi am netezit-o. Pe pergament se afla imaginea unui dragon cu coada încolăcită în jurul gâtului gros. O cruce forma curba spinării lui. Aproape că mi se păruse a fi nişte solzi.

Poate că Thomas era cel care făcuse desenul, dar l-aş fi observat, nu-i aşa?

M-am aşezat pe scaun, încercând să dezleg misterul şi

dorindu-mi să mă întorc la acele momente când singura mea grijă era răpăitul neîncântat al lui Thomas. Am auzit cum trăgeau cadavrul pe coridor. Am încercat să nu mă gândesc la cum neglijenţa soldaţilor distrugea orice indiciu pe când sunetele pantofilor celui mort pe covor s-au estompat şi s-au oprit.

Dacă altcineva, nu Thomas, fusese acela care desenase dragonul, atunci cum de reuşise el să se strecoare în compartimentul meu şi să dispară fără ca eu sau însoţitorul meu să-l observăm? Acesta era un alt mister. Unul care îmi dădea fiori reci.

Castelul Bran, Transilvania, România.

CINCI
LECŢII DESPRE STRIGOI

Mărginimea Braşovului
Transilvania, România
1 decembrie 1888

Caleaşca Clarence – adesea numită şi *Growler*[4] din cauza larmei pe care o făcea – era cât putea fi ea de confortabilă în timp ce sălta şi se zgâlţâia pe un teren plin de hârtoape, urcând munţii şi dealurile abrupte şi lăsând în urmă Bucureştiul.

Din pură plictiseală, m-am prefăcut fascinată de ciucurii aurii ce ţineau deschise draperiile de un violet intens. Pe material erau ţesuţi dragoni aurii, cu trupuri arcuite şi mlădioase. Doamna Harvey, ce reuşise, în mod miraculos, să rămână trează de-a lungul ultimei jumătăţi de oră, a gemut în timp ce o groapă mai mare ne-a făcut să săltăm pe scaune şi şi-a tras pătura înapoi. Sprâncenele mele s-au ridicat până aproape de linia părului când am văzut-o scoţând o sticluţă din mantia ei garnisită cu blană şi sorbind cu sete. Un lichid transparent s-a vărsat pe ea, umplând spaţiul înghesuit de aroma pătrunzătoare a unui alcool tare. Obrajii i s-au înroşit puternic în timp ce tampona lichidul vărsat, apoi mi-a întins sticluţa gravată. Am clătinat din cap, incapabilă să-mi stăpânesc buzele din a se răsuci în sus. Îmi plăcea enorm femeia asta!

— E un tonic pentru călătorie. Pentru răul de mişcare, a zis ea. Ajută firile mai slabe. Şi mai îndulceşte vremea rea.

Thomas a pufnit, dar l-am observat verificând abia schimbata cărămidă încălzită de la picioarele femeii. Zăpada cădea ceva mai abundent cu cât urcam mai mult în munţi, iar în trăsura noastră devenea tot mai rece.

— Doamna Harvey îşi foloseşte tonicul şi înainte de a se retrage în camera dumisale. În unele nopţi, când mă întorc

[4] *Growl* (în engl. în orig.), „a mârâi” (n. tr.).

de la laboratorul doctorului Wadsworth, găsesc biscuiţi proaspeţi în hol, iar ea abia dacă-şi mai aduce aminte cum i-a făcut, a comentat Thomas.

— Oh, mai taci! a spus femeia, fără răutate. Mi s-a prescris tonicul ăsta pentru călătorie. Nu mai împrăştia zvonuri false, e ruşinos! Întotdeauna îmi aduc aminte ce am gătit şi doar ce iau o gură după aceea. Iar biscuiţii aceia sunt pentru un anumit pofticios. Să nu credeţi ce spune, domnişoară Wadsworth!

Am chicotit, în timp ce bătrâna cea simpatică a mai luat o înghiţitură din „tonicul ei" şi s-a mutat mai în spate, sub păturile groase de lână. Pleoapele îi erau deja pe jumătate închise. Aşa se explica abilitatea ei de-a dreptul de admirat de a dormi pe parcursul călătoriei. Avea să se înţeleagă destul de bine cu mătuşa mea, Amelia. Mătuşii îi plăcea destul de mult să guste băuturi alcoolice înainte de culcare.

Thomas şi-a întins braţele şi mâinile, acaparându-mi bancheta, deşi, de data asta, părea să nu fie conştient de ceea ce făcea. Lui Thomas nu-i plăcea defel să călătorească, iar partea aceea a excursiei noastre nu-i uşura chinul. Poate că ar fi trebuit să-i administrez şi lui ceva din tonicul doamnei Harvey. Poate că aşa am fi avut amândoi parte de ceva linişte înainte de a ajunge la institut.

I-am studiat chipul în timp ce se ocupa cu altceva. În ochii lui sclipeau parcă lumini de departe – Thomas se afla aici cu mine, însă mintea lui nu era deloc pe aproape. Îmi venea extrem de dificil să nu mă gândesc la victima din tren. Sau la desenul ciudat. Mă bătea gândul să-i povestesc lui Thomas, dar nu voiam să o fac de faţă cu însoţitoarea noastră. Ultimul lucru de care mai avea nevoie sărmana doamnă Harvey era să fie expusă altor situaţii înfricoşătoare. Când ne opriserăm ca să hrănim caii şi să ne potolim foamea cu un prânz frugal, cu ceva timp în urmă, femeia abia dacă se atinsese de mâncare şi tresărise la orice zgomot care se auzea din bucătăriile aglomerate ale hanului.

Thomas se uita la pădure şi la zăpada ce cădea necontenit. Voiam să îmi pierd privirea printre copacii uriaşi, dar îmi era teamă de imaginile pe care mintea mea tulburată le-ar fi putut crea. Animale sărind dintre tufişuri, capete tăiate înfipte în ţepe. Sau alte iluzii şi trucuri oribile.

— Te simţi rău?

Thomas şi-a mutat privirea la mine.

— Ăsta e felul tău de a spune că nu arăt tocmai bine?

Mi-am coborât privirea la paltonul lui, fără să vreau. Albastrul-închis al hainei şi al jiletcii de dedesubt îi complimenta tenul măsliniu, deşi aveam sentimentul că alegerea fusese intenţionată. Felul în care privire lui întârzia asupra buzelor mele mi-a confirmat gândul.

— Nu pari în apele tale, asta e tot.

Nu m-am mai obosit să observ că era frig de-ţi îngheţau oasele în trăsura noastră închiriată, iar dacă nu cumva avea febră, atunci Thomas ar fi făcut bine să-şi pună paltonul pe el, în loc să-l folosească pe post de pătură. Lăsând gândul să scape, am ridicat un umăr şi am continuat să-l ignor. Thomas s-a aplecat înainte, mutându-şi atenţia de la doamna Harvey.

— Nu ai observat?

Thomas şi-a lovit degetele de coapsă. Puteam să jur că încerca să creeze un soi de epopee folosind codul Morse, dar nu l-am întrerupt.

— Nu m-am atins de ţigări de câteva zile. Găsesc că energia mea neliniştită în exces este… neplăcută.

— Atunci, de ce nu încerci să dormi?

— Am în minte alte activităţi mai fascinante pe care le-am putea face ca să mai treacă timpul, Wadsworth! Mai sunt câteva ore bune până la Braşov.

Am oftat adânc.

— Îţi jur, dacă ai inventa ceva mai puţin repetitiv, te-aş săruta fie doar şi pentru stimularea intelectuală.

— Vorbeam despre cu totul altceva, legat de mituri, şi de legende, şi de alte subiecte relevante, care să te ajute cu studiile tale în România. Tu eşti aceea care a presupus că

vorbeam despre sărutat.

Thomas s-a sprijinit relaxat pe banchetă, afişând un rânjet satisfăcut şi şi-a reluat inspecţia pădurii, pe când ne făceam lent cale prin ea.

— Mă face să mă întreb cât de des te gândeşti de fapt la asta.

— Mi-ai descoperit secretul! Mă gândesc constant.

Nici măcar nu am zâmbit, bucurându-mă de confuzia ce apărea şi dispărea de pe chipul lui Thomas, în timp ce încerca să-mi desluşească, tăcut, sinceritatea.

— Parcă ziceai ceva despre activităţi relevante.

Thomas a clipit de parcă vorbisem o limbă străină lui.

— E greu de crezut, ştiu.

— Ei bine, specimen nobil, aveam de gând să-ţi povestesc despre *strigoi.* Dar îmi face mult mai multă plăcere să-ţi descopăr secretele. Hai, mai spune-mi câte ceva despre gândurile *tale!*

Thomas m-a studiat de sus până jos, părând să înregistreze o mie de detalii. Un zâmbet i-a curbat uşor buzele.

— Judecând după cum ţi-ai îndreptat trupul şi după cum îţi ţii respiraţia, aş zice că te gândeşti *chiar acum* la a mă săruta. Eşti o obrăznicătură, Wadsworth! Ce ar avea de zis pioasa ta mătuşă?

Mi-am ţinut ochii ţintuiţi asupra feţei lui, evitând dorinţa de-mi muta privirea la buzele lui pline.

— Mai povesteşte-mi despre *strigai.* Ce sunt ei?

— *Strigoi,* a zis Thomas, cu un accent românesc perfect, sunt morţi vii care iau forma acelora pe care îi iubeşti. Aceia pe care i-ai invita cu drag în casa ta. Apoi, ei atacă. De obicei, este vorba despre o rudă care a murit. Ne e greu să-i refuzăm pe cei dragi, a adăugat el rapid, de parcă ar fi ştiut cât de adânc aveau să mă sfâşie acele vorbe.

Am încercat, fără succes, să nu-mi amintesc cum tresăriseră membrele mamei când electricitatea trecuse prin corpul ei, ca un şarpe. Oare aş fi putut să o primesc în viaţa mea, întoarsă de pe Tărâmul Morţii, indiferent de cât de teamă mi-ar fi fost? Răspunsul mă tulbura. Nu credeam

să existe vreo limită pe care un om să nu o poată trece când venea vorba de persoanele iubite. Regulile moralei deveneau inutile când erai pus în faţa durerii. Unele fisuri din noi aveau să rămână pentru totdeauna ireparabile.

— Trebuie să existe o explicaţie, am zis. Mă îndoiesc profund că Vlad Drăculea s-a întors din mormânt. Morţii vii nu sunt decât poveşti gotice, menite să bage oamenii în sperieţi şi să-i distreze.

Thomas m-a fixat cu privirea. Amândoi ştiam că, uneori, poveştile şi realitate se întâlnesc, având efecte dezastruoase.

— Sunt de acord. Din nefericire. Unii dintre oamenii locului nu sunt însă de aceeaşi părere. Când văd *strigoi,* toţi membrii familiei – sau oricine a fost afectat – merg la mormântul celui care i-a atacat, îl dezgroapă, îi scot inima putredă şi îl ard pe loc. Oh, a adăugat el, aplecându-se înainte, aproape că am uitat! Odată ce au ars monstrul „nemort”, familia îi bea cenuşa. Doar aşa pot fi siguri că strigoiul nu se va mai întoarce sau că nu va poseda pe nimeni.

— Pare un pic… exagerat, am zis, strâmbând din nas.

Un rânjet s-a lăţit uşor pe chipul lui Thomas.

— Românii nu fac niciodată nimic doar pe jumătate, dragă Wadsworth. Fie că e vorba de război, fie că luptă pentru dragoste!

Am clipit, sesizând sinceritatea tonului său. Înainte să pot comenta, vizitiul a fluierat cailor şi a tras frâiele, oprind trăsura.

M-am aplecat înainte, cu inima bubuind, pe când gândurile despre bandele de tâlhari şi de ucigaşi mi-au invadat mintea.

— Ce se întâmplă? De ce ne-am oprit?

— S-ar putea să fi uitat să spun…

Thomas s-a oprit şi şi-a pus calm paltonul pe care-l folosise pe post de pătură, înainte de a aranja cărămida încălzită pentru mine.

— Ne mutăm într-un mijloc de transport mai potrivit.

— Ce vrei să…

Caii ce nechezau şi clinchetele clopoţeilor mi-au curmat întrebarea. Thomas s-a uitat cu mine pe fereastră. Respiraţia noastră crea rotocoale opace. Thomas a curăţat aburul cu mâneca paltonului şi mi-a urmărit reacţia, privindu-mă cu un zâmbet nesigur.

— Surpriză, Audrey Rose! Sau cel puţin sper să fie o surpriză plăcută. Nu eram sigur...

O sanie magnifică, trasă de cai, a oprit, lunecând lângă noi. Nuanţele ei subtile de roşu, de ocru şi de albastru-deschis erau un omagiu adus ouălor vopsite româneşti. Doi cai mari, albi, pufneau în aer, creând norişori, în timp ce călcau zăpada. Animalele purtau coroane din pene albe de struţ, doar puţin pleoştite de vremea rea.

— Tu... ai făcut asta?

Thomas şi-a mutat privirea de la mine la sanie, muşcându-şi neliniştit buza.

— Am sperat să-ţi placă.

Am ridicat o sprânceană? Să-mi placă? Era o scenă ruptă dintr-un basm. Eram fermecată de-a dreptul.

— O ador!

Fără să mai stau mult pe gânduri, am deschis uşa şi am acceptat mâna întinsă a vizitiului, alunecând peste treapta umedă din metal, înainte de a-mi recăpăta echilibrul. Vântul sufla cu sălbăticie, dar eu abia dacă am băgat de seamă, în timp ce vizitiul s-a întors la trăsură. Mi-am ţinut bine pălăria şi am privit vrăjită la splendoarea din faţa mea. Vizitiul saniei mi-a zâmbit în timp ce am ieşit de la adăpostul trăsurii şi am păşit în mijlocul furtunii.

Sau cel puţin aşa mi s-a părut. Nu era chip să ştiu sigur, din moment ce mare parte din chipul lui rumen şi din trup erau acoperite, ca să se protejeze de vremea năprasnică. Omul i-a făcut cu mâna lui Thomas, în timp ce tânărul se îndrepta spre mine, inspectând atât sania, cât şi vizitiul, în felul acela rece al lui.

— Îmi pare un mijloc de transport la fel de bun ca oricare altul. Mai ales că viscolul ăsta nu dă semne să se termine prea curând. Ar trebui să ajungem într-o clipită. Iar expresia ta a meritat tot efortul.

M-am întors spre el, cu ochii umezi de recunoştinţă, şi am văzut cum îl cuprindea panica în timp ce am zâmbit cu sinceritate. Thomas şi-a vârât capul la loc în trăsură şi a bătut din palme.

— Doamnă Harvey! E timpul să vă treziţi. Permiteţi-mi să vă ajut!

Un vânt rece a traversat atunci pădurea, ca un cuţit, făcând ramurile să şuiere. Mi-am îngropat faţa în căptuşeala de blană a mantiei mele de iarnă. Ne aflam în desişul pădurii, prinşi în războiul purtat de vârfurile munţilor.

Deşi mai erau câteva ore de lumină, întunericul se ţesea în jurul nostru. Înălţimile acelea erau la fel de temperamentale ca şi prietenul meu.

Thomas a făcut semn spre cufere, în timp ce o ajuta pe însoţitoarea noastră să coboare. Femeia s-a încruntat, simţind zăpada, şi a sorbit din tonic.

Thomas mi-a urmărit privirea în timp ce mă uitam când la un copac scârţâitor, când la altul. Pădurea avea ceva ciudat. Părea să fie locuită de un spirit ce nu era nici bun, nici rău. Exista totuşi o aură antică, una care vorbea, pe şoptite, despre războaie şi despre vărsări de sânge.

Pătrunseserăm adânc pe teritoriul lui Vlad Ţepeş şi mă simţeam ca şi cum pământul ne avertiza: respectaţi acest teritoriu sau veţi suferi consecinţele!

Probabil că era vorba de o iluzie optică, dar câteva frunze rămase pe ramuri păreau să aibă culoarea rănilor uscate. Mă întrebam dacă vegetaţia se obişnuise cu gustul sângelui, după ce zeci de mii de suflete îşi dăduseră acolo duhul. O pasăre a ţipat deasupra noastră, iar eu am tresărit.

— Încetişor, Wadsworth! Pădurea nu are colţi.

— Mulţumesc că mi-ai amintit, Cresswell! am zis dulceag. Ce m-aş face fără tine?!

Thomas s-a întors încet spre mine, privindu-mă mai serios ca niciodată.

— Ţi-aş lipsi teribil şi o ştii prea bine. Aşa cum mi-ai lipsi şi tu într-un fel pe care nici nu mi-l pot închipui, dacă ar fi

să ne despărţim.

Thomas a cuprins braţul doamnei Harvey, conducând-o, pe când vizitiul saniei ne făcea semn să ne ocupăm locurile. Am rămas locului o clipă, simţind cum inima mi-o lua la goană. Mărturisirile lui Thomas erau atât de nonşalante, încât mă şocau de fiecare dată.

Oferindu-mi un moment ca să-mi potolesc bătăile inimii, am pipăit botul catifelat al calului cel mai apropiat, înainte de a urca în sanie. Aceasta nu era complet închisă, precum trăsura noastră, însă în spaţiul mic se aflau mai multe blănuri decât văzusem eu vreodată. Poate că nu aveam un acoperiş, dar cel puţin nu aveam să îngheţăm cu toate pieile de animale în care ne puteam înveli. Doamna Harvey a intrat, împleticindu-se, în sanie şi s-a ghemuit într-o pătură, lăsând restul de banchetă liber pentru noi, în timp ce-şi aranja cărămizile calde la picioare.

Trupul mi s-a încordat când mi-am dat seama cât de aproape de Thomas urma să stau. Speram că directorul institutului nu avea să ne aştepte afară; n-ar fi fost deloc decent să mă găsească ghemuită alături de Thomas, chiar şi cu însoţitoare. Ca şi cum prin mintea murdară a lui Thomas tocmai ce trecea acelaşi gând, prietenul meu m-a blagoslovit cu un rânjet ştrengăresc şi a ridicat marginea păturii căptuşite cu blană, bătând cu palma spaţiul de lângă el. Mi-am încordat maxilarul.

— Ce? a întrebat el, mimând inocenţa, în timp ce-mi aranjam blănurile în jurul trupului, îndesând mai multe între mine şi el, accentuând astfel faptul că doream să construiesc o barieră pufoasă.

În mod previzibil, doamna Harvey era deja pe punctul de a adormi. Mă întrebam dacă nu cumva Thomas făcuse un soi de târg cu ea, cerându-i să fie prezentă doar fizic.

— Încerc doar să mă port cavalereşte, Wadsworth! Nu e nevoie să mă împungi aşa cu privirea.

— Am avut impresia că vrei să te porţi cât de bine poţi, de dragul tatei.

Thomas şi-a dus o mână la inimă.

— Mă răneşti! Oare tatăl tău nu ar fi furios dacă te-aş

lăsa să degeri? Căldura degajată de un alt trup e cea mai bună – e demonstrat ştiinţific. De fapt, există studii care sugerează că, dacă îţi scoţi cu totul hainele şi-ţi lipeşti pielea de pielea celuilalt, poţi scăpa de hipotermie. Dacă se va întâmpla să te afecteze, o să mă folosesc de orice metodă necesară ca să te salvez. Asta ar face orice tânăr cumsecade. Mi se pare destul de curajos, dacă mă întrebi pe mine.

Mintea mea trădătoare a prins a rătăci printre imaginile cu Thomas, dezbrăcat, ceea ce l-a făcut pe tovarăşul meu să zâmbească larg, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile scandaloase.

— Poate ar trebui să-i scriu tatei şi să-i cer opinia în legătură cu teoria asta.

Thomas a pufnit şi şi-a aruncat pătura peste umeri, ca un rege sălbatic al animalelor, din vreun poem homeric. M-am cuibărit într-o blană uriaşă, inspirând mirosul pielii tăbăcite, şi am încercat să-mi stăpânesc greaţa. Nu era tocmai cea mai parfumată călătorie, dar aveam să ajungem la institut înainte de miezul nopţii. Suportasem mirosuri cu mult mai neplăcute în timp ce studiasem cadavrele în putrefacţie cu unchiul meu. Nişte piele tăbăcită n-avea să fie mare lucru pentru câteva ore. Oricât ar fi fost de ciudat, îmi lipsea mirosul vag de putreziciune, amestecat cu formolul, din majoritatea dimineţilor. Abia aşteptam să ajung la şcoală şi să mă cufund iar în studiu ştiinţific. Un mediu nou m-ar fi putut vindeca de ceea ce sufeream. Sau cel puţin aşa speram. Nu puteam continua să studiez medicina legală dacă-mi era teamă de cadavre ce revin la viaţă.

Mi-am aruncat privirea la toate blănurile cenuşii din jur, încruntându-mă.

— Nu e ciudat că sunt atâtea piei de lup?

Thomas a ridicat un umăr.

— Românilor nu le prea plac lupii mari.

Înainte să-l pun să explice, vizitiul a terminat de încărcat ultimele cufere şi a urcat în sanie. A zis ceva iute, pe româneşte, iar Thomas i-a răspuns înainte de a se apleca

spre mine. Respiraţia lui mi-a făcut pielea de găină. Un fior m-a cuprins pe neaşteptate.

— Următoarea oprire este castelul Bran. Şi toţi ereticii minunaţi care studiază acolo.

— Şi noi vom studia acolo, i-am amintit eu.

Thomas s-a cufundat în pătură, reuşind doar pe jumătate să-şi ascundă zâmbetul.

— Ştiu.

— Cum de cunoşti aşa de bine limba română? am întrebat. Habar nu aveam că vorbeşti fluent şi altceva decât limba sarcasmului.

— Mama era româncă, a zis Thomas. Când eram mici, obişnuia să ne povestească tot felul de legende din popor. Am învăţat limba încă de la naştere.

M-am încruntat.

— De ce nu ai spus nimic mai devreme?

— Sunt plin de surprize, Wadsworth.

Thomas şi-a tras pătura peste cap.

— Aşteaptă-te la o viaţă lungă, petrecută descoperind asemenea mici plăceri. Aşa se întreţin misterul şi scânteia.

Am pornit, cu un singur trosnet de frâie, lunecând pe zăpadă, în timp ce fulgii treceau ca biciul pe lângă noi. Vântul îngheţat îmi înţepa obrajii. Din ochi îmi curgeau izvoare scânteietoare de lacrimi, dar nu mă puteam abţine să nu privesc pădurea printre pleoapele pe jumătate deschise. Din când în când, puteam jura că ceva ţinea pasul cu noi chiar la graniţa cu pădurea, însă era deja prea întuneric ca să fiu sigură.

Habar nu aveam dacă era vorba de vânt sau de o haită de lupi care-şi fugărea următoarea masă caldă când am auzit un urlet grav. Poate că ucigaşul viu şi fantomele victimelor lui Vlad Drăculea nu erau singurele grozăvii pentru care trebuia să mă îngrijorez în acea ţară.

Timpul a trecut sub forma minutelor îngheţate şi a cerului din ce în ce mai întunecat. Am urcat pante abrupte de munte şi am coborât în văi mai mici. Ne-am oprit o singură dată în Braşov, unde, după o îndelungă deliberare cu privire la decenţa îndoielnică a gestului de a sosi la

institut fără un însoţitor, Thomas a ajutat-o pe doamna Harvey să închirieze o cameră la o tavernă şi ne-am despărţit de ea. Apoi am lăsat în urmă oraşul, urcând spre vârful celui mai mare munte din câţi văzusem vreodată.

Când am ajuns, mai târziu, în vârful lui, luna răsărise complet. În lumina ei, am putut desluşi zidurile palide ale unui castel crenelat, care fusese odinioară casa lui Vlad Ţepeş. O pădure întunecată înconjura castelul, formând o fortăreaţă naturală pentru cea creată de om. M-am întrebat atunci dacă de acolo adunase Vlad lemnul necesar ţepelor în care-şi înfigea victimele.

Fără a-mi face griji din cauza indecenţei, m-am apropiat de Thomas, sorbindu-i căldura, din mai multe motive. Nu-mi dăduse prin minte mai devreme, însă Braşovul se afla foarte aproape de institutul nostru. Oricine ar fi fost acela care înfăptuise prima victimă, alesese un loc din apropierea castelului lui Dracula. Speram ca aceasta să nu prevestească alte crime şi mai oripilante.

— Se pare că cineva a lăsat lumina aprinsă pentru noi.

Thomas a arătat spre două felinare lucitoare; din partea mea, puteau la fel de bine să fie intrarea în bârlogul Satanei.

— Arată... confortabil.

Păşind pe calea îngustă şi sinuoasă ce se îndepărta de pădure şi traversa mica peluză, ne-am oprit, din fericire, în faţa castelului. Razele lunii atingeau ca nişte degete fleşele şi lunecau pe acoperiş, strâmbând umbrele saniei şi ale cailor în forme sinistre. Castelul ăsta era înfiorător, şi nici măcar nu păşisem înăuntru.

Pentru un moment, mi-am dorit să mă ascund sub blănurile de animale şi să mă întorc în oraşul bine fortificat şi colorat ale cărui lumini clipeau ca nişte licurici în valea de sub noi. Poate că drumul înapoi spre Anglia, alături de doamna Harvey, nu avea să fie atât de îngrozitor. Mă puteam întâlni cu verişoara mea de la ţară. Nu avea cum să fie aşa de plictisitor să vorbim şi să coasem obiecte pentru lăzile noastre cu zestre. Liza făcea ca şi cele mai monotone activităţi să pară o mare aventură romantică şi

îmi era cumplit de dor de ea. Dorul de casă mi-a înţepat inima şi m-am chinuit să mă calmez, fără să mă îndoi de durere. Făcusem o greşeală. Nu eram pregătită să fiu aruncată în academia aceea pentru tineri bărbaţi, cu trupuri ce se aliniau pe mese, în săli de operaţii. Toate îmi aminteau de cazul nefericit peste care nu reuşeam să trec. Un caz care-mi distrusese inima.

— O să-i farmeci pe toţi, Wadsworth!

Thomas mi-a strâns uşor mâna, înainte de a-i da drumul.

— Abia aştept să te văd cum îi întreci pe toţi! Inclusiv pe mine! Deşi, te rog să ai milă! Prefă-te că sunt minunat!

Am dat uitării grijile şi am zâmbit.

— Mi-ai dat o sarcină monumentală, dar voi încerca să fiu blândă cu tine, Cresswell!

Am ieşit din sanie stăpânită de o putere înnoită şi am urcat treptele largi de piatră, pe când Thomas a plătit vizitiului şi i-a cerut să ne aducă cuferele. Am aşteptat să ajungă la mine, ţinându-mi poalele rochiei deasupra zăpezii ce se aduna. Nu voiam să trec acel prag întunecat de una singură. Ne aflam aici şi aveam să înfruntăm împreună demonii ce mă bântuiau.

O uşă masivă din stejar era flancată de două felinare. În centrul ei se afla un mare ciocan din metal. Arăta ca şi cum două trupuri de şarpe, în forma literei C, formau împreună o figură încruntată.

Thomas a zâmbit afabil, văzând ciocanul.

— E primitor, nu?

— E una dintre cele mai groaznice chestii pe care le-am văzut vreodată.

Pe când ridicam ciocanul blestemat, uşa a scârţâit din toate încheieturile şi s-a deschis. În pragul ei a apărut un bărbat înalt şi slab, cu părul argintiu ce-i cădea ca o mantie peste guler. Chipul îi era dominat de sprâncenele încruntate. În spatele lui trosnea focul, aurind marginile chipului său îngust. Pielea lui întunecată lucea din cauza unui strat subţire de transpiraţie, pe care nu se obosea să o şteargă. Nici nu îndrăzneam să mă gândesc la ce făcuse până atunci.

— Uşile se încuie în două minute, a zis el, vorbind cu un accent puternic românesc.

Buza lui de sus s-a îndoit ca şi cum ştia că mă luptam cu nevoia tăcută de a păşi înapoi. Puteam jura că incisivii erau suficient de ascuţiţi ca să pătrundă în piele.

— Vă sugerez să intraţi mai repede şi să închideţi gurile înainte să vă intre ceva neplăcut în ele! Avem ceva probleme cu liliecii.

ŞASE
PLĂCUT CA UN CADAVRU PUTREZIT

Institutul Naţional de Criminalistică şi Medicină Legală
Castelul Bran
1 decembrie 1888

Am închis gura, mai mult din cauza şocului în faţa unei primiri atât de impertinente decât din obedienţă.

Ce om groaznic de nepoliticos! Bărbatul l-a măsurat pe Thomas, cu un rânjet autoritar pe chip. Mi-am ferit privirea, de teamă că aveam să mă preschimb în stană de piatră dacă mă mai uitam mult. Putea să fie descendent direct al gorgonelor mitice. În mod sigur, bărbatul era la fel de plăcut precum Medusa, a cărei figură, abia acum îmi dădeam seama, mi-o evocase ciocanul de la uşă.

Am intrat şi am aşteptat tăcuţi pe când omul a păşit spre o menajeră şi i-a ordonat ceva în română. Prietenul meu s-a mişcat de pe un picior pe altul, dar a rămas tăcut. Era un mic miracol şi o binecuvântare.

Mi-am aruncat privirea de jur-împrejur. Ne aflam într-un salon semicircular. În stânga şi în dreapta noastră se deschideau mai multe coridoare întunecate. Drept în faţă se afla o scară destul de simplă, ce ducea atât la nivelurile superioare, cât şi la cele inferioare. Un şemineu enorm compensa pentru simplitatea scării, însă nici măcar ambianţa îmbietoare creată de lemnul ce trosnea nu mi-a putut opri pielea să se înfioare. Castelul părea să devină rece în prezenţa noastră. Mi s-a părut că am simţit un curent de aer îngheţat suflând dinspre căpriorii tavanului. Bezna se agăţa de colţurile în care nu ajungea lumina focului, la fel de grea şi de densă ca un coşmar din care nu te poţi trezi.

Mă întrebam unde ţineau oare cadavrele pe care aveam să le studiem.

Omul a ridicat capul şi mi-a întâlnit privirea, de parcă

mi-ar fi auzit gândurile şi voia să-şi bată joc de mine. Speram ca tremurul ce-mi cuprinsese inima să nu se zărească printre crăpăturile armurii mele ponosite. Mi-am înghiţit nodul din gât, eliberând un suspin de îndată ce bărbatul şi-a luat ochii de la mine.

— Mi se pare foarte ciudat! am şoptit.

Thomas şi-a lăsat atenţia să se îndrepte spre bărbat şi spre menajera care dădea din cap la ceea ce spunea omul.

— Încăperea asta e la fel de fermecătoare. Sfeşnicele sunt toate în formă de dragon. Uită-te la dinţii ăia din care ies flăcări! Pun pariu că Vlad în persoană le-a comandat!

În camera de primire erau aprinse torţe înşiruite la distanţă egală. Tavanul era decorat cu grinzi din lemn întunecat, iar uşile îmi aminteau de nişte gingii înnegrite. Nu mă puteam abţine să nu mă gândesc că acestui castel îi plăcea să devoreze sânge proaspăt, la fel de mult pe cât îi plăcuse fostului său stăpân să-l verse. Era un loc înspăimântător pentru orice fel de şcoală, darămite pentru una care se ocupa cu studiul morţilor.

Mirosurile de lămâie şi de dezinfectant se desprindeau dintre cele de piatră umedă şi parafină. Două produse de curăţenie, ce se foloseau pentru scopuri total diferite. Am observat că podeaua din salon era udă, probabil din cauza unui alt student care sosise pe viscol.

De la înălţimea tavanului cavernos am auzit fâlfâit de aripi şi mi-am ridicat privirea. O fereastră în arcadă fusese tăiată sus de tot în zid, dar pânzele de păianjen erau vizibile de unde mă aflam eu. Nu am observat niciun liliac, dar mi-am imaginat ochii roşii lucind spre mine. Speram să evit să văd asemenea creaturi în timpul şederii mele aici. Îmi fusese dintotdeauna teamă de aripile lor din piele şi de dinţii ascuţiţi.

Menajera s-a plecat uşor şi a dispărut grăbită pe coridorul ce se deschidea la stânga.

— Nu ne aşteptam să fii însoţit. Poţi sta la etajul al doilea, pe stânga.

Omul mi-a făcut semn, fluturând scurt din mână. La început îl crezusem în vârstă, din cauza părului. Acum

vedeam însă că faţa lui era în mare parte lipsită de riduri şi mult mai tânără. Părea să fie cam de vârsta tatălui meu, nu mai mult de patruzeci de ani.

— Studenţii la criminalistică se află în aripa de est. Sau, mai bine zis, studenţii care concurează pentru un loc în programul de criminalistă. Vino – a zis el, făcându-i semn lui Thomas –, mă îndrept şi eu într-acolo. O să-ţi arăt apartamentul. Îţi poţi vizita soţia doar după terminarea cursurilor.

Ochii lui Thomas sclipeau în felul acela enervant, însă asta nu era bătălia lui. Am păşit uşor în faţa lui şi mi-am dres glasul.

— De fapt, suntem amândoi în program. Şi nu sunt soţia lui. Domnule...

Omul cel neplăcut s-a oprit deodată. S-a rotit cu totul pe călcâie, provocând un scârţâit ascuţit. Bărbatul şi-a mijit ochii, de parcă nu îi venea să creadă că auzise bine.

— Pardon?

— Sunt domnişoara Audrey Rose Wadsworth. Cred că institutul a primit o scrisoare de recomandare de la unchiul meu, doctorul Jonathan Wadsworth, din Londra. Îi sunt ucenică de ceva timp. Atât domnul Cresswell, cât şi eu am fost prezenţi de-a lungul crimelor provocate de Spintecător. L-am ajutat pe unchiul meu şi Scotland Yard-ul în decursul investigaţiei criminalistice. Sunt destul de sigură că directorul institutului a primit scrisoarea. A răspuns.

— Chiar aşa...

Felul în care răspunsese omul dădea bine de înţeles faptul că nu pusese o întrebare, dar eu m-am prefăcut că nu bag de seamă.

— Chiar aşa!

Chipul inexpresiv al omului s-a schimonosit şi o venă a început să-i pulseze la gât, de parcă bărbatul ar fi fost gata să mă stranguleze. Deşi nu era tocmai un lucru nemaiauzit ca o femeie să studieze medicina sau chiar criminalistica, bărbatul nu era, în mod clar, un om progresist care să se bucure de asaltul fetelor asupra clubului aceluia pentru

băieţi. Fete care în mod evident nu ştiau că locul lor era acasă, nu într-un laborator medical. Ce tupeu să creadă că mă aflam acolo doar pentru că mă adusese Thomas! Speram ca bărbatul acela să nu fie profesor. Studiul alături de el avea să fie un soi de tortură bolnăvicioasă pe care aş fi preferat să o evit.

Mi-am înălţat bărbia, refuzând să-mi iau ochii de la el. Nu aveam să mă las intimidată, mai ales după ce-mi fusese dat să trăiesc în cazul lui Jack Spintecătorul de astă-toamnă. Bărbatul a ridicat o sprânceană, evaluându-mă. Îmi dădea impresia că puţini erau aceia – bărbaţi sau femei – care aveau curajul să-l înfrunte.

— Ah, prea bine, atunci! Nu am crezut că veţi mai veni. Bine ai venit la institut, domnişoară Wadsworth!

Bărbatul a încercat să zâmbească, dar părea mai degrabă să fi înghiţit un liliac.

— Aţi menţionat ceva despre un concurs pentru un loc în program? am întrebat, ignorând expresia acră de pe faţa bărbatului. Aveam impresia că am şi fost acceptaţi.

— Da, păi... ce păcat! Sunt sute de studenţi care-şi doresc să studieze aici, a zis el, înălţându-şi bărbia, arogant. Nu toţi sunt admişi. În fiecare an, organizăm un curs de evaluare, ca să hotărâm cine va deveni student.

Thomas s-a tras înapoi.

— Locurile noastre nu sunt garantate?

— Chiar deloc.

Omul a zâmbit larg. Era o privelişte înfricoşătoare.

— Aveţi la dispoziţie patru săptămâni ca să vă demonstraţi valoarea. La finalul perioadei de probă, vom decide cine câştigă bursa.

Stomacul mi s-a strâns.

— Dar dacă toţi studenţii trec de evaluare, atunci toţi sunt acceptaţi?

— De data asta, sunteţi noi cu toţii. Doar doi vor trece proba. Acum, puteţi să mă urmaţi, domnişoară Wadsworth. Apartamentul dumneavoastră se află la etajul al treilea, în turnul aripii de est. Veţi locui singură. Ei bine, nu chiar complet singură. Acolo ducem cadavrele în plus. Nu cred

să vă dea prea mult de furcă.

În ciuda noilor împrejurări, am reuşit să zâmbesc slab. Morţii erau cărţi pe care şi mie, şi unchiului ne plăcea să le citim. Nu-mi era teamă să-mi petrec timpul singură, lângă nişte cadavre, în căutare de indicii. Ei bine... cel puţin până de curând. Zâmbetul mi s-a stins, dar mi-am stăpânit tremurul. Speram să-mi pot controla emoţiile şi să mă vindec, din moment ce aveam să mă aflu aşa de aproape de cadavre.

— Oricum, sunt o companie mai plăcută decât unii oameni.

Thomas a făcut un gest obscen pe la spatele omului, iar eu aproape că m-am înecat de râs când omul s-a întors deodată, aruncând fulgere din priviri.

— Ce-ai spus, domnule Cresswell?

— Dacă insistaţi, am zis că sunteţi...

Am clătinat uşor din cap, sperând că reuşisem să-i transmit lui Thomas ideea că trebuia să-şi ţină gura. Tot ce mai lipsea era să ne facem din acel om un duşman şi mai mare.

— Vă cer scuze, domnule, am întrebat...

— Mi te vei adresa ca „domnul director Moldoveanu”, sau veţi fi amândoi trimişi înapoi în haznaua aurită din care aţi ieşit. Mă îndoiesc că vreunul dintre voi va termina acest curs. Avem studenţi care se pregătesc luni la rând şi tot nu sunt acceptaţi. Ia spuneţi-mi, dacă sunteţi aşa de buni la ceea ce faceţi, unde este Jack Spintecătorul, hm? De ce nu sunteţi în Londra, vânându-l? Se poate să vă fie teamă de el sau aţi fugit, pur şi simplu, înainte de a deveni prea dificil?

Directorul a tăcut o clipă, dar mă îndoiam că aştepta cu adevărat un răspuns de la vreunul dintre noi. Omul a clătinat din cap, cu o expresie încă şi mai glacială decât înainte.

— Unchiul dumitale e un om înţelept. Mi se pare teribil de suspect că nu a reuşit să desluşească acel mister. Oare a renunţat doctorul Jonathan Wadsworth?

Preţ de o clipă, panica mi-a cuprins trupul, înţepând

fiecare organ în încercarea de a ieşi, pe când am întâlnit privirea speriată a lui Thomas. Noi nu-i spuseserăm niciodată unchiului despre adevărata identitate a Spintecătorului, deşi ştiam că intuia adevărul.

Thomas şi-a strâns pumnii pe lângă trup, dar şi-a ţinut gura păcătoasă închisă. Înţelegea că aveam să fiu pedepsită pentru neascultarea lui sau a mea. În împrejurări diferite, aş fi fost impresionată. Era prima oară când îl vedeam abţinându-se.

— Nici nu credeam că aveţi vreun răspuns. Acum, urmaţi-mă! Cuferele voastre vă vor aştepta în camere. Cina s-a servit deja. Vă veţi prezenta în zori la micul dejun, sau îl veţi pierde şi pe acela.

Directorul Moldoveanu a păşit spre coridorul larg dinspre latura de est, apoi s-a oprit şi a zis, fără a se întoarce:

— Bine aţi venit la Institutul Naţional de Criminalistică şi Medicină Legală! Momentan!

Am rămas nemişcată preţ de câteva secunde, simţind cum inima îmi bubuia în piept. Era scandalos că acel om îngrozitor era directorul nostru. Paşii lui răsunau cu ecou în salonul cavernos, ca nişte bubuituri de gong ce anunţau ora grozăviilor. Inspirând adânc, Thomas m-a fixat cu privirea. Aveau să fie patru săptămâni extrem de lungi şi de chinuitoare.

După ce l-am lăsat pe Thomas la etajul lui, am urcat scara simplă aflată la capătul unui coridor lung şi larg pe care mi-l indicase directorul. Treptele erau din lemn întunecat, iar pereţii, de un alb mohorât, lipsiţi de tapiseria roşiatică pe lângă care trecuserăm pe coridoarele de la etajele inferioare. Umbrele se lăţeau între sfeşnicele prost aşezate şi pulsau odată cu mişcările mele. Îmi aminteam de drumul parcurs pe coridoarele dezolante ale azilului Bedlam.

Am ignorat fiorul de teamă din piept, gândindu-mă la ocupanţii acelui ospiciu şi la felul calculat în care unii dintre ei umblau în spatele gratiilor ruginite. Ca şi acest

castel, clădirea aceea îmi amintea de un organism viu, cu conştiinţă, însă fără un simţ al binelui şi al răului. M-am întrebat atunci dacă nu cumva aveam nevoie doar de o baie bună şi de un somn odihnitor.

Piatra şi lemnul nu reprezentau oasele şi carnea.

Înainte să plece mai departe, cine ştie unde, Moldoveanu îmi spusese că apartamentul meu se afla la prima uşă pe dreapta. Poate că se grăbea să se odihnească un pic cu capul în jos, pe căpriori, alături de ceilalţi fraţi ai lui. N-aveam decât să bombăn aşa ceva şi avea să se întoarcă la mine, urâcios. Lucrurile nu păreau să fi început cu dreptul.

Am ajuns pe palierul micuţ unde se afla apartamentul meu şi o a doua uşă, la doar câţiva metri înainte ca scara să-şi continue urcuşul. La acel capăt al palierului nu era aprinsă nicio torţă, iar întunericul era duşmănos. Am rămas acolo, împietrită, convinsă că umbrele mă urmăreau la fel de atent pe cât le urmăream şi eu.

Respiraţia îmi ieşea din gură în rotocoale rapide şi albe. Bănuiam că frigul se datora parţial faptului că clădirea se afla aşa de sus pe munte şi parţial cadavrelor stocate acolo. Poate că asta mă atrăgea în beznă. Am închis scurt ochii şi imagini de cadavre ridicându-se de pe masa de examinare, cadavre pe jumătate putrezite, mi-au asaltat simţurile. În ciuda sexului meu, dacă fie şi unul dintre colegii mei avea să bănuiască că-mi era teamă de cadavre, aveam să ajung de râsul institutului.

Încercând să-mi alung această grijă, am deschis uşa şi mi-am aruncat privirea de jur-împrejur. La o primă vedere, camera părea să servească drept sufragerie sau salon. Aşa cum era cazul şi cu restul castelului, zidurile erau albe şi mărginite cu lemn de un maro-închis. Eram uimită de cât de întuneric era, deşi pereţii luceau, iar focul ardea în şemineu.

Biblioteca ocupa peretele cel mai mic, iar la stânga se afla o intrare spre ceea ce presupuneam a fi dormitorul. Am traversat repede sufrageria – mobilată cu un divan din brocart – şi am inspectat ceea ce s-a dovedit a fi, cu

adevărat, dormitorul. Camera era primitoare şi mobilată ca pentru un învăţat studios. Aveam la dispoziţie un mic birou cu un scaun asortat, un dulap miniatural, un pat pentru o singură persoană, o noptieră şi un cufăr – toate făcute din stejar masiv, tăiat pesemne din pădurea din apropiere.

Imaginea unor trupuri sfârtecate de nişte ţepe negre mi-a trecut prin minte înainte să pot să o alung. Speram ca niciuna dintre acele bucăţi de lemn să fi fost refolosită. Mă întrebam dacă şi persoana care-l ucisese pe omul din oraş luase lemn de aici. Am încercat să-mi îndepărtez gândurile de la victima din tren şi cea din ziar. Nu puteam face nimic, oricât de mult mi-aş fi dorit.

După ce am aruncat o privire superficială către a doua uşă – toaleta cu care directorul Moldoveanu îmi spusese că venea echipat apartamentul meu, fără îndoială –, mi-am îndreptat atenţia spre sufragerie. Am observat o fereastră micuţă, cocoţată aproape de grinzile descoperite, ce dădea direct peste lanţul vast al Carpaţilor. De aici, munţii erau albi şi crestaţi, ca nişte dinţi sparţi. O parte din mine voia să se târască spre fereastră şi să privească lumea iernatică ce se întindea dincolo de ea, nepăsătoare în faţa tulburării ce mă cuprinsese.

Abia aşteptam să pot cere apă caldă pentru chiuvetă şi să-mi pot curăţa colbul călătoriei. Dar mai întâi trebuia să găsesc o cale de a vorbi cu Thomas. Încă nu avusesem ocazia să-i arăt desenul pe care-l găsisem şi aveam să înnebunesc dacă nu discutam mai repede cu el. Ca să nu mai spun că eram cumplit de curioasă cu privire la reacţia ciudată pe care o avusese la numele lui Dăneşti.

Am atins pergamentul din buzunar, asigurându-mă că era real şi nu doar o închipuire. Mă înspăimânta gândul că desenul putea avea o legătură cu crima din tren. Nu îndrăzneam să mă gândesc la mesajul pe care încerca să-l transmită prin faptul că fusese lăsat în compartimentul meu sau la cine ar fi putut să-mi dea târcoale fără să ştiu.

Am rămas în picioare, în faţa şemineului, lăsând căldura să mi se înfăşoare în jurul oaselor, în timp ce mă gândeam la un plan. Moldoveanu nu menţionase niciodată vreo oră

de stingere când intrasem în castel. Sau că nu-mi era permis să mă plimb pe coridoare. S-ar fi iscat un mare scandal dacă eram descoperită, dar mă puteam strecura în apartamentul lui Thomas într-o… Scârţâitul podelei de undeva din apartamentul meu mi-a făcut inima să o ia la galop. Imagini cu ucigaşi strecurându-se prin vagoanele trenului şi lăsând bilete criptice cu dragoni m-au luat iar cu asalt. Se afla aici. Ne urmărise la castel şi acum avea să mă tragă în ţeapă şi pe mine. Fusesem proastă să nu-i mărturisesc întâmplarea lui Thomas în timp ce doamna Harvey dormea. „Respiră”, mi-am spus. Aveam nevoie de o armă. În capătul opus al camerei se afla un sfeşnic, însă era prea departe ca să-l înhaţ fără a fi văzută de persoana care mă pândea din dormitor sau din toaletă.

În loc să mă apropii prea mult de acele camere, fără o armă, am smuls o carte mare de pe rafturi, gata să lovesc pe cineva în cap cu ea. Puteam cel mult să-mi dărâm sau să-mi năucesc atacatorul. Mi-am îndreptat atenţia spre sufragerie. Era pustie. Lipsită de orice prezenţă omenească, aşa cum stabilisem deja. Observând repede dormitorul, am ajuns la aceeaşi concluzie. Nu m-am mai obosit cu toaleta, din moment ce era prea mică pentru a conţine o adevărată ameninţare. Scârţâitul fusese probabil doar al castelului. Am oftat şi am aşezat cartea la loc pe raft. Avea să fie într-adevăr o iarnă groaznică. Eram recunoscătoare pentru şemineu. Îmi mângâia nervii. Chiar şi în spaţiul înghesuit, căldura mă făcea să mă simt ca pe o insulă de la tropice, nu în turnul singuratic al unui castel îngheţat, auzind lucruri care nu erau la fel de înfricoşătoare precum imaginaţia mea.

Mi-am frecat cu palmele centrul frunţii. Amintiri legate de ultimele momente ale lui Jack Spintecătorul, în laboratorul acela blestemat, în timp ce învârtea comutatorul… M-am oprit imediat. Jalea trebuia să-mi dea drumul din îmbrăţişarea ei îndărătnică. Nu puteam să-mi mai fac singură una ca asta, noapte de noapte. Jack Spintecătorul nu se mai întorcea niciodată. Experimentele lui luaseră sfârşit. Ca şi viaţa lui.

La fel se întâmplase şi în cazul acestui castel. Dracula nu mai trăia.

— Totul e aşa de cumplit de dificil! am blestemat de una singură, căzând pe divan.

Sau cel puţin credeam că sunt singură. În clipa următoare am auzit pe cineva stăpânindu-şi un hohot de râs, din spatele unei uşi închise. Obrajii mi s-au aprins în timp ce am apucat sfeşnicul mare şi m-am îndreptat spre toaleta slab luminată.

— Cine e acolo? Ieşi de îndată la lumină!

— Îmi pare rău, domnişoară!

O menajeră tânără s-a ridicat brusc de la locul ei de lângă cadă, cerându-şi iertare în română în timp ce cârpa de şters i-a căzut în găleată. Ochii ei cenuşii s-au oprit asupra mea. Purta o bluză ţărănească, de culoarea untului, vârâtă în fusta cu carouri, şi un şorţ brodat.

— Nu am vrut să trag cu urechea. Numele meu este Ileana.

Accentul ei era moale şi plăcut – ca o adiere de vară ce şoptea prin noaptea dezolantă de iarnă. Fata-şi ţinea părul negru împletit şi încolăcit sub boneta de menajeră, iar şorţul era mânjit cu cenuşă, din cauza focului pe care pesemne că-l aprinsese înainte de a intra eu în cameră. Am oftat.

— Te rog, nu te deranja să-mi spui „domnişoară”. „Audrey Rose” sau doar „Audrey” e foarte bine.

Mi-am aruncat privirea din jur-împrejurul băii proaspăt curăţate. Flăcări jucăuşe se reflectau de pe fiecare suprafaţă întunecată, amintindu-mi de sângele vărsat în care se oglindea lumina lunii. Ca şi fluidele corporale ale victimelor duble ale lui Jack Spintecătorul. Am înghiţit nodul din gât şi imaginea. Castelul provoca haos în rândul amintirilor mele oricum morbide.

— Ai în grijă turnul ăsta?

Pielea i s-a înroşit pe când a dat din cap, destul de puternic cât să se vadă sub cenuşă şi mizerie.

— Da, domnişoară... Audrey Rose.

— Accentul tău englezesc e excelent, am zis,

impresionată. Sper să-mi îmbunătăţesc româna cât stau aici. Unde ai învăţat limba?

Am închis gura imediat. Era cumplit de nepoliticos să comentez aşa ceva. Ileana a zâmbit simplu.

— Familia mamei ne-a învăţat pe toţi.

Era un lucru ciudat pentru o familie săracă din Braşov, dar am lăsat detaliul să treacă neobservat, nu voiam să-mi insult potenţiala prietenă. M-am surprins jucându-mă cu nasturii de la mănuşă şi m-am oprit.

Ileana a sprijinit găleata pe şoldul ei lat şi a făcut un semn din cap spre uşă.

— Dacă nu aprind mai repede focurile în camerele băieţilor, o să dau de necaz, dom... Audrey Rose.

— Bineînţeles, am zis, frământându-mi mâinile.

Nici nu-mi dădusem seama ce singură mă simţeam fără Liza şi cât de mult îmi doream o prietenă.

— Mulţumesc că ai făcut curat! Dacă îmi laşi nişte produse, pot să te ajut.

— Oh, nu, directorul Moldoveanu nu ar fi acord. Trebuie să am grijă de camere cât sunt goale. Nu aşteptam să soseşti decât peste ceva timp.

Pesemne că chipul îmi trăda dezamăgirea. Expresia feţei ei s-a îmblânzit.

— Dacă vrei, pot să-ţi aduc micul dejun în cameră. Aşa fac şi pentru cealaltă fată de aici.

— Mai locuieşti o fată aici în iarna asta?

Ileana a dat uşor din cap, potrivindu-şi pe dată zâmbetul larg cu al meu.

— Da, domnişoară. Este sub tutela directorului. Ai vrea să o întâlneşti?

— Sună minunat! am zis. Mi-ar plăcea foarte mult.

— Vrei să te ajut cu hainele de noapte?

Am dat din cap, iar Ileana a început să-mi desfacă corsetul. Imediat ce a reuşit să-l scoată şi eu am rămas în cămaşă, i-am mulţumit.

— Mă descurc de aici.

Ileana a deschis uşa cu şoldul şi mi-a urat noapte bună în română.

— Noapte bună!

Mi-am aruncat privirea spre toaletă, dându-mi seama că fata umpluse cada cu apă fierbinte. Aburul se ridica sub formă de tentacule, atrăgându-mă înăuntru. Mi-am muşcat buza, contemplând baia caldă. Bănuiam că ar fi fost de-a dreptul indecent să dau năvală în apartamentul lui Thomas aşa de târziu în noapte şi nu voiam să am o imagine pătată în ochii societăţii din cauza nerăbdării mele. Iar desenul cu dragonul avea să fie tot acolo mâine-dimineaţă...

Mi-am scos hainele, simţind cum căldura apei şi a noii prietenii mi se adâncea în oasele obosite.

Poate că săptămânile ce urmau nu aveau să fie chiar aşa de groaznice pe cât mi le imaginasem.

ŞAPTE
BASME DIN POPOR

Apartamentul din turn
Castelul Bran
2 decembrie 1888

Negura s-a ridicat dintre copaci şi s-a aşezat deasupra munţilor precum ceaţa din aleile londoneze în timp ce m-am cocoţat pe divan, încercând să nu mă foiesc.

Ileana spusese că avea să revină cu micul dejun, însă soarele aproape că răsărise şi eu tot nu o văzusem pe nicăieri. Poate că fata era reţinută cu treburi în altă parte a castelului. Piciorul mi-a tresărit pe loc. Directorul Moldoveanu avea să încuie sala de mese dacă ajungeam prea târziu.

Stomacul mi-a chiorăit, nemulţumit la rândul lui, în timp ce aşteptam. Am decis să-i acord fetei încă două minute înainte de a pleca spre sala de mese. Trebuia să mă întăresc dacă voiam să rezist următoarelor săptămâni şi să-mi păstrez mintea întreagă.

Am intrat în dormitor şi mi-am făcut de lucru cu cele câteva obiecte personale pe care le adusesem cu mine; în special cu o fotografie a mamei şi a tatălui meu, făcută cu mult timp în urmă. Am aşezat-o pe noptieră şi m-am simţit parcă mai puţin singură în acel loc ciudat.

La uşă s-a auzit în scurt timp o bătaie, chiar pe când soarele aurea munţii în faţa ferestrei din apartamentul meu din turn. Slavă Domnului!

Am intrat repede în cealaltă încăpere şi mi-am netezit cu mâna rochia verde, de iarnă. Două voci şoptite au amuţit când am deschis uşa.

Ileana ducea o tavă acoperită şi a zâmbit la femeia de lângă ea.

— Aceasta este domnişoara Anastasia. Ea este…

— Protejata directorului Moldoveanu sau, aşa cum îmi

place să-l numesc, Cel Mai Neplăcut Bărbat din istoria României.

Fata a dat din mână şi a intrat în cameră. Accentul ei era uşor diferit de al Ilenei, însă avea aceeaşi esenţă.

— Sincer, nu e chiar atât de rău. E doar... cum se spune...

— Arţăgos? am intervenit.

Anastasia a râs, dar nu a răspuns.

Ileana a zâmbit.

— O să aşez asta aici.

Am urmat-o pe fată spre micul divan şi spre măsuţă, în timp ce Anastasia îmi inspecta rafturile. Fata era simplă, dar drăguţă, cu păr de culoarea grâului şi ochi albaştri, luminoşi. Ştia, fără doar şi poate, cum să-şi pună atuurile în valoare, mai ales atunci când zâmbea larg.

— Cauţi ceva în mod deosebit? am întrebat, observând cât de metodic cerceta cotoarele cărţilor.

— Sunt aşa de bucuroasă că te afli aici! Băieţii sunt... *fără maniere.*

Fata a ridicat un umăr, observând confuzia ce trebuie să-mi fi apărut pe chip.

— Majoritatea nu sunt foarte plăcuţi sau politicoşi. Poate e din cauza lipsei de oxigen. Sau a femeilor. Fraţii italieni sunt cea mai mare dezamăgire. Stau tot timpul cu nasurile în cărţi. Nici nu clipesc în direcţia mea! Nici măcar când îmi afişez cele mai plăcute însuşiri.

Fata a smuls o carte de pe raft şi şi-a lipit-o, deschisă, de faţă, mergând cu paşi exageraţi şi chicotind. Ileana şi-a lăsat ochii în pământ, zâmbind larg.

— Speram să găsesc un roman gotic cu care să-mi mai treacă plictiseala când eşti la cursuri, a spus ea, aruncând cartea deoparte. Bineînţeles, unchiul Moldoveanu nu ar permite aici asemenea frivolităţi. Ai adus, din întâmplare, vreun roman gotic?

Am clătinat din cap.

— Vei merge şi tu la cursuri?

— Bineînţeles că nu. Unchiul nu crede că e potrivit pentru o fată de statutul meu.

Anastasia şi-a dat ochii peste cap şi a căzut pe divan, pufnind.

— Deşi mie nu-mi pasă. Am de gând să particip la unele cursuri doar ca să-i fac în ciudă. Nu poate fi pretutindeni.

— Au sosit toţi ceilalţi?

— Cred că au venit toţi cei din familii importante. E un grup mic de data asta. Se zice că unchiul… caută „victime”.

— De ce ar face aşa ceva? am întrebat.

Ileana a ridicat capacul tăvii, lăsând la vedere mai multe produse de patiserie şi plăcinte cu carne. Atenţia ei era acum cu totul îndreptată asupra lor. Am muşcat politicos dintr-o pâine umplută cu carne absolut delicioasă şi am încercat să nu o devorez pe toată. Era minunată, orice ar fi fost!

— Sunt doar zvonuri pe care le-am auzit, plictisită, cum sunt, de moarte. Până acum, toţi studenţii sunt fie din familii de nobili, fie oameni simpli cu presupuse legături cu clasa nobiliară. Bastarzi. Nimeni nu ştie de ce i-a ales altfel – asta dacă există cu adevărat un motiv. Nici să nu mă întrebi despre fraţii italieni. Nu vorbesc decât între ei. Habar nu am ce istorie au ei.

Anastasia şi-a îndesat un pic de pâine în gură şi a gemut de plăcere.

— Deşi unii ar zice că reprezintă o parte a testului, a continuat ea. Unchiului meu îi plac jocurile şi intrigile. Crede că anumite trăsături comune ce ar putea fi benefice în găsirea unui criminal reprezintă un atu pe care toţii studenţii la criminalistică ar trebui să-l aibă.

Fata m-a măsurat cu luare-aminte.

— Tu eşti, în mod evident, de viţă nobilă. Care e numele tău de familie?

— Wadsworth. Tata este…

— Nu ai nicio legătură cu România?

Am clipit.

— Nu din câte ştiu eu. Mama era, în parte, de origine indiană, iar tata este englez.

— Interesant! Poate că nu toţi provin din regiunea asta.

Anastasia a muşcat din altă bucată de pâine.

— Am auzit că ai sosit la miezul nopţii, cu un tânăr. Sunteţi logodiţi?

Aproape că m-am înecat cu următoarea îmbucătură.

— Suntem… prieteni. Şi parteneri de muncă.

Anastasia a rânjit.

— Am auzit că e destul de chipeş. Poate că o să mă mărit cu el dacă voi doar lucraţi împreună.

Nu sunt sigură ce a văzut fata pe chipul meu, dar a adăugat rapid:

— Te tachinez. Am inima oferită altuia, deşi el se preface că nici nu exist. Cum a fost călătoria ta până aici?

Prin minte mi-a trecut imaginea trupului împuns de o ţeapă. Am lăsat din mână bucata de plăcintă, lipsită dintr-odată de apetit.

— Oribilă!

Am descris la rece întâmplarea cu bărbatul ucis şi rănile pe care le suferise. Chipul de bronz al Ilenei era la fel de palid ca al unei fantome.

— Nu am apucat să văd exact ce avea bărbatul în gură. Oricum, părea să fie de natură organică, albicios. Mirosul era… înţepător, dar familiar.

— *Usturoi,* a şoptit Anastasia, cu ochii mari.

— Cum?

— Usturoi. Am citit că e pus în gura celor despre care se crede că ar fi… cum spun englezii, vampiri.

— Asta e din vreun roman gotic, a pufnit Ileana. Pe aici, noi scăpăm altfel de *strigoi*[5]*.*

M-am gândit la substanţa organică. Se potrivea descrierii usturoiului şi astfel se explica şi mirosul.

— Prietenul meu mi-a spus că *strigoii* sunt arşi, am zis eu, precautǎ. Şi că toţi cei afectaţi le beau cenuşa.

— Ce dezgustător!

Anastasia s-a aplecat înainte, dornică de mai multe informaţii. Îmi amintea de verişoara mea, doar că Liza era obsedată de situaţiile periculoase ce implicau elemente romantice, în timp ce Anastasia părea fascinată doar de

[5] În română, în original, (n. tr.).

prima parte.

— Mai fac încă ţăranii asemenea lucruri? În Ungaria, unii săteni mai urmează vechile tradiţii. Sunt foarte superstiţioşi.

— Eşti unguroaică? am întrebat.

Anastasia a dat din cap.

— Dar vorbeşti şi română?

— Bineînţeles. O învăţăm împreună cu limba noastră. Cunosc şi italiana destul de bine. Nu că aş apuca să o folosesc prea mult cu colegii tăi.

Fata şi-a îndreptat atenţia spre Ileana. Am remarcat felul în care menajera şi-a răsucit şervetul în poală, încercând din răsputeri să evite privirea pătrunzătoare a tinerei.

— Cum reuşesc oamenii să descopere *strigoii* din oraş? Sau au un fel de societate secretă? Ca aceea a dragonilor?

Mi-am mutat brusc atenţia la Anastasia. Aş fi putut jura că desenul îmi ardea în buzunar. Pentru o clipă, am simţit nevoia să protejez pergamentul, să-l ţin ascuns de toată lumea până îi descopeream originea. Ceea ce nu avea niciun sens. Am scos pergamentul şi l-am aşezat pe masă.

— Cineva a lăsat asta în compartimentul meu, după crimă. Ştiţi ce înseamnă?

Anastasia s-a holbat la desen. Îmi era greu să-i ghicesc gândurile, în spatele chipului ei calm. A trecut un moment.

— Ai auzit vreodată de Ordinul Dragonului? a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

— Păi, ei sunt...

— E târziu.

Ileana a sărit în picioare şi a arătat spre ceasul de pe şemineu.

— Moldoveanu mă va da afară dacă nu-mi continui treaba.

Fata a strâns repede şervetele şi a aşezat capacul la loc peste tavă cu un zăngănit ce mi-a răsunat în creier.

— Ar trebui să mergeţi amândouă în sala de mese. Moldoveanu supraveghează tot.

— Vrei să zici că directorul nu încuie sala de mese după o anumită oră?

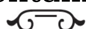
Ileana m-a privit cu milă.

— Mereu ameninţă astfel, dar nu se ţine mai niciodată de promisiune.

Fără să mai scoată o vorbă, Ileana a ieşit în grabă din cameră.

Anastasia a clătinat din cap şi s-a ridicat.

— Oamenii locului sunt aşa de superstiţioşi! Se sperie şi când aud de lucruri supranaturale. Vino, a zis ea, luându-mă de braţ! Hai să te prezentăm stimaţilor tăi colegi!

— Parcă înăuntru ar fi o mică turmă de elefanţi, i-am zis Anastasiei în timp ce zăboveam în faţa sălii de mese.

Paşi apăsaţi, capace trântite şi sunetul conversaţiilor stăpâneau vacarmul.

— Se poartă, fără doar şi poate, ca nişte animale.

Neliniştea mi s-a răsucit în măruntaie. Am tras cu ochiul prin crăpătura uşilor mari, din stejar. Câţiva tineri şedeau la mese, iar ceilalţi se înşiraseră ca să-şi ia tăvile pentru micul dejun, aşezate de-a lungul peretelui mare, din capătul opus. Thomas nu se afla însă printre ei. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum de o mână de oameni putea face atâta zgomot într-un spaţiu aşa de mare. Sala de mese era grandioasă – cu tavanul alb, ca de catedrală, şi cu pereţii mărginiţi de lemn negru, pe care îi regăseai şi în restul castelului.

Mă gândeam la basme şi la poveşti din folclor. Înţelegeam prea bine cum un asemenea castel putea să inspire scriitori precum Fraţii Grimm. Era, în mod sigur, destul de sinistru ca să invoce o atmosferă macabră. Am încercat să nu mă gândesc la mama şi la tata. La cum obişnuiau să ne citească acele poveşti, mie şi lui Nathaniel, înainte de culcare. Trebuia să-i scriu în curând tatei; speram că se simţea mai bine. Recuperarea lui fusese lentă, însă constantă.

Deodată, am fost împinsă la perete. M-am trezit, speriată, din visare. Eram şocată că cineva nu doar că se

lovise de mine, dar mai avea şi tupeul să chicotească, de parcă nu ar fi jignit o tânără.

Anastasia a oftat.

— Domnişoară Wadsworth, daţi-mi voie să vi-l prezint pe domnul profesor Radu. Predă folclor local, în completarea cursului.

— Oh, Doamne! Nu te-am văzut!

Profesorul Radu a învârtit un şervet în mâini, scăpând o bucată de pâine de pe tavă. M-am aplecat să o ridic în acelaşi timp cu el şi ne-am ciocnit capetele. Bărbatul nici măcar nu a clipit. Craniul lui părea făcut din granit. Mi-am masat cucuiul care se forma deja, tresărind din cauza durerii ce pulsa.

— *Îmi pare rău!* a spus el în română. Vă cer scuze, domnişoară! Sper că nu am murdărit cu ovăz frumoasa dumitale rochie.

M-am uitat la rochie, uşurată să văd că nu era niciun strop de terci pe ea. Cu o mână, i-am întins bucata de pâine, iar cu cealaltă, am pipăit cu grijă cucuiul. Speram ca lovitura să-mi fi băgat minţile în cap, nu invers. Totuşi, mă durea suficient de tare cât să mă pună pe gânduri.

— Nu vă faceţi griji, domnule profesor! am zis. Îmi e teamă că singurul lucru care a avut de suferit e pâinea dumneavoastră. Şi capul, din pricina frunţii mele.

— Oricum, nu ştiu dacă a fost vreodată sănătos, a şoptit Anastasia.

— Ăăă... cum? a întrebat Radu, mutându-şi privirea de la pâine, la Anastasia.

— Am zis că sunt sigură că e încă delicioasă, a minţit ea.

Smulgând bucata murdară de pâine dintre degetele mele cum ai smulge un strugure din vie, Radu a muşcat o dată. Speram că buza mea nu se răsucise în sus ca a Anastasiei; nu voiam să las să se vadă dezgustul care-mi întorcea stomacul pe dos.

— *Langoşi cu brânză,* a zis el în română, cu gura plină şi sprâncenele ridicate apreciativ. Aluat prăjit cu brânză! Trebuie să încerci... Uite!

Înainte să-l pot refuza politicos, profesorul mi-a apăsat o

bucată de pâine între mâini, zdrobind-o între degetele mele, entuziast. Am încercat din răsputeri să zâmbesc, deşi în mănuşi mi se impregnase puţină grăsime.

— Mulţumesc, domnule profesor! Acum va trebuie să ne scuzaţi, îi vom întâlni pe ceilalţi studenţi.

Profesorul Radu şi-a împins ochelarii pe nas, lăsând pe una dintre lentile o urmă de grăsime.

— Nu v-a spus directorul?

Radu ne-a privit cu luare-aminte, apoi a rostit.

— Toată lumea pleacă acum. Unii dintre studenţi vizitează Braşovul, dacă vreţi să îi însoţiţi. Doar nu vreţi să coborâţi muntele singure, nu? Pădurile sunt pline de creaturi care înhaţă copii de pe cărare şi le halesc carnea de pe oase.

Radu şi-a supt grăsimea de pe degete, dând dovadă de maniere medievale.

— În mare parte e vorba de lupi. Printre alte lucruri.

— Lupii mănâncă studenţi? a întrebat Anastasia, lăsând să se înţeleagă că nu credea o iotă. Şi când mă gândesc că unchiul nu m-a avertizat!

— Oh! *Pricolici!* Despre asta vom vorbi la primul curs, a zis profesorul. Există atâtea poveşti din popor şi legende pe care le putem critica şi dezbate!

Gândul la lupii care mâncau copii îmi făcuse sângele să-mi îngheţe în vine. Poate că îi văzusem din tren şi în pădurile din apropiere.

— Ce este un *prico...*

— *Pricolicii* sunt spirite ale ucigaşilor care se întorc sub forma unor lupi uriaşi, nemuritori. Deşi unii cred că *sunt* lupi care devin strigoi când sunt omorâţi. Sper să vă placă lecţia. Acum, amintiţi-vă să nu vă îndepărtaţi de cărare şi să nu vă aventuraţi în pădure, indiferent ce vedeţi! Există multe, multe pericole teribile aici!

Radu s-a îndepărtat, fredonând de unul singur un cântecel vesel. Pentru o clipă, m-am întrebat cum era să fii atât de pierdut în visare şi în poveşti. Apoi mi-am amintit de viziunile fantastice pe care mintea mi le produsese de-a lungul ultimelor săptămâni şi m-am dojenit singură.

— De ce se predă folclor şi mitologie când cursul nu durează decât patru săptămâni?

— Face parte din misterul pe care va trebui să-l desluşeşti, presupun, a răspuns Anastasia, ridicând un umăr. Deşi unchiul crede că ştiinţa explică majoritatea legendelor.

Aceasta era o afirmaţia cu care rezonam pe deplin, oricât de neplăcut îmi era să fiu de acord cu orice ar fi susţinut Moldoveanu. L-am urmărit pe profesor scăpânduşi iar micul dejun pe jos.

— Nu-mi vine să cred că a mâncat bucata aia de pâine! am zis. Sunt sigură că de ea se lipise un gândac mort.

— Nu mi s-a părut că l-ar deranja, a comentat amuzată Anastasia. Poate că-i plac proteinele.

M-am cutremurat, scârbită, pe când profesorul s-a ciocnit de un alt student – un tânăr masiv, cu păr blond-închis şi cu un maxilar prea colţuros ca să fie considerat chipeş.

— *Ai grijă, bătrâne!* a sâsâit matahala spre Radu, înainte să-şi facă loc cu umărul spre sala de mese şi lovind un student mai firav, fără să-şi ceară scuze.

Ce brută neobrăzată! Înţelegeam destul de bine româna ca să ştiu că-i spusese bătrânului să aibă grijă.

— Acel fermecător specimen e de sorginte nobilă, românească, a zis Anastasia, pe când băiatul blond dispărea în sala de mese. Prietenii lui sunt uşor mai plăcuţi.

— Abia aştept să-i întâlnesc! am comentat sec.

Am aruncat bucata de pâine îmbibată cu ulei într-un coş de gunoi şi am tamponat pata de grăsime de pe mănuşi. Trebuia să-mi iau altă pereche înainte de a pleca.

— De ce crezi că merg studenţii în Braşov?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă.

Anastasia şi-a ridicat nasul, cu un aer regal.

— N-o să mă vezi afară pe zăpada asta. Mă îndoiesc că şi ceilalţi se vor aventura prea departe de apartamentele lor. Oh! Am vrut să-l întreb pe profesorul Radu dacă aş putea să particip la cursul lui.

Fata şi-a muşcat buza.

— Te superi dacă ne întâlnim mai târziu? Rămâi la castel?

— Dacă nu suntem obligaţi să mergem, atunci nu văd de ce aş pleca. Aş prefera să explorez castelul. Am văzut o cameră cu animale împăiate pe care mi-ar plăcea să o vizitez.

— *Extraordinar!* a exclamat Anastasia în română, sărutându-mă pe obraji. Atunci, ne vedem curând!

Pe când o urmăream pe Anastasia grăbindu-se pe urmele profesorului, din cameră au răsunat cu ecou hohote răguşite. Oricât de mult mi-aş fi dorit să nu fiu singură, sosise timpul să-mi înfrunt temerile şi să mă prezint colegilor mei. Momentan, aveam să mă arăt la faţă şi să abordez problema pas cu pas. În plus, nu era ca şi cum nu cunoşteam pe nimeni. Thomas avea să-şi facă şi el apariţia cât de curând.

Mi-am ţinut capul ridicat şi am păşit hotărâtă în sala de mese. La cele cinci rânduri de mese lungi se aflau studenţi curioşi care au amuţit în timp ce-mi făceam loc spre capătul opus al încăperii. La o masă şedeau trei tineri, dintre care unul era matahala neobrăzată de pe coridor.

La o altă masă stăteau doi băieţi cu păr castaniu, care nu s-au obosit să-şi ridice ochii din cărţi. Am presupus că aceştia erau italienii. Pielea lor era bronzată, de parcă ar fi venit de pe coasta oceanului. Unul dintre ei era studentul firav pe care bruta îl lovise, fără a-i cere scuze.

Un tânăr slab şi deşirat, cu pielea măslinie, şedea vizavi de un băiat ce purta ochelari şi avea bucle dese, roşcate. Băieţii erau preocupaţi să mănânce, însă au ridicat privirile, holbându-se la mine.

Obrajii mei au început să se înfierbânte pe când foşnetul fustei a acoperit şoaptele lor răzleţe. Cel puţin îl aveam pe Thomas. Chiar dacă era nevoie să ne batem pentru locurile de la academie, măcar aveam să ne războim împreună. Iar prietenia mea cu Anastasia era un alt lucru la care mă gândeam cu drag.

Unul dintre băieţii de la masa Voinicului a chicotit tare,

apoi a fluierat de parcă eram un câine vagabond. Dintre toate...

M-am oprit şi i-am aruncat o privire urâcioasă, tăindu-i cu precizie cheful de râs.

— E ceva de râs? am întrebat, băgând de seama liniştea care coborâse asupra lor, de parcă ar fi fost soldaţi chemaţi la război.

Când băiatul nu a răspuns, am repetat întrebarea în română. Vocea mea răsuna tare în liniştea ce se lăsase brusc.

Buzele tânărului au tresăltat uşor în timp ce-l studiam. Părul lui era uşor mai închis la culoare decât al lui Thomas, iar ochii lui, de un căprui ceva mai profund. Chipul măsliniu era atrăgător ca al oricărui erou enigmatic. Era necizelat, deşi bănuiam că avea un rang sau altul, conform spuselor Anastasiei.

Voinicul a râs pe înfundate, lângă băiatul brunet. Buza lui de sus era răsucită. Aveam impresia că aceea era expresia lui normală, datorată genelor, şi că nu ar fi trebuit să mă simt jignită. Cât de neplăcut trebuie să fi fost pentru părinţii lui!

Am aşteptat ca brunetul să-şi ia ochii de la mine, dar se încăpăţâna să-şi ţină privirea aţintită asupra mea. Nu-mi păsa dacă era vorba de o provocare sau de o tentativă de flirt. Nu aveam să mă las agresată din cauza sexului meu.

Cu toţii ne aflam aici ca să învăţăm. El era acela care avea o problemă, nu eu. Poate că era timpul ca taţii să-şi înveţe fiii cum să se poarte cu tinerele fete. Nu erau născuţi superiori, indiferent de cât de fals îi condiţiona societatea. Aici, eram toţi egali.

— Ei bine?

— Încerc să decid, domnişoară.

Băiatul m-a măsurat din priviri, analizându-mă de aproape, apoi a tuşit în palmă, şoptind pesemne ceva indecent şi făcându-l pe Voinic să bufnească în râs.

De cealaltă parte a lui şedea un tânăr ceva mai palid care-şi tot muta privirea de la băiatul brunet la mine, apoi la mâinile lui. În cele din urmă, gura i s-a strâns aspru. Era

ceva în structura lor osoasă care mă făcea să cred că cei doi erau înrudiţi. În orice caz, expresia feţei lui era uşor diferită. Tânărul şi-a rotit privirea de jur-împrejur, de parcă ar fi fost o musculiţă ce ateriza pe diferite locuri, apoi bâzâia mai departe. Îmi părea aşa de cunoscut...

Respiraţia mi s-a tăiat când l-am recunoscut.

— Tu! Pe tine te cunosc!

Se aflase în tren cu Thomas şi cu mine. Eram sigură. El era pasagerul agitat pe care voisem să-l interoghez. Tânărul s-a foit pe scaun, uitându-se la fibra lemnului şi ignorându-mă cu totul. Pielea părea să i se întunece sub privirea mea.

Aproape că uitasem de băiatul cel enervant şi a fost cât pe ce să nu observ focul ce i se aprinsese în priviri pe când mi-am adunat fusta şi m-am îndreptat spre o masă.

OPT
RĂUFĂCĂTORUL CU CHIP DE EROU

Sala de mese
Castelul Bran
2 decembrie 1888

— Ştii cum să-ţi faci intrarea, Wadsworth! Jumătate dintre tinerii de la masa aia vor să te ia de nevastă acum. Va trebui să mă antrenez de două ori mai mult la scrimă acum, ca să-ţi apăr onoarea.

Am respirat uşurată când Thomas s-a aşezat pe scaunul din faţa mea. Avea farfuria plină cu delicatese din diverse regiuni, menite probabil să facă pe plac studenţilor ce veneau din toate părţile Europei. Şi cu dulciuri.

Doamna Harvey avusese dreptate cu privire la pofta lui Thomas pentru deserturi. Fusesem aşa de distrasă de prezenţa băiatului din tren, că nici nu-l observasem pe Thomas lângă bufet.

— Nu prea-mi vine a crede. Mi-am făcut doar nişte duşmani, atât.

Am furat un biscuit de pe farfuria lui Thomas după ce-l unsese deja cu cremă de unt.

— În orice caz, nu-mi place niciunul dintre tinerii de la masa aceea, Cresswell. Nu e cazul încă să-ţi laşi bisturiul pentru floretă.

— Ai grijă! Ţi-ai exprimat aceleaşi sentimente duioase şi în legătură cu mine. Devin destul de uşor gelos. Vreau să mă bat într-un duel, nu să demolez sau să incendiez academia. Deşi, probabil că atitudinea lui Moldoveanu s-ar mai îmbunătăţi. Promiţi să mă vizitezi în celula mea?

Am zâmbit, în ciuda subiectului, şi m-am uitat cu atenţie la prietenul meu.

— Ştii bine că nimeni altcineva nu mă poate enerva la fel de tare ca tine, Cresswell. Sper că se vor gândi mai bine când vor vrea să-şi mai bată joc de mine.

— Sunt de destul de sigur că nu va fi ultima dată când te vor tachina.

Thomas a rânjit, în timp ce-şi ungea alt biscuit cu cremă.

— Bărbaţilor le place să vâneze. Ai demonstrat acum că nu eşti uşor de dovedit, ceea ce face să fii o provocare interesantă. De ce crezi că se află atât de multe capete pe ziduri? Expunerea trofeelor e ca şi cum ai zice: „Sunt puternic şi viril. Uită-te numai la capul acela de cerb din birou. Nu doar că l-am vânat, dar am pus şi capcana şi l-am atras în ea. Poftim nişte brandy, hai să ne lovim piepturile şi să împuşcăm ceva!”

— Îmi spui că ţi-ar plăcea să mă prinzi şi să-mi agăţi capul tăiat deasupra şemineului? Ce romantic! Te rog, mai povesteşte-mi!

— Îhî!

Cineva îşi dresese glasul, întrerupându-ne.

— Vă deranjez dacă mă aşez aici? *Vă rog?*

Chiar şi stând jos, Thomas a reuşit cumva să-l privească de sus pe băiatul brunet care râsese mai devreme de mine şi care stătea acum lângă masa noastră. Pe chipul lui Thomas nu se mai citea nici urmă de glumă.

— Dacă promiţi că vei fi cuminte.

Thomas a împins uşor scaunul, care a scârţâit în semn de protest. Thomas nu se mutase suficient de departe încât să-i permită tânărului să ne despartă. Asta-mi amintea de cât de înalt era Thomas, şi de membrele lui lungi, şi de cum îşi putea folosi atuurile fizice ca pe o armă.

— Mi-ar displăcea să văd cum te face domnişoară Wadsworth de râs. Din nou.

Tensiunea emana dinspre el sub forma unor valuri mari, atât de întunecate şi de agitate, că mi se părea că aveau să mă acopere. Nu fusesem niciodată conştientă de faptul că Thomas nutrea emoţii aşa de puternice şi gândeam că pesemne era şi altceva la mijloc, în afară de iritarea pe care o simţea în numele meu. Poate că Thomas îl întâlnise deja pe tânărul brunet, iar interacţiunea lor nu decursese tocmai mulţumitor.

Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că întâlnirea nu

avea să se sfârşească bine. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Thomas să fie exmatriculat pentru situaţia pe care avea să o creeze. În acel moment, arăta ca un răufăcător cu chip de erou.

— Cum vă putem fi de ajutor, domnule...

Am permis întrebării să se piardă în aer.

Tânărul s-a aplecat spre mine într-un gest intim, de parcă nu ar fi fost conştient de iadul care se dezlănţuia în jurul lui. Tindeam să cred că nu Thomas avea să fie cel exmatriculat, ci mai degrabă acela care avea să mă oprească să-i trag o binemeritată palmă băiatului.

— Vă cer scuze pentru comportamentul de mai devreme, domnişoară, a zis el, cu un accent moale şi cadenţat. Vă cer iertare şi pentru tovarăşii mei, Andrei – a zis el, arătând spre bruta care a dat scurt din cap – şi Wilhelm, vărul meu.

Mi-am îndreptat atenţia spre tânărul cel bolnăvicios din tren. Chipul lui Wilhelm părea să fi devenit şi mai pământiu decât înainte. Ce culoare ciudată! Părea să se fi mânjit cu pământ roşcat. Nu mai văzusem niciodată o iritaţie atât de oribilă. Broboane de sudoare acopereau fruntea tânărului.

— Vărul tău nu pare să se simtă prea bine, a observat Thomas. Poate că ar trebui să ai grijă de el.

Am privit în timp ce Wilhelm şi-a ridicat mantia neagră în jurul umerilor şi s-a îndreptat, aplecat de spate, spre uşă. Trebuia să vorbesc cu el, să aflu ce ştia despre victima din tren.

Tânărul brunet s-a mutat în faţa ochilor mei.

— *Permite-mi să mă prezint*[6]*...* Ăăă, dă-mi voie să mă prezint cum se cuvine.

Zâmbetul timid al tânărului i s-a şters uşor de pe chip când mi-a observat expresia neutră. Dacă avea impresia că mă putea câştiga exagerându-şi farmecul, atunci se înşela amarnic. Şi-a îndreptat spatele şi un aer de seriozitate i-a cuprins chipul, de parcă ar fi fost o mantie de catifea ce se opreşte din legănat.

---

[6] În română, în original (n. tr.).

— Mă numesc Nicolae Alexandru Vladimir Aldea. Prinţul României.

Thomas a pufnit, dar tânărul prinţ şi-a păstrat privirea aţintită asupra mea. Am tras scurt aer în piept, dar m-am asigurat că niciun fel de surpriză nu se arăta pe chipul meu, presupunând că pomenise titlul în speranţa de a observa reacţia pe care o obţinuse de la alţi tineri şi tinere.

Suspiciunea mea s-a confirmat când zâmbetul prinţului a ezitat, apoi a dispărut cu totul, când m-am încăpăţânat să nu-i ofer satisfacţie. Nu aveam să îi permit să mă trateze josnic, doar pentru a-i face o plecăciune în clipa următoare. Pesemne că titlul lui îi putea obţine multe favoruri, dar nu avea să-mi câştige simpatia.

Asupra sălii s-a aşternut linişte ca la o slujbă religioasă, în timp ce studenţii aşteptau să vorbesc. Sau să fac o plecăciune. Probabil că încălcam regulile de protocol pentru că nu mă ridicam mai repede, să fac reverenţa. Am zâmbit dulce şi m-am aplecat.

— Aş vrea să spun că sunt încântată să vă cunosc, Maiestate, dar nu am fost educată să mint.

Ca să nu fiu cu totul nepoliticoasă, mi-am înclinat uşor capul şi m-am ridicat. Expresia de pe chipul prinţului Nicolae era de excepţie. Parcă-mi scosesem mănuşa şi-l plesnisem în faţa tuturor. Aproape că mi-a părut rău de el – era pesemne prima dată când fusese jignit cu atâta neobrăzare. Cum putea el să reacţioneze în faţa unei persoane ce refuza să se agaţe de fiecare cuvânt princiar?

— Domnule Cresswell! am zis, dând din cap spre prietenul meu. Ne vedem afară!

Băiatul cu bucle roşcate ce şedea în apropiere a clătinat din cap în timp ce-mi adunam fusta. Nu-mi dădeam seama dacă gestul lui voia să exprime aprecierea sau dezgustul în faţa obrăzniciei mele. Fără să mai privesc înapoi, am părăsit sala.

Am ieşit însoţită de zăngănitul furculiţelor ce cădeau în farfurii, amestecat cu chicotul grav al lui Thomas. Aici, mi-am permis să râd şi eu pe înfundate. Chiar şi fraţii italieni îşi ridicaseră privirile din cărţi şi se uitau cu ochii mari ca

nişte vase Petri.

Satisfacţia mea a fost întreruptă în scurt timp, când l-am observat pe directorul Moldoveanu stând lângă uşa deschisă. Pe frunte îi pulsa o venă. A păşit rapid spre mine. Puteam să jur că pe urmele lui se târa o bestie mare, cu gheare ce zgâriau piatra. Am clipit. Nu era decât umbra lui, amplificată de lumina torţelor.

— Ai grijă ce duşmani îţi faci, domnişoară Wadsworth! Mi-ar displăcea ca o altă tragedie să lovească în inima familiei dumitale. Din câte înţeleg, numele şi familia Wadsworth aproape că nu mai au moştenitori.

Am tresărit. Tata nu făcuse public decât un necrolog scurt cu privire la moartea fratelui meu, deşi directorul părea să suspecteze o înşelăciune. M-a analizat de aproape, ţinându-şi buzele deschise, fie sub formă de zâmbet, fie sub formă de rânjet.

— Mă întreb cât de puternic ar mai fi tatăl dumitale dacă i s-ar întâmpla ceva singurului său copil. Opiul este un obicei neplăcut. E greu să te recuperezi pe deplin. Sunt sigur însă că eşti conştientă de asta. Pari oarecum inteligentă. Pentru o fată. Sper că m-am făcut înţeles.

— De unde...

— E de datoria mea să strâng orice informaţie despre viitorii noştri studenţi. Vreau să zic, fiecare fărâmiţă. Nu face greşeala de a crede că secretele tale rămân ale tale. Le smulg de la vii şi de la morţi. Am aflat că adevărul poate fi foarte valoros, odată ce este descoperit.

O spirală de teamă lunecoasă mi s-a răsucit în intestine. Directorul mă ameninţa, iar eu nu puteam face nimic în legătură cu asta. S-a mai uitat o clipă la mine, de parcă mi-ar fi putut curma existenţa prin puterea privirii lui sfredelitoare, apoi a intrat cu paşi mari în sala de mese. Mi-am lăsat umerii să cadă moi doar după ce Moldoveanu a ajuns în capătul opus al încăperii.

— Micul dejun a luat sfârşit, a anunţat el. Puteţi face ce vreţi pentru restul zilei.

Am fugit în camera mea, ca să-mi iau paltonul şi o pereche nouă de mănuşi, nerăbdătoare să ies din castelul

blestemat şi să scap de compania ocupanţilor lui teribili.

NOUĂ
ORAŞUL COROANEI

Potecă prin pădure
Braşov
2 decembrie 1888

— S-ar putea ca Aroganţa Sa Regală să nu fie tocmai cel mai mare admirator al tău, Wadsworth.

Thomas m-a împins cu umărul, fără a reuşi defel să-şi ascundă plăcerea că îmi făcusem un nou duşman de moarte.

— După ce a plecat Moldoveanu, a spart chiar şi o farfurie de perete şi s-a tăiat la degete. A împroşcat ouăle cu sânge. Foarte dramatic.

— Mi se pare că eşti un pic gelos pentru că nu ai apucat să spargi primul ceva veselă.

Am alunecat pe o dală îngheţată de piatră, iar Thomas m-a prins, dându-mi uşor drumul braţului şi continuând să meargă la o distanţă aproape respectuoasă. Entuziasmul era prezent în fiecare mişcare a lui. Practic sărea într-un picior în drumul nostru spre Braşov, cunoscut drept Oraşul Coroanei, conform informaţiilor pe care continua să le toarne.

Îl urmărisem pe Wilhelm ieşind în grabă din castel, împleticindu-se un pic ici şi colo, şi mă grăbisem să-l aduc pe Thomas. Îmi doream să vorbesc cu băiatul şi să-l întreb despre ce văzuse în tren, deşi tânărul părea hotărât să mă evite cu orice preţ. Atitudinea lui nu-l făcea decât să pară şi mai vinovat.

Pielea lui Wilhelm era un pic… dar nu puteam fi sigură. Tonul măsliniu părea să fi fost cu totul înlocuit de pete întunecate, de parcă febra i-ar fi aprins sângele în obraji. Puteam jura că băiatul arăta chiar mai rău decât în sala de mese. Am încercat să mă gândesc la vreo infecţie care provoca două iritaţii diferite, dar nu am putut găsi niciuna.

În mod clar, nu era vorba de scarlatină – aş fi recunoscut simptomele oriunde.

Îl urmăream pe băiat de la o distanţă destul de mare, astfel că el fie nu ne observase, fie presupunea că ne îndreptam spre Braşov cu treburi. Voiam să-l studiez, să văd mai întâi încotro mergea el. După aceea, poate că am fi înţeles mai multe. Dacă-l asaltam cu întrebări de acum, era posibil ca tânărul să-şi schimbe traseul. Îl informasem pe Thomas cu privire la bănuielile mele şi fusese de acord că procedam corect.

Mi-am ţinut ochii în pământ, observând urmele lăsate de Wilhelm pe zăpada proaspăt căzută şi paşii lui egali. Băiatul nu părea să se mai împleticească, deşi la marginea potecii se vedea o băltoacă de vomă proaspătă şi aburindă. Nu am îndrăznit să inspectez voma mai de aproape şi m-am îndepărtat cât am putut de repede. Poate că Wilhelm se întâlnea pur şi simplu cu cineva care avea să-i dea un leac pentru boala lui. Mi se părea însă ciudat că prefera să coboare în oraş, în loc să cheme un doctor la castel.

Mi-am îndesat mâinile în buzunare şi aproape că am alunecat iar. Din cauza agitaţiei din sala de mese, uitasem de pergament. Mi-am aruncat privirea în jur, asigurându-mă că Thomas şi cu mine eram singuri pe potecă, cu excepţia lui Wilhelm, care se afla mult înaintea noastră ca să ne bage în seamă. M-am oprit şi am căutat în buzunar, dându-mi seama că hârtia nu mai era acolo.

— Spune-mi că nu am renunţat la fumat ca să te apuci tu.

— Poftim?

Mi-am pipăit buzunarele rochiei şi pe ale paltonului. Nimic. Inima îmi bătea ca nebuna. Dacă nu le-aş fi arătat desenul Anastasiei şi Ilenei în acea dimineaţă, mai că m-aş fi gândit că doar îmi imaginasem bucata de pergament. Mi-am întors buzunarele pe dos – erau goale.

— Ce cauţi, Wadsworth?

— Dragonul, am zis, încercând să-mi amintesc dacă aşezasem desenul la loc în buzunar, înainte de a coborî în sala de mese. Cred că l-am lăsat în apartament.

Thomas a rămas cu ochii holbaţi la mine preţ de o clipă. Chipul lui era stăpânit de o expresie ciudată.

— Unde ai găsit dragonul ăsta? Sunt sigur că tot felul de oameni de ştiinţă vor fi dornici să discute cu tine şi să studieze exemplarul. Unde mai pui că e destul de mic să-ţi încapă în buzunar! Ce mai descoperire!

— Era un desen pe care l-am găsit în compartimentul meu, am zis, oftând adânc. L-am găsit după ce au venit gărzile să ia cadavrul.

— Ah, înţeleg!

Thomas s-a întors brusc şi a continuat să meargă spre Braşov, lăsându-mă cu gura deschisă.

Mi-am strâns fusta, cu grijă să nu-mi expun nicio zonă mai sus de ghete, şi m-am grăbit pe urmele lui.

— Ce-a fost aia?

Thomas a dat din cap spre tufişurile şi rugii care străjuiau poteca. I-am urmărit privirea şi am observat că păreau a fi urme proaspete de labe, de la un câine mare, undeva în apropierea marginii pădurii. Urmele păreau să urmeze dâra de vomă lăsată de Wilhelm. Speram să evit să contractez boala de care suferea, dar şi interesul animalului care-l fugărea. L-am privit pe băiat împleticindu-se iar de-a lungul potecii, ajuns aproape în vârful dealului. Voiam să alerg după el şi să-i ofer un sprijin – nu arăta deloc bine.

Thomas a continuat să păşească prin zăpadă, cu ochii aţintiţi la colegul nostru de clasă.

— Nu vrem să ne prindă întunericul aici, a zis Thomas. E iarnă, hrana e puţină în pădure. E mai bine să nu ne forţăm norocul riscând o întâlnire cu lupii.

Pentru prima dată, eram prea nervoasă ca să-mi mai imaginez pădurea clocotind de bestii. Am grăbit pasul, privindu-l cu atenţie pe Thomas, în timp ce m-am întins după el.

— O să te prefaci că nici nu am întrebat despre dragonul ăla?

Thomas s-a oprit şi şi-a scuturat pălăria de zăpada căzută de pe crengile de deasupra noastră înainte de a şi-o

aşeza din nou pe cap.

— Dacă vrei să ştii, eu am desenat dragonul.

— Oh!

Umerii mi-au căzut. Ar fi trebuit să mă bucur că nu exista un substrat mai sinistru, să fiu uşurată că ucigaşul nu se strecurase în compartiment, lăsându-mi un indiciu zeflemitor. Totuşi, nu-mi puteam ascunde dezamăgirea.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Pentru că nu era în intenţia mea să te las să-l vezi, a zis el, oftând. Mi s-a părut destul de nepoliticos să trântesc un „Scuze, nu întreba despre dragon! E un subiect foarte sensibil în acest moment."

— Nu ştiam că desenezi aşa de bine.

Pe când spuneam asta, mi-am amintit ceva. Thomas aplecat asupra unui cadavru din laboratorul unchiului, desenând extrem de exact detaliile fiecărei operaţii de autopsie, cu mâinile mânjite şi de cerneală, şi de cărbune, pe care nu se obosea să şi le cureţe.

— Da, păi... e o trăsătură de familie.

— Era... foarte frumos, am zis. De ce ai desenat un dragon?

Thomas şi-a strâns buzele amar. Nu aşteptam un răspuns, dar prietenul meu a tras aer în piept şi a răspuns încetişor:

— Mama avea un tablou cu el. Îmi amintesc că mă uitam la el în neştire, în timp ce ea trăgea să moară.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Thomas a pornit cu paşi mari prin zăpadă. Deci asta era! Ne apropiaserăm prea mult de o barieră emoţională pe care el o impusese cu mult timp în urmă. Thomas nu vorbea niciodată despre familia lui, iar eu tânjeam să aflu mai multe amănunte despre viaţa lui. Mi-am revenit şi m-am grăbit pe urmele lui, observând, cu teamă, că nu-l mai puteam zări pe Wilhelm. M-am mişcat cât am putut de repede, deşi o parte din mine era îngrijorată acum că nu exista nimic ieşit din comun cu privire la călătoria lui Wilhelm cu trenul. Era, pur şi simplu, o altă fantezie pe care imaginaţia mea blestemată o crease.

Eram aproape la Braşov, iar eu mă săturasem să înot prin zăpadă şi prin gheaţă. Tivul fustei era ud leoarcă şi tare ca degetele unui cadavru. Ar fi fost o idee mai bună să port pantaloni strâmţi şi costumul de călărie. De fapt, ar fi fost încă şi mai bine să rămân la castel şi să studiez vitrinele cu exponate anatomice şi camerele cu animalele împăiate. Nu doar că ne pierdeam vremea urmărind un băiat bolnav, dar eram şi cumplit de înfriguraţi şi de uzi. Eram aproape convinsă că puteam simţi tentaculele grijilor tatei cuprinzându-mi cu febrilitatea gripei fiecare slăbiciune.

— Ah, uite-l!

Am surprins cu privirea clădirile spre care arăta Thomas. Zâmbetul lui era ceva mai sincer. Printre frunzele verzi nu se vedeau decât sclipiri colorate, însă entuziasmul mi-a dat zor picioarelor. Apoi, pe când începeam să coborâm un alt deal, am văzut bijuteria în toată splendoarea ei, ascunsă până atunci printre munţii stâncoşi.

Am coborât poteca acoperită de zăpadă, cu ochii aţintiţi asupra aşezării colorate. Clădirile se ridicau îndesate una în cealaltă, ca şi cum ar fi fost nişte frumoase domnişoare de onoare. La exterior erau vopsite în nuanţe de roz-somon, şi de unt, şi în albastrul marin cel mai pal. Se vedeau şi alte clădiri, făcute din piatră spălăcită, cu acoperişuri colorate din teracotă.

O biserică mi-a atras atenţia prin grandoarea ei. Turla gotică împungea cerurile. De unde ne aflam noi, puteam vedea acoperişul de ţiglă roşie lăţindu-se peste o clădire masivă din piatră colorată, cu vitralii. Ochii începuseră să mă înţepe înainte să pot clipi din cauza uimirii. Poate că drumeţia noastră nu fusese tocmai o pierdere de vreme.

— Biserica Neagră! a rânjit Thomas. În timpul verii, oamenii se strâng să asculte muzica de orgă ce răsună din catedrală. Deţine, de asemenea, mai mult de o sută de covoare anatoliene. E absolut uluitoare!

— Cunoşti cele mai ciudate detalii.

— Eşti impresionată? Nu m-am mai obosit să observ că a

fost reconstruită după un mare incendiu sau că numele i se datorează zidurilor ei negre. Nu am vrut să te uluiesc prea tare. După aceea, avem un suspect de interogat.

Am zâmbit, dar nu am spus nimic, nevrând să-mi împărtăşesc teama că ne aflam într-o misiune inutilă. Probabil că Wilhelm fusese doar un pasager obişnuit în tren şi pesemne că era bolnav încă de pe atunci. Astfel se explicau reacţiile lui agitate – poate că fusese pe punctul de a leşina, iar stresul de a fi martor la o crimă se dovedise a fi prea mult.

Am păşit în tăcere şi am ajuns, în cele din urmă, în vechiul oraş. Picioarele mele nu mai erau amorţite, dar mi le simţeam de parcă aş fi călcat pe cioburi de sticlă. Liza ar fi fost încântată de felul în care zăpada pudra acoperişurile, ca un strat de zahăr, aprins de razele soarelui. Trebuia să-i scriu în acea seară.

Am încetinit pasul şi m-am oprit, scrutând cu privirea străzile pavate cu piatră, în căutarea mantiei negre ce-l învăluia pe Wilhelm. Am văzut o bucată de material negru dispărând într-un magazin deasupra căruia se afla un semn pe care nu-l puteam citi. I-am arătat lui Thomas.

— Cred că a intrat acolo.

— Condu-mă, Wadsworth! Eu nu sunt aici decât pentru forţa mea brută şi pentru farmec.

Am intrat în magazinul care vindea pergament, ziare şi alte lucruri de care aveai nevoie ca să scrii sau să desenezi. Nu era o destinaţie ciudată pentru un student. Poate că Wilhelm avea, pur şi simplu, nevoie de asemenea obiecte, pentru cursuri. Am trecut pe lângă rafturi înguste, ticsite cu suluri de hârtie. În magazin mirosea plăcut a cerneală şi a hârtie, ceea ce-mi aducea aminte de parfumul cărţilor vechi. Paginile lor aveau o aromă care ar fi trebuit îmbuteliată şi vândută celor care o iubeau.

Am zâmbit proprietarului, un bătrân ridat, cu un zâmbet generos.

— Suntem în căutarea colegului nostru de clasă. Cred că a intrat aici acum ceva clipe...

Bătrânul şi-a împreunat sprâncenele şi a răspuns repede

în română. Vorbise însă prea iute ca să pot înţelege. Thomas a păşit în faţă şi a vorbit la fel de rapid. Au continuat aşa preţ de câteva momente, până ce Thomas s-a întors la mine şi a arătat spre o uşă. Am înţeles în cele din urmă, dar Thomas a tradus oricum.

— A zis că fiul lui tocmai a adus marfa şi că nimeni altcineva nu a mai intrat aici toată dimineaţa.

M-am uitat pe fereastră la un şir de magazine. De pe panourile lor şi din vitrine se înţelegea destul de limpede ce anume vindeau. Produse de patiserie şi materiale textile, pălării şi pantofi. Wilhelm ar fi putut intra în oricare dintre ele.

— Am putea să ne despărţim şi să verificăm în fiecare magazin în parte.

Ne-am luat la revedere de la proprietarul papetăriei şi am ieşit. M-am îndreptat spre următoare prăvălie şi m-am oprit. O rochie făcută pentru o regină atârna mândră în centrul vitrinei. Am rămas fără respiraţie. Corsetul era de un galben pal, încrustat cu nestemate ce se pierdeau treptat în nuanţele de unt şi de alb ca al zăpezii în talie. Fustele rochiei păreau să fie făcute din norişori albi, crem şi galbeni de tul, ce se acopereau unul pe celălalt într-o cădere nemaipomenită. Cusăturile fuseseră făcute de o mâna pricepută. Nu m-am putut abţine să nu mă trag mai aproape, lipindu-mi faţa de sticla groasă, vălurită, ce mă despărţea de rochie. Nestematele erau răspândite de-a lungul corsetului cu decolteu adânc, ca nişte stele pe cerul zilei.

— Ce măiestrie extraordinară! E... divină! E un vis pe care îl poţi îmbrăca. Sau un răsărit de soare.

Rochia era suficient de frumoasă cât să mă facă să uit, pentru o clipă, de misiunea noastră. Când am văzut că Thomas nici nu a răspuns, nici nu m-a luat în râs, m-am întors. Mă privea cu amuzament, înainte să se trezească el însuşi din visare. Îndreptându-şi umerii, Thomas mi-a indicat cu degetul următoarea vitrină.

— Decolteul rochiei ăsteia ar stârni un scandal. Şi câteva... fantezii.

Thomas a rânjit lacom, în timp ce eu mi-am încrucişat braţele la piept.

— Nu că nu te-ai descurca şi singură să alungi hoardele de peţitori. Cred că te-ai pricepe de minune. Tatăl tău însă mi-a *indicat* destul de clar să te însoţesc pretutindeni şi să te ţin departe de necazuri.

— Dacă e adevărat ce-mi spui, atunci nu ar fi trebuit să mă lase în grija ta.

— Oh! Şi ce ai vrea să-mi ceri? Să dau uitării dorinţele tatălui tău?

Lucirea unei provocări neaşteptate i-a luminat chipul. Nu mai văzusem niciodată o mină aşa de serioasă pe chipul lui de când mă luase în braţe şi permisese buzelor libertatea de a-mi comunica, fără cuvinte, dorinţele care-l stăpâneau. Am descoperit că nu puteam respira în timp ce-mi aminteam – extrem de în detaliu – senzaţia şi justeţea sărutului nostru atât de infam.

— Ce vrei de la mine, Audrey Rose? Care-ţi sunt dorinţele?

Am făcut un pas în spate. Inima îmi bubuia în piept. Nu voiam decât să-i mărturisesc cât de teamă îmi era de închipuirile mele recente. Voiam să-mi spună că aveam să mă vindec în timp. Că aveam să ţin iar bisturiul fără teama morţilor vii. Tânjeam să-mi promită că nu se gândea să mă închidă nicicând într-o colivie, dacă aveam să ne logodim vreodată. Dar cum aş fi putut grăi astfel de lucruri când el însuşi era vulnerabil? Cum puteam admite că ruptura din mine se făcea din ce în ce mai mare şi că habar nu aveam dacă avea să se repare vreodată? Că poate îl distrugeam şi pe el?

— Chiar acum?

M-am apropiat de Thomas, privindu-l crispându-se în timp ce dădea din cap.

— Îmi doresc să ştiu ce a văzut Wilhelm în tren; dacă a văzut ceva. Vreau să ştiu de ce au fost ucişi doi oameni – cu un ţăruş înfipt în inimă – de parcă erau *strigoi.* Şi mai vreau să găsesc indicii înainte de a ne trezi în toiul unui alt caz ca al Spintecătorului.

Thomas a expirat un pic prea tare ca să fi fost o întâmplare. O parte din mine dorea să-şi retragă cuvintele, să-i spună că-l iubeam şi că îmi doream toate acele lucruri pe care mi le oferea din priviri. Poate că eram cea mai nătângă dintre nătângi. Mi-am ţinut gura. Era mai bine să fie dezamăgit pe moment decât rănit pentru totdeauna din cauza emoţiilor mele nestatornice.

— Hai să plecăm la vânătoare, atunci, ce zici? a zis Thomas, întinzându-mi braţul.

Am ezitat. Pentru o clipă, am crezut că văd o umbră înclinându-se în direcţia noastră de după clădire. Inima a prins să-mi bată mai tare în timp ce aşteptam ca nălucirea să se arate. Thomas mi-a urmărit privirea, încruntându-se, înainte de a se întoarce să se uite mai bine la mine.

— Cred că e mai bine să ne despărţim şi să-l găsim pe Wilhelm, Cresswell!

— Cum doreşte doamna!

Thomas a rămas cu privirea pironită la mine o clipă mai mult decât era necesar, apoi mi-a apăsat obrajii cu un sărut cast înainte să îmi dau seama de ceea ce făcea. S-a retras încet. În ochi îi sclipea obrăznicia, în timp ce eu căutam cu privirea martorii la o asemenea ieşire nepoliticoasă. Umbra pe care aş fi putut jura că o văzusem mişcându-se spre noi dispăruse.

Alungând sentimentul că eram urmărită de lucruri pe care nu le puteam vedea, am recunoscut că fusesem iar înfrântă de propria imaginaţie şi am intrat în magazinul cu rochia. Bucăţi de stofe în culori extraordinare se răsfrângeau de pe cupoanelor lor ca râuri mătăsoase de sânge, eliberate din trupul gazdei. Mi-am trecut mâinile peste satin şi peste tricotajele frumoase în timp ce-mi croiam cale spre tejgheaua din spatele magazinului.

O femeia scundă şi rotofeie mi-a strigat:

— *Bună!*[7]

— *Bună!* A intrat cineva aici? Un tânăr? *Foarte bolnav.*[8]

Femeia cu păr cărunt nu şi-a şters zâmbetul cu gropiţe

---

[7] În română, în original (n. tr.).
[8] În română, în original (n. tr.).

de pe chip. Speram că înţelesese româna mea. Privirea i-a trecut repede peste chipul meu, ca şi cum încerca să-şi dea seama dacă nu cumva ascunsesem nişte şerpi în mâneci sau alte trucuri neplăcute de care ar fi trebuit să se ferească.

— Nu a venit niciun tânăr pe aici azi.

Pe zidul din spatele ei se afla portretul unei tinere. În jurul imaginii se aflau câteva notiţe, scrise în română. Am simţit cum mă treceau fiori. Părul blond al femeii îmi amintea, într-un fel, de Anastasia.

— Ce scrie acolo?

Proprietara a dat la o parte fâşiile de material şi s-a îndreptat spre calendarul de pe masa ei, arătând cu foarfeca spre ziua de vineri.

— Lipseşte de trei nopţi. A fost văzută mergând pe lângă pădure. Apoi nu se mai ştie *nimic. Pricolici.*[9]

— E îngrozitor!

Respiraţia mi s-a tăiat pentru o clipă. Femeia asta chiar credea că un vârcolac nemuritor dădea târcoale zonei, vânând victime. În orice caz, la simplul gând de a te pierde în acea pădure îngrozitoare mi s-au înmuiat picioarele. Speram, de dragul fetei, că ajunsese la adăpost. Dacă zăpada şi gheaţa continuau să cadă toată noaptea, atunci era imposibil să supravieţuiască.

Am cumpărat o pereche nouă de ciorapi şi, după ce am plătit, i-am înlocuit pe cele umezi cu care eram încălţată. Ciorapii erau groşi şi calzi, şi îmi simţeam picioarele ca învăluite în nori pufoşi.

— *Mulţumesc*[10]*...* Sper ca fata să fie găsită cât mai curând.

Afară se iscase larmă. Am privit bărbaţii şi femeile ce alergau în sus şi în jos pe străzile de piatră, cu ochii mari şi nemişcaţi. Proprietara cea cu chip blând a scos de sub tejghea o bară din fier, strângându-şi buzele într-o linie gravă.

---

[9] În română, în original (n. tr.).
[10] În română, în original (n. tr.).

— Dă-te înapoi, fato! Nu e de bine. E *foarte rău.*[11]

Frica mi-a îngheţat sângele în vene, dar m-am scuturat repede. Nu aveam să mă las copleşită de emoţii tocmai aici. Mă aflam într-un loc nou şi nu voiam să cad pradă vechilor obiceiuri, indiferent de cât de rea ar fi fost situaţia. Nu avem de ce altceva să ne temem decât de propriile griji. Eram convinsă că nimeni nu vâna oameni pe străzi, mai ales în miezul zilei.

— O să fiu bine!

Fără să ezit, am deschis uşa, mi-am strâns fustele şi am alergat spre mica mulţime care se formase în apropierea unei alei de la capătul zonei comerciale.

Fiorii mi-au pătruns prin crăpăturile armurii îndărătul căreia îmi ascunsesem sufletul, trecându-şi degetele ca de gheaţă peste pielea mea. Am cedat acestui sentiment copleşitor şi m-am cutremurat în lumina dimineţii ce se stingea.

Se apropia un alt viscol. Cioburi de gheaţă şi de zăpadă se îngrămădeau în faţa unui nor cenuşiu şi furios, ca un semn ce prevestea lucruri şi mai rele. Cu mult mai rele.

---

[11] În română, în original (n. tr.).

ZECE
FOARTE CIUDAT

Pe străzile Braşovului
Braşov
2 decembrie 1888

M-am aplecat suficient de mult cât să privesc printre oameni, în timp ce se mişcau încolo şi încoace. Mai întâi, am văzut un picior care aparţinea cuiva întins pe caldarâmul acoperit de zăpadă. Judecând după pantof, persoana la care se uitau oamenii era un bărbat. Panica mi s-a strecurat iar în vine când am privit cu atenţia mulţimea.

Căutam din priviri un tânăr înalt. Unul cu sprâncene drepte şi un zâmbet strâmb. Thomas nu se vedea pe nicăieri. El, care se afla *întotdeauna* acolo unde erau şi necazuri. O senzaţie rece şi grea mi s-a cuibărit în inimă.

— Nu!

Am luat-o la goană de parcă nu aş fi fost altceva decât o marionetă legată de sfori. Dacă i se întâmpla ceva lui Thomas... Nu am mai îndrăznit să termin gândul. Frica îmi pulsa în toate celulele.

Profitând de faptul că sunt mărunţică, mi-am făcut loc printre tineri, întărită şi oţelită de groază în timp ce-mi deschideam cale printre braţele lor. Pe unul dintre ei l-am împins la o parte, când a refuzat să se mişte, iar omul s-a ciocnit de o altă persoană. Tinerii au început să ţipe în română şi, din câte îmi dădeam seama, nu-mi spuneau tocmai lucruri plăcute. Ştiam că mă purtam cumplit de nepoliticos, însă dacă Thomas fusese rănit, atunci aveam să demolez tot oraşul, lăsând în urma mea doar oase şi cenuşă.

Când am văzut în final trupul, am strâns din dinţi, înghiţindu-mi şocul. Wilhelm zăcea nemişcat. Am închis ochii, uşurată că nu era Thomas, şi m-am simţit oribil că

gândeam aşa. Eram josnică şi nu era nici măcar prima dată când simţeam uşurare în detrimentul sorţii altei persoane.

Odată ce sentimentul monstruos s-a stins, mi-am îndreptat atenţia către băiatul de pe caldarâm. Nu se vedea nicio rană de unde mă aflam eu. Judecând după nemişcarea lui, ştiam că Wilhelm nu mai respira; în aer nu se forma niciun norişor. În jurul gurii lui însă pielea părea uşor decolorată şi murdară de spumă.

În afară de faptul că tânărul zăcea acolo grămadă, altfel, zăpada nu părea să fi fost atinsă în jurul lui. Nimeni nu încercase să-l resusciteze sau chiar să-l atingă. Nici nu-mi imaginam că oamenii ar fi făcut-o. Cu excepţia cazului în care s-ar fi aflat vreun medic prin apropiere, niciunul dintre cei din mulţime nu părea să aibă pregătirea necesară. Ba mai mult, pesemne că oamenii erau prea îngroziţi ca să se apropie. Muşchii abdomenului mi s-au crispat. Era aşa de tânăr! Ar fi trebuit să mă încred în instinctul meu de mai devreme, când văzusem limpede că nu se simţea bine.

M-am apropiat, observând urme de paşi la doar câţiva metri mai încolo. Duceau spre alee. Am mijit ochii, întrebându-mă dacă acela era drumul pe care ar fi putut dispărea un potenţial criminal. Poate că Wilhelm murise din cauze naturale, deşi tinerii nu au obiceiul de a merge clătinându-se. Sigur, pielea lui păruse pătată, dar nu credeam să fi fost atât de bolnav, încât să moară subit.

Am recapitulat în minte toate teoriile medicale pe care le cunoşteam. Bănuiam că un anevrism nu era tocmai un lucru de trecut cu vederea; asta ar fi explicat lipsa unei răni şi spuma din jurul gurii lui. Însă nu elucida misterul legat de pielea decolorată.

Trebuia chemat directorul. Unul dintre studenţii lui era mort. Pe deasupra, nu exista niciun loc mai bun pentru o autopsie decât institutul din apropiere. Ăsta era singurul lucru pozitiv în toată tragedia.

M-am aplecat, încercând din răsputeri că nu-l ating pe Wilhelm ca să nu contaminez locul decesului. Lecţiile unchiului îmi năvăleau în minte. Dacă existaseră intenţii

rele, criminalul nostru se afla pesemne încă prin preajmă, urmărind totul. Am căutat cu privirea printre oamenii din mulţime, dar nimeni nu părea să iasă în evidenţă.

Se aflau acolo bărbaţi şi femei de toată vârstele şi de toate conformaţiile, privind şocaţi. Şopteau acuzaţii într-o limbă străină, dar puteam citi bănuiala pe chipurile lor, după felul în care îşi mijeau ochii, după nenumăratele cruci pe care şi le făceau sau după cum atingeau lucrurile sfinţite pe care le duceau cu ei, ca şi cum ar fi vrut să se asigure de prezenţa lui Dumnezeu.

Scoţându-l pe Creator din ecuaţie, am încercat să-mi amintesc ce altă boală ducea la moarte subită. Mă îndoiam că fusese ucis de un infarct miocardic, cu excepţia cazului în care suferise de inimă încă din copilărie. Reprezenta o variantă la fel de probabilă ca oricare alta. Mama suferise de mică; fuseserăm norocoşi că nu ne fusese răpită mult mai devreme. Nathaniel obişnuia să spună că doar voinţa de fier a mamei o ţinuse în viaţă atâta timp.

M-am uitat iar la urmele de paşi, simţind că mi se strângea stomacul. Probabil că nu aveau nicio legătură cu ce se întâmplase, iar Wilhelm murise din cauza bolii de care suferise. Crima din oraş fusese destul de limpede – un om fusese înjunghiat în inimă cu un ţăruş, nu ucis în vreun fel misterios, care să mimeze cauzele naturale.

— Eşti tare de urechi, domnişoară Wadsworth?

Auzind vocea profundă a lui Moldoveanu, m-am retras ca arsă de lângă trup şi m-am ridicat. Obrajii mi s-au aprins când mi-am dat seama că directorul mi se adresa probabil de ceva vreme înainte să-şi presare veninul în glas. Directorul sosise, fără îndoială, destul de repede. Întreaga lui fiinţă era impunătoare, înălţându-se asupra mea şi a cadavrului de la picioarele mele. Un mecanism interior m-a îndemnat să mă dau la o parte. Am aruncat priviri disperate în jur, căutându-l pe Thomas.

— Nu, domnule director! Mă gândeam.

— Este limpede că ăsta nu e punctul tău forte, domnişoară Wadsworth!

Privirea directorului Moldoveanu m-a sfâşiat în două.

— Dă-te la o parte şi lasă-mă să trec la treabă!

Nicicând în viaţa mea nu mai simţisem nevoia aşa de imperioasă de a mă stropşi la cineva. Nici nu trebuise să spună ceea ce insinuase atât de limpede: că bărbaţii puteau face o treabă mult mai bună.

O femeie aflată în apropierea cadavrului ştergea lacrimile de pe obrajii copilului ei, strigând ceva ce a făcut ca mulţimea să se ia iar la harţă.

Moldoveanu le-a ordonat tuturor în română să se dea la parte, împiedicând curioşii să se mai agite.

— Daţi-i drumul, pieriţi din ochii mei înainte să deger!

Bărbatul a rânjit, apoi a vorbit lent, în engleză, de parcă eram o netoată:

— Asta nu e vreo excursie la croitoreasă, deşi poate că acela e locul în care aparţii cu adevărat.

Fierbinţeala mi-a cuprins iar obrajii. M-am dat uşor într-o parte, dar am refuzat să mă îndepărtez. Nu-mi păsa dacă mă exmatricula din cauza neascultării. Nu aveam de gând să mă las tratată de parcă mintea mea era inferioară din cauza faptului că fusesem dăruită cu abilitatea de a avea copii. Am strigat în mintea mea să mă calmez, dar, în ciuda consecinţelor, nu puteam să-mi ascult propriul sfat

Mi-am îndreptat spatele.

— Locul meu e lângă un cadavru, cu un bisturiu în mână, domnule! Nu aveţi niciun drept să...

Aş fi putut jura că văzusem cu colţul ochiului cum unul dintre degetele victimei tresărise. Sângele mi-a îngheţat în vine, împreună cu vorbele dure pe care voisem să le adresez directorului. Amintirea maşinilor electrice, a inimii activate cu aburi şi a organelor furate mi-a răsărit în minte. Totul părea să se fi acoperit de o linişte asurzitoare – curgerea vocilor şoptite, batjocura lui Moldoveanu, gemetele şi rugile abia murmurate, sunetul zloatei lovind pietrele –, toate fuseseră înlocuite de un pustiu enorm, în timp ce memoria mă tortura cu imagini ale trupului mort al mamei revenind la viaţă.

Îi puteam vedea încă braţele şi trupul zgâlţâindu-se pe masă. Încă simţeam mirosul acru al cărnii şi al părului ars

plutind prin laborator. Dulceag şi greţos. Acel sentiment oribil şi şocant al groazei şi al speranţei pe când căutam pulsul ce încetase de mult să mai bată.

Un oblon s-a deschis în adierea vântului, lovindu-se cu un pocnet de un zid din apropierea unei ferestre întunecate ce dădea spre alee. Draperiile fluturau înăuntru, iar eu eram aproape sigură că o siluetă în mantie dispăruse între faldurile lor umbrite. M-am împleticit păşind înapoi, ignorând şoaptele sarcastice ale oamenilor ce-mi străpungeau zidul ridicat în jurul propriilor emoţii, şi am fugit.

Mă simţisem la fel aproape de fiecare dată când examinasem un cadavru. Simţeam nevoia să respir. Trebuia să las acele imagini să piară, altfel, aveam să devin eşecul pe care directorul Moldoveanu îl vedea deja în mine.

Am înconjurat în fugă colţul străzii şi m-am oprit, gâfâind pe când mă uitam la un zid din cărămidă. Nu eram o persoană religioasă, dar m-am rugat să nu mi se facă greaţă acolo, în faţa oribilului director.

De sub pleoapă mi s-a scurs o lacrimă. Dacă nu puteam găsi o cale de a-mi alunga coşmarurile, atunci nu aveam să termin cursul şi să câştig un loc la academie.

Umbre negre ca smoala mi-au răsărit în faţa ochilor. Ştiam cine era înainte ca omul să apuce să vorbească. Am ridicat o palmă, oprindu-l.

— Dacă spui un singur lucru despre ce s-a întâmplat acolo, jur că n-am să-ţi mai vorbesc niciodată, Cresswell! Nu mă provoca!

— Mă simt mângâiat să ştiu că nu sunt singurul cu care te porţi aşa de… adorabil, domnişoară Wadsworth! Deşi nu sunt pe deplin şocat.

M-am rotit, surprinsă să mă pomenesc faţă în faţă cu prinţul Nicolae. Pe maxilarul lui a tresăltat un muşchi, de parcă ar fi încercat să-şi stăpânească o replică mai nepoliticoasă. Expresia de pe chip îi era la fel de tăioasă ca un pumnal bine ascuţit, pătrunzând în fiecare secţiunea a chipului meu.

— Am auzit zvonurile cum că ai fi fost implicată în cazul Spintecătorului. Deşi nu sunt impresionat, o să fiu cu ochii pe tine.

Prinţul mi-a dat uşor târcoale.

— Te-am văzut urmărindu-l pe vărul meu, nu poţi nega! Apoi te-am văzut stând asupra trupului său de parcă era o delicatesă gata să fie savurată. Poate că i-ai strecurat ceva fatal în mâncare. Mi-a spus că aţi călătorit cu acelaşi tren spre Bucureşti. O ocazie, nu?

Am clipit. Nu avea cum să creadă că părăsisem studiul morţii ca să o săvârşesc.

— Eu...

— Tu eşti *blestemată*[12], a zis el, aproape mârâind.

Un geamăt mi-a întrerupt gândurile, în timp ce prinţul şi-a şters furios ochii şi s-a întors. Am închis gura. Cuvintele lui – furia şi acuzaţiile – se datorau durerii. Nu făcea decât să se elibereze. Căuta un sens în acea parte a vieţii asupra căreia nu aveam nici pic de control. Cunoşteam prea bine acel sentiment. Am dat să-l ating, apoi mi-am lăsat mâna să cadă moale. Era o durere pe care nu doream să o împart cu nimeni. Nici măcar cu un potenţial duşman.

— Îmi... pare rău pentru pierderea ta. Ştiu că vorbele sunt goale, dar îmi pare cu adevărat rău...

Prinţul Nicolae şi-a ridicat ochii spre ai mei şi şi-a încleştat pumnii.

— Nu la fel de rău pe cât îţi va părea mai târziu.

S-a retras înapoi pe alee şi m-a lăsat tremurând. Dacă nu fusesem blestemată înainte, acum simţeam cu siguranţă cum un soi de beznă se dezlănţuise în mine odată cu afirmaţia lui.

Zăpada şi gheaţa au început să cadă ceva mai abundent, ca şi cum lumea toată jelea acum pretinsa mea pierdere.

Thomas a venit alergând de după colţ, în acelaşi moment în care prinţul ieşea de pe alee, lovindu-şi umărul de prietenul meu. Ignorând întâmplarea, Thomas s-a îndreptat spre mine cu paşi grăbiţi. Colţurile buzelor lui au

[12] În română, în original (n. tr.).

căzut când mi-a văzut chipul.

— Eşti bine, Wadsworth? Eram în toiul unei discuţii aprinse, dar interesante cu... brutarul şi am venit cât am putut de repede.

Frigul făcea ca răsuflarea mea să înalţe rotocoale de aburi. Nu voiam să ştiu de ce se certa cu un brutar sau dacă scuza lui era măcar adevărată, socotind după mica lui ezitare. Mi-a fost greu totuşi să-mi reprim un sentiment tulburător când imaginea aceea ridicolă mi-a răsărit în minte.

— Prinţul Nicolae crede că sunt responsabilă pentru moartea lui Wilhelm. Se pare că ne-a văzut urmărindu-l şi nu i s-a părut că aş fi prea şocată de cadavrul vărului său.

Pentru un moment, Thomas a rămas neobişnuit de tăcut, privindu-mi cercetător chipul. Mă luptam cu dorinţa de a mă foi sub ochii lui scrutători.

— Cum te-ai simţit când ai văzut cadavrul?

Zăpada mi s-a strecurat în palton, făcându-mă să mă înfior fără să vreau. Thomas a dat să-mi ofere haina lui de lână, mult mai călduroasă, dar am clătinat din cap, fără să-mi pese de insinuarea întrebării lui. Nu aveam cum să înfrunt academia şi răutatea din cadrul ei ştiind că şi Thomas se îndoia de mine.

— M-am simţit ca orice alt student la criminalistică. Ce vrei să mă întrebi de fapt, Cresswell? Crezi că sunt incapabilă, aşa cum crede directorul nostru?

— Ba deloc!

Thomas mi-a făcut semn spre capătul aleii, acolo unde mulţimea se mărea cu fiecare clipă.

— În orice caz, jalea şi vulnerabilitatea nu te fac să fii mai slab, Wadsworth! Uneori, a fi puternic înseamnă să ştii când să te îngrijeşti puţin şi de tine.

— Asta ar trebui să fac? am întrebat, cu vocea pierită.

— Dacă vrei să ştii adevărul, atunci da.

Thomas şi-a îndreptat spatele.

— Cred că ţi-ar fi de folos să recunoşti faptul că nu au trecut decât câteva săptămâni de când ţi-ai pierdut fratele. Ai nevoie de timp ca să jeleşti. Cred că trebuie să ne

întoarcem la Londra. Putem să ne depunem din nou dosarul la primăvară.

Am rămas acolo, întorcând conversaţia pe toate feţele. Nu era posibil ca Thomas şi cu mine să avem cu adevărat o conversaţie despre ce credea *el* că era mai bine pentru mine. Înainte să-mi pot formula răspunsul, Thomas a intervenit.

— Nu există niciun motiv pentru care ar trebui să ne aflăm acum aici, Wadsworth. Unchiul tău e un profesor excelent şi vom continua să învăţăm sub tutela lui până ce te vei simţi mai bine.

Thomas a inspirat adânc, de parcă şi-ar fi adunat tot curajul să continue.

— O să-i scriu pe dată tatălui tău şi o să-l informez despre schimbarea de planuri. Aşa e cel mai bine.

Nişte gratii imaginare s-au ridicat în jurul meu, prinzându-mă înăuntru. Tocmai acesta era motivul pentru care mă temeam de o potenţială logodnă. Simţeam cum libertatea îmi scăpa printre degete de fiecare dată când Thomas îmi oferea sfaturi despre ce era *mai bine* să fac. Nu aşa se petreceau lucrurile? Drepturile de bază şi dorinţele erau uşor erodate de ideile unei alte persoane despre cum ar fi trebuit să se poarte cei din jur.

Nu aveam să aflu niciodată ce era mai bine pentru mine dacă cineva avea să-mi ofere sfaturi nesolicitate la fiecare pas. Greşelile erau o experienţă din care puteam învăţa, nu sfârşitul lumii. Şi ce dacă făceam o greşeală chiar acum, forţându-mă să-mi înfrunt fantomele din trecut? Decizia era a mea, nu a altcuiva. Credeam că Thomas ştia măcar atâta lucru despre mine. Odată ştiuse, dar, cumva, începuse să nu mai gândească cu capul. Cândva, în tot acest timp, domnului Thomas Cresswell – sau mai degrabă golemului lipsit de sentimente pe care-l crezusem a fi – îi crescuse o inimă omenească. Nu suportam să-l văd schimbându-se într-un model masculin acceptat de societate şi să mă trateze ca pe o fiinţă care avea nevoie de protecţie şi de răsfăţ. Îl respectam, şi îl admiram, şi aşteptam de la el acelaşi lucru. Ştiam că trebuia să fiu

dură ca să-l trezesc la realitate, deşi sarcina asta nu-mi făcea plăcere.

Inimile erau lucruri minunat de înflăcărate, însă fragile, şi nu-mi doream să o frâng tocmai pe a lui Thomas.

— Ascultă-mă bine, domnule Cresswell! am zis pe un ton echilibrat şi egal. Te rog, nu face greşeala de a-mi spune ce e mai bine pentru mine, ca şi cum ai avea vreo autoritate în acest sens. Dacă doreşti să te întorci la Londra, eşti liber să faci întocmai, dar eu nu o să te însoţesc. Sper că m-am făcut înţeleasă.

Fără a mai aştepta vreun răspuns, m-am rotit pe călcâie şi am pornit spre castel, lăsându-l atât pe Thomas, cât şi pe colegul nostru răpus în urmă, pe când inima mi se împleticea nesigură.

UNSPREZECE
UN LUCRU DIAVOLESC

Camera Anastasiei
Castelul Bran
2 decembrie 1888

— Ileana a zis că prinţul Nicolae nu a făcut altceva decât să distrugă tot din cameră de când au adus înapoi cadavrul lui Wilhelm. Grupa ta va face mâine autopsia, după ce unchiul va inspecta mai întâi trupul.

Anastasia i-a zis abrupt menajerei să plece şi s-a aşezat în faţa oglinzii, scoţându-şi agrafele din cozile aurii, pe care le-a rearanjat într-un model complicat pe cap. Apartamentul ei era puţin mai mare decât al meu şi se afla la primul etaj, chiar deasupra sălilor de curs. Moldoveanu se asigura că protejatei lui nu-i lipsea nimic. Aceasta era o indicaţie că omul avea, până la urmă, o inimă.

Noua mea prietenă a continuat să trăncănească despre bârfele de la castel cu privire la prinţ, însă mintea îmi rătăcea gândindu-se la clădirea în care ne aflam. Academia era în mare parte pustie pe perioada Crăciunului – cu excepţia micului grup de candidaţi şi a unui personal redus. Coridoarele ce duceau la acele camere erau pline cu cotloane şi firide ce conţineau sculpturi atât ştiinţifice, cât şi religioase. Tapiserii ce înfăţişau oameni traşi în ţeapă şi alte scene morbide atârnau prin unghere. Anastasia mi-a spus că acelea erau evenimente de pe vremea domniei lui Vlad, victorii imortalizate pe acele coridoare.

Pe un piedestal, se vedea încastrat în sticlă un torace, în timp ce plămânii erau închişi în altă vitrină. Un alt exponat, pe care nu îndrăzneam să-l analizez de aproape, înfăţişa un şarpe încolăcit în jurul unei cruci. Unele părţi ale coridorului îmi aminteau de laboratorul unchiului şi de colecţia lui de specimene. Alte secţiuni îmi făceau pielea de găină. Cu toate astea, preferam să mă pierd în

gândurile mele despre castelul cel sinistru decât să îndur conversaţia despre Nicolae.

— Comportamentul violent indică o instabilitate emoţională, conform jurnalului medical pe care l-am citit vara trecută, a zis ea, nederanjată de faptul că nu-i răspundeam. Probabil că ieşirea lui îi va afecta soarta la academie. Sper să-şi vină în fire înainte de terminarea evaluării. Mi-e milă de el. Dar nu e un lucru îngrozitor pentru voi, restul.

Mi se întorcea stomacul pe dos de vină să ascult bârfele despre prinţ, în timp ce el jelea pierderea vărului său. Voiam să câştig un loc permanent la academie, dar nu doream ca succesul meu să se datoreze unui competitor aflat la ananghie sau lipsei oricărui fel de competiţie din cauza unei morţi subite. De asemenea, presupuneam că mă simţeam prost şi din cauza felului în care îi vorbisem lui Thomas înainte de a-l lăsa singur pe alee.

Prin minte mi-a trecut imaginea trupului lipsit de viaţă al lui Wilhelm. În acelaşi timp, nu puteam să nu-mi fac griji din cauza reacţiei mele la vederea cadavrului. De fiecare dată când mă apropiam de un mort, vedeam în minte imagini pe care doream să le uit.

Dacă nu aveam să înfrunt mai curând aceste temeri, atunci nu aveam cum să supravieţuiesc academiei. Acesta era un fapt care presupuneam că i-ar fi făcut mare plăcere directorului Moldoveanu. M-am foit pe divanul mare, trecându-mi mâinile înmănuşate pe braţele lui de lemn.

— De ce le permite unchiul tău tinerelor să intre în institut dacă îl dezgustă atât de mult prezenţa lor aici?

— Practic, el nu e ruda mea.

Anastasia s-a întins după ziarul ei.

— Deşi ar fi fost, dacă mătuşa mea nu ar fi fost ucisă.

— Îmi pare rău să aud una ca asta, am zis, fără să vreau să pară că aş fi căutat să aflu detalii morbide. Pierderea unei persoane dragi este unul dintre cele mai groaznice lucruri pe care le poate suporta un om.

— Mulţumesc!

Anastasia a zâmbit trist.

— Mătuşii mele nu-i surâdea idea de a deveni o doamnă răsfăţată, închisă într-un turn şi comandată de soţul ei. Moldoveanu o respecta. Nu a insistat niciodată să-i rămână alături.

Anastasia şi-a îndesat o şuviţă blondă după ureche. Mă simţeam recunoscătoare pentru scurta pauză din conversaţie. Situaţia lui Moldoveanu cu fosta lui logodnică era similară cu motivul pe care mă supărasem pe Thomas mai devreme. Nu-l puteam ierta pe director pentru comportamentul lui condamnabil, dar îl înţelegeam puţin mai bine.

— După ce i-a fost găsit trupul, Moldoveanu s-a schimbat, a continuat Anastasia. Ştiu că e greu de crezut, dar el e aşa de rece pentru că crede că va putea salva o viaţă la un moment dat. De aceea nici nu-mi dă voie să studiez, deşi îmi permite să mă strecor uneori la câte un curs.

Anastasia a deschis ziarul, iar eu nu i-am mai cerut informaţii despre uciderea mătuşii ei. M-am uitat în jur, căutând să-mi distrag şi eu atenţia cu ceva, şi am observat că o carte cu expresii latineşti zăcea deschisă pe masa din faţa mea. Trebuia să ştim latina perfect ca să absolvim cursul. Acesta era un alt lucru pe care trebuia să-l îmbunătăţesc, deşi aveam cunoştinţe de bază, datorită lecţiilor date de unchiul meu.

Clipele au trecut lent, în linişte. Nu puteam să nu văd în faţa ochilor durerea de pe chipul lui Thomas.

Am început să mă joc cu dantela de pe mănuşi.

— Mă întreb care a fost cauza morţii lui Wilhelm. Chipul lui arăta aşa de ciudat colorat.

Pielea mă înţepa, dar mi-am stăpânit temerile.

— Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată un cadavru într-o asemenea stare.

— Oribil!

Anastasia a strâmbat din nas.

— Am uitat că ai cercetat cadavrul înainte ca unchiul să te oblige să te întorci. Nu am citit niciodată despre asemenea simptome.

Fata a început să vorbească în română prea repede ca să pot înţelege, apoi şi-a lipit strâns buzele.

— Îţi cer scuze! Tot uit că nu vorbeşti fluent. Ai vrea să vizitezi biblioteca? Poate că vei găsi acolo ceva care explică bolile mai ciudate.

— Poate mâine! Sunt obosită.

M-am ridicat şi am făcut semn spre uşă.

— Cred că mă duc să mă înmoi în cadă. Poate mergem împreună mâine-dimineaţă.

— *Măreţ!*[13] Baia este o idee minunată! S-ar putea să fac şi eu la fel. Îmi place să îmi fac o baie straşnică.

— Ne vedem la micul dejun?

— Bineînţeles.

Buzele fetei au căzut uşor înainte de a zâmbi. Anastasia s-a aşezat pe divan cu toată graţia unui sac de cartofi şi a smuls cartea de latină.

— Încearcă să te odihneşti; a fost o zi cumplită! Să sperăm că mâine va fi mai bine.

Torţele de pe coridor fuseseră în mare parte stinse până să mă strecor afară din apartamentul Anastasiei. Aerul nopţii era botezat cu nişte curenţi arctici ce-mi făceau pielea să se înfioare în timp ce traversam coridorul pustiu şi întunecat. Siluete negre învăluiau sculpturile, mai mari decât obiectele pe care le păzeau. Ştiam că erau doar umbre, dar în lumina slabă şi pâlpâitoare păreau să fie creaturi diavoleşti ce mă urmăreau. Mă pândeau.

Mi-am ţinut bine fustele şi am păşit pe cât îndrăzneam de iute. Chiar mă simţeam ca şi cum eram privită şi nu-mi păsa să ştiu de cine sau de ce. Perechi de ochi îmi urmăreau toate mişcările; le simţeam forţa pe când mă retrăgeam. Ştiam că era improbabil, şi totuşi... m-am împiedicat ca un pui de căprioară pe picioarele lui fragile, conştientă că eram urmărită de un prădător nevăzut.

— Nu e real, am şoptit. Nu e...

Un scârţâit al podelei în spatele meu a făcut ca adrenalina să-mi inunde corpul. M-am uitat de jur-

[13] În română, în original (n. tr.).

împrejur. Pulsul mi-o luase razna. Nimeni. Coridorul era pustiu şi animat doar de propriii nevi. Nicio umbră nu se mişca de la locul ei.

Castelul părea să-şi ţină respiraţia odată cu mine, acordat la fiecare stare a mea. Am rămas împietrită în timp ce secundele treceau. Nimic. Am răsuflat. Nu era decât un coridor. Nu existau vampiri sau vârcolaci. Şi în orice caz, nicio forţă malefică nu era pe urmele mele spre apartament, dacă nu puneam la socoteală imaginaţie blestemată cu care eram înzestrată. Am mărit pasul. Foşnetul fustelor mă făcea aproape să alerg, în ciuda raţiunii care încerca să-mi stăpânească temerile.

Am trecut de etajul băieţilor şi am continuat să urc scările spre apartamentul meu din turn, fără să mă mai opresc până ce nu am auzit clinchetul uşor al uşii închise în spatele meu. M-am lipit de lemnul ei şi am închis ochii.

Un trosnet puternic m-a făcut să-i deschid iar şi să devin vigilentă. Atenţia mi-a căzut asupra şemineului şi a crengilor ce luceau aproape albe şi roşu-oranj. Sunetul misterios nu fusese altceva decât lemnul ce trosnea în vatră. Un sunet normal care ar fi trebuit să fie plăcut într-o seară vijelioasă. Am oftat, îndreptându-mă spre dormitor. Poate că dacă mă băgam în pat şi lăsam întâmplările zilei în urmă, lucrurile aveau să fie cu adevărat mai bune dimineaţă, aşa cum spusese Anastasia.

Când am intrat în cameră, am observat că ceva era nelalocul lui. Patul era nederanjat, dulapul şi cufărul erau închise, dar pe noptieră se afla un plic sprijinit de lampa cu ulei. Pe el era scris numele meu. Puteam recunoaşte oriunde acel scris. Îl văzusem mâzgălind notiţe în timpul autopsiilor cu unchiul de-a lungul toamnei trecute. Inima mi-a luat-o la goană din cauza unui cu totul alt motiv când am citit biletul.

Vino în apartamentul meu la miezul nopţii.

Al tău,
Creswell

Inima mi-a sfârâit sub piele, topindu-mi-se în centrul trupului. Era... imprudent să merg în camera lui Thomas atât de târziu în noapte şi mi-ar fi adus, mai mult ca sigur, o nenorocire. Eram sigură că reprezenta un motiv suficient ca să fiu exmatriculată. Ca să nu mai pomenesc de distrugerea reputaţiei mele. Niciun tânăr cumsecade nu avea să mă mai vrea de nevastă, indiferent de cât de inocentă era vizita mea. A mă strecura în camera lui Thomas era un lucru cu mult mai periculos decât orice fantomă nemuritoare ce bântuia castelul. Totuşi, îmi era mai puţin teamă. Voiam să-l văd pe Thomas, să-i cer iertare pentru felul în care exagerasem mai devreme. Nu merita să fie afectat de criza mea de anxietate.

Am dat ocol apartamentului, strângând scrisoarea la piept. Nu suportam să mă gândesc la cum ar fi reacţionat tata la vestea ce avea să-mi păteze numele pe vecie, însă o idee începea să prindă contur şi refuzam să-i dau drumul. Dacă tot uram aşa de mult ideea măritişului, atunci poate că a fi prinsă în fapt nu reprezenta o condamnare la moarte. Ar fi putut la fel de bine să fie renaşterea mea.

M-am privit în oglindă. Ochii mei verzi au sclipit de speranţă. Şi de entuziasm. Trecuse aşa de mult timp de când nu mai zărisem în ei scânteia unui complot!

Fără să mai stau pe gânduri, am ieşit din apartament şi m-am pomenit bătând la uşa camerei lui Thomas, în timp ce orologiul din curte anunţa miezul nopţii.

Uşa s-a deschis înainte de a apuca să-mi cobor mâna. Thomas mi-a făcut semn să intru, privind de-a lungul holului, în urma mea, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă şi pe altcineva hălăduind pe coridor atât de târziu în noapte.

Poate că şi el era la fel de agitat ca mine. Am cercetat discret camera. Redingota lui era aruncată pe unul dintre fotoliile exagerat de mari, din piele. Un serviciu de ceai aburea pe o măsuţă aşezată între două scaune. Pe un bufet se aflau câteva farfurii cu mâncare, acoperite, şi o carafă cu vin. Se părea că Thomas era gata să hrănească o întreagă armată. M-am întors cu faţa spre el, încercând să nu bag de seamă nasturele deschis de la gât sau bucăţica

de piele care ieşise la iveală.

— Thomas... trebuie să-ţi cer scuze...

Thomas a ridicat o mână.

— E în regulă, nu are de ce să îţi pară rău!

— Oh? am îngăimat, relaxându-mă, uşurată. Dacă nu cauţi să-ţi cer iertare, ce este atât de important să mă chemi de urgenţă aici? Dacă asta e o întâlnire romantică, jur că o să... o să... nici ştiu ce o să-ţi fac. Dar nu va fi plăcut.

— Trebuie să lucrezi ceva mai mult la ameninţări, Wadsworth! Deşi, felul în care ţi s-au înroşit obrajii când ai zis „întâlnire romantică” a fost destul de amuzant.

Thomas a rânjit larg, în timp ce eu îl priveam încruntată.

— Bine! Ţi-am cerut să vii aici pentru vreau să discutăm despre moartea lui Wilhelm. Sper că nu e un subiect prea romantic.

M-am relaxat. Bineînţeles.

— Am încercat să mă gândesc la o boală care să prezinte simptomele lui, dar nu am avut succes.

Thomas a dat din cap.

— Nu am avut mult timp la dispoziţie ca să-l analizez, dar părea destul de palid. Aş pune pariu că nu era din cauza afecţiunii lui. Sau poate că de vină era doar vremea rece. Cu toate astea, buzele nu i se albăstriseră încă. Foarte ciudat.

Mi-am ridicat capul.

— Sugerezi că a murit din vreo cauză ceva mai sinistră, atunci?

— Eu...

Thomas a izbucnit în hohote de râs, făcându-mă să-mi îndrept iar spatele.

— Chiar nu ştiu. Nu m-am simţit în apele mele de când am sosit aici.

Thomas a început să dea ocol camerei, bătând-şi şoldurile cu palmele. Mă întrebam dacă acela era adevăratul motiv pentru care se arătase dispus să părăsim academia aşa de curând.

— E... neplăcut să nu pot găsi legături între simptome şi

factori cât mai repede. Cum reuşesc oamenii să tolereze... incapacitatea asta de a deduce ce este evident?

N-am putut decât să-mi dau o dată ochii peste cap.

— Izbutim, cumva, să supravieţuim, Cresswell.

— E groaznic!

În loc să-i cânt în strună mai departe, am condus iar conversaţia spre subiectul morţii suspecte a lui Wilhelm.

— Crezi că l-am fi putut ajuta? Mă tot gândesc că dacă nu-l pierdeam, i-am fi putut sări în ajutor.

Thomas s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Audrey Rose, nu trebuie să...

— Bună seara, Thomas! a rostit molatic o voce, în pragul uşii.

Ne-am întors şi am văzut o tânără brunetă lunecând parcă în cameră. Chipul ei era colţuros, dar elegant; o contradicţie deloc neplăcută privirii. Totul, de la coafura ei perfectă, până la rubinul prins la colier ţipa a bogăţie şi a decadenţă. Felul în care-şi ţinea trupul, drept, cu gâtul arcuit inspira încrederea unei regine. Tânăra şi-a ridicat micul ei nas agil în sus şi a zâmbit supuşilor.

Am rămas privind, în timp ce faţa lui Thomas s-a luminat aşa cum nu o mai văzusem niciodată. M-am pleoştit; în mine se dădea un soi de bătălie. Era clar că cei doi tineri se îndrăgeau; totuşi, relaţia lor răsucea un sentiment foarte neplăcut în adâncul meu, o emoţie la care nu îndrăzneam să mă gândesc prea mult.

Thomas a rămas pe loc, ca şi cum ar fi fotografiat fiecare amănunt al acelui moment pentru a-l putea admira iar şi iar în timpul lunilor reci de iarnă. Era vatra lui încinsă, alături de care avea să-şi încălzească inima meschină. Apoi, fără niciun avertisment, şi-a revenit din visare.

— Daciana!

Fără să se mai uite înapoi, Thomas s-a aruncat spre fată şi a ridicat-o în braţe, dându-mă uitării.

DOISPREZECE
ÎNTÂLNIRI LA MIEZUL NOPŢII

Apartamentul lui Thomas
Castelul Bran
3 decembrie 1888

Pe când îi priveam pe Thomas şi pe frumoasa cu păr de abanos pierzându-se în conversaţia lor şoptită, inima mi se ofilea înăuntrul trupului meu gelos. Thomas avea voie să curteze orice femeie ar fi dorit. Nu ne făcuserăm nicio promisiune.

Totuşi... stomacul mi se răsucea când îl vedeam pe Thomas cu altcineva. Poate că era liber să facă ce voia, însă nu era necesar ca eu să-i fiu martoră. Mai ales la miezul nopţii, în apartamentul lui.

Stăteam în picioare, în apropierea unui divan de un albastru-închis, încercând să zâmbesc, deşi ştiam că veselia mea părea probabil fragilă. Nu era vina fetei că Thomas îi dădea aşa de multă atenţie şi refuzam să-mi devină antipatică din cauza noii mele nesiguranţe.

După o tortură ce mi-a părut veşnică, Thomas s-a desprins în cele din urmă din braţele Dacianei. A făcut doi paşi spre mine, apoi s-a oprit, înclinându-şi capul într-o parte, de parcă m-ar fi analizat. M-am abţinut cât am putut să nu-mi încrucişez mâinile la piept şi să mă uit urât la el. L-am privit în timp ce el savura fiecare detaliu nenorocit – fiecare strigăt al emoţiilor pe care încercam să le ascund de ochii lui.

— Ştii că expresia asta e favorita mea.

Thomas a zâmbit larg. Îmi doream ca o sută de nenorociri să cadă asupra lui deodată.

— Ce adorabil!

Thomas s-a apropiat, păşind cu încredere şi fără a-şi lua o clipă ochii de la mine. Eram practic ţintuită, ca un specimen din vechiul nostru laborator. Înainte să-l pot

opri, Thomas mi-a ridicat mâna la buze şi mi-a sărutat-o lung şi cast. Căldura m-a învăluit, din vârful picioarelor până în creştetul capului, dar nu mi-am retras mâna.

— Daciana, a rânjit el, observând reacţia pe care mi-o provocase, aceasta este tânăra încântătoare despre care ţi-am tot scris. Iubita mea, Audrey Rose.

Thomas mi-a ţinut mâna după braţul său şi a dat din cap spre cealaltă fată.

— Iar aceasta este sora mea, Wadsworth. Cred că i-ai văzut fotografia în apartamentul familiei noastre, din Piccadilly Street. Ţi-am spus că e aproape la fel de adorabilă ca mine. Dacă te uiţi de aproape, vei observa genele irezistibile ale familiei Cresswell.

Amintirea mi-a străfulgerat în faţa ochilor, iar ruşinea mi-a acoperit limba. Avea gust amar şi putred. Ce prostie! Sora lui! I-am aruncat lui Thomas o privire nefericită în timp ce mi-am retras mâna, iar el a hohotit. Situaţia îi făcea mult prea multă plăcere. Mi-am dat atunci seama că Thomas orchestrase întreaga scenă pentru a-mi smulge o reacţie. Diavolul!

— Îmi pare bine să te cunosc, am zis, reuşind doar parţial să vorbesc calm. Te rog să-mi ierţi surprinderea; Thomas a ţinut secretă vizita ta. Vei studia şi tu aici?

— Oh, Doamne, nu! a râs Daciana. Sunt în trecere pe continent, alături de prietenii mei, într-un *Grand Tour.*

Fata a strâns braţul fratelui ei, cu afecţiune.

— Thomas a binevoit să-mi scrie şi m-a invitat să-l vizitez dacă mă aflam cumva prin zonă. Din fericire, se întâmpla să fiu în Bucureşti.

— Verişoara mea, Liza, o să înnebunească de gelozie când îi voi scrie, am zis. Încearcă de ani buni să o convingă pe mătuşa mea să o lase într-un tur al Europei. Jur că ar fi capabilă să fugă cu circul, dacă astfel ar putea vizita mai multe ţări.

— Sincer, cred că e cea mai bună cale de deveni un om cult.

Daciana m-a măsurat din cap până în picioare. Zâmbetul ştrengăresc, ca al fratelui ei, îi lumina trăsăturile.

— Îi voi scrie mătuşii tale şi o voi ruga în numele verişoarei tale. Mi-ar plăcea să am un tovarăş de călătorie.

— Ar fi minunat, am zis. Deşi mătuşa Amelia poate fi cam greu de… convins.

— Din fericire, am experienţă cu oameni dificili.

Daciana a aruncat o privire fratelui ei, care încerca din răsputeri să pretindă că nu auzise nimic.

Thomas şi-a turnat o ceaşcă de ceai, în capătul celălalt al camerei, şi i-am simţit privirea fixată asupra mea, pe când Daciana m-a strâns tare în braţe. Căldura ei mi-a umplut fisurile sufletului în răstimpul scurtei atingeri. Nu mai fusesem îmbrăţişată cu adevărat de foarte mult timp.

— Aşadar… a spus Daciana, lungind cuvântul şi trecându-şi un braţ pe după al meu. Cum a fost călătoria cu fratele meu şi cu doamna Harvey? A sorbit din tonicul ei tot timpul?

— Da.

Am râs.

— Thomas a fost… Thomas.

— El e special.

Daciana mi-a zâmbit, ca şi cum ştia bine ce voiam să spun.

— Sincer, mă bucur că nu te-a speriat cu puterile lui mistice de deducţie. E un tip dulce, odată ce treci de armura lui de acreală.

— Oh, chiar aşa? Nu am observat această parte mitică, dulce.

— Dincolo de zidurile pe care le înalţă în numele muncii lui, Thomas e unul dintre cei mai buni oameni din lume, a zis Daciana mândră. În mod firesc, sunt pe jumătate subiectivă, fiind sora lui.

Am zâmbit. Ştiam că Thomas încă ne privea şi-i simţeam atenţia ca pe o mângâiere dulce din momentul în care sora lui mă îmbrăţişase, însă m-am prefăcut că nu observ.

— Sunt curioasă, ce altceva a mai spus despre mine?

Mi-am aruncat în cele din urmă privirea în direcţia lui, însă Thomas amesteca de zor în ceaşcă, de parcă ar fi putut citi în frunzele de ceai ca să-şi afle viitorul.

— Oh, o *mulţime* de lucruri!

— Ce-avem noi aici? ne-a întrerupt Thomas, smulgând capacul uneia dintre tăvi, cu un pocnet. Ţi-am comandat mâncarea ta favorită, Daci. Cui îi e foame?

Înainte ca Daciana să mai trădeze vreunul dintre secretele fratelui ei, Thomas i-a întins un pahar cu vin şi ne-a făcut semn spre o măsuţă.

Daciana a sorbit prelung din pahar. Privirea ei mă scruta aproape în acelaşi fel ca a lui Thomas. Am privit-o în timp ce analiza inelul în formă de pară de pe degetul meu, unul dintre cele mai preţioase bunuri ale mele.

Am rezistat tentaţiei de a-mi ascunde mâinile sub masă, de teamă ca Daciana să nu fie jignită, când nu intenţionam deloc să o jignesc. Privirea i-a lunecat spre medalionul în formă de inimă de la gâtul meu, un alt talisman de care arareori mă despărţeam. Nu doream să discut despre mama în această noapte şi nici să-mi permit gândurilor să se împleticească pe aleile întunecate ale unei memorii trădătoare.

— Iartă-mă, a zis Daciana, dar pasiunea ta pentru criminalistică are vreo legătură cu pierderea pe care ai suferit-o?

Daciana a dat din cap spre inel.

— Presupun că diamantul acela a aparţinut mamei tale. Şi colierul la fel?

— Cum...

I-am aruncat o privire acuzatoare lui Thomas, în timp ce mâna a strâns fără să vrea inima prinsă la gâtul meu.

— Încetişor! E o trăsătură de familie, Wadsworth, a zis Thomas, umplându-mi o farfurie cu mâncare. Oricum, mă îndoiesc că vei fi la fel de impresionată de sora mea. Eu sunt cu mult mai isteţ. Şi mai chipeş. În mod evident.

Daciana i-a aruncat fratelui ei o privire exasperată.

— Îţi cer iertare, Audrey Rose! Nu am făcut decât să observ inelul şi stilul lui şi am presupus că mama ta a murit. Nu am vrut să te jignesc.

— Fratele tău a făcut aceeaşi observaţie, în urmă cu câteva luni, am spus, coborându-mi mâna. M-ai luat doar

prin surprindere, atâta tot. Nu a menţionat că şi tu ai aceeaşi… abilitate de a înţelege ceea ce e evident.

— E o trăsătură enervantă!

Daciana a zâmbit.

— A pomenit ceva despre asta?

Am clătinat din cap.

— E mai uşor să smulgi informaţii de la un cadavru decât să-l faci pe Thomas să vorbească despre el.

— E adevărat.

Daciana şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă.

— Ne distram cu un joc, pe când eram copii. La petreceri, îi studiam pe adulţii din jurul nostru, ghicindu-le secretele şi cerându-le monede ca să nu-i dăm în vileag. Aristocraţilor nu le place ca viaţa lor particulară să fie făcută publică. Mama obişnuia să dea cele mai încântătoare petreceri.

Daciana a rotit vinul în pahar.

— Ţi-a spus vreodată Thomas…

— Că poate vinul nu e o idee chiar atât de bună pe stomacul gol? a completat el, sperând, în mod evident, să evite să discute despre mama lui.

Se părea că norocul era de partea lui Thomas, căci un ciocănit ne-a întrerupt conversaţia. Ileana a intrat şi şi-a plecat capul.

— Apartamentul dumitale e gata, *domnişoară*[14]*!*

Daciana a zâmbit, radioasă.

— A fost minunat să te întâlnesc, în sfârşit, Audrey Rose!

Tânăra i-a şoptit ceva în română Ilenei şi mi-a adresat un alt zâmbet.

— Oh, s-ar putea să te aştepte o surpriză în apartamentul tău. Un mic dar de la mine. Bucură-te de el!

— Poate că ar trebui să o însoţesc pe Audrey Rose spre camera ei, a sugerat Thomas, inocent. Ar fi prudent să mă asigur că surpriza asta nu are colţi. Sau gheare.

— Frumoasă încercare, dragul meu frate!

Daciana l-a bătut pe Thomas uşor pe obraz.

— Încearcă să păstrezi aparenţa că ai fi gentleman.

---

[14] În română, în original (n. tr.).

I-am urat noapte bună lui Thomas şi am urcat singură scările spre turn. Odată ce am intrat în apartament, aroma m-a lovit imediat. Am intrat în baie şi m-am oprit.

În cada plină cu apă parfumată pluteau petale de un roşu atât de intens, că păreau negre. Din apă se ridicau norişori denşi de aburi; cineva tocmai îmi umpluse cada şi stropise apa cu miresme ameţitoare. Darul Dacianei erau petalele parfumate, un lux pentru un student la criminalistică exilat în munţi.

Mi-am scos mănuşile şi am atins uşor suprafaţa apei, bucurându-mă de unduirile lăsate de degetele mele. Trupul meu ţipa de dorinţă. Abia aşteptam să intru în apă. Fusese o zi atât de lungă, iar cadavrul lui Wilhelm fusese o privelişte oribilă... O baie avea să şteargă totul, să mă cureţe şi să mă mângâie.

Mi-am aruncat ochii la ceasul de deasupra şemineului. Era aproape douăsprezece şi jumătate. Mă puteam răsfăţa în baie timp de o jumătate de oră şi să mă duc la culcare înainte de a fi cumplit de târziu. Fără să mai stau pe gânduri, mi-am deschis nasturii rochiei şi am lăsat-o să alunece pe podea, bucuroasă că era un lucru la care nu aveam nevoie de ajutor. Menajera mea de acasă şi cu mine aleseserăm dinadins rochii simple, pentru a mă putea descurca singură; nu credeam că la academie avea să mi se ofere o menajeră personală.

Am ieşit dintre straturile de satin şi am păşit în apa fierbinte. Lichidul m-a învăluit ca lava încinsă în timp ce mi-am prins părul în vârful capului şi m-am scufundat până la umeri. Apa era aşa de caldă, încât, la început, pielea m-a pişcat. Nu eram sigură dacă senzaţia era una bună sau rea. În orice caz, muşchii mei încordaţi se simţeau tare bine! Am gemut de uşurare.

Preţ de câteva clipe relaxante, mintea mi-a rătăcit aiurea. Pentru un moment ruşinos, mi l-am imaginat pe Thomas scufundat în propria cadă şi m-am întrebat cum ar fi arătat umerii lui goi, la întâlnirea cu aburul. Oare mi-ar fi zâmbit la fel de îndrăzneţ pe cât o făcea în public sau mi-ar fi oferit mai degrabă o mostră din vulnerabilitatea lui,

prezentă pe buzele senzuale, înainte să şi le apese asupra buzelor mele?

Mi-am stropit faţa cu apa înmiresmată, în timp ce inima îmi bătea ca un gong. Diavolul mă ţinea în puterea lui şi când nu era prezent. M-am rugat ca Thomas să nu-mi poată ghici fanteziile pătimaşe dimineaţa.

Pe când îndepărtam aceste gânduri, altele, mai macabre, le luau locul. De fiecare dată când închideam ochii, vedeam cadavrele măcelărite sălbatic ale prostituatelor ucise de Spintecător. De fiecare dată când eram singură, revedeam cu ochii minţii locurile faptelor, întrebându-mă dacă l-aş fi putut opri mai curând. Regretul meu nu avea să aducă morţii înapoi la viaţă, ştiam bine, dar nu mă puteam abţine să nu-mi reexaminez, repetat, acţiunile.

„Dacă" era cel mai tragic cuvânt din lume. „Măcar dacă" nu suna mai bine. Măcar dacă aş fi văzut semnele mai devreme! Poate că aş fi putut...

Vâj-pââr. Vâj-pââr.

M-am ridicat, împleticindu-mă, din cadă. Apa picura zgomotos de pe trupul meu gol. Fiecare picătură părea să răsune cu ecou în mica încăpere şi făcea adrenalina să mă înţepe ca nişte ace. Mi-am ţinut respiraţia şi am ascultat mai atentă, aşteptând ca sunetul de neuitat să se audă iar. Câteva crenguţe au trosnit şi au pocnit în şemineu. Am sărit, aproape alunecând pe suprafaţa alunecoasă a căzii. Am inspirat şi am expirat, ascultând bine, în timp ce sângele îmi bubuia în urechi.

Nimic. Nu auzisem nimic.

Nu exista acolo nicio inimă activată de o maşinărie pe aburi. Niciun laborator sinistru. Nicio maşinărie acoperită de carne. Nu era decât mintea mea care mă chinuia cu imagini pe care mi-aş fi dorit să le uit în timp ce ezitam între somn şi veghe. Mi-am ridicat o mână tremurătoare la cap, observând că pielea îmi ardea sub degete. Pielea mi se făcuse ca de găină. Speram să nu mă fi molipsit de boala care-l răpusese pe Wilhelm.

M-am uitat în jur până ce am găsit halatul de culoarea orhideelor atârnând de un cârlig de la uşă. Am lăsat

mătasea rece să-mi învăluie trupul, luptându-mă cu fiorii de frig în timp ce ieşeam din baie. Eram recunoscătoare că nu-mi udasem părul. Mi-am apăsat mâinile pe piept, poruncind agitaţiei să se stăpânească.

Atunci am auzit. Nu era un sunet produs de fantomele ce-mi populau gândurile pe jumătate adormite. Din camera alăturată se auzeau şoapte. Eram sigură. Era camera în care duceau cadavrele. Am păşit în linişte spre zidul din dormitor şi mi-am lipit urechea de el. Cineva se certa destul de aprins, deşi conflictul părea fizic, nu verbal, din câte puteam deduce.

Ceva s-a lovit de perete şi m-am retras. Pulsul mi-o luase razna. Era oare un cadavru?

Curiozitatea era o boală grea şi încă nu-i găsisem leac. Hotărând că nu aveam să aflu nimic dacă rămâneam ţintuită locului, m-am mutat în sufragerie, am scos vătraiul din şemineu şi am deschis un pic uşa. Abia dacă mai puteam gândi limpede din cauza anxietăţii care-mi vuia prin tot trupul.

Din fericire, nu s-a auzit niciun scârţâit când am deschis uşa mai larg; pesemne că inima ar fi putut să-mi plesnească în caz contrar. Am aşteptat o clipă, ascultând cu atenţie, înainte de a scoate capul pe hol, ţinând strâns vătraiul cu mâinile umede.

Fără să mai ezit, m-am strecurat pe coridor, mergând în umbră, şi m-am oprit în faţa unei uşi parţial închise. Am auzit un foşnet de haine, urmat de un geamăt încetişor. Îmi imaginam că înăuntru avea loc ceva oribil. Ba mai mult de atât, bănuiala mea părea să fie reală din moment ce sunetele înăbuşite din cealaltă cameră păreau să crească în intensitate. Cineva a inspirat zgomotos, doar ca să curme sunetul, ca o lumânare stinsă în noapte.

Eu însămi respiram întretăiat. Oare ucigaşul din tren ne urmase la castel? Poate că foşnetul era zgomotul unei crime în desfăşurare. Raţiunea îmi spunea să mă duc la culcare, că imaginaţia îmi juca iar feste, dar nu puteam să plec fără să ştiu sigur.

M-am îndreptat spre zgomot, strângând arma în mână,

în timp ce sângele-mi vuia în vene. Mă aflam aproape la uşa morgii, care era puţin crăpată. Mi-am întins capul ca să pot vedea înăuntru. Încă un pas. Respiraţia mi se poticnea în gât, dar am refuzat să mă dau bătută. M-am pregătit pentru o imagine oribilă şi mi-am întins gâtul după cadrul uşii. Prin minte mi-au trecut amintiri de altădată, când mă strecurasem într-un loc în care nu aveam ce căuta. M-am oprit, dându-mi voie să mai inspir o dată. Nu era un caz al Spintecătorului. Nu aveam să-i descopăr laboratorul blestemat. Se părea că nu aveam să-mi învăţ niciodată lecţia şi să caut ajutor înainte de a mă arunca în marea agitată. M-am adunat cât am putut şi am deschis uşa încă un pic. Aş fi putut jura că inima îmi fugea în partea opusă.

Aveam să ţip cât puteam de repede şi să mă folosesc de vătrai. Apoi aveam să fug.

În timp ce priveam înăuntru, mă pregăteam pentru ce era mai rău. Două siluete erau îmbrăţişate într-un colţ întunecat. Mâinile lor lunecau pe deasupra trupurilor, ca şi cum… Respiraţia mi s-a tăiat.

— Îmi pare aşa de rău!

Am clipit, complet nepregătită pentru ce-mi era dat să văd.

— A… am crezut că…

Daciana şi-a tamponat gura roşie cu mâna liberă, roşind în timp ce a eliberat fustele pe care le strângea cu cealaltă mână.

— Pot… pot să explic.

TREISPREZECE
PRINSĂ ASUPRA FAPTULUI

Depozitul de cadavre, în turn
Castelul Bran
3 decembrie 1888

— Îmi... pare aşa de... Am auzit zgomote şi am crezut... Îmi pare teribil de rău!

Am bâlbâit o scuză, în timp ce privirea mi-a trecut de la părul ciufulit al Dacianei la femeia pe care o sărutase. Mâinile lor erau încă împreunate, iar fustele erau şifonate.

Mi-am desprins ochii de la hainele dezordonate, nesigură unde m-aş mai fi putut uita. Eram destul de sigură că musafirul misterios nu purta nimic pe sub cămaşă. Ochii aceia cenuşii au clipit o dată la mine...

— Ileana?

Pesemne că şocul mă năucise din moment ce nu o observasem de la început.

— Nu am vrut să... vă întrerup.

Mi-am înfipt aşa de tare dinţii în buza de jos, că aproape mi-a dat sângele, în timp ce Ileana se retrăgea, ruşinată.

— Nu am văzut... nimic.

Daciana a deschis gura, apoi a închis-o.

— Eu... eu...

M-am străduit să găsesc ce aş mai fi putut spune – ceva care să destrame tensiunea care se strângea în jurul nostru, sugrumând cuvintele, dar habar nu aveam de unde să încep. Fiecare încercare de a le cere iertare părea să o sperie încă şi mai tare pe Ileana. Mi-era teamă că la o nouă tentativă de a-mi exprima regretul, Ileana avea să fugă din cameră, fără a se mai întoarce vreodată.

Ca şi cum abia şi-ar fi revenit din surpriza de a fi fost descoperită, Daciana şi-a îndreptat brusc spatele şi şi-a înălţat bărbia.

— Nu voi cere iertare, dacă asta cauţi. Ai ceva împotriva

afecţiunii pe care ne-o purtăm?

— Bineînţeles că nu.

Am clipit, oripilată de concluzia ei.

— Nu aş îndrăzni aşa ceva.

Mi-am aruncat privirea la cele două cadavre de pe mesele alăturate, acoperite de giulgiuri albe. Era un loc morbid pentru o întâlnire clandestină de amor, deşi era cel mai ferit ungher într-un castel plin de ocupanţi băgăreţi. Şi totul ar fi decurs perfect... dacă nu aş fi intervenit eu. Faţa îmi ardea.

Încremenisem, neştiind cum să îmi fac ieşirea. Ambele fete au rămas cu ochii pironiţi asupra mea – apoi s-au uitat una la alta –, iar eu mi-am dorit ca podeaua să se deschidă ca o gură mare şi să mă înghită pe de-a întregul. Ce nenorocire că magia nu exista cu adevărat atunci când aveai nevoie de o scăpare rapidă! Întregul meu trup ardea de ruşinea de a fi fost prinsă spionând.

— Sper... să vă văd pe amândouă mâine, am zis, simţindu-mă drept cea mai incomodă persoană din lume. Noapte bună!

Fără să mai aştept să fiu certată, am ieşit în fugă pe coridor şi am alergat spre apartamentul meu. Am închis uşa şi mi-am lipit spatele de ea, acoperindu-mi faţa ce ardea cu palmele. Ar fi fost aproape un miracol dacă Daciana şi Ileana ar mai fi vrut să-mi vorbească vreodată. Ce proastă! Eram aşa de ridicol de năroadă, încât mă lăsasem atrasă de ispita curiozităţii! Bineînţeles că la castel nu era niciun intrus ce căuta să-mi omoare colegii. Jack Spintecătorul era mort. Ucigaşul din tren nu era interesat de studenţi la academie. Sosise vremea să accept asta şi să-mi văd de viaţa mea.

Mi-am mestecat buza de jos între dinţi, încercând să mă pun în locul lor. Scandalul care ar fi pus stăpânire pe viaţa unei tinere nemăritate, prinse singură în compania unui bărbat, ar fi putut să-i distrugă reputaţia. Însă a fi dată în vileag pentru relaţia amoroasă cu o altă femeie... Ei bine, societatea – o bestie sângeroasă – le-ar fi distrus pe amândouă şi le-ar fi sfâşiat cu bucurie!

Am început să păşesc agitată, de jur-împrejurul micului covor din camera mea, neştiind dacă era mai bine să merg înapoi şi să le cer scuze sau să mă încui pentru totdeauna şi să pier de jenă şi de ruşine. În cele din urmă, am decis că era mai potrivit să merg la culcare. Nu voiam să risc să le întrerup iar, dacă reluaseră acţiunea de acolo de unde le oprisem într-un mod atât de grosolan.

O altă vâlvătaie de foc mi-a pârjolit trupul când m-am gândit la sărutul lor. Fusese aşa de pasional! Fetele păreau pierdute una în sufletul celeilalte. Nu puteam să nu mă gândesc la posibilitatea de a fi în aceeaşi situaţie, cu Thomas.

Sărutul nostru de pe alee fusese foarte plăcut, însă pericolul ne îngrădise. Oare cum m-aş fi simţit să am părul strâns uşor în pumnul lui, să am spatele lipit de un zid şi să-l simt încolăcit în jurul meu, ca pe nişte viţe înfăşurate în jurul cărămizilor?

Încă nu ştiam dacă voiam să îi fiu alături pentru totdeauna – sau dacă aveam să devin vreodată adepta măritişului –, dar anumite sentimente începeau să devină mai… limpezi.

O parte din mine tânjea să-şi lunece, intim, degetele goale peste chipul lui, să-i înveţe fiecare curbă a oaselor. Doream să simtă apăsarea călduroasă, pe când paltonul lui cădea la pământ. Voiam să ştiu cum se simţea trupul lui, în vreme ce prietenia noastră era mânjită de ulei şi incendiată.

Erau gânduri cu totul şi cu totul indecente.

Am alungat imaginea din minte şi mi-am tras păturile peste trup. Mătuşa Amelia m-ar fi obligat, fără îndoială, să merg la biserică în timpul viitoarei ei vizite, rugându-se pe înfundate pentru moravurile mele din ce în ce mai uşuratice. Oricât m-aş fi simţit de groaznic pentru că fusesem înfrântă de curiozitate, am început să zâmbesc uşor, pe întuneric. Era pentru prima dată, de săptămâni întregi, când adormeam gândindu-mă la lucruri ce nu aveau legătură cu invenţii mecanice ratate, prostituate moarte şi trupuri hăcuite.

În noaptea asta aveam să adorm mângâiată de imaginea ochilor cu pete aurii şi a unei guri ştrengăreşti. Şi de toate felurile minunate în care aveam poate să explorez acele buze într-o zi, pe întuneric, într-o odaie întunecată, în timp ce pasiunea noastră ardea mai puternic decât toate stelele de pe cer.

Oh, aveam să ajung în Iad!

PAISPREZECE
ÎNTÂLNIRE OBLIGATORIE

Apartamentul din turn
Castelul Bran
3 decembrie 1888

Mă trezisem înainte ca soarele să catadicsească a răsări şi păşeam fără astâmpăr în faţa şemineului din apartamentul meu.

Fustele mele din catifea erau de un albastru profund, asortându-se cu dispoziţia din ce în ce mai rea în care mă aflam. Nu eram sigură dacă Ileana mai avea să-mi aducă micul dejun, iar gândul de a fi pierdut o cunoştinţă pe care tocmai mi-o făcusem m-a împins să-mi schimb mănuşile a doua oară. M-am plimbat într-un sens, apoi în celălalt, ascultându-mi rochia ce foşnea ca şi cum ar fi avut propriile ei supărări. Cu o noapte înainte, adormisem gândindu-mă la o mie de feluri de a le cere iertare celor două femei pentru indiscreţia mea.

În această dimineaţă, niciuna dintre scuzele mele nu părea suficient de bună. Mi-am acoperit faţa şi m-am forţat să respir. Liza ar fi ştiut exact ce să facă, dacă ar fi fost în locul meu. Vara mea avea un talent remarcabil pentru a se descurca în lume şi pentru a fi o bună prietenă. M-am aşezat, încercând să nu-mi îndrept privirea spre ceas la fiecare secundă pe care o marca ticăind. Zorile aveau să se ivească în curând. Cu ele avea să sosească şi judecata curiozităţii mele. Poate că acum aveam să mă vindec, în final, de boala aceea cumplită.

O bătaie încrezătoare s-a auzit câteva momente mai târziu. Inima mi-a palpitat ca un ecou, în timp ce am traversat în fugă încăperea şi am deschis larg uşa.

M-am pleoştit, oftând.

— Oh, bună!

— Nu e tocmai reacţia la care mă aşteptam, Wadsworth!

Thomas şi-a coborât privirea spre jacheta lui închisă la culoare şi la pantaloni, ambele croite perfect pentru trupul lui. Vesta în dungi era, de asemenea, la modă.

— Poate că ar fi trebuit să aleg în schimb costumul gri. Arăt formidabil în el.

Mi-am aruncat privirea de-a lungul coridorului, sperând pe jumătate că Daciana se ascundea în spatele lui Thomas, pregătindu-se să mă admonesteze pentru curiozitatea mea. Am oftat iar. În afară de Thomas, pe coridor nu mai era nimeni.

În cele din urmă, mi-am concentrat atenţia asupra prietenului meu.

— Cărui fapt datorez onoarea de a te avea în prezenţa mea atât de devreme?

Fără să mai apuc să-l invit înăuntru, Thomas s-a strecurat în apartamentul meu şi a dat din cap, analizând spaţiul.

— E confortabil. Arată mult mai bine decât imaginea pe care mi-o formasem despre camerele din turn şi despre prinţesele... ei bine, tu nu ai nevoie să fii salvată, însă aş zice că ţi-ar prinde bine nişte distracţie.

Thomas s-a aşezat apoi pe divan, trecându-şi un picior peste celălalt.

— Sora mea m-a informat despre aventura pe care aţi trăit-o azi-noapte.

Thomas a rânjit, în timp ce sângele mi-a năvălit în obraji.

— Nu-ţi face griji! Va urca în curând. Nu am vrut să pierd spectacolul din această dimineaţă. Am pus să ne fie adusă cafea turcească.

— Nu m-am simţit nicicând mai prost. Mă urăşte?

Thomas a chicotit cu neobrăzare.

— Din contră! Te adoră! A zis că faţa ta a schimbat toate nuanţele de roşu şi că te-ai bâlbâit adorabil.

Tonul lui relaxat a dispărut, înlocuit de un sentiment mai aprins. Acesta era un rol pe care nu-l mai văzusem jucându-l: fratele protector.

— Majoritatea oamenilor le-ar fi judecat ca şi când ar fi greşit să-şi exprime dragostea. E un lucru fals, în mod

firesc. Societatea, în sensul ei larg, este uimitor de obtuză. Dacă ne căutăm părerile la ceilalţi, atunci ne pierdem capacitatea de a gândi critic de unii singuri. Nu am mai progresa niciodată dacă toţi am arăta, am gândi şi am iubi la fel.

— Cine eşti şi unde este stingherul domn Cresswell?

Nu mă simţisem niciodată mai mândră de prietenul meu pentru vehemenţa cu care blama neajunsurile societăţii.

— Mă aprind când vine vorba de astfel de lucruri, a zis Thomas, cu puţină nestatornicie în glas. Presupun că am obosit să văd un grup select de oameni conducându-ne pe toţi. Regulile nu sunt altceva decât restricţii inventate de alţi oameni privilegiaţi. Mie îmi place să hotărăsc de unul singur. Cu toţii avem acelaşi drept omenesc. În plus – Thomas mi-a zâmbit diabolic –, tata înnebuneşte când vorbesc astfel. Părerile mele îi zgâlţâie din temelii credinţele rigide în cel mai minunat fel. Încă nu a acceptat faptul că viitorul aparţine celor care gândesc ca noi.

La uşă s-a auzit altă bătaie. Cumva, am reuşit să o deschid fără să leşin. Daciana m-a privit scurt, apoi a dat din cap spre fratele ei.

— *Bună dimineaţa!*[15] Cum aţi dormit? S-a întâmplat ceva ieşit din comun?

Tânăra mi-a zâmbit jucăuş, iar tensiunea ce mi se înnodase în piept a dispărut.

— Sincer, nu îţi pot cere destul scuze, am zis dintr-o răsuflare. Am auzit zgomote şi am crezut... nu ştiu, mi-a fost teamă că cineva... ar putea fi atacat.

Thomas a început să râdă isteric. Am ridicat o sprânceană, în timp ce prietenul meu aproape că a căzut de pe divan. Nu mai asistasem niciodată la o asemenea manifestare din partea lui. Daciana şi-a dat doar ochii peste cap. Thomas aproape că răguşise până să-şi revină suficient ca să poată vorbi.

Dacă râsul lui sincer nu ar fi fost aşa de fascinant, cred că l-aş fi împuns cu degetul. În orice caz, Thomas era mai relaxat aici, mai împăcat cu sine, şi coborâse garda faţă de

[15] În română, în original (n. tr.).

cum îl ştiam să se comporte în Londra. Nu puteam nega faptul că eram intrigată de această latură a lui.

— Îmi doresc să pot capta cumva expresia de pe faţa ta, Wadsworth! E cea mai drăguţă nuanţă de roşu pe care am văzut-o vreodată.

Tocmai când credeam că-şi revenise, Thomas a început iar să chicotească.

— Atacat... chiar aşa. Se pare că mai ai de lucru la tehnicile tale de curtare, Daci.

— Oh, mai taci, Thomas!

Daciana s-a întors spre mine.

— Ileana şi cu mine ne ştim de ceva vreme. Când a auzit că Thomas avea să studieze la academie, şi-a căutat de lucru aici. Era un mod convenabil de a ne întâlni. Îmi pare rău că te-am speriat. Trebuie să fi fost îngrozitor să crezi că în morgă avea loc ceva sinistru. Mai ales după crimele Spintecătorului.

O expresie încântătoare a luminat chipul tinerei, iar eu m-am minunat de unda de invidie pe care o provocase în mine. Voiam să existe cineva care să privească cu la fel de multă dorinţă când se gândea la mine. Am inspirat adânc şi m-am liniştit. Nu, nu un oarecare. Thomas. Îl voiam pe el. Nu am îndrăznit să mă uit în direcţia lui de teamă că aveam să mă dau în vileag.

— Presupun că ne-am cam lăsat purtate de val aseară, a zis Daciana. A trecut ceva timp de când nu ne-am mai petrecut singure o seară întreagă. Doar că... eu o ador în toate felurile posibile. Te-ai uitat vreodată la cineva şi ai simţit o scânteie în inima ta? Mă face să vreau să realizez lucruri măreţe. Asta e splendoarea dragostei, nu crezi? Aduce la suprafaţă tot ce e mai frumos în tine.

M-am gândit o clipă la ultima ei replică. Deşi eram complet de acord că ea şi Ileana erau un cuplu minunat, m-am gândit că faptele grandioase puteau fi realizate şi dacă alegeai să rămâi neataşat de o altă persoană. Apropierea unui partener romantic nu trebuia nici să împiedice, nici să faciliteze dezvoltarea personală.

— Sunt de acord că iubirea e frumoasă, am început

uşurel, fără a vrea să jignesc, dar există o anumită magie în a fi perfect fericit de unul singur. Cred că valoarea se află în noi. Iar măreţia ne revine nouă, ca o putere pe care să o cultivăm sau să eliberăm după bunul plac.

Ochii Dacianei au scânteiat, aprobatori.

— Într-adevăr!

— Deşi am putea pălăvrăgi la infinit despre dragoste, a zis Thomas, pufnind fals, aventura voastră nocturnă mă face chiar gelos.

O a treia bătaie l-a întrerupt pe Thomas înainte să poată adăuga ceva nepoliticos. Thomas s-a ridicat, cuprins deodată de un calm grav, ca şi cum ar fi rotit un comutator. Deşi sora lui se afla acolo, prezenţa lui în camera mea, fără un însoţitor, ar fi fost privită cu ochi dezaprobatori.

Mi-am înghiţit teama şi am strigat:

— Da?

— *Bună dimineaţa*[16], domnişoară... Audrey, a zis Ileana, roşind uşor. Eu...

— Bună dimineaţa şi ţie, Ileana! a răspuns Thomas, din spatele meu. Nu am ştiut că lucrezi aici până la apariţia drăgăstoasă şi pătimaşă a surorii mele. Ar fi trebuit să ghicesc că nu se afla aici ca să mă bucure pe mine cu personalitatea ei spumoasă.

Spre uimirea mea, Ileana a zâmbit larg şi sincer.

— Şi mie îmi pare bine să te văd!

Zâmbetul a dispărut însă rapid.

— Trebuie să mergeţi amândoi degrabă la parter. Are loc o întâlnire obligatorie. Moldoveanu nu prea e în apele lui. Nu ar fi bine să întârziaţi.

— Hm, a făcut Thomas. Ar trebui să fie interesant. Aveam impresia că el nu e niciodată în apele lui.

Daciana s-a lăsat moale pe divan, proptindu-şi picioarele încălţate în conduri de mătase pe măsuţa scundă.

— Sună minunat! Transmiteţi-i salutările mele! Dacă aveţi nevoie de mine, voi fi aici, lângă foc.

Thomas şi-a dat ochii peste cap.

---

[16] În română, în original (n. tr.).

— Eşti ca o pisică, mereu adormită la soare sau lungită lângă foc.

Văzându-i înclinarea răutăcioasă a buzelor, am dat din cap înainte ca Thomas să deschidă iar gura.

— Te rog să nu te uşurezi pe mobilă.

Thomas ne-a împins pe mine şi pe Ileana afară înainte ca Daciana să poată răspunde şi am încercat din răsputeri să nu râd de înjurăturile pe care tânăra le striga în română, dincolo de uşa închisă.

Până să apucăm eu şi Thomas să intrăm în sala de mese, Anastasia se strecurase deja între Nicolae şi bruta masivă, Andrei. Am ridicat sprâncenele văzând că tânăra alesese să ia parte la întâlnirea cu unchiul ei. Era un plan îndrăzneţ. În mod clar, Anastasia nu avea să-i acorde lui Moldoveanu vreo ocazie de a o ţine departe de intrigile de la castel. Îmi imaginam că viaţa ei, închisă în apartament toată ziulica, mi-ar fi părut insuportabil de plictisitoare.

Ca şi ieri, la mese şedeau aceiaşi oameni. Mi-am dat seama că nu cunoşteam numele nimănui şi am decis să mă prezint în acea seară. Băiatul cu bucle roşcate şedea alături de cel cu pielea măslinie. Fraţii italieni stăteau cocoşaţi, studiind. Thomas şi cu mine nu ştiam momentan unde să ne aşezăm.

Nestingherită de privirile furişate pe care i le arunca Andrei, Anastasia ne-a făcut semn voioasă să mergem lângă ea. Nicolae şi-a ridicat nasul din farfurie, aruncând fulgere în direcţia noastră, fără pic de entuziasm. Thomas l-a ignorat şi s-a concentrat asupra mea. Părea că ideea de a sta alături de prinţ era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit, dar lăsa în seama mea această decizie. Era felul lui de a face pace, după ce ieri insistase să ne întoarcem la Londra, iar eu apreciam gestul.

Deşi nu mă încânta ideea de a deveni prietenă la cataramă cu Nicolae, nu voiam nici să rămânem duşmani. Dacă Anastasia avusese îndrăzneala de a se alătura grupului, în ciuda dorinţelor unchiului ei, atunci îi puteam urma exemplul.

Nicolae a desfăcut un pateu cu carne, rupându-l în bucăţele şi împingând fărâmiţele pe farfurie, însă nu a mâncat nimic. Ceva în mine a cedat. Nu e uşor să pierzi pe cineva drag, iar adesea, asemenea întâmplări scot la iveală trăsături de care nu eşti tocmai mândru. Furia nu era decât un zid în spatele căruia se ascundea jalea. Ştiam asta din proprie experienţă.

Am păşit drept spre masă şi m-am aşezat.

— Bună dimineaţa!

— *Bună dimineaţa!* a zis Anastasia în română.

Vocea ei voioasă a răsunat cu ecou în sala aproape goală. Rochia era de un roşu-aprins şi părea a fi o altă declaraţie a îndrăznelii care o caracteriza. O declaraţie aleasă special pentru un maximum de efect. Fata s-a întors spre Thomas, plimbându-şi rapid privirea asupra lui.

— Tu trebuie să fii chipeşul tovarăş de drum.

Thomas s-a strecurat pe scaunul de lângă mine. Afişa o expresie imobilă.

— Când vine vorba de Audrey Rose, îmi place să cred că sunt „chipeşul tovarăş de viaţă".

Obrajii mi s-au îmbujorat auzind că-mi folosise, aşa cum cerea cutuma, numele meu de botez, dar nimeni nu a părut să observe. Andrei a pufnit, apoi şi-a curmat brusc hohotul pe când privirea i-a picat pe scaunul gol de lângă Nicolae. În timp ce Anastasia pălăvrăgea cu Thomas, l-am privit discret pe Andrei, întrebându-mă cât de apropiat fusese de Wilhelm. Cearcăne negre îi urâţeau faţa, făcându-mă să cred că primise veştile la fel de greu ca şi prinţul. Pesemne că nu le era uşor să se afle acolo, în loc să-şi jelească prietenul aşa cum se cuvenea.

Speram că directorul avea să ne informeze despre amânarea începerii cursului. Poate că avea să desfiinţeze sesiunea de iarnă şi să ne invite la primăvară. O mică parte din mine s-a întristat la gândul ăsta. Nicolae continua să-şi ciopârţească pateul în bucăţi, în timp ce privirea lui plutea undeva departe, printre gânduri.

Voiam să-l ating şi să-i spun ceva consolator, ceva care poate că l-ar fi ajutat să-şi vindece rana, dar Moldoveanu a

intrat în acea clipă în sală şi toată lumea a tăcut. Chiar şi Andrei s-a mişcat pe scaun, în timp ce pe fruntea lui lată se vedeau două-trei broboane de transpiraţie.

Moldoveanu nu şi-a pierdut prea mult timp cu politeţurile. A început să vorbească în română, destul de lent ca să pot înţelege o mare parte a discursului său. Cursurile aveau să înceapă în curând. Avea să ni se predea în engleză, din moment ce era o limbă vorbită de toţi cei prezenţi, însă lecţiile urmau să includă şi secţiuni în română, pentru aceia care nu vorbeau încă fluent.

— Primul vostru curs va fi ţinut de profesorul Radu, a continuat el în engleză. Cunoştinţele de bază despre folclor ajută la investigarea unei crime petrecute într-o aşezare unde superstiţiile s-ar putea să neutralizeze logica şi raţiunea ştiinţifică.

Moldoveanu şi-a aruncat privirea la fiecare dintre noi şi am fost surprinsă să văd că dispreţul era adresat tuturor celor din grup, ca şi cum cu toţii i-am fi irosit timpul preţios.

— Din cauza nefericitului deces al colegului nostru, am decis să invit un alt student în locul lui. El va sosi astăzi.

Un ceas a sunat ora suficient de tare încât să-l facă pe director să tacă. I-am aruncat o privire lui Nicolae. Maxilarul lui era încleştat. Nici nu-mi puteam închipui cum m-aş fi simţit în locul lui, ascultându-l pe director cum expedia aşa de simplu moartea vărului său. Mi se părea crud că invita un alt student aşa de imparţial, ca şi cum Wilhelm ar fi fugit pur şi simplu şi decisese să nu mai încerce.

De îndată ce s-au oprit bătăile ceasului, Moldoveanu şi-a fixat ochii asupra fiecăruia dintre noi.

— Bănuiesc că unii dintre voi s-ar putea să fie... distraşi de evenimentele de ieri şi înţeleg. Pierderea unui prieten nu e ceva uşor. Vom organiza un priveghi la apus, ca să-l cinstim pe Wilhelm. Profesorul Radu vă va da mai multe detalii. Imediat după cursul dumisale, va trebui să vă prezentaţi la primul vostru laborator de autopsie. După aceea, va urma o lecţie de anatomie, predată de mine

însumi. Sunteţi liberi!

Fără să mai spună vreun cuvânt, directorul a ieşit din sală. Pantofii lui au troncănit pe podea, iar paşii i s-au pierdut treptat pe coridor.

Vlad Ţepeş, aproximativ secolul al XVI-lea.

CINCISPREZECE
VOIEVOD TRĂGĂTOR ÎN ŢEAPĂ

Cursul de folclor
Castelul Bran
3 decembrie 1888

— Pădurile care înconjoară castelul sunt pline de oase.

Profesorul Radu nu observase că bărbiile celor mai mulţi dintre studenţi erau căzute în piept în timp ce el întorcea paginile masivului său volum de folclor. Ne citea ca unor copii cu dădace, în loc să se poarte cu noi ca şi cum am fi fost nişte studenţi serioşi la medicină. Îmi venea tare greu să nu râd în timp ce el ne trata regeşte cu poveşti fantastice despre creaturi şi prinţi nemuritori. Tot ce voiam să fac era să ajung mai repede la cursul de laborator ce urma. Ne aştepta un cadavru care trebuia explorat, iar eu abia aşteptam să-mi folosesc noile bisturie.

Nu trecuseră decât două săptămâni de la ultima autopsie făcută cu unchiul meu, însă simţeam că parcă s-ar fi scurs două decenii. Trebuia să văd dacă-mi puteam ignora greutăţile şi să studiez morţii aşa cum o făcusem odată. Sau dacă fantasmele mele terifiante şi aiureala de care dădusem dovadă aveau să mă stăpânească pe vecie. Nu eram la fel de încântată să particip la cursul ţinut de Moldoveanu, deşi anatomia era o materie la care excelam.

Thomas şi-a mişcat picioarele lui lungi sub bancă, atrăgându-mi atenţia. Apoi şi-a scuturat capătul peniţei atât de tare în călimară, încât mi s-a făcut teamă că avea să răstoarne toată cerneala pe pergament. Următoarea dată, călimara s-a clătinat iar periculos, până ce Thomas a prins-o şi a luat-o de la capăt. Thomas fusese distant de când fugise să discute cu Radu, înainte de curs, făcându-ne pe mine şi pe Anastasia să ne întrebăm oare de ce plecase atât de grăbit, în timp ce ieşeam din sala de mese.

— A auzit vreunul dintre voi zvonurile cum că Vlad

Ţepeş ar trăi în aceste păduri? i-a întrebat profesorul Radu pe studenţii aţipiţi.

Am oftat. Sincer, aş fi fost surprinsă dacă exista vreunul care să creadă asemenea prostii. Anastasia mi-a zâmbit atotştiutoare, din scaunul de lângă mine. Cel puţin nu eram singura care credea că toate aceste poveşti erau doar nişte născociri. Thomas şi-a rotit gâtul, atrăgându-mi iar atenţia. Era dubios de liniştit. Participaserăm împreună la cursul unchiului de la începutul cazului Spintecătorului, iar atunci nu era chip să-l faci să tacă. În mod normal, mâna lui se înălţa în aer de atât de multe ori, încât îmi venea să-l dau afară din sală. Mă întrebam dacă se simţea rău. Am încercat să-i surprind privirea, dar Thomas s-a prefăcut că nu mă observă. Mi-am scuturat pana, mijind ochii. Sosise ziua în care Thomas Cresswell nu remarca atenţia pe care i-o acordam, iar acesta era un lucru îngrijorător. Neliniştea mi s-a strecurat în gânduri.

— Nu a auzit nimeni aceste zvonuri?

Radu a urcat cu paşi nesiguri pe o latură a sălii şi a coborât, împiedicat, pe cealaltă, în timp ce-şi întorcea capul într-o parte şi-n alta.

— Îmi vine greu să cred. Hai! Nu fiţi timizi! Suntem aici ca să învăţăm!

Andrei a căscat neobrăzat, undeva în primul rând, iar profesorul s-a dezumflat practic sub ochii noştri. Dacă nu aş fi fost chiar eu incredibil de plictisită, cred că mi-ar fi părut rău pentru bietul bărbat. Pesemne că era dificil să predea aceste ficţiuni mitice unor studenţi interesaţi de ştiinţă şi de fapte tangibile.

— Bine, atunci! O să vă spun o poveste prea bizară ca să poată fi crezută.

Nicolae s-a foit pe scaun. Îmi dădeam seama că prinţul încerca să nu pară că m-ar urmări, însă eşua lamentabil. Deşi moartea lui Wilhelm fusese nefericită, se datorase, cel mai probabil, unei boli rare, nu unor intenţii criminale. Şi în niciun caz unor puteri mistice pe care le posedam. Speram că prinţul nu avea să împrăştie zvonuri despre aşa-zisul meu blestem; aveam oricum suficiente obstacole

de înfruntat.

— Oamenii locului cred că oasele găsite în pădurea de lângă castel sunt rămăşiţele victimelor lui Vlad. Sunt din aceia care au declarat că mormântul lui este gol. Şi apoi mai sunt alţii care spun că a fost umplut cu schelete de animale. Familia regală refuză să-şi dea acordul pentru exhumarea trupului sau a coşciugului. Unii spun că familia regală are această atitudine pentru că membrii ei ştiu exact ce se va descoperi. Sau... ce *nu* se va descoperi, ca să fiu mai exact. Mai sunt şi cei care cred că Vlad s-a întors din morţi, căci setea lui de sânge sfidează Moartea însăşi. Alţii susţin că e, pur şi simplu, o blasfemie să profanezi mormântul unui asemenea om important.

Profesorul Radu a continuat cu legenda unui aşa-zis prinţ nemuritor, cum făcuse el un pact cu diavolul, iar în schimbul vieţii veşnice trebuia să fure sângele celor vii şi să-l bea proaspăt. Suna ca romanul gotic al lui John William Polidori[17], *Vampirul.*

— Despre *Voievodul Trăgător în Ţeapă*[18] se credea că sugea sânge de la gâtul victimelor, pe când acestea încă mai respirau. Poveştile acestea erau menite să bage frica în cei care încercau să ne invadeze ţara. Însă istoria spune că prefera să înmoaie pâine în sângele duşmanilor şi să-l consume în acel fel mai... civilizat.

— Ah, da! i-am şoptit lui Thomas. E mai civilizat să mănânci pâine înmuiată în sânge, ca şi cum ar fi o tocană copioasă de iarnă.

— Asta ca să nu descrii gestul ca fiind un precursor al canibalismului. Mai întâi bei sânge, după aceea treci la carne de om prăjită, a mormăit Thomas. Urmează sângeretele.

— Este improbabil din punct de vedere ştiinţific, a şoptit Anastasia.

— Ce e improbabil? Sângeretele? a întrebat Thomas. Nu chiar. E unul dintre felurile mele favorite de mâncare.

---

[17] John William Polidori (1795-1821), scriitor şi medic englez, considerat creatorul romanelor fantastice cu vampiri (n.red.).

[18] În română, în original (n. tr.).

Anastasia a fost o clipă şocată, după care a clătinat din cap.

— Se poate ajunge la un exces de fier în organism din cauza sângelui consumat aşa cum spune Radu. Mă întreb dacă nu cumva se îmbăia în el. Ar fi mai logic.

— Ce fel de reviste citeşti? am zis eu încet, uitându-mă ciudat la Anastasia.

Fata a zâmbit larg.

— Există un număr limitat de romane în castel. Mă descurc cum pot.

— Ce ghinion pe capul bătrânului Vlad! a zis Thomas, şoptind destul de tare. Cred că gazele lui erau legendare.

Mi-am ascuns zâmbetul după pană, în timp ce profesorul aproape că s-a împiedicat iar de propriii pantofi. Sărmanul! Ochii i s-au aprins ca şi cum Dumnezeu însuşi i-ar fi făcut un dar, sub forma lui Thomas. Păcat că Thomas nu comentase plăcut pe marginea subiectului. Prietenul meu suferea de o suprasaturaţie de ficţiune. Eram chiar impresionată că rezistase aşa de mult fără a face vreun comentariu. Cel puţin Nicolae părea uşor amuzat. Chipul lui era mult mai plăcut acum decât umbrit de expresia îngrozitoare pe care o afişase de la moarte vărului său.

— A spus cineva ceva? a întrebat Radu, înălţându-şi sprâncenele ca nişte omizi jucăuşe.

Thomas şi-a apăsat mâinile peste carnetul lui, strângându-şi buzele ca şi cum astfel ar fi putut împiedica gândurile să prindă glas. Mi-am îndreptat spatele; cursul părea că avea să devină mai interesant. Thomas era un gheizer gata să explodeze.

— Vorbeam despre gaze.

Am pufnit în cel mai neelegant mod cu putinţă, apoi am tuşit ca să-mi ascund chicotul când Radu s-a întors la mine, clipind curios.

— *Scuzele mele*[19], am zis. Îmi pare aşa de rău, domnule! ziceam că poate Drăculea se îmbăia în sânge.

— Cred că îl confundaţi pe Vlad Drăculea cu contesa Elisabeta Báthory, a răspuns Radu. I se mai spune şi

[19] În română, în original (n. tr.).

Contesa Dracula şi se spune că se îmbăia în sângele servitoarelor pe care le ucidea. Au fost aproape şapte sute de victime, dacă rapoartele sunt corecte. O afacere foarte urâtă! Deşi ar fi o altă lecţie bună.

— Domnule? a zis băiatul cu bucle roşcate şi accent irlandez. Dumneavoastră credeţi că mărturiile istorice despre obiceiul lui Vlad de a bea sânge au fost confundate cu legendele?

— Hm? Ah, aproape că am uitat!

Profesorul Radu s-a oprit lângă banca lui Thomas, umflându-şi pieptul cu mândrie, în timp ce stătea cu faţa la Nicolae.

— Avem un membru al familiei în mijlocul nostru. Poate că el ne poate lămuri unele legende. Bea sânge vestitul Ţepeş? Sau oare acest mit a luat naştere din imaginaţia bogată a ţăranilor aflaţi în căutarea unui erou mai de temut decât invadatorii otomani?

Prinţul se uita acum drept înainte. Avea maxilarul încleştat. Mă îndoiam că voia să dezvăluie vreunul dintre secretele familiei Ţepeş, în special dacă strămoşii lor erau faimoşi pentru plăcerea lor de a bea sânge. L-am studiat cu atenţie şi am decis că nu aş fi fost deloc surprinsă să aflu că îi plăcea lui însuşi să bea sânge.

— Cum rămâne cu *Societas Draconistrarum*? a intervenit Anastasia, mutându-şi atenţia spre Nicolae. Am auzit că membrii ei luptă să demonteze asemenea mituri. Credeţi că Vlad era, cu adevărat, *strigoi?*

— Oh, nu, nu, nu, fată dragă! a zis Radu. Nu cred asemenea zvonuri. Vlad nu a fost vampir, oricât de fascinantă ar fi povestea.

— Dar de unde au provenit asemenea poveşti? a insistat Anastasia. Trebuie să fi luat naştere în urma unor adevăruri istorice...

Radu şi-a muşcat obrazul, părând să se gândească mult mai precaut la ce avea să spună mai departe. Nu mai văzusem niciodată o expresie atât de gravă pe chipul profesorului şi eram intrigată de schimbarea subtilă. Nu-l crezusem capabil să fie şi altfel decât un împrăştiat.

— În vechime, oamenii aveau nevoie de o explicaţie pentru contextul istoric greu şi vărsările de sânge din timpul războaielor. Se grăbeau să găsească orice alt vinovat, în afară de ei, pentru necazurile prin care treceau. Astfel, au creat vampiri – creaturi sinistre care au luat naştere din adâncurile diforme ale inimilor lor negre, oglindindu-le propria sete de sânge. Monştrii sunt la fel de reali pe cât sunt poveştile ce le-au dat naştere, căci ei nu trăiesc decât atâta vreme cât continuăm să spunem acele poveşti.

— Şi dragoniştii au inventat aceste legende? a întrebat ea.

— Nu, nu! Nu am vrut să spun asta. Mă încurc în propriile mituri. În orice caz, Ordinul Dragonului este o poveste pe care am de gând să o spun la un alt curs.

Radu se adresa micului grup de studenţi, părând să-şi reia atitudinea obişnuită.

— Pentru cei care nu ştiu, este vorba despre o societate formată din nobili, numită adesea şi *Societas Draconistrarum* sau, în traducere, Societatea Dragoniştilor. Ei luptau pentru păstrarea anumitor valori în timpul războiului şi al invaziei. Sigismund, regele Ungariei, s-a folosit de modelul cruciaţilor când a înfiinţat grupul.

— Ce legătură are asta cu restul, domnule? a întrebat Nicolae.

Cuvintele lui tărăgănate accentuau dezgustul din voce.

— Ordinul crede că această academie îi învaţă pe tineri – şi pe tinere, nu te-am uitat, domnişoară Wadsworth – să fie eretici! Am auzit, de mai mult ori, că localnicii cred că dacă Vlad ar mai trăi azi, ar fi oripilat de această şcoală şi de învăţămintele ei blasfematoare. Familia lui Vlad a luptat pentru creştinism şi, de aceea, membrii săi au devenit membri ai Ordinului. Ştim cu toţii cu ce ochi priveşte societatea studiul cadavrelor, din moment ce trupul este văzut ca un templu. E o erezie.

Mi-am înghiţit nodul din gât. Societatea îl trădase recent pe unchiul meu pentru practicarea autopsiei. Societatea nu

înţelegea cadavrele pe care el le despica şi nici indiciile pe care unchiul meu le putea descoperi privind moartea. Radu mi-a observat tulburarea de pe chip şi a holbat ochii.

— Oh! Te rog să nu te îngrijorezi, domnişoară Wadsworth! Domnul Cresswell m-a informat cu privire la natura sensibilă a efectelor pe care le-a avut cazul Spintecătorului asupra dumitale. Nu vreau să vă rănesc firea fragilă, aşa cum m-a avertizat domnul Cresswell.

Capul a început să-mi vâjâie şi nu s-a oprit decât târziu.

— Firea mea… cum?

Thomas a închis ochii, de parcă ar fi putut bloca mărturisirea lui Radu. Eram conştientă acum de modul în care colegii mei se foiau pe scaune, holbându-se ca la una dintre piesele lor favorite de teatru, iar eroul ei tocmai era pe cale să fie înfrânt.

— Oh, nu are de ce să-ţi fie ruşine, domnişoară Wadsworth! Isteria este o afecţiune comună în rândul tinerelor nemăritate, a continuat Radu. Sunt sigur că dacă nu-ţi vei mai face procese de conştiinţă, vei fi iar stabilă emoţional.

Unii dintre băieţi au râs tare, fără a se mai obosi să-şi ascundă plăcerea. Am simţit cum frânghia ce mă ţinea legată de Thomas începea să vibreze de furie. Cel mai rău coşmar al meu prinsese viaţă, iar eu nu puteam face nimic ca să mă trezesc.

— Audrey Rose…

Nici nu puteam să mă uit la el, de teamă că aveam să izbucnesc în lacrimi, dar voiam să vadă golul ce se căsca acum în mine. Mă trădase. Îi spusese profesorului nostru că fusesem afectată de un caz. Că eram marcată. Era secretul meu, nu al lui. Se părea că loialitatea de care speram să dea dovadă nu însemna, în mod evident, mare lucru. Nu-mi venea să cred – după ce-i spusesem să nu intervină în alegerile mele –, el îmi trădase secretele pe ascuns.

Alţi câţiva colegi au chicotit. Andrei-Voinicul s-a prefăcut chiar că leşină din cauza şocului şi că cere ajutor de la băiatul cu accent irlandez. Obrajii îmi erau două văpăi.

— Nu vă faceţi griji! Nu cred că suntem blestemaţi din cauza practicilor ştiinţifice, a continuat Radu, ignorând criza pe care o declanşase. Totuşi, e greu să-i detaşezi pe oamenii locului de credinţele lor. Aveţi grijă când mergeţi la Braşov singuri. Oh... cred că a avut loc o întâlnire pe această temă...

În curte a sunat un ceas, marcând finalul binecuvântat al torturii. Mi-am aruncat carnetul şi instrumentele de scris într-un săculeţ pe care-l purtam cu mine. Simţeam că nu aveam să reuşesc să ies mai repede din sală. Dacă mai aveam să aud fie şi o singură remarcă răutăcioasă despre isterie sau despre leşin, aveam să-mi pierd cumpătul de-a dreptul.

— Studenţilor nu le este permis să iasă de pe proprietatea castelului nesupravegheaţi! a strigat Radu, acoperit de zgomotul scaunelor împinse. Nu vrem să fiţi sacrificaţi ca eretici. Ar fi destul de rău pentru programul nostru! Priveghiul va fi ţinut la apus, nu uitaţi!

Nicolae a dat din cap către profesor şi a coborât, ocolindu-l. Thomas s-a oprit lângă banca lui. Împiedicat să se apropie de mine de studenţii ce părăseau sala, atenţia lui s-a aţintit asupra mea. Nu voiam să-l am lângă mine. M-am întors cu spatele şi m-am îndreptat spre uşă cât am putut de repede.

ŞAISPREZECE
PRINŢUL NEMURITOR

Cursul de folclor
Castelul Bran
3 decembrie 1888

— Audrey Rose, te rog! Aşteaptă!

Thomas s-a întins spre mine în holul din faţa sălii de curs, dar eu am fost mai rapidă. I-am lăsat braţul să cadă moale pe lângă trup.

— Pot să-ţi explic. M-am gândit...

— Oh? Te-ai *gândit?* am izbucnit eu. Te-ai gândit că ar fi o idee bună să mă faci de râs în faţa colegilor noştri? Să mă înjoseşti? Oare nu am avut o conversaţie asemănătoare chiar ieri?

— Te rog! Jur că nu am intenţionat niciodată...

— Exact! Niciodată nu intenţionezi nimic!

Thomas s-a clătinat pe spate, ca şi cum ar fi încasat o lovitură. Am ignorat aerul lui rănit, şoptind aspru pe când Anastasia ne-a ocolit în vârful degetelor şi s-a îndepărtat iute pe coridor.

— Nu-ţi pasă decât de tine şi îmi demonstrezi asta zilnic, prin faptele tale blestemate. Îţi ascunzi emoţiile, şi poveştile, şi viaţa, apoi expui fără jenă secretele *mele* altora. Ai idee cam cât de greu îmi este? Majoritatea bărbaţilor nu mă iau în serios din cauza faptului că port fustă, iar tu nu faci decât să le demonstrezi că au dreptate! Nu sunt inferioară, Thomas! Nimeni nu este...

— Nu trebuie...

— Ce nu trebuie? Să tolerez faptul că crezi că ştii ce e mai bine pentru mine? Ai dreptate! Nu pot tolera aşa ceva. Nu înţeleg cum de crezi că ai dreptul să vorbeşti în numele meu. Să îi avertizezi pe alţii de *firea mea fragilă.* Se presupune că eşti prietenul meu, egalul meu. Nu temnicerul meu.

Cu câteva săptămâni înainte îmi făceam griji că tata avea să mi-l răpească pe Thomas şi ocazia de a studia criminalistica, aşa cum viaţa mi-l smulsese din braţe pe fratele meu. Nu suportam gândul de a trăi fără el. Nu aveam de unde să ştiu, pe atunci, că Thomas avea să mă trădeze sub pretextul că îmi apără interesele. Nu aş fi putut bănui niciodată că tocmai *el* avea să fie acela care să strice prietenia noastră.

— Îţi jur că îţi *sunt* prieten, Audrey Rose! a zis el grav. Văd că eşti furioasă...

— O altă deducţie a infailibilului domn Thomas Cresswell, am zis, fără a-mi putea reţine tonul acid. Ai zis, odată, că mă iubeşti, însă faptele tale demonstrează altceva, domnule. Îţi cer să mă tratezi ca pe un egal şi nu accept nimic altceva.

Viitorul pe care nu-l voisem niciodată cu siguranţă a devenit deodată limpede ca lacrima. Presupunerile mele fuseseră corecte. Oricât s-ar fi prefăcut Thomas, rămânea, totuşi, bărbat. Un bărbat ce simţea că era obligaţia şi datoria lui să vorbească în numele meu şi să stabilească reguli, dacă aveam să mă căsătoresc cu el. Aveam să fiu mereu sabotată într-un fel sau altul de „ajutorul” lui nechibzuit.

— Audrey Rose...

— Refuz să mă las condusă de orice altceva în afară de propria-mi voinţă, Cresswell. Dă-mi voie să fiu şi mai precisă, din moment ce nu ai înţeles nimic: mai degrabă aş muri fată bătrână decât să mă supun unei vieţi alături de tine şi de intenţiile tale bune. Găseşte pe altcineva pe care să chinui cu afecţiunea ta!

L-am auzit pe Thomas strigându-mă în timp ce am pornit cu paşi mari de-a lungul coridorului şi am coborât în fugă, orbeşte, un şir de trepte în spirală. Torţele aproape că se stingeau în timp ce fugeam pe lângă ele, dar nu am îndrăznit să mă opresc. M-am rotit o dată şi încă o dată, pe când coboram scara şerpuitoare, iar inima mi se frângea cu fiecare pas cu care mă îndepărtam de el.

Nu mă simţisem nicicând atât de singură şi de prost.

Trupul ţeapăn ce zăcea pe masa de autopsie mi-aducea mai multă mângâiere decât ar fi fost politicos. În loc să mă cert pentru un asemenea comportament, m-am bucurat de autocontrolul total pe care-l aveam asupra propriilor emoţii. Niciodată nu mă simţeam mai încrezătoare decât atunci când aveam un bisturiu în mână şi un cadavru care aştepta cu pielea crăpată precum cotorul unei cărţi noi, gata să fie studiată.

Sau cel puţin aşa mă simţisem în trecut. Acest test era crucial pentru mine acum, mai ales după intervenţia lui Thomas. M-am concentrat la trupul rece, ale cărui părţi intime erau acoperite de bucăţi de pânză. Inima mi-a pâlpâit o clipă, dar i-am ordonat să se liniştească. Nu aveam să cedez în timpul acestui examen. Dacă era nevoie, aveam să las încăpăţânarea şi ciuda să îmi vină în ajutor.

— *Fii tare!* a şoptit în română cineva aflat aproape de mine, în sala de operaţii. Ţine-te tare!

Mi-am ridicat privirea, căutându-l pe cel care vorbise. Pesemne că cineva râdea de mine, din cauza declaraţiei lui Radu cu privire la *firea mea delicată.* Aveam să-mi demonstrez mie, mai mult decât oricui altcuiva, că eram capabilă să fac acea autopsie.

Am luat bisturiul, lăsând deoparte emoţiile în timp ce priveam băiatul care fusese viu chiar ieri. Wilhelm nu mai era colegul meu. Era un specimen. Şi aveam să găsesc puterea de care aveam nevoie ca să identific cauza morţii lui, pentru a dărui un strop de linişte familiei îndurerate. Poate că aşa aveam să-l ajut pe Nicolae să-şi înfrângă durerea: îi puteam oferi un răspuns cu privire la motivul şi felul morţii vărului său. Mâinile mele au tremurat uşor când am ridicat lama.

Profesorul nostru, un englez tânăr, domnul Daniel Percy, ne arătase deja cum să facem o incizie pentru autopsie şi ne oferise unuia dintre noi ocazia de a participa la investigaţia morţii domnului Wilhelm Aldea.

Din moment ce mai făcusem asemenea lucruri, am fost prima care s-a oferit voluntar să-i scoată organele.

Bănuiam că Thomas era la fel de nerăbdător ca mine să analizeze trupul, dar nu a încercat să mă împiedice când am ridicat mâna. În schimb, se lăsase în scaun şi-şi muşcase buza de jos. Ştia că aveam nevoie să fac asta. Aveam nevoie să-mi înfrâng temerile sau să-mi fac bagajele. Dacă nu puteam să rezist acelei autopsii, atunci nu aveam să rezist cursului de evaluare.

— Dragi studenţi, vă rog să observaţi instrumentele de care aveţi nevoie pentru autopsie. Înainte de fiecare operaţie, e important să aveţi pregătit tot ce aţi putea avea nevoie.

Percy a arătat spre o măsuţă pe care se afla o tavă plină cu obiecte familiare.

— Un fierăstrău pentru oase, un cuţit cu lama zimţată, foarfecă pentru enterotomia ambelor intestine, subţire şi gros, pensă cu dinţi şi o daltă pentru oasele craniene. Mai este aici, la îndemână, o sticlă cu acid fenic. Noile studii favorizează sterilizarea instrumentelor. Acum, domnişoară Wadsworth, poţi continua!

Apăsând suficient de mult, am crăpat şi am deschis sternul folosind o pereche de depărtătoare pentru coaste. Unchiul mă învăţase această metodă vara trecută şi eram recunoscătoare pentru lecţia primită aflându-mă în acea sală de operaţii, înconjurată de trei rânduri concentrice de scaune ce se ridicau la cel puţin zece metri în aer, deşi colegii mei se înghesuiseră cu toţii la cel mai jos nivel. Sala era în mare parte tăcută, cu excepţia foşnetului ocazional al picioarelor.

Cu coada ochiului, am observat stinghereala prinţului. Percy îi oferise ocazia de a nu participa la lecţie, însă el refuzase. Nu ştiam de ce Moldoveanu nu analiza el însuşi cadavrul sau de ce ni-l dăduse nouă ca să-l studiem. Nicolae stătea însă acolo, stoic. Alesese să nu-şi abandoneze vărul până în clipa în care trupul lui avea să fie aşezat în mormânt. Îi admiram puterea, dar nu puteam să-mi imaginez cum era să asişti la o asemenea procedură făcută unei persoane dragi.

Acum nu mă puteam abţine să nu-i simt privirea aţintită

asupra mea, ascuţită ca instrumentul pe care îl aveam în mână, în timp ce dezvăluiam secretele morţii neaşteptate a vărului lui.

În timpul asistenţei făcute înaintea laboratorului, aflasem că fraţii italieni – domnul Vincenzo şi domnul Giovanni Bianchi – erau gemeni dizigoţi. Acum nu se mai holbau cu foame la cărţile lor, ci la metoda pe care o foloseam pentru autopsie. Atenţia lor era aproape la fel de tulburătoare precum felul în care păreau să comunice tăcut unul cu celălalt. Mi-am aruncat scurt privirea la ceilalţi colegi ai mei. Domnul Noah Hale şi domnul Cian Farell erau la fel de fascinaţi. Privirea începuse să-mi lunece în direcţia lui Thomas înainte să o opresc. Nu voiam să mă uit la el.

Am deschis cutia toracică şi mi-am silit chipul să rămână impasibil în faţa mirosului degajat de viscerele expuse. Se simţea şi un uşor miros de usturoi. Am blocat imaginile prostituatelor măcelărite. Acest trup nu fusese pângărit de un criminal oribil. Organele nu-i fuseseră smulse. Acum nu era timp pentru gânduri ce nu-şi aveau locul la masa de operaţie. Acum era timpul pentru ştiinţă. Am tăiat muşchiul, scoţând la iveală sacul din jurul inimii.

— Foarte bine, domnişoară Wadsworth!

Profesorul Percy a înconjurat sala de operaţii, ridicându-şi dramatic vocea. Era un artist, un maestru ce conducea o simfonie pe culmile apogeului. Sunetul vocii lui a răsunat cu putere la marginea sălii, ca şi cum basul ei era un val ce se lovea de ţărm.

— Aici avem pericardul, dragi studenţi. Vă rog să observaţi felul în care el acoperă inima. Are un strat exterior şi unul interior. Primul este fibros, în timp ce celălalt este o membrană.

Am mijit ochii. Stratul exterior al pericardului se uscase. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Fără să mi se spună să fac ceva, am smuls o seringă din sticlă de pe masă şi am încercat să scot o probă de sânge din antebraţul celui decedat.

În timp ce trăgeam pistonul, mă aşteptam ca lichidul

gros al sângelui coagulat să înceapă să apară, însă seringa a rămas goală. Cei din primul rând şi-au ţinut cu toţii respiraţia, imitaţi cu ecou de cei din rândurile superioare, ca un cor ce cânta intrarea unui suflet în rai.

Percy a arătat iar instrumente şi proceduri, de data asta în română.

Am făcut un pas înapoi, plimbându-mi privirea asupra băiatului aproape gol, prea intrigată de mister ca să roşesc. Atunci am observat – lipsea lividitatea post-mortem.

M-am aplecat încercând să găsesc măcar o urmă albăstruie ce se forma în urma coagulării sângelui. La decesul unei persoane, sângele ei impregna ţesuturile din zona inferioară a corpului, în zona în care zăcuse ultima oară. Dacă ar fi murit pe burtă, fiind apoi întors, pe abdomenul lui Wilhelm s-ar fi văzut încă pata. Am cercetat fiecare părticică din trupul lui Wilhelm. Nu am găsit nicio urmă albăstruie. Paloarea trupului său era stranie chiar şi pentru un cadavru. Era ceva de-a dreptul ciudat cu trupul ăsta.

— E-n regulă, a zis Percy, apucând o seringă mai mare. Uneori e mai greu să iei o probă de sânge de la un cadavru. Nu trebuie să fii ruşinat. Dacă nu te superi…

— Probabil că de vină e firea ei slabă, a mormăit cineva destul de tare cât să aud.

M-am prefăcut însă că nu se întâmplase nimic.

Dându-mă la o parte, i-am permis lui Percy să scoată el însuşi o probă, ignorând chicotele colegilor. Am scuturat seringa, întrebându-mă cum naiba nu reuşisem să scoată măcar un strop de sânge de la Wilhelm. Mărimea acului nu ar fi trebuit să conteze. Voiam să-i arunc o privire lui Thomas, dar nu m-am lăsat ispitită.

— Interesant!

Percy a ridicat braţul stâng şi a introdus uşor acul în pielea subţire de la cotul decedatului. Când a tras pistonul spre el, nu a ieşit niciun pic de sânge. Profesorul s-a încruntat şi a încercat procedura în alt loc de pe cadavru. Din nou, seringa a rămas goală. În mod cu totul

nesurprinzător, nimeni dintre cei prezenţi în sală nu a râs de eşecul lui.

— Hmm, a făcut profesorul, încercând să ia probe de la fiecare membru al trupului.

Nu reuşea deloc să scoată sânge. S-a dat înapoi, cu mâinile aşezate în şolduri, şi a clătinat din cap. Câteva şuviţe de păr roşcat i-au căzut pe frunte la întâmplare, aşa cum erau împrăştiaţi şi pistruii pe faţa lui.

— Moartea noastră misterioasă devine şi mai ciudată, dragi studenţi. Aparent, acestui cadavru îi lipseşte sângele.

M-am blestemat, dar nu am putut să nu caut reacţia lui Thomas. Privirea mea a plutit de la un chip şocat la altul. Toţi vorbeau între ei, cu glasurile tulburate. Andrei arăta spre cadavrul prietenului său, iar teroarea părea să-i stăpânească toate mişcările. Voiam să-i spun că frica avea să-i întunece raţiunea, că nu avea decât să complice şi să ne întârzie descoperirea adevărului, dar nu am zis nimic.

Era o descoperire oribilă.

M-am învârtit uşor în cerc, urmărind chipurile din sala înaltă, însă Thomas plecase de mult. O undă de tristeţe s-a aprins în mine înainte de a o putea opri. Era mai bine aşa. Trebuia să învăţ, în cele din urmă, să nu mai caut mângâierea lui, din moment ce nu era pregătit să mi-o acorde.

Prinţul s-a aplecat peste balustradă. Nodurile degetelor lui erau albe.

— Sunt urme de *strigoi*[20] pe gâtul lui?

— Ce? am întrebat, auzind, dar neînţelegând însemnătatea unei asemenea întrebări absurde.

M-am aplecat şi am întors capul lui Wilhelm într-o parte. Două găuri mici erau acoperite de sânge uscat.

Mi-am trecut o mână peste părul împletit, fără să mă gândesc că tocmai desfăcusem cutia toracică. Trebuia să existe un soi de explicaţie care să nu indice spre atacul unui vampir. *Strigoii* şi *pricolicii* nu erau decât poveşti; nu erau creaturi posibile din punct de vedere ştiinţific, oricât de mult folclor autohton încerca Radu să ne bage în cap.

[20] În română, în original (n. tr.).

Mi-am rotit umerii, dându-mi voie să-mi alung emoţiile. Acum era momentul să adopt metoda lui Thomas de deducţie. Dacă Wilhelm nu fusese muşcat de un vârcolac sau de un vampir, atunci ce-l muşcase? Am făcut tot felul de scenarii în minte – trebuia să existe o explicaţie raţională pentru cele două pişcături de pe gâtul tânărului.

Tinerii nu mureau pur şi simplu, pierzându-şi tot sângele, din cauze naturale şi nu cunoşteam nicio fiinţă care ar fi putut lăsa acele urme de muşcătură. Am clătinat din cap. Chiar aşa, urme de muşcătură. Nu era decât isteria care mi se înfiripa în minte. Niciun animal nu ar fi putut să provoace acea rană. Găurile erau prea regulate, prea curate. Urmele de dinţi nu ar fi fost la fel de precise.

Atacurile de animale erau brutale, lăsând la vedere indicii: carne smulsă, unghii rupte, zgârieturi. Rănile de apărare ar fi trebuit să fie prezente pe mâini, aşa cum observase unchiul în cazul unei bătăi. Vânătăile. Vampirii erau la fel reali precum visele.

Apoi mi-a venit ideea.

Urmele ar fi putut fi produse de un aparat mortuar. Deşi nu eram sigură ce metodă foloseau antreprenorii de pompe funebre pentru a scoate sângele dintr-un cadavru.

— Sunt urme de *strigoi* pe gâtul lui? a întrebat iar Nicolae, de data asta mai autoritar.

Uitasem de el. Exista şi altceva în tonul prinţului. Ceva ce aducea a teamă, dacă nu chiar a frică. Mă întrebam ce ştia despre zvonurile ce circulau printre localnici cu privire la strămoşul lui vampir ce se întorsese din mormânt, însetat de sânge.

Mi-a revenit în minte titlul din ziar: *S-A ÎNTORS PRINŢUL NEMURITOR?* Dacă vreunul dintre localnici mersese atât de departe, încât să pună la cale această crimă, golind cadavrul de sânge şi lăsându-l în văzul tuturor? Nu-l invidiam pe Nicolae în acest moment. Cineva voia ca oamenii să creadă că Wilhelm fusese ucis de un vampir. Şi nu de orice vampir, ci, posibil, de cel mai însetat de sânge din toate timpurile.

Fără să-mi ridic privirea, am dat din cap, în semn de

răspuns la întrebarea prinţului. Fusese o mişcare aproape imperceptibilă, însă a fost suficient. Nu aveam nici cea mai mică idee despre cum aveam să rezolv acest mister. Cum de fusese un cadavru golit de sânge fără să observe nimeni?

Nu ne aflaserăm în oraş decât preţ de o oră sau cam aşa ceva şi nu era suficient timp pentru o asemenea faptă. Totuşi, ar fi putut reuşi cineva priceput? Habar nu aveam cât dura să laşi un trup fără sânge.

Şoaptele s-au risipit prin întreaga sală şi câteva au plutit spre mine. M-au umplut fiorii în timp ce îmi îndreptam spatele.

Se părea că nu doar localnicii erau superstiţioşi; unii dintre colegii mei erau, de asemenea, convinşi că Vlad Drăculea trăia.

Dragă Liza,

Aşa cum ai subliniat – de mai multe ori, nu că aş ţine socoteala –, competenţa ta cu privire la treburi de o natură mai... delicată este cu mult superioară priceperii mele. Mai ales atunci când vine vorba de sexul mai puţin frumos. (Glumesc, evident!)

Ca să fiu sinceră, mi-e teamă că l-am rănit pe domnul Cresswell într-un fel din care, cu toată bravura lui, îi va fi greu să îşi revină. Doar că... mă înnebuneşte! S-a purtat ca un adevărat gentleman, ceea ce e oricum incitant şi exasperant. Câteodată sunt sigură că am trăi la fel de fericiţi precum regina cu iubitul ei prinţ Albert. Altădată, jur că îmi simt libertatea smulsă dintre degete, în timp ce el insistă să mă protejeze.

În orice caz, uite care e problema: l-am certat foarte tare de domnul Cresswell. L-a informat pe unul dintre profesorii noştri că firea mea nu e tocmai dârză, ceea ce nu sună chiar scandalos, cu excepţia faptului că a fost a doua oară când a încercat să-mi limiteze independenţa. Ce obrăznicie neînchipuită.

Colegii noştri au fost destul de amuzaţi, deşi eu nu m-am simţit şi nu mă simt defel distrată. Răspunsul meu urâcios s-ar putea să fi înstrăinat afecţiunea domnului Cresswell. Înainte să-mi ceri detaliile cumplite, i-am explicat – destul de aspru – că mai degrabă aş muri singură decât să-l accept de soţ. În cazul în care ar fi vrut să ne căsătorim.

Te rog, dă-mi un sfat! S-ar părea că mă pricep mai bine să scot o inimă din pieptul unui mort decât să încurajez una.

Verişoara ta dragă,
Audrey Rose

P.S: Cum îţi merge la ţară? Vei veni curând la oraş?

ŞAPTESPREZECE
UN PRIVEGHI ÎN ZĂPADĂ

Peluza din faţă
Castelul Bran
3 decembrie 1888

Moldoveanu stătea în centrul micului grup. Mantia lui neagră şi părul argintiu fâlfâiau în vântul rece ce bătea printre munţi, în timp ce recita o rugăciune în română.

Zăpada şi gheaţa cădeau neîncetat, însă nimeni nu îndrăznea să se plângă. Chiar înainte ca Moldoveanu să înceapă priveghiul, Radu ne şoptise că dacă plouă la o înmormântare e semn că decedatul era trist. Eram fericită că nu mă aflam la o înmormântare, dar nu ştiam cum să interpretez vremea şi ce spunea ea despre emoţiile de pe lumea cealaltă ale lui Wilhelm.

Mintea mea hoinărea – ca şi privirea – pe când Moldoveanu îşi continua elogiul. Noul nostru coleg – şi înlocuitorul lui Wilhelm – era un tânăr, domnul Erik Petrov, din Moscova.

Bărbatul părea să fie făcut el însuşi din gheaţă. Ignora total zloata care-i acoperise fruntea pe când stăteam adunaţi în cerc, pe peluza din faţa castelului. Lumânările pâlpâiau în spatele mâinilor făcute căuş. În afară de profesori, eram acolo opt studenţi, şi Anastasia. Thomas nu se sinchisise să vină.

De fapt, nu-l mai văzusem deloc de când plecase de la cursul lui Percy, mai devreme. Din cauza vremii care se înrăutăţea, Moldoveanu amânase lecţia de anatomie până după priveghi, iar eu mă întrebam dacă Thomas avea să se deranjeze să ia parte la ea. L-am alungat din gândurile mele şi m-am cuibărit în gabardina mea. Zăpada îşi găsise însă cale sub guler. Am clipit, îndepărtând fulgii ce mi se prindeau de gene, încercând din răsputeri să nu clănţăn din dinţi de frig. Nu credeam în fantome, dar simţeam că

trebuia să fiu prudentă şi să nu-l supăr pe Wilhelm, de parcă ne-ar fi urmărit cu adevărat de pe tărâmul celălalt.

Anastasia s-a dat mai aproape. Nasul ei era de un roşu-aprins şi lucios.

— Vremea asta e *groaznică*[21].

Am dat din cap. Era, cu siguranţă, îngrozitoare, însă la fel fusese şi felul în care îşi pierduse Wilhelm viaţa. Puţină zăpadă şi gheaţă erau floare la ureche pe lângă frigul etern ce cuprinsese acum trupul lui, pentru totdeauna. Nicolae avea privirea fixată asupra pădurii, iar ochii îi luceau de lacrimile nevărsate. Conform bârfelor, de care Anastasia nu ducea niciodată lipsă, prinţul nu mai vorbise cu nimeni de când descoperise că sângele lui Wilhelm fusese luat, deşi Andrei încercase adesea să-l consoleze, nevrând să-şi lase prietenul să sufere singur.

Era surprinzător cât de blând putea fi Andrei, din moment ce se purtase aşa de urât cu Radu, deşi ştiam că oamenii au multe laturi, dacă te chinui să cauţi. Nimeni nu e pe deplin bun sau pe deplin rău – acesta era un alt adevăr pe care-l descoperisem în cazul Spintecătorului.

O mişcare, la marginea pădurii, mi-a atras atenţia. Nu fusese altceva decât o mişcare uşoară, de parcă ceva se retrăgea în umbră. Imaginea unor ochi aurii şi luminoşi şi a unor gingii negre mi-a trecut prin minte. M-am certat singură. Vârcolacii nu încercuiau grupul nostru de bocitoare, aşteptând să declanşeze un atac calculat. Aşa cum nici vampirii nu existau cu adevărat.

Anastasia şi-a aruncat privirea la mine, holbând ochii. Văzuse şi ea mişcarea.

— Poate că Radu are dreptate. Poate că în pădure pândesc *pricolici*[22]. Ne urmăreşte ceva. Simţi?

Părul mi s-a ridicat pe ceafă. Era foarte ciudat că şi ea se gândise la lupi.

— Mai degrabă, cineva.

— E un gând terifiant, a zis Anastasia, tremurând aşa de tare, încât lumânarea ei a pâlpâit.

---

[21] În română, în original (n. tr.).
[22] În română, în original (n. tr.).

— În lumina descoperirii recente făcute în cazul morţii lui Wilhelm, a zis directorul, în engleza lui impregnată de accent şi îndepărtându-se iute de subiectul priveghiului pentru a trece la treburi serioase, nimănui nu-i este permis să părăsească domeniul castelului. Cel puţin nu până nu descoperim adevărata cauză a morţii. De asemenea, pentru siguranţa voastră, se va impune o oră de stingere.

În mod surprinzător, Andrei i-a aruncat o privire Anastasiei.

— Academia a fost ameninţată cumva? a întrebat Andrei.

Accentul lui era dens şi rigid. I se potrivea.

Privirea directorului a întâlnit ochii tuturor; de data asta, pe chipul lui nu se vedea niciun rânjet răutăcios. Dacă Moldoveanu era amabil, atunci însemna că asupra noastră căzuse ceva mai rău decât o ameninţare.

— Luăm măsuri de precauţie. Nu am fost ameninţaţi. În mod direct...

Moldoveanu ne-a făcut semn să ne întoarcem la castel. Giovanni şi Vincenzo au fost primii care au urcat scara din piatră şi au dispărut înăuntru, nerăbdători să ocupe cele mai bune locuri pentru lecţia de anatomie. Ştiam că ar fi trebuit să fiu entuziasmată sau agitată din cauza lecţiei. Acele două locuri permanente în cadrul academiei se legănau deasupra tuturor, ca nişte oase oferite unor potăi înfometate. Totuşi, gândurile mele rătăceau spre pădure.

M-am întors să privesc umbrele ce se mişcau sub copaci, în timp ce colegii mei urcau scările. Mă întrebam cine era acolo, privind micul grup, vânându-ne probabil ca pe nişte prăzi. Lui Wilhelm i se întâmplase ceva sinistru. Oricât ar fi fost de activă imaginaţia mea în ultima perioadă, nu avea putere să inventeze un vampir care să-l fi lăsat fără sânge.

Un monstru viu îi făcuse ceva tânărului. Iar eu ţinteam să aflu cum şi de ce.

— Când vă spun numele, vă rog să identificaţi osul spre care arăt.

Moldoveanu se plimba prin faţa primului rând, cu mâinile la spate, ca un comandant de armată.

— Vreau să vă evaluez cunoştinţele de bază înainte de a trece la lecţiile mai complexe. Aţi înţeles?

— Da, domnule director, am răspuns în cor.

Am observat că nimeni nu şedea răsturnat în scaun şi nici nu aţipise în timpul lecţiei. Toţi erau la marginea scaunelor şi aveau peniţele umede, gata să noteze pe paginile goale. Ei bine, toţi, cu excepţia lui Thomas. Acesta îşi tot întorcea gâtul, încercând să-mi surprindă privirea. Mi-am strâns buzele, ignorându-l. Crease suficient haos în timpul orei de folclor şi nu voiam ca situaţia să se repete în timpul acestei lecţii. Moldoveanu nu era nici la fel de îngăduitor şi nici la fel de împrăştiat ca Radu.

— Audrey Rose! a şoptit Thomas, când Moldoveanu a intrat, pentru o clipă, într-o debara cu materiale. Te rog, lasă-mă să-ţi explic!

I-am aruncat cea mai prevenitoare privire a mea, moştenită de la mătuşa Amelia. Dacă îmi distrugea şansele de a-mi câştiga locul la academie, aveam să-l ucid. S-a aşezat la loc, dar nu şi-a dezlipit ochii de la mine. Mi-am ţinut gura închisă, de teamă că aveam să dau drumul unui iureş de înjurături. Mi-am ţinut privirea aţintită drept înainte, ignorându-l.

Peretele din spatele catedrei lui Moldoveanu era ocupat de o tablă mare, neagră. Suprafaţa ei era curată. Directorul a scos un schelet din debara şi l-a aşezat lângă el. A ridicat un indicator şi a început să arate fiecare parte pe care dorea să o identificăm. M-am foit în scaun, sperând că nu aveam să ratez ceva uşor. Thomas se tot întorcea, iar privirea lui scrutătoare părea să-mi distrugă concentrarea. Am prins pana cu sârg.

— Domnule Farell, numeşte acest os!

M-am abţinut să nu-mi dau ochii peste cap.

— Acela este craniul, domnule.

Irlandezul şi-a îndreptat spatele, rânjind ca şi cum găsise leacul vreunei boli rare şi nu doar ce identificase craniul.

— Domnule Hale? Următorul, te rog!

— Clavicula, domnule.

Lecţia s-a derulat apoi cam în acelaşi fel. Fiecărui student i se cerea ceva ridicol de simplu, iar eu mă întrebam dacă nu cumva supraestimasem dificultatea ei. Apoi Moldoveanu şi-a coborât deodată indicatorul şi s-a întors la debara. S-a întors cu ceea ce părea a fi o tavă pe care se aflau borcane pline cu oase de pui, păstrate într-un lichid translucid. Am mirosit aerul. Nu era acid fenic sau formol.

— Domnişoară Wadsworth, vino în faţa clasei, te rog!

Am inspirat adânc, m-am ridicat şi mi-am luat inima în dinţi. M-am oprit lângă director. Atentă la borcanele din mâinile lui. Directorul mi-a întins unul dintre ele.

— Observă şi spune-mi ce ai descoperit!

Am ridicat borcanul la nas şi am inhalat.

— Pare a fi un os de pui înmuiat în oţet, domnule.

Moldoveanu a dat scurt din cap.

— Şi cum afectează această substanţă osul?

Am simţit nevoia urgentă de a-mi înfige dinţii în buza de jos. Sala devenise deodată aşa de tăcută, încât îmi ţiuiau urechile. Privirile tuturor erau aţintite asupra mea, disecându-mi fiecare pauză şi fiecare mişcare. Am meditat la semnificaţia oţetului, însă atenţia mi-era înjumătăţită.

Andrei a pufnit.

— Se pare că i se va face rău, domnule. Credeţi că într-adevăr are o fire slabă?

Faţa mi-a luat foc, în timp ce toţi ceilalţi râdeau de gluma lui. Directorul nici nu a clipit în direcţia lor şi nu mi-a oferit niciun pic de ajutor. Furioasă, am dat să răspund, dar am fost întreruptă de Thomas, care s-a ridicat aşa de repede, încât şi-a dărâmat scaunul.

— Destul! a tunat el, pe un ton mai rece decât viscolul care bătea afară. Domnişoara Wadsworth este mai mult decât capabilă. Nu o batjocoriţi!

Dacă mă simţisem jenată înainte, de data asta mă înecam în ruşine. Moldoveanu s-a retras, uitându-se la Thomas ca la şopârla ce prinsese deodată glas.

— Suficient, domnule Cresswell, a zis el, arătând spre scaunul răsturnat. Dacă nu poţi participa la lecţie liniştit,

atunci te voi ruga să pleci! Domnişoară Wadsworth, încep să-mi pierd răbdarea. Ce se întâmplă osului, în oţet?

Sângele îmi vuia în cap, dar eram prea mânioasă ca să-mi pese. Gândurile mi s-au limpezit deodată. Acid. Oţetul era acid.

— Va deveni mai slab. Se ştie că acidul erodează fosfatul de calciu, ceea ce face ca oasele să fie mai flexibile.

Buzele lui Moldoveanu aproape că au tresărit sub forma unui zâmbet.

— Prinţe Nicolae, identifică ce articulaţii sunt asociate mişcărilor din corpul nostru!

Am răsuflat uşurată şi m-am întors la locul meu, arzând de furie că Thomas reuşise să mă facă iar de râs în faţa colegilor. Intenţionat sau nu, Thomas se pricepea de minune să ne reducă şansele de a trece cursul de evaluare. Până la terminarea lecţiei, am rămas cu ochii aţintiţi în notiţe, temându-mă de următorul lucru prostesc pe care avea să-l mai facă Thomas.

— Fratele meu m-a implorat să-ţi vorbesc în numele lui.

Daciana a tras scaunul din dormitorul meu şi l-a aşezat în faţa divanului. Anastasia avea să ni se alăture într-o oră, dar deocamdată nu eram decât eu, Ileana şi Daciana.

O tavă cu mâncare zăcea neatinsă în faţa noastră. Îmi pierdusem apetitul. Le-am făcut semn să ocupe divanul şi m-am prăbuşit pe scaunul din faţa lor. Nu voiam să comentez asupra frustrării pe care o simţeam din cauza lui Thomas, dar Daciana nu avea de gând să-mi accepte tăcerea.

— Se simte îngrozitor. Nu cred, sincer, că s-a gândit la cum vor fi interpretare gesturile lui. Thomas vede lumea în ecuaţii. Pentru el, orice problemă are o soluţie. Nu ştie să ia în considerare emoţiile, însă învaţă. Şi vrea să înveţe.

Nu m-am mai obosit să adaug că dacă Thomas era aşa de dornic să înveţe, atunci ar fi reţinut ce-i spusesem prima oară când vorbisem despre grija lui de a mă ţine la curent cu ce *trebuia* să fac. *Atunci,* mai mult ca sigur că nu ar fi făcut o asemenea scenă la ora de anatomie. În loc să-

mi exprim exasperarea, am răspuns simplu:

— Am nevoie de timp.

— E de înţeles. Nu l-am văzut niciodată atât de… afectat. Nu face decât să se plimbe prin cameră. Vrei să-i transmit un mesaj înainte să plec?

Am clătinat din cap. Apreciam cu adevărat încercarea Dacianei de a repara prietenia noastră, dar nu era momentul potrivit. Nu aveam să permit acestor supărări să afecteze scopul pentru care mă aflam acolo – şi anume să-mi îmbunătăţesc abilităţile criminalistice şi să-mi câştig locul la academie. Treburile personale aveau să fie rezolvate *după* ce-mi asiguram viitorul; nu voiam să mă sacrific pe mine sau ţelurile mele. Nici măcar pentru Thomas. Simţeam că acesta era un lucru pe care nimeni nu ar fi trebuit să-l facă, mai ales o femeie. Partenerul potrivit ar fi trebuit să-şi acorde sprijinul şi să înţeleagă asta, deşi tânjea după reluarea relaţiei.

În acest moment, aveam nevoie să înţeleg cum de îşi pierduse colegul nostru şi ultima picătură de sânge din corp. Cum de se întâmplase una ca asta în doar o oră. Şi cum fusese trupul lui abandonat în mijlocul oraşului, fără niciun indiciu sau martor. Deşi presupuneam că directorul investigase deja aceste aspecte când cercetase locul faptei.

Uram faptul că unchiul meu nu lua parte la rezolvarea cazului. M-aş fi aflat lângă el pe când ar fi vorbit cu detectivii, în loc să fiu trimisă să aştept la academie. Chiar şi detectivul-şef William Blackburn – cu nenumăratele lui secrete – mă inclusese în investigaţia derulată în cazul crimelor săvârşite de Spintecător.

Ileana şedea cuibărită în poala Dacianei. Pleoapele îi erau pe jumătate închise, în timp ce Daciana îşi plimba degetele prin părul ei. Vorbeau despre destinaţia Dacianei, despre familia pe care urma să o viziteze. Vocile le erau molatice şi afectuoase, deşi uşor întristate la gândul că nu aveau să se mai vadă un timp.

Lipsa lor de atenţie mi-a permis să-mi las mintea să întocmească un inventar al observaţiilor pe care le făcusem în Braşov, al felului în care fusese Wilhelm

abandonat. Zăpada din jurul trupului său nu fusese deloc deranjată. Parcă ar fi fost aruncat de la o fereastră din apropiere...

Am sărit de pe scaun şi am început să mă plimb prin faţa focului. În mintea mea, ceva se tot deşira şi îmbina, dar nu reuşeam să-mi dau seama ce însemnau piesele componente.

— Eşti în regulă? a întrebat Daciana.

— Vă cer scuze! am zis. Mă gândesc doar.

Tânăra a zâmbit şi a început să vorbească iar în şoaptă cu Ileana. Mi-am amintit silueta pe care o observasem la fereastra de deasupra locului ce devenise scena crimei. Oblonul care se izbise de zid, atrăgându-mi atenţia. Era ciudat că cineva lăsase oblonul deschis pe timpul viscolului. Gestul devenea însă mai puţin suspect dacă acela era, de fapt, locul din care fusese aruncat cadavrul.

La uşă s-a auzit o bătaie. Am sărit toate de pe locurile noastre. Ileana şi Daciana s-au despărţit imediat. Anastasia a păşit graţioasă, făcându-i cu mâna Ilenei şi zâmbindu-mi larg înainte să o observe cu atenţie pe Daciana. Nu o aşteptam aşa de curând, deşi începeam să înţeleg că Anastasia dansa după propriul ei ritm în viaţă.

— Tu eşti sora frumuşelului?

Daciana a mijit ochii.

— Dacă te referi la Thomas, atunci da, eu sunt. Şi tu cine eşti?

— Eu sunt fata care speră să-l fure.

Anastasia şi-a aruncat capul pe spate şi a început să râdă.

— Mă amuz doar! Expresia de pe faţa ta a fost minunată.

Anastasia a făcut semn spre mine.

— N-am vrut să te jignesc, Audrey Rose.

Daciana şi-a ţuguiat buzele. Nu puteam decât să-mi imaginez ce voia să spună. Îmi aduceam aminte de cât de şocată fusesem de sinceritatea Anastasiei la început. Fata ştia ce voia şi nu se ferea să dea glas dorinţelor. Era o trăsătură admirabilă la tânăra femeie crescută de directorul cel strict.

— Cred că mi-am dat seama cum a fost ucis Wilhelm, am zis, sperând să relaxez atmosfera tensionată.

Le-am povestit repede despre oblon, despre fereastra deschisă şi despre silueta din umbră. Nu am lăsat deoparte niciun amănunt legat de cadavru ori de urmele de paşi ce duceau spre aleea din apropiere, de parcă persoana care-l aruncase îl examinase înainte de a se ascunde.

Anastasia a rămas împietrită. Ileana şi-a atins cruciuliţa pe care o trăsese din cămaşa brodată, iar Daciana s-a ridicat şi şi-a turnat puţin vin din carafa pe care o adusese pe ascuns.

De îndată ce mi-am sfârşit relatarea, Daciana şi-a pus paharul jos. Pe chipul ei se întipărise îngrijorarea.

— Dacă a fost azvârlit de la fereastră, n-ar trebui să aibă oase fracturate?

Am ridicat un umăr.

— Posibil. Trebuie investigat, totuşi nu am observat niciun semn de oase rupte sau vreo vânătaie. Nu a căzut de la o distanţă mare, iar dacă Wilhelm era deja mort…

Nu mi-am terminat propoziţia. Sărmana Ileana părea pe cale să leşine.

— Ei bine, cred că cineva trebuie să afle cine e proprietarul acelei case, a zis Daciana. E o pistă interesantă, în ciuda celorlalte detalii. Trebuie să-i spun directorului.

Anastasia a pufnit.

— Nu ar trebui să facă aşa ceva. Ar trebui să investigăm pe cont propriu. Dacă îl anunţăm pe unchiul meu, atunci va descoperi singur secretele şi nu ni le va împărtăşi.

Fata mi-a strâns mâinile.

— S-ar putea să fie ocazia noastră de a-i arăta cât de valoroasă eşti. *Te rog!* Te rog, nu-i spune această teorie! Lasă-mă să te ajut! Aşa va vedea că tinerele sunt şi ele capabile de asemenea lucruri. Te rog!

Mi-am înghiţit răspunsul iniţial. Era posibil ca Anastasia să aibă dreptate. Dacă îl informam pe Moldoveanu, atunci avea să ne silească să rămânem deoparte în timp ce el continua investigaţia. Şi după aceea? Nu avea să ne

împărtăşească nicio informaţie. Poate că nici nu avea să ne recunoască ajutorul acordat. Apoi mai era şi problema permisiunii de a părăsi domeniile castelului; mai mult ca sigur că directorul avea să se folosească de această scuză ca să ne ţină departe de investigaţie.

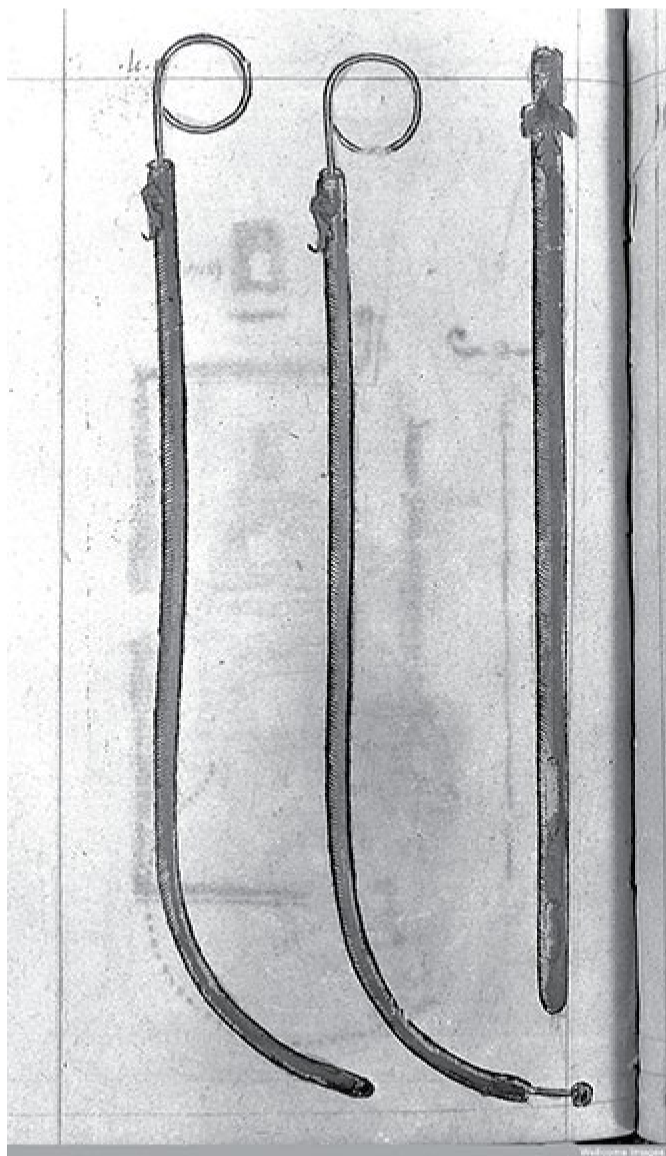
— Momentan, vom păstra pentru noi informaţia asta, am zis. Dar trebuie să plănuim să mergem în oraş cât de curând.

Daciana şi Ileana şi-au aruncat priviri îngrijorate, dar eu m-am prefăcut că nu observ. Atât eu, cât şi Anastasia aveam nevoie de această victorie.

Anastasia m-a sărutat pe ambii obraji şi i-a zâmbit triumfătoare Dacianei.

— Nu vei regreta!

Însă pe când îmi luam la revedere de la prietenele mele şi îi uram Dacianei un voiaj plăcut, nu am putut să nu simt că Anastasia se înşela amarnic.

Canulă şi sonde.

OPTSPREZECE
CEA MAI BUNĂ METODĂ PENTRU A SCURGE SÂNGELE

Apartamentul din turn
Castelul Bran
4 decembrie 1888

Flăcări de dragon mugeau izbindu-se de grătarul şemineului din micul meu salon.

Mă uitam la ele, pe jumătate fascinată, în timp ce în poală ţineam un volum medical uriaş, sub a cărui greutate picioarele începuseră să mă înţepe, amorţite. În partea noastră de Românie, dădeam peste dragoni oriunde mă uitam. Felinarele din castel, tapiseriile de pe coridoare, sculpturile din oraş şi emblemele de pe trăsuri. Ştiam că „Dracul” se traducea ca „dragon” şi presupuneam că însemnele erau, pur şi simplu, un omagiu adus celor doi conducători neînfricaţi, Vlad al II-lea şi Vlad al III-lea.

Mi-am propus să-l întreb pe profesorul Radu dacă simbolul avea vreo legătură cu misteriosul Ordin al Dragonului. Poate că dragonii erau un soi de indiciu, deşi nu ştiam sigur ce ar fi putut însemna. Părea însă a fi o pistă bună. Poate că Ordinul se afla în spatele morţii lui Wilhelm. Poate că membrii Ordinului vânau familiile nobiliare sau familii ce nu renunţaseră la valorile creştine.

Am oftat. Mă duceam prea departe cu gândul. Nici nu ştiam dacă Ordinul mai exista. Poate că nu erau decât zvonuri şi poveşti menite să-i facă pe oameni să se supună mult timp după ce prinţul îndrăgit, dar crud îşi pierduse capul în faţa săbiilor turceşti.

Mi-am mişcat picioarele, sperând să-mi simt iar degetele. Cartea mea despre îmbălsămare era de mărimea unei pisici, însă reprezenta o companie mult mai puţin plăcută. Nu torcea şi nici nu mă invita zeflemitoare să o scarpin după urechi. În schimb, îmi oferea informaţii şi

imagini pe care le găseam tulburătoare.

Diagramele erau schiţate în alb şi negru, arătând exact cum să scoţi sângele din corp, cât şi cum se coase gura – activitatea ce necesita o legătură de la bărbie, prin gingii şi prin sept – în scopul înmormântării. Într-o schiţă, cititorul era chiar sfătuit să utilizeze gel din ţiţei pentru a opri pleoapele mortului să se deschidă.

Membrii îndureraţi ai familiei îndoliate ar fi leşinat probabil văzând ochii sau maxilarul celui drag deschizându-se brusc pe când preotul îl petrecea pe lumea cealaltă. Eu însămi nu aş fi murit de nerăbdare să fiu părtaşă la aşa ceva. Limba uscată era o imagine oribilă, ca un melc negru lăsat ore întregi sub soarele deşertului. Asemenea detalii înfiorătoare aparţineau doar imaginaţiei.

Văzusem suficiente cadavre în laboratorul unchiului ca să ştiu prea bine că majoritatea oamenilor ar fi preferat să nu vadă asemenea lucruri, mai ales dacă venea vorba de cei apropiaţi. M-am oprit gândindu-mă la aceia pe care-i pierdusem, dând paginile spre următorul capitol al cărţii. Paginile erau groase şi aspre pe margine. Era un volum frumos, în ciuda subiectului pe care îl trata.

Fără să vreau, mi l-am imaginat pe Thomas şezând lângă mine, arătându-mi detalii pe care majoritatea oamenilor le-ar fi ignorat, în timp ce studiam cartea. Deşi îmi permisesem să-i arunc câteva priviri, îl evitasem pe Thomas atât în timpul cursului de folclor al lui Radu, cât şi la lecţia de anatomie a lui Moldoveanu. Tânărul nu păruse să se simtă bine. Alungând gândul, m-am concentrat iar la carte.

Practicile mortuare nu-mi erau la fel familiare precum cele pentru autopsie, aşa că împrumutasem volumul din una dintre bibliotecile aflate în drumul spre apartament, pe când mă întorceam de la curs.

Conform celor care se ocupau de îmbălsămări, cea mai bună metodă de a scoate sângele şi alte fluide corporale era să introduci o canulă – un tub lung – în artera carotidă şi să forţezi lichidele să se scurgă, sub acţiunea forţei de gravitaţie.

Apoi, fluidele erau împinse masând cadavrul de la picioare, spre inima oprită. Asta însă părea o activitate mult prea obositoare pentru ca un ucigaş să o fi săvârşit în timp ce oamenii umblau pe străzile aglomerate ale Braşovului, în toiul zilei. Bănuiam că în jurul cadavrului ar fi trebuit să găsesc mai multe urme. Sigur că unele fluide şi sânge ar fi curs pe pământ. Trupul lui trebuie să fi fost mutat după ce îi fusese luat sângele. Nu era chip ca Wilhelm să fi trecut prin aceste cazne acolo unde îl găsisem. Credeam cu tărie că locuinţa cu oblonul deschis ascundea indicii. Deveneam, de asemenea, din ce în ce mai convinsă că, pentru a lua sângele lui Wilhelm, se folosise un aparat; în orice caz, asta nu răspundea la întrebarea despre cauza morţii lui. Dacă fusese ucis, atunci ar fi trebuit să se găsească o rană. Strangularea ar fi lăsat urme evidente – peteşie hemoragică în albul ochilor, pete în jurul gâtului. Trupul lui era curat ca lacrima. În afară de urmele de muşcături, nu îmi aminteam să fi observat vreun indiciu evident care să arate că fusese ucis.

Mă îndoiam că Wilhelm ar fi rămas nepăsător şi ar fi permis cuiva să-i ia tot sângele fără să se opună, aşa că „muşcătura” nu era, mai mult ca sigur, cauza morţii. Nu părea însă complet lipsit de sens ca el să fi ingerat, fără ştiinţa lui, opiu. Poate că tocmai acea toxină îi provocase iritaţia. Pe când mintea mea analiza iar ciudăţenia trupului fără de sânge al colegului meu, inima îl chema pe Thomas şi-mi cerea să discut cu el imediat. I-am spus inimii să-şi uite ruga. Aveam să rezolv misterul de una singură. Deşi ştiam că eram capabilă, nu puteam nega că-mi displăcea lipsa de tovărăşie. Daciana călătorea deja în jurul continentului, iar Anastasia nu putea veni în apartamentul meu din cauza cărţii pe care o studia. Ea afirma că ne-ar fi putut fi de ajutor în cazul lui Wilhelm. Ileana era ocupată cu treburile ei şi refuzam să-i pun slujba în pericol pentru că mă simţeam singură.

Unde eşti când am nevoie de tine, scumpă verişoară?

Încă aşteptam un răspuns de la Liza şi speram să-mi poată oferi sfatul mult râvnit cu privire la legătura dintre

mine şi Thomas. Amorul era pentru ea ceea ce criminalistica era pentru mine şi îmi doream ca Liza să fi fost aici şi să-mi arate cum să navighez prin furtuna mea de emoţii.

Uram că eram atât de distrasă într-un moment crucial. Nu conta de câte ori îi comandam creierului să formuleze teorii ştiinţifice; gândurile mi se întorceau mereu la Thomas şi la nelinişte a pe care o simţeam. Trebuia să pun cumva capăt situaţiei, măcar pentru a mă putea concentra. Am oftat, ştiind că acela nu era tocmai adevăratul motiv pentru care voiam să închei conflictul dintre noi. Îmi era dor de el. Chiar şi când voiam să-l strâng de gât. Nu-mi plăcea deloc situaţia în care mă aflam, dar era o distracţie preferabilă celorlalte gânduri care-mi invadaseră mintea.

Ca şi cum ar fi aşteptat să fie chemate, amintirile celor mai crude crime ale Spintecătorului mi-au luat cu asalt creierul. Felul în care fusese sfâşiat trupul domnişoarei Mary Jane Kelly… M-am oprit imediat.

Am închis cartea şi m-am îndreptat spre pat. Aveam să mă trezesc a doua zi şi să o iau de la început. Atunci aveam să înfrunt urmările conflictului nostru. Deocamdată, nu voiam decât să-mi ling rănile. Thomas avea dreptate într-o privinţă: trebuia să mă vindec înainte de a mă ocupa de altceva sau de altcineva.

Am dat păturile la o parte, gata să mă strecor între faldurile lor călduroase, când am auzit o bătaie. Am rămas fără răsuflare. Dacă domnul Thomas „Ridicolul” Cresswell mă căuta la o asemenea oră indecentă, mai ales după ce se purtase atât de mârşav…

Cu inima bătându-mi ca o trădătoare, am deschis uşa, în timp ce dojana îmi pierea pe limbă.

— Oh! Nu eşti cine credeam că este…

Anastasia era înveşmântată în negru din cap până în picioare, iar pe buze avea un zâmbet drăcesc.

— Şi cine, mă rog, credeai că te caută la o asemenea oră?

Fata mi-a apucat mâinile şi ne-am învârtit într-un soi de vals stângaci.

— Doar nu fermecătorul domn Cresswell, nu? Ce intrigă! Ce scandal! Trebuie să recunosc, îţi invidiez viaţa secretă.

— Anastasia, fii serioasă! E aproape zece noaptea!

Zâmbetul stingher ce-mi flutura pe buze nu făcea decât să mă dea de gol.

— Ce faci trează?

M-am uitat iar la hainele ei, aducându-mi aminte de o perioadă când şi eu purtasem doliu.

— De fapt, s-ar părea că trebuie să te întreb unde vrei să fugi?

— O să investigăm locul în care a murit Wilhelm.

Fata a ţopăit în dormitorul meu şi a scos câteva haine negre din cufăr.

— Grăbeşte-te! E lună plină, iar cerul e senin. Trebuie să ajungem la Braşov în noaptea asta. Unchiul mi-a spus că a chemat garda regală; o să sosească mâine şi atunci nu ne vom mai putea strecura cu uşurinţă.

Fata şi-a aruncat privirea peste umărul meu.

— Încă doreşti să vezi casa aia, nu?

— Bineînţeles.

Am dat din cap, încercând să nu mă gândesc la creaturile din pădure. Monştrii nu erau reali decât în imaginaţia noastră, iar a mea părea hotărâtă să populeze lumea cu fiinţe supranaturale.

— Nu ar trebui să aşteptăm până în zori? S-ar putea ca lupii să fi ieşit la vânat.

Anastasia a pufnit.

— Profesorul Radu îţi împuie capul cu prostii. Mă rog, dacă-ţi e prea frică...

Fata a lăsat provocarea şi tachinarea să plutească în aer. Am dat din cap şi ochii i s-au luminat, mândri.

— *Extraordinar!*[23]

Fata a aruncat hainele negre spre mine.

— Dacă avem noroc, poate o să-l întâlnim pe Prinţul Nemuritor. O plimbare la miezul nopţii cu fermecătorul Dracula sună chiar minunat.

— Minunat de morbid, adică.

---

[23] În română, în original (n. tr.).

Mi-am pus rochia neagră şi am încheiat mantia de aceeaşi culoare, tivită cu blană, peste umeri.

Înainte să plecăm, am luat un ac de pălărie din dulap şi mi l-am înfipt în păr. Anastasia mi-a zâmbit mirată, dar nu m-a întrebat nimic, ceea ce era bine. Nu voiam să o spun cu voce tare, însă speram să nu dăm nas în nas cu niciun personaj însetat de sânge. De fapt, aş fi preferat să nu dau niciodată cu ochii de prinţul Dracula.

Anastasia avusese dreptate; cerul era aşa de luminat, încât nici nu aveam nevoie de lampă sau de felinar. Lumina lunii scânteia pe pătura de nea, lucind şi licărind ici şi colo.

Temperatura însă era încă şi mai scăzută decât în laboratorul din pivniţa unchiului, unde cercetam cadavrele. Am mers cu paşi mari pe cărarea bine ştiută ce ducea de la academie la aşezarea de la poalele muntelui. Mergeam în linişte, iar în jur nu se auzeau decât uneori sunetele naturii, fustele ce foşneau pe zăpada bătută şi respiraţia ce se risipea în aburi. Păşeam într-un ritm obositor, sperând să ne îndepărtăm cât mai repede de castel.

Umbre pâlpâiau deasupra capetelor noastre în timp ce crengile trosneau şi gemeau. Am încercat să ignor fiorii ce-mi ridicau părul de pe ceafă şi sentimentul că eram urmărite. Nu exista niciun lup, niciun vânător care să ţină pasul cu noi, nemuritor sau sălbatic. Nimeni căruia să-i fi făcut plăcere să ne sfâşie trupurile şi să le facă bucăţi. Sângele îmi vuia în cap.

Pentru a doua oară în acea seară, imaginea oribilă a cadavrului domnişoarei Mary Jane Kelly mi-a trecut prin minte, aşa cum se întâmpla adesea când îmi imaginam ceva cu adevărat brutal. Trupul ei fusese sfârtecat de Jack Spintecătorul astfel, că abia dacă mai semăna cu un corp omenesc.

Am închis ochii un moment, forţându-mă să mă calmez şi să nu-mi pierd echilibrul, însă sentimentul că eram urmărită nu m-a părăsit. Pădurea era fermecătoare la lumina zilei, dar noaptea era ameninţătoare şi înşelătoare.

Mi-am jurat că nu mai aveam să ies niciodată pe întuneric din camera mea.

Vârcolacii şi vampirii nu există. Nu vă vânează nimeni... Vlad Drăculea e mort. Jack Spintecătorul e şi el mort. Nu există...

O creangă a trosnit undeva în apropiere, lovindu-se de pământ, iar trupul meu a împietrit. Anastasia şi cu mine am sărit una lângă cealaltă, prinzându-ne în braţe ca şi cum aveam să fim smulse de o forţă diabolică. Am ascultat în linişte preţ de câteva clipe, ciulind urechile. Totul era nemişcat. Cu excepţia inimii mele. Ea îmi galopa prin piept de parcă era fugărită de fiinţe nepământeşti.

— Pădurea e la fel de rea ca Dracula, a şoptit Anastasia. Jur că e ceva acolo. Simţi şi tu?

I-am mulţumit providenţei că nu doar mintea mea invoca bestii ce ne urmăreau. Pielea de pe ceafă mă pişca în timp ce vântul se pornea mai tare.

— Am citit studii conform cărora instinctele umane sunt amplificate în momentele de criză, am zis. Ne adaptăm la mediul înconjurător pentru a supravieţui. Sunt sigură că ne purtăm prosteşte acum, deşi lecţiile lui Radu par mult mai plauzibile pe întuneric.

Am observat că prietena mea nu a mai comentat, însă nici nu mi-a dat drumul până ce nu am ajuns, în siguranţă, la Braşov.

Aşa cum mă aşteptam, oraşul era liniştit – toţi locuitorii dormeau în casele lor în culori pastelate. Un urlet stingher a răsunat, găsindu-şi ecoul mai departe. Curând, un cor de lupi a spart liniştea nopţii.

Mi-am tras pe cap gluga mantiei şi mi-am aruncat privirea spre castelul ce se înălţa ca o strajă asupra noastră, întunecat şi sinistru în lumina argintie a lunii. Acolo, în beznă, aştepta ceva. Îi simţeam prezenţa. Dar oare ne vâna? Era om sau bestie? Înainte să mă pot pierde iar în temeri, am condus-o pe Anastasia la locul unde fusese găsit corpul lui Wilhelm.

— Acolo!

Am arătat spre casa din apropierea locului crimei şi spre

fereastra al cărei oblon era bine închis.

— Jur că oblonul era deschis ultima dată când am fost aici.

Anastasia şi-a ţuguiat buzele şi s-a uitat cu atenţie la casa cufundată în beznă. Mă simţeam ridicol, stând acolo, în noapte, în timp ce realitatea prindea contur. Nu eram sigură dacă oblonul fusese cu adevărat deschis sau dacă văzusem cu adevărat silueta ce pândea mulţimea, de la fereastră. Era posibil să nu fi fost decât o fantasmă. Se părea că isteria era ceea ce provoca fiecare episod pe care-l aveam.

— Îţi cer scuze, am zis, arătând spre clădirea care nu ieşea cu nimic în evidenţă. Se pare că m-am înşelat. Am venit aici degeaba.

— Am putea măcar să ne asigurăm că nu e nimic de văzut, a spus Anastasia, trăgându-mă spre uşa din faţă. Descrie-mi iar ce s-a întâmplat. Poate că vom găsi ceva care să ne fie de ajutor.

O idee a început uşor să prindă contur în timp ce-mi fixam privirea asupra uşii, cu capul înclinat într-o parte. Mi-am scos acul de pălărie din păr, ştiind că aveam să depăşesc o limită morală pe care nu o luasem niciodată în considerare.

Însă Anastasia avea dreptate; bătusem atâta cale, riscasem mânia lui Moldoveanu, îmi pusesem în pericol locul la academie şi mai trebuia să ne şi întoarcem în camerele noastre ferindu-ne de lupii flămânzi şi de directori. Indiferent de consecinţe, nu mă puteam întoarce la castel fără să ştiu adevărul. Inima mi-a luat-o iar la goană, dar nu de frică, ci din cauza emoţiilor. Situaţia era cu adevărat tulburătoare.

Am făcut un pas înainte şi am prins mânerul uşii cu o mână, băgând acul pălăriei în broască şi întorcând mecanismul până am auzit un superb „clic”.

— Audrey Rose! Ce faci? a zis Anastasia, rotindu-şi ochii împrejur, scandalizată. Probabil că sunt oameni care dorm înăuntru!

— E adevărat. Sau s-ar putea să descoperim că e

abandonată.

I-am mulţumit în gând tatei. Când lua laudanum, anul trecut, avea obiceiul de a pierde chei tot timpul, ceea ce mă obligase să învăţ cum să sparg o broască. Înainte de acea seară, nu crezusem vreodată că aveam să-mi folosesc acul de pălărie într-un asemenea scop. Mi-am prins acul la loc în păr şi m-am oprit, aşteptând să fiu descoperită. În vene îmi bubuia pulsul.

Într-un fel sau altul, aveam să rezolv cel puţin un mister în acea noapte: chiar văzusem pe cineva uitându-se de la fereastră ori nu? Asta însemna că fie aveam să găsim indicii, fie nu.

În orice caz, nu puteam să mai fug de umbre. Am inspirat adânc, ordonându-i trupului să se calmeze. Era timpul să îmbrăţişez întunericul şi să devin mai neînfricată decât prinţul-vampir care vâna în noapte, chiar dacă asta însemna să-mi sacrific o părticică de suflet şi din principiile morale.

— Nu există decât un mod prin care putem fi sigure, am şoptit, înainte de a păşi în vârful degetelor peste prag şi a dispărea în beznă.

NOUĂSPREZECE
O DESCOPERIRE CIUDATĂ

Locuinţă necunoscută
Braşov
4 decembrie 1888

În micuţa casă nu ardea niciun foc, iar temperatura era aproape la fel de scăzută ca afară.

Chiciura se întindea pe pervaze şi pe spatele meu în timp ce-mi făceam drum spre raza stingheră de lună ce pătrundea în casă. Chiar şi în bezna aproape compactă puteam vedea că locuinţa arăta dezastruos. Un scaun era răsturnat, hârtii zăceau împrăştiate peste tot, sertarele erau scoase şi întoarse. Se părea că cineva sau mai multe persoane scotociseră prin casă. Anastasia a icnit în spatele meu.

— Uite! Ăla e... *sânge?*

M-am întors şi m-am uitat cu atenţie la o pată mare, ruginie, de pe covor. Fiorii s-au târât uşor peste corpul meu. Aveam sentimentul groaznic că ne aflam în locul în care sângele lui Wilhelm fusese scos cu forţa. Inima a început să-mi bată de două ori mai repede, dar m-am forţat să continui investigaţia, ca şi cum aş fi fost Thomas Cresswell, rece, detaşată şi capabilă să citesc mărturiile lăsate.

— Este? a întrebat iar Anastasia. S-ar putea să mi se facă rău dacă e sânge.

Înainte să-i pot răspunde, mi-am îndreptat atenţia asupra unei carafe sparte. Am ridicat cu grijă o bucată de sticlă şi mi-am înmuiat degetul în pata sângerie. Am frecat lichidul între degete şi am observat că era foarte lipicios. Pulsul îmi bubuia peste tot în corp, dar am gustat lichidul uscat, destul de încrezătoare cu privire la ceea ce aveam să descopăr. Buza Anastasiei s-a întors în sus, a dezgust, în timp ce eu i-am zâmbit larg.

— E doar un fel de suc, nu sânge, am zis, ştergându-mi mâna pe mantie.

Prietena mea încă se uita la mine ca şi cum încălcasem o limită mult prea depărtată a indecenţei pentru ca gestul meu să mai poată fi comentat. Mi-am analizat starea de spirit şi am descoperit fiorul de entuziasm ce mă electriza încă adânc în sufletul meu – un curent ce mă făcea să mă simt mai vie decât fusesem de o grămadă de timp.

— Ce crezi că s-a întâmplat aici?

Mi-am rotit iar privirea de jur-împrejur.

— Mi-e foarte greu să formulez cu siguranţă o teorie în lipsa unei lămpi.

Am tras draperiile de la fereastră, lăsând lumina lunii să se strecoare înăuntru. Anastasia a traversat rapid camera şi a găsit o lampă cu ulei ce nu fusese distrusă. Sâsâind scurt, lumina galbenă a inundat camera, iar povestea tragică ni s-a dezvăluit sub priviri.

Sticle de alcool acopereau podeaua din micul spaţiu pentru gătit, aflat într-o latură a camerei principale. Unele sticle erau sparte, însă toate erau goale. Judecând după lipsa de miros din casă, nu fusese vărsat niciun strop de alcool, ceea ce mă făcea să deduc că cineva băuse acolo destul de mult.

La o privire mai atentă, mi-am dat seama că încăperea pe care o crezusem mai întâi supusă unui jaf fusese pesemne întoarsă cu susul în jos de aceeaşi persoană care băuse toate acele sticle cu alcool. Poate că voise o altă sticlă cu băutură şi se înfuriase văzând că nu mai era niciuna. Anastasia a găsit o altă lampă înainte să plece şi să investigheze celelalte camere.

Am ridicat o fotografie, surprinsă să găsesc una într-o asemenea casă. Am rămas fără respiraţie. În poză era aceeaşi tânără care fusese dată dispărută şi apărea în schiţa din croitorie. Ea zâmbea unui bebeluş. Soţul ei îi privea pe amândoi cu mândrie. Oare ea băuse toate acele sticle de alcool? Dacă fusese beată şi plecase să se plimbe singură prin pădure...

Anastasia s-a întors, fluturând o carte. Crucea de pe

coperta ei părea să indice că era un volum cu tematică religioasă.

— Nu este nimeni în dormitor, dar cartea asta mi s-a părut interesantă.

— Doar nu o iei cu tine, nu?

Mi-am aruncat privirea la carte, în timp ce fata răsfoia paginile; era probabil un soi de text religios. Ochii Anastasiei s-au deschis larg şi fata a clătinat din cap. Am aşezat poza la locul ei şi am făcut semn spre uşă.

— Ar trebui să plecăm, am spus. Am greşit să ne strecurăm aici; nu cred că locul ăsta are vreo legătură cu moartea lui Wilhelm.

— Sau poate că are...

Anastasia a ridicat iar cartea.

— Tocmai mi-am amintit unde am mai văzut simbolul ăsta.

— Pare o lectură destul de grea pentru seară.

Am tresărit, scoţându-mi nasul din cartea de anatomie. Trecuse o întreagă zi de la aventura cu Anastasia şi nu se întâmplase mare lucru. Eu şi Thomas tot nu ne vorbeam, Radu era la fel de fascinat de legendele cu vampiri ca întotdeauna, iar Moldoveanu era la fel de hotărât să-mi facă viaţa un calvar.

Am zâmbit sfioasă, în timp ce Ileana a aşezat tava acoperită pe masă, apoi s-a aşezat pe marginea divanului. Mâncarea de sub capacul tăvii mirosea divin. Stomacul mi-a chiorăit pofticios, în timp ce mi-am aşezat cartea pe masă.

— Am rugat-o pe bucătăreasă să facă ceva special. Se numeşte *plăcintă cu carne şi ciuperci*[24]. E ca o plăcintă cu carne şi ciuperci, doar că învelită în pită.

Fata a scos capacul din argint de pe tavă şi a făcut un gest cu mâna, arătând spre mormanul de plăcinte mari cât palma. Erau vreo şase, mai mult decât suficiente pentru amândouă. Am căutat furculiţa şi cuţitul cu privirea, dar am observat că pe masă nu se aflau decât şerveţele şi

[24] În română, în original (n. tr.).

farfurioare. Am dat să apuc o plăcintă, apoi m-am oprit cu mâna în aer.

— Mâncăm fără...

— Hai!

Ileana s-a prefăcut că ia o plăcintă şi muşcă din ea.

— Ridic-o şi mănânc-o! Asta dacă nu cumva e prea lipsit de rafinament. Le duc înapoi fără nicio problemă dacă ai prefera altceva.

Am râs.

— Chiar deloc. Când eram mici, mâncam mereu pită şi *raita*[25] cu mâna.

Am luat o îmbucătură, mirându-mă de gustul delicios al cărnii perfect aromate, amestecate cu ciupercile tocate, în timp ce umplutura mi se topea pe limbă precum untul. Stratul exterior al pitei avea umflături mici şi arse ce aveau gust de fum de lemn. M-am abţinut cât am putut să nu-mi dau ochii peste cap şi să gem de plăcere.

— E delicios.

— M-am gândit că o să-ţi placă. Atunci când o vizitez pe Daciana, aduc câte un coş întreg. Apetitul ei este aproape la fel de sănătos ca al fratelui ei.

Zâmbetul Ilenei a pierit un pic, preschimbându-se în încruntare. Bănuiam că fata era tristă din cauza plecării Dacianei.

— Nu te lăsa păcălită de manierele ei delicate. E ca oţelul. Am privit-o terminând un coş întreg la masa unor nobili. Oamenii au fost scandalizaţi, dar Dacianei nu i-a păsat niciun pic.

Încruntarea dispăruse, înlocuită de o privire mândră. Nu am putut să nu zâmbesc. Mă întrebam dacă ea şi Daciana se întâlniseră în casa vreunui nobil, pe când Ileana lucra acolo, dar nu am vrut să-mi bag nasul. Era povestea lor şi ele alegeau când şi dacă aveau să o spună.

— Cred că aş putea linge tava în faţa reginei şi să nu regret nicio îmbucătură.

Am mâncat în linişte şi am băut ceaiul pe care Ileana mi-l adusese. Fata mi-a explicat în limba ei că românii nu

[25] În română, în original (n. tr.).

beau ceai de obicei, dar că ea încerca să-mi facă pe plac, ştiindu-mi preferinţele englezeşti. Eram recunoscătoare pentru compania ei.

Anastasia îmi trimisese un bilet, spunându-mi că avea să rămână în camera ei toată seara, citind misterioasa carte religioasă. Fata credea că simbolul de pe copertă aparţinea Ordinului, dar eu mă îndoiam că femeia dată dispărută făcuse parte din vechea grupare cavalerească.

Mi-am rupt în bucăţi a treia plăcintă, gândindu-mă la gestul asemănător al lui Nicolae, în urmă cu câteva zile. Mă întrebam dacă tânărul mâncase ceva sau continua să se hrănească cu durere. Ca să nu mă mai gândesc la asemenea lucruri, am decis brusc că era mai bine să îi cer sfatul Ilenei.

— Eu… nu ştiu sigur dacă ar trebui să iau în considerare un viitor alături de Thomas, dat fiind conflictul nostru recent, am zis eu încet. Pe tine nu te deranjează să ştii că… viitorul alături de Daciana ar putea fi imposibil?

— Nu pot prezice ce-mi va aduce viitorul, când nu sunt sigură nici pe ziua de mâine. S-ar putea întâmpla mai multe lucruri. Dumnezeu s-ar putea să decidă că s-a săturat de noi şi să ne şteargă de pe faţa pământului.

Fata a vânturat cu mâna şerveţelele de pe tavă, privindu-le în timp ce cădeau, neprotocolar, pe podea.

— Da?

Am băut din ceai, meditând la ceea ce spusese Ileana, în timp ce gustul aromat al plantelor îmi gâlgâia pe gât.

— Sigur, e prudent să te pregăteşti pentru mai multe posibilităţi în viitor. Oare nu ar trebui să avem un soi de ţel pe care să-l urmărim, chiar dacă drumul ce ne duce spre el este necunoscut?

— Ar trebui să-ţi asculţi inima. Uită restul!

Ileana s-a ridicat şi a strâns farfuriile folosite şi şerveţelele.

— Thomas e şi el om şi va face greşeli, iar atât timp cât îţi cere iertare, iar greşelile lui nu sunt de neiertat… atunci merită să-l iubeşti astăzi. Merită să-l ierţi. Nu ştii niciodată când îţi poate fi răpit.

Un fior de teamă mi s-a strecurat pe şira spinării. Nu voiam să mă gândesc la asemenea lucruri. Momentan, Thomas şi cu mine eram certaţi, dar aveam să trăim şi să ne rezolvăm neînţelegerile.

— Tu şi cu mine avem o discuţie mult prea serioasă pentru o noapte aşa de furtunoasă. Între cartea mea despre îmbălsămare şi conversaţia noastră, nici nu-mi pot imagina cum va decurge restul serii.

Zâmbetul Ilenei a fost înlocuit de o expresia mai gravă.

— Familia lui Wilhelm va sosi de dimineaţă să-şi ia fiul pentru înmormântare. Oamenii sunt destul de furioşi că trupul lui a fost... pângărit.

— De unde ştii?

— Servitorii trebuie să rămână neauziţi şi nevăzuţi în timp ce se îngrijesc de castel şi de locuitorii lui. Dar asta nu înseamnă că nu vedem şi nu auzim. Sau că nu bârfim. Sala servitorilor e mereu animată de un nou scandal. Vino! O să-ţi arăt nişte pasaje secrete. Dacă vrei, te poţi strecura pe coridoarele pustii. E partea care-mi place cel mai mult la slujba asta.

Am urmat-o pe Ileana în baie, unde fata a scos o cheie de sub şorţ, apoi a împins un dulap înalt, din colţ, căruia nu-i acordasem mare atenţie până atunci. Înăuntru se afla o uşă ce s-a deschis spre un coridor mic. În capătul lui am observat o scară circulară. Eram intrigată de gândul că existau coridoare ascunse. Moşia noastră, Thornbriar, avea un adevărat labirint între zidurile ei. Dacă şi castelul Bran avea măcar o părticică din mulţimea acelor spaţii secrete, atunci aveam să fiu de-a dreptul încântată. Era ceva magic să poţi călca acolo unde majoritatea nici nu gândeau să ajungă sau să întâlnească o altă fiinţă omenească.

După ce a încuiat uşa de pe coridorul secret, Ileana a început să coboare scările, păşind aşa de uşor, de parcă ar fi fost o nălucă ce plutea în aer. Eu mă chinuiam să nu calc precum un elefant prin tufişuri, în timp ce bocăneam pe urmele ei. Nu crezusem niciodată că aş fi aşa de gălăgioasă, însă pasul uşor al Ilenei mă făcea de ruşine. Am coborât în cerc, până ce coapsele au început să-mi

ardă. Când am ajuns la nivelul principal, Ileana a iuţit pasul direct spre o coloană mare.

Am clătinat din cap. Trecusem prin acel loc de mai multe ori în acea zi şi nu observasem niciodată că ceea ce presupusesem a fi doar nişte stâlpi mari ce îndreptau studenţii spre sala mare duceau, de fapt, spre o intrare îngustă laterală. Ileana nu şi-a întrerupt deloc pasul sigur, dispărând pe coridorul întunecat din spatele tapiseriilor enorme ce îmbrăcau holul. Un sentiment bizar mi s-a răscolit în trup. Când mă strecurasem pe coridoare, părăsind camera Anastasiei şi ajungând să-l vizitez pe Thomas, puteam jura că mă simţisem privită. Acum îmi dădeam seama că era posibil chiar să mă fi urmărit cineva. M-am cutremurat.

— Fii cât poţi de tăcută! Nu trebuie să vorbim sau să facem vreun zgomot aici. Moldoveanu e nemilos când vine vorba de regulile castelului.

În linişte, am înregistrat fiecare detaliu. Pe acea latură a coridorului secret se aflau mai multe tapiserii; presupuneam că erau în plus şi aşteptau să fie scoase la lumină.

Mergeam destul de repede cât să trebuiască să-mi ridic fustele de care m-aş fi împiedicat căci mi se tot încolăceau în jurul picioarelor, dar nu suficient de grăbit cât să pierd scenele ţesute pe tapiserii. Pe una dintre ele se vedeau oameni traşi în ţeapă, ţipând de groază şi de durere. Pe alta era o pădure de cadavre; din gurile trase în ţeapă ale victimelor picura sângele. O altă afişa un bărbat ospătându-se la o masă pătată de vin sau de sânge – era greu să-mi dau seama. Îmi aducea aminte că Radu spusese ceva despre obiceiul lui Vlad Drăculea de a-şi înmuia pâinea în sângele duşmanilor.

Fiorii mi-au înţepat pielea. Nu eram într-o dispoziţie tocmai bună, presată între coridorul îngust şi obiectele de artă. Pieptul îmi era apăsat de o greutate ce mă ţinea ţintuită. Castelul sinistru părea să-mi inspire cu bucurie un sentiment de teamă. Pulsul a început să-mi bată nebuneşte.

Ileana s-a oprit deodată, iar dacă nu m-aş fi forţat să mă uit drept înainte, am fi căzut amândouă late. M-am încruntat, observând cum fata pălea. Ileana şi-a împins bărbia înainte, căci avea mâinile ocupate cu tava goală.

— Moldoveanu!

— Ce... Unde?

— Şşş! Acolo!

Ileana a arătat spre o secţiunea a tapiseriei, unde o bucată din material fusese tăiată cu grijă. Nu aş fi observat-o niciodată dacă nu aş fi ştiut unde să mă uit. Presupuneam că servitorii foloseau gaura ca să verifice coridoarele principale înainte să le traverseze. O senzaţie rece mi s-a încolăcit pe spate. Nu-mi plăcea deloc ideea că zidurile aveau ochi.

— Prin tapiserie.

Am păşit mai aproape, cu grijă să nu mişc materialul greu ce ne făcea invizibile lui Moldoveanu. M-am rugat ca scândurile din podea să nu sune alarma şi ca directorul să nu audă bubuitul inimii mele. Moldoveanu purta o conversaţie aprinsă cu cineva, deşi se părea că el trăncănea mai mult. Bărbatul vorbea în română, mult prea iute ca să pot ţine pasul.

O oglindă ştearsă era atârnată în capătul opus al coridorului, iar în ea se vedea ceva din expresia directorului. Părul lui lung şi argintiu lucea ca lama ascuţită şi iute a unei ghilotine, în timp ce omul îşi întorcea brusc capul dintr-o parte în alta. Nu mai văzusem niciodată un om atât de grav în toate sensurile cuvântului. Ileana a început să-mi traducă în şoaptă:

— Eu am datoria mea şi tu o ai pe a ta. Nu întrece măsura!

Mi-am întins gâtul, ca să văd cine se afla în faţa lui Moldoveanu, însă directorul acoperea cealaltă persoană cu hainele lui lungi şi negre şi cu pumnii pe care şi-i ţinea pe şolduri.

— Avem motive să credem că se va întâmpla iar. Uite!

Vocea gravă, bărbătească, a celuilalt m-a luat prin surprindere. Îmi era cunoscută de undeva.

— Membrii familiei regale au primit… mesaje. Ameninţări.

— Ce fel de ameninţări?

— Desene. Moarte. *Strigoi*[26].

Moldoveanu a zis ceva, dar nici eu şi nici Ileana nu am putut auzi.

— Oamenii sunt agitaţi, a zis iar vocea aceea profundă. Au aflat că trupul lui Wilhelm nu are pic de sânge. Cred că pădurile şi castelul sunt blestemate. Cadavrul din tren cauzează şi el… alarmă.

Mi-am acoperit gura, înăbuşindu-mi surpriza ce mă luase cu asalt. Nu mai era nevoie să văd cu cine vorbea Moldoveanu; cunoşteam acea voce, deşi nu o auzisem decât o singură dată. Văzusem acei ochi pătrunzători, ce puteau tăia o persoană în două.

Dăneşti, garda regală din tren, a păşit din spatele directorului, scuturându-şi uniforma cu blazon. Privirea lui s-a oprit asupra locului în care ne ascunseserăm. Pulsul mi-a încetinit. Ileana nici nu a mai respirat până ce ochii omului nu s-au mutat spre o altă ţintă. Dăneşti era înalt şi îl domina pe bărbatul mai în vârstă cu trupul lui înclinat într-un mod ameninţător.

— Să nu ne dezamăgeşti, directore! Ne trebuie cartea. Dacă încăperile acelea nu sunt cercetate, familia regală va închide academia.

— Aşa cum am informat-o deja pe Maiestatea Sa, a mârâit Moldoveanu, cartea a fost furată. Radu nu are decât câteva pagini în colecţia lui, dar nu e suficient. Dacă vreţi să întoarceţi castelul cu susul în jos, nu aveţi decât. Îţi garantez că nu veţi găsi ceea ce nu se mai află de mult aici.

— Atunci, Dumnezeu să vă aibă studenţii în pază!

---

[26] În română, în original (n. tr.).

DOUĂZECI
O DECIZIE PROASTĂ

Coridorul servitorilor
Castelul Bran
5 decembrie 1888

Dăneşti s-a învârtit pe călcâie, iar eu am dat să păşesc înainte, însă Ileana mi-a blocat calea, în timp ce directorul a plecat grăbit pe coridor, ca o umbră ce urmărea tânăra gardă.

— Nu te mişca! a şoptit fata, ridicând o mână. Moldoveanu nu are de unde să ştie că l-am auzit.

— Cum să mă prefac? Vorbeau despre Wilhelm Aldea. Din ce alt motiv ar fi aici garda regală?

Mintea îmi vuia, asaltată de informaţiile pe care le auzisem. Dacă membrii familiei regale primiseră ameninţări, atunci aceea era explicaţia pentru teama pe care Nicolae o arătase după ce descoperisem că trupul vărului său fusese secat de sânge. Poate că şi alţi membri ai familiilor de nobili primiseră ameninţări asemănătoare. Asta mă făcea să mă întreb ce altceva mai ştia sau suspecta prinţul.

— Dacă cineva l-a ucis pe Wilhelm, atunci pesemne că urmează prinţul Nicolae.

— Nu ai de unde să ştii. Poate că vorbeau despre altcineva. Ileana şi-a ţuguiat buzele de parcă încerca să se oprească din a spune ceva greşit.

— S-ar putea ca garda să fie aici doar pentru că Moldoveanu este medicul legist al coroanei.

— Da? Cum se poate să fie şi director, şi să şi lucreze pentru familia regală?

Ileana a ridicat din umeri.

— Tot ce ştiu e că, dacă Moldoveanu descoperă că l-am spionat, o vom sfârşi tare rău. Fie amândouă, fie doar eu. Nu-mi permit să-mi pierd slujba. Am o familie de care

trebuie să mă îngrijesc. Fraţii mei au nevoie de mine.

Dacă exista cu adevărat o ameninţare la adresa academiei sau a studenţilor, directorul nu avea niciun drept să ne ascundă această informaţie. Era drept să-l confrunt. Doar că... atenţia mi s-a îndreptat spre chipul implorator al Ilenei. Îngrijorarea se întipărise pe faţa ei neclintită.

Am oftat.

— Bine! Nu voi spune nimănui ce am auzit.

Ileana mi-a strâns mâna şi am început să traversăm coridorul secret. Am aşteptat o clipă înainte de a continua.

— Asta nu înseamnă că nu voi încerca să descopăr motivul pentru care se află Dăneşti aici. Şi despre ce carte vorbea. Ai auzit ceva despre acele camere periculoase pe care le-a menţionat? Sau despre vreo cameră ce trebuie cercetată?

Fata şi-a întors brusc capul.

— Ai recunoscut garda?

— Thomas şi cu mine am avut plăcerea de a o întâlni în tren.

Am ezitat, privind prin tapiserie şi verificând coridorul, ca să mă asigur că plecaseră ambii bărbaţi.

— El a scos trupul unui bărbat ucis acolo. Ne-am oferit ajutorul, dar nu a avut chef să ne accepte serviciile. Ei bine, Thomas s-a oferit. Părea destul de nervos însă.

Ileana a rămas cu privirea pironită asupra mea un moment. Era şocată.

— E nevoie de mine la etajele inferioare. Morga principală e la acelaşi nivel.

Un fior a cutremurat trupul fetei.

— O să încerc să mă întâlnesc cu tine mâine, în salonul tău, la micul dejun.

Ileana şi-a împins bărbia spre coridorul principal. Tava îi zdrăngănea în mâini.

— Verifică să fie coridorul gol. Oh – a mai făcut fata, ezitând o clipă dacă te gândeşti să vizitezi morga la ora asta, să ştii că ar trebui să fii singură acolo. Nu merge nimeni după lăsarea întunericului. Poate că vei găsi nişte

răspunsuri.

Înainte să pot răspunde, Ileana a pornit cu paşi repezi pe coridorul secret şi s-a întors după colţ, dispărând. Mi-am frecat tâmplele. Fuseseră cele mai ciudate zile din viaţa mea. Două crime total diferite ce promiteau o urmare sângeroasă, plus toată intriga de la castel. Speram, sincer, că următoarele câteva săptămâni aveau să se desfăşoare mai calm, deşi mă îndoiam că era posibil, din moment ce un criminal pândea pe domeniile castelului.

M-am dojenit. Dăneşti nu spusese aşa ceva.

Am privit iar prin gaura din tapiserie înainte să pătrund pe coridorul principal. Mintea îmi zumzăia de informaţii şi de întrebări noi. Care era adevărata situaţie despre care discutaseră Moldoveanu şi Dăneşti? După valul iniţial de adrenalină, mi-am dat seama că doar presupusesem că bărbaţii vorbiseră despre Wilhelm. Ei nu menţionaseră însă nicio clipă numele victimei. Nu-mi puteam însă imagina ce alt cadavru fără sânge ar fi putut să-i îngrijoreze pe oameni. Apoi mai era şi crima ciudată din tren, ce semăna celei din Braşov...

M-am oprit deodată, în timp ce o idee încolţea şi prindea contur în mintea mea. Oare Dăneşti adusese aici victima din tren, pentru a fi studiată? Ar fi avut sens – unde altundeva să fi dus o gardă regală un cadavru ce trebuia investigat? Bineînţeles că cel mai potrivit loc era una dintre cele mai prestigioase academii din toată Europa, academie ce se afla la doar o jumătate de zi cu trăsura de locul crimei şi unde lucra medicul legist oficial al coroanei.

Dacă garda era implicată în această afacere, atunci exista posibilitatea ca victima din tren să fi avut o legătură cu familia regală. Poate că de aceea Dăneşti nu lăsase cadavrul la locul faptei. Nu auzisem niciun fel de zvon despre crima din tren, ceea ce mă făcea să cred că familia regală ascunsese identitatea omului de publicul larg.

Ziarele ar fi trâmbiţat informaţia cu surlele lor din cerneală. Oare asta însemna că Wilhelm şi prima victimă călătoriseră împreună? Bănuiam că, deşi metoda crimei fusese diferită, între cei doi bărbaţi exista totuşi un soi de

legătură.

Inima îmi bătea nebuneşte în cutia ei din os. Nu eram sigură cum se legau toate aceste întâmplări, dar eram convinsă că exista o punte. Cumva. Trei crime. Două metode diferite. Ori, cu timpul, metoda evoluase de la prima victimă care ajunsese în paginile ziarelor?

Unchiul meu avea un fel nefiresc de a se pune în locul criminalului, aşa că am încercat să-i imit metoda. O victimă fusese expediată ca vampir. A doua ca fiind victima unui vampir. De ce?

Dacă aş fi putut examina cadavrul din tren, poate că aş fi reuşit să aflu mai multe. Oare de aceea îmi spusese Ileana unde se afla morga? Mulţumită bârfelor, fata cunoştea secrete pe care castelul încerca să le păstreze cu sfinţenie – ca, de exemplu, cine aştepta să fie tăiat şi analizat pentru indicii.

Ileana spusese că morga avea să fie goală, însă dacă directorul sau Dăneşti dădeau peste mine, şansele să termin cursul aveau să-mi fie reduse la zero. Era mai bine să mă întorc direct în apartamentul meu şi să studiez pentru orele de a doua zi.

Indecizia se încăpăţâna să se joace cu emoţiile mele, tentându-mă şi tachinându-mă să aleg o altă cale. M-am gândit la conversaţia de mai devreme cu Ileana şi mi-am adus aminte că ziua de mâine nu prezenta nicio garanţie. Habar nu aveam cu ce alegere ne puteam înfrunta, ce ocazii aveau să ne iasă în cale. Aşa că am hotărât brusc să merg în direcţia care nu ducea spre camera mea.

Cadavrele erau ţinute în două locuri pe care le cunoşteam în castel: în morga de la etajul inferior, aşa cum spusese Ileana, şi în turn, alături de apartamentul meu. Aveam să trag repede cu ochiul în fiecare dintre sertarele mortuare şi să văd dacă avusesem dreptate cu privire la victima din tren, despre care bănuiam să se afla acolo. Apoi aveam să decid ce urma să fac.

Am păşit repede, cu bărbia ridicată, sperând să arăt ca şi cum mă aflam într-o misiune aprobată de personal. Aveam sentimentul că dacă arătam la fel de vinovată pe

cât mă simţeam, aventura mea îndrăzneaţă avea să se termine înainte de a începe.

Nu aş fi putut, ştiind tot ce ştiam, să stau cu mâinile în sân şi să fiu un participant nepăsător la ceea ce îmi oferea viaţa. Dacă vreun criminal pândea chiar în clipa aceea pe coridoarele Institutului de Medicină Legală şi Criminalistică, atunci nu aveam de gând să aştept apariţia unui alt cadavru gata să fie examinat. Dacă ucigaşul era pe urmele moştenitorilor lui Ţepeş, atunci prinţul Nicolae avea să fie următoarea victimă.

M-am oprit brusc, cu răsuflarea tăiată. Asta era. Ironia ca o persoană să vâneze sângele unui bărbat vestit pentru apetitul lui pentru sânge era pur şi simplu uimitoare. Dar avea sens. Am continuat să traversez coridorul. Mintea îmi vuia de prea multe gânduri pe care abia le mai puteam ţine în frâu. Îmi doream ca Thomas să nu ne fi complicat prietenia. Voiam să îi împărtăşesc noile mele teorii, să le discutăm.

M-am oprit iar, gândindu-mă la opţiunile mele. Poate că ar fi trebuit să vorbesc pe dată cu Thomas, să-i cer scuze pentru furia mea. Apoi ne puteam strecura împreună în morgă şi... Mi-am strâns fustele şi mi-am văzut de drum. Aveam să merg singură la morgă şi apoi să-i împărtăşesc descoperirile. Trebuia să aflu dacă rezistam să fiu singură în preajma morţilor.

O mişcare slabă mi-a atras atenţia şi m-am întors, în timp ce o explicaţie se forma deja în mintea mea. Coridorul era însă gol. Nimic nu era nelalocul lui. Am aşteptat o clipă, ţinându-mi răsuflarea, sigură că dacă cineva se ascunsese în vreo nişă, atunci cu siguranţă ar fi provocat un sunet care să mă avertizeze. Nimic.

Am inspirat adânc, apoi am expirat, dar pulsul tot nu mi-a încetinit. Vedeam iar lucruri care nu erau acolo. M-am blestemat pentru halucinaţiile trecutului; eram de-a dreptul dezamăgită că nu reuşeam să separ fantezia de realitate. Nu mă urmărea nimeni. Nu se făcea niciun experiment ştiinţific pe femei moarte. Nu mă aflam pe vreo alee murdară din Whitechapel, asurzită de muzica

discordantă ce răzbătea din cârciumile din apropiere. Nu exista nicio siluetă în mantie strecurându-se în noapte. Dacă aş fi continuat să-mi repet aceste convingeri, atunci aveam să le transform într-un fel de amintiri traumatizante. Am oftat din adâncul inimii. Nu trecuseră decât câteva săptămâni de când lumea mea fusese făcută bucăţi. Eram încă în procesul de vindecare. Aveam să depăşesc momentul. Aveam doar nevoie de timp.

M-am întors, aproape aşteptându-mă să dau nas în nas cu ceea ce crezusem că văd, însă coridorul cel alb era liniştit, cu excepţia sunetului făcut de propriii paşi ce curgeau acum mai repede pe podeaua din lemn. Am păşit cât am putut de iute, pusă pe fugă de candelabrele ce întindeau spre mine degete de lumină, ca şi cum m-ar fi acuzat de o infracţiune.

Am ajuns la capătul următorului coridor şi m-am pomenit în faţa unei uşi masive din stejar, pe care sta scris: „Morgă". Nu exista nicio ferestruică sau vreo altă metodă de a putea privi înăuntru şi de a verifica dacă în morgă se mai afla cineva. Trebuia să risc. Respiraţia mi s-a accelerat în timp ce mi-am întins degetele spre mâner, apoi mi le-am retras, ca arsă.

În imaginaţie mă tachinau şoaptele aparatelor puse în funcţiune cu aburi. Dincolo de acea uşă nu se auzea însă niciun vâjâit. Am ascultat oricum. Trebuia să mă asigur.

Liniştea era sufocantă; nu se auzea nimic. Am inspirat pe nas şi am expirat pe gură, lăsându-mi pieptul să se ridice şi să coboare într-un ritm stabil. Eram studentă aici. Sigur că aş fi fost în stare să găsesc o explicaţie bună pentru prezenţa mea acolo, dacă se întâmpla ca în morgă să dau peste cineva. Nu era ca şi cum ni s-ar fi spus să mergem acolo doar în timpul zilei, însoţiţi de un profesor.

Cu gândul ăsta în minte, mi-am îndreptat spatele. Nu mă aflam în casa tatei, unde trebuia să merg în vârful degetelor prin camere interzise. Nu era ca şi cum aveam de gând să fac o autopsie chiar atunci.

Mi-am pus mâna pe mânerul uşii, simţind înţepătura răcelii fierului prin mănuşile mele subţiri. Cu cât terminam

mai repede, cu atât aveam să vorbesc mai curând cu Thomas, mi-am amintit eu. Astfel, am răsucit mânerul şi m-am clătinat înainte pe când uşa s-a deschis brusc din partea opusă. Inima aproape că mi s-a oprit. Mi-am coborât privirea în podea, uitând să-mi ascund tresăltarea, în timp ce mă pregăteam pentru furia directorului Moldoveanu.

— Voiam doar să catalogez... am început eu.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că în faţa mea era Ileana, ce mă privea cu ochii cât cepele. Minciunea de pe limba mea s-a topit.

— Ce... Credeam că te duci la bucătărie.

— Eu... trebuie să plec. Vorbim mai târziu?

Fără să mai spună un cuvânt, fata a luat-o la fugă pe coridor, fără să se mai uite înapoi. Am rămas acolo, cu mâna la piept, încercând să-mi revin. Îl uram pe Moldoveanu pentru că o silea să aibă grijă de o încăpere plină de cadavre, când fata nu se simţea, în mod evident, confortabil să se afle în preajma lor. Ileana crescuse în oraş şi adoptase, pesemne, superstiţiile oamenilor privind morţii.

Alungându-mi mânia, am prins iar mânerul, refuzând să-i dau drumul din moment ce ajunsesem atât de departe, şi am păşit înăuntru.

Royal Free Hospital, Londra: interiorul sălii de autopsie, din aripa de anatomie patologică, 1913.

DOUĂZECI ŞI UNU
RĂNI VECHI

Morgă
Castelul Bran
5 decembrie 1888

M-am uitat în jur cu mare atenţie. M-au întâmpinat un perete cu sertare mortuare, din metal, şi trei mese lungi. Lămpile pe gaz au hâşâit uşor, nemulţumite de prezenţa mea, deşi una dintre ele nu era aprinsă. Pe o masă de autopsie se afla un trup acoperit din cap până în picioare de un giulgiu din pânză. Am ignorat fiorul ce-mi pişca spatele. Nu-mi puteam permite ca un alt atac de anxietate să-mi distrugă misiunea.

Am expirat. Aburii respiraţiei mele s-au rostogolit în aerul îngheţat. Eram uşurată că în sală nu se afla niciun om viu. M-am mişcat cât am putut de repede, împiedicată de fuste, spre cadavru. Speram că era victima din tren. Mi-ar fi fost mult mai uşor s-o găsesc aşa de iute.

Am rămas deasupra giulgiului, ezitând deodată să descopăr cine zăcea acolo. Un sentiment cunoscut de teroare îmi apăsa greu atât gândurile, cât şi braţele. Puteam jura că cearşaful se mişcase. Deşi nu fusese decât o dată, aproape imperceptibil. Chiar şi aşa... O amintire a început să mi se înfiripe prin bariera pe care o ridicasem în jurul ei, dar am îndepărtat-o. Nu aici. Nu când timpul nu era de partea mea.

Laboratorul lui Jack Spintecătorul era distrus. Cadavrele nu reînviau. Într-o zi, mintea mea blestemată avea să înţeleagă aceste lucruri simple.

Fără să mai pierd nicio clipă preţioasă cu asemenea prostii, am smuls cearşaful, iar lumea s-a despicat sub picioarele mele. Genunchii mi s-a înmuiat în timp ce priveam trăsăturile calme ale omului întins acolo. Genele lungi se întindeau spre pometi. Buzele pline zăceau uşor

desfăcute, pustiite de zâmbetul lor ştrengăresc.

Thomas stătea culcat, ca o statuie nemişcată.

— Nu e real…

Am închis ochii strâns. Nu era real. Nu eram sigură ce era; poate o iluzie creată de isteria severă, însă era imposibil ca acela din faţa mea să fi fost adevărul. Aveam să număr până la cinci, apoi cadavrul avea să dispară, înlocuit de trupul altui tânăr care-şi pierduse viaţa prea curând. Era o fantezie. Poate că eram, într-adevăr, ca unul dintre personajele blestemate ale lui Poe – înnebunită de lunile de jale şi de îngrijorare. Cadavrul acela doar arăta ca Thomas. Când deschideam ochii, aveam să văd cine era cu adevărat. Şi apoi aveam să alerg în camera lui şi să mă cert cu cel mai bun prieten al meu. Aveam să-l apuc de rever şi să-mi apăs buzele pe ale lui, fără să-mi pese că mă purtam necorespunzător. Aveam să-i spun iar şi iar cât îl adoram, chiar şi când îmi venea să-l strâng de gât.

Pe când număram în gând, alte imagini şi-au răsfirat degetele peste mintea mea. L-am văzut pe Thomas dăruindu-mi sutele lui de zâmbete diferite. Fiecare un cadou destinat doar mie. Am revăzut toate certurile noastre mărunte. Toate momentele noastre de flirt ce mascau sentimente pe care niciunul dintre noi nu era pregătit să le înfrunte. O lacrimă mi-a lunecat pe obraz, dar am lăsat-o să curgă. În piept aveam un gol ce se căsca din ce în ce mai flămând cu fiecare respiraţie prinsă în abisul lui.

— Te rog!

Am căzut la pieptul lui, ca şi cum lacrimile mele ar fi putut insufla iar viaţă în trupul mort.

— Te rog, nu mi-l lua şi pe el! Adu-l înapoi! Aş face orice…

Orice, etic sau nu, doar ca să mă cert iar cu el.

— Orice?

Inima mi s-a oprit în loc. M-am tras de lângă trup, gata să atac intrusul, când nişte braţe s-au prins în jurul meu, ca nişte aripi mari. Am rămas fără respiraţie, sărind înapoi în timp ce fierea îmi ardea gâtul. Nu se putea să fie

adevărat. Morţii nu revin la viaţă...

Thomas şi-a răsucit gura într-unul dintre rânjetele lui blestemate şi fiecare părticică din trupul meu a înlemnit. Temperatura părea să fi scăzut cu câteva grade. Am închis gura ca să nu-mi aud dinţii clănţănind, deşi corpul îmi tremura violent.

— Dacă aş fi ştiut că drumul spre inima ta trece prin moarte, aş fi făcut asta acum o grămadă de timp, Wadsworth!

Mi-am strâns gulerul între degete, împleticindu-mi degetele peste material, căutând să mi-l smulg de la gât. Dacă aş fi putut inspira mai adânc...

— Tu nu... Tu nu eşti...

M-am clătinat într-o parte, ţinându-mă cu mâinile de abdomen. Camera se învârtea ca un carusel afurisit. Am închis o clipă ochii, dar m-am simţit chiar mai rău; tot vedeam imagini de care nu puteam scăpa. Thomas a sărit în capul oaselor, dând la o parte giulgiul de pe trupul lui teafăr. Fruntea îi era umbrită de îngrijorare. L-am privit trecându-şi picioarele peste masa de autopsie şi ridicându-se.

Era viu. Nu mort. Nu fusese nicicând mort. Deodată, camera nu mai era rece, ci fierbinte ca o saună. Puteam să jur că tavanul cobora, că zidurile mă împingeau într-un colţ unde aveam cu siguranţă să mă sufoc, îngropată în mormântul ăsta nenorocit. Am inspirat aerul cu nesaţ, dar nu a fost suficient. M-am gândit la toate cadavrele care se aflau deja în sertarele acelea. Toate mă aşteptau să mă alătur lor.

Pieptul mi s-a opintit. Thomas nu era mort. Nu aşa cum erau mama sau fratele meu. El nu se întorsese din morţi ca un monstru. El nu era *strigoi.* M-am chircit, aşezându-mi capul între genunchi, blestemând aerul pentru că era prea dens ca să-l pot respira. Sângele îmi vuia în urechi. Mi-am ţinut ochii închişi, iar imaginile au continuat să mă bântuie în ciuda voinţei mele. Mintea mea încerca să mă ucidă. Vampirii şi fiinţele nemuritoare erau doar mituri, nu realitate.

Nimeni nu putea traversa bariera morţii şi să se întoarcă. Nici măcar domnul Thomas Cresswell.

— Audrey Rose, îmi pare rău!

Thomas şi-a întins mâinile spre mine, cerând, blând, împăcare.

— A fost o glumă oribilă, menită să te facă să-mi vorbeşti. Nimic mai mult. Sunt... sunt un prieten îngrozitor. Nu am vrut să... Ai nevoie de aer. Hai să mergem afară, te rog! Este... Am implorat-o pe Ileana să te aducă cumva aici, ca să putem vorbi. Singuri. Apoi am văzut masa şi m-am gândit... Te rog, lasă-mă să te ajut să respiri. Îţi cer iertare. Nu m-am gândit...

— Eşti... eşti un diavol!

M-am ascuns, împleticindu-mă, în colţ. Faţa îmi ardea, iar lacrimile îmi curgeau din ochii închişi. Vidul acela dinăuntrul meu începea să se umple cu emoţii prea aprige şi prea aprinse ca să fie înăbuşite. Thomas fusese acolo în acea noapte, martor la toată întâmplarea. Ce prostie să zacă acolo, prefăcându-se mort, când simplul gând că l-aş fi putut pierde mi-ar fi frânt viaţa! Am strâns pumnii. Mi-am dat seama că existau probabil sute de mii de lucruri pe care le-aş fi putut striga. Doar la unul aveam însă nevoie de un răspuns.

— Cum ai putut să te culci pe masa aia şi să te prefaci mort? am întrebat poruncitor. Tu ştii... ştii ce s-a întâmplat în laboratorul ăla. Nu pot...

M-am ridicat. Mâinile îmi tremurau şi respiram suficient de tare cât să fiu auzită.

Thomas şi-a ascuns capul în palme şi nu a mai spus niciun cuvânt. Abia dacă se mai mişca. Astfel au trecut suficiente clipe pentru ca furia mea să înceapă iar să se zvârcolească în mine, căutând o victimă.

— Vorbeşte acum sau să nu mă mai cauţi niciodată, Cresswell! Cum ai putut face una ca asta? Ştiind ce coşmaruri mă bântuie zi şi noapte. Mama zăcând pe masa aia. Electricitatea.

Am început să plâng în hohote. Lacrimile îmi curgeau pârâu pe obraji, în timp ce retrăiam oroarea acelei nopţi.

Aceasta era amintirea peste care nu puteam trece, pe care nu o puteam bloca de fiecare dată când stăteam asupra unui alt cadavru. Mama mea, odată frumoasă şi complet distrusă. Mutilată de moarte. Tuburile ce intrau în trupul ei pe jumătate descompus. Degetele ce îi tresăltau; aceleaşi mâini care mă ţinuseră odată în braţe, acum putrede şi descărnate. Şuviţe din părul ei lung şi negru împrăştiate pe podea.

Un nou val de greaţă mi-a cuprins corpul. Era o amintire pe care nu aveam şi *nu puteam* să o uit vreodată. Şi să adaug acelui moment imaginea lui Thomas, zăcând pe o masă de autopsie? Am inspirat suspinând. În cele din urmă mi-am forţat privirea să se ridice şi m-am uitat la tânărul care putea deduce cu uşurinţă imposibilul şi căruia îi scăpase totuşi un lucru atât de simplu şi de evident.

— Mai am puţin şi cedez, Thomas, am zis, tremurând din toate încheieturile. Sunt aşa de aproape să-mi pierd minţile! Nici nu ştiu dacă voi mai putea studia medicina legală.

Thomas a clipit ca şi cum vorbisem atât de repede şi de obscen, că mintea lui nu reuşise să înţeleagă cuvintele. A deschis gura, apoi a închis-o, clătinând din cap. Privirea îi era la fel de blândă ca şi glasul lui, când a reuşit în final să-şi găsească vorbele.

— Tu jeleşti, Audrey Rose! Durerea nu înseamnă că cedezi. Tu te refaci după ceva... distrugător. Devii mai puternică.

Thomas şi-a înghiţit nodul din gât.

— Tu asta crezi? Că nu e niciun leac pentru tine?

Mi-am şters faţa cu manşeta rochiei.

— De ce te-ai întins pe masa aia? Vreau să ştiu adevărul de data asta.

— Am... am crezut...

Thomas şi-a muşcat buza.

— Am crezut că dacă-ţi înfrunţi teama, o vei depăşi. Că te-aş putea ajuta să... lucrezi la capacitatea ta maximă. Nu mai avem decât câteva săptămâni. Competiţia va deveni aprigă. Am crezut că-mi vei aprecia efortul.

— Ăsta e cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit ieşind din gura ta. Nu te-ai gândit la răul pe care mi l-ai putea face?

— Am crezut că vei fi puţin… iritată, dar mai mult plăcut surprinsă. Mi-am imaginat că vei râde, de fapt, a zis el. Deşi, nu am stat foarte bine să mă gândesc. Înţeleg acum că mi-aş fi putut oferi ajutorul într-un fel mai… productiv. Poate că era momentul să-ţi ofer sprijinul meu emoţional.

— Oh? Abia acum deduci că era momentul pentru sprijin emoţional? Cum ai crezut că aş putea râde de aşa ceva? Gândul că te-am pierdut… nici nu-mi pot imagina ceva mai puţin amuzant.

Privirea lui Thomas a lucit de un alt gând ştrengăresc şi inoportun.

— Atunci, recunoşti, în sfârşit, că sunt de neînlocuit în inima ta? Ţi-a luat cam mult, dacă mă întrebi pe mine.

— Pardon?

Am rămas acolo, cu gura aproape căscată, clipind. Thomas nu lua întâmplarea în serios. Aveam să-l ucid. Să-l sfârtec în mii de bucăţi şi să-l dau lupilor uriaşi ce dădeau târcoale prin pădure. Am ridicat faţa şi aş putea jura că un mârâit mi s-a smuls din gâtlej. Deşi nu am scos niciun sunet, expresia chipului meu trebuie să-mi fi trădat intenţiile sângeroase.

— A fost o glumă! Înţeleg, nu e momentul pentru frivolităţi.

Thomas a păşit, clătinându-se, înapoi, şi a dat din cap.

— Ai suferit un şoc. E vina mea… Normal. Dar…

M-am năpustit asupra lui, cu ochii pe jumătate închişi în timp ce mi-am apropiat gura de a lui. La naiba cu eticheta şi cu decenţa şi toată acea societate ce funcţiona după principiile prosteşti ale politeţii, după care ar fi trebuit să mă ghidez şi eu! Mi-am pus mâinile pe pieptul lui şi l-am împins spre un zid, ţinându-l acolo, deşi abia dacă era nevoie să-l ating, ca să-l ţin locului – Thomas părea mulţumit cu poziţia noastră.

— Te rog, Audrey Rose! Sunt pierdut şi nu-ţi pot cere iertare de suficiente ori.

Thomas a dat să mă atingă, întinzându-şi mâinile până ce aproape că mi-au atins chipul. Tânărul s-a oprit când a văzut privirea ucigătoare cu care-l ţintuiam.

— Nu mă trata ca şi cum *ai şti* ce e mai bine pentru mine.

M-am oprit, încercând să-mi desluşesc propriile sentimente şi să hotărăsc de ce reacţionasem aşa.

— Tata a încercat să mă închidă într-o colivie, să mă protejeze de lumea de afară, iar asta e prima mea ocazie de a fi cu adevărat liberă, Thomas. Iau, în sfârşit, propriile decizii, ceea ce e deopotrivă înfricoşător şi palpitant, dar am nevoie să ştiu că sunt capabilă să duc singură anumite bătălii. Dacă vrei cu adevărat să mă ajuţi, atunci fii, pur şi simplu, alături de mine. Asta e tot ce îţi cer. Nu mai face experimente care să mă ajute să trec peste traumă! Şi nici nu mai vorbi cu profesorii noştri despre starea mea emoţională sau despre firea mea! Îmi subminezi autoritatea când faci asta. Nu voi mai tolera asemenea fapte.

— Îmi pare rău şi pentru asta, Wadsworth!

Regretul profund din privirea lui îmi şoptea că Thomas se căia sincer.

— Tu eşti şi ai fost mereu egala mea. Îmi e aşa de ruşine că am acţionat într-un fel care te-a făcut să te simţi jignită!

Thomas a inspirat adânc.

— Vrei să... Pot să-ţi explic?

— Există un substrat mai adânc al prostiei ăsteia?

Mi-am aţintit privirea, fără să clipesc. Thomas făcuse o grămadă de lucruri ridicole şi altădată, dar acela era de departe cel mai prostesc. Trebuia să fi ştiut că redeschidea nişte răni vechi şi ne şi smulgea sufletele unul din îmbrăţişarea celuilalt. Am lăsat gheaţa să-mi acopere toată fiinţa. Thomas a expirat, tremurând, ca şi cum ar fi simţit răceala ce emana din mine.

— În mintea mea, când m-am gândit la cum aveai să te simţi să mă găseşti aici, am crezut că vei... râde. Că vei fi uşurată să-ţi dai seama că temerea ta cea mai mare se dovedise a fi falsă şi că singurul lucru de care trebuia să te

temi erau încercările mele oribile de a te ajuta.

Thomas şi-a dus mâna la frunte.

— Încep să nu mai ştiu să deduc ceea ce este evident. Iar ideea mea îmi pare acum a fi exact ceea ce este: cea mai proastă idee din lume. Ţi-am spus că nu am găsit nicio formulă matematică pentru tine. De asemenea, din câte se pare, nu reuşesc să înţeleg femeile. Sau poate că nu înţeleg oamenii în general. Pricep că umorul meu s-ar putea să nu reflecte preferinţele publicului larg.

Muşchii de pe chipul meu tresăltau, voind să-şi exprime dezaprobarea în faţa evidenţei, dar nu mai aveam suficientă energie ca să zâmbesc.

— Doar că... uneori, când mi-e frică sau mă simt pierdut, încerc să găsesc partea amuzantă a lucrurilor. Să rup tensiunea. Mă ajută întotdeauna să râd şi speram să te ajute şi pe tine. Îmi pare cu adevărat rău, Audrey Rose! Am greşit cumplit când am vorbit despre starea ta emoţională cu Radu.

— Într-adevăr.

Thomas a dat din cap. Pentru un moment, mi s-a părut că prietenul meu avea să cedeze şi să cadă în genunchi, însă a continuat, curajos.

— Greşeala mea nu a avut nicio legătură cu lipsa mea de încredere în tine. Însă eram convins că *Radu* va continua să întrebe neîncetat despre Jack Spintecătorul. Mi-l tot imaginam rănindu-te fără să vrea şi am ştiut că aş fi vrut să-l ucid. Ştiu că nu ai nevoie să fii protejată, şi totuşi mă lupt cu dorinţa de a te face fericită.

Thomas a inspirat adânc; din câte se părea, mai avea lucruri de spus.

— La cursul lui Radu... după întâmplare, îţi tot vedeam chipul în minte. Cum îţi pierise lumina din ochi şi cum se întorsese golul acela dezolant. M-am simţit ca şi cum ne aflam iar în laborator, în noaptea în care a murit. Şi ştii care e cea mai rea parte? Am ştiut că era un lucru pe care l-aş fi putut opri. Dacă aş fi încercat mai mult. Dacă nu mi-ar fi fost atât de teamă să nu te pierd.

Thomas şi-a acoperit faţa, respirând greu. De data asta,

peste bărbie i s-au scurs lacrimi.

— Nu ştiu cum să repar ce am stricat. Dar îţi promit că mă voi descurca mai bine. Eu...

— N-ai fi putut face nimic în noaptea aceea, am zis eu blând.

Acesta era un adevăr pe care-l aflasem singură de ceva vreme, dar care nu-mi împiedica mintea să retrăiască scena iar şi iar, căutând un alt final al poveştii.

M-am întins şi am cuprins uşurel mâna lui Thomas. Eram încă supărată pe el, dar furia mea era acum temperată de schimbarea de perspectivă. Thomas era în viaţă. Puteam lăsa neînţelegerile în urmă şi să ne trăim viaţa. Nici timpul, nici moartea nu ne opriseră încă.

Thomas şi-a înghiţit nodul din gât, uitându-se la mâinile noastre.

— Te rog să mă ierţi!

— Eu...

O scândură a scârţâit sub noi. M-a îndepărtat de el, testând locul cu greutatea trupului meu. Părea că scândura avea balamale ce nu mai fuseseră unse de mult. Eram destul de sigură că zăream conturul unei uşi. M-am rugat să nu fie vorba de o altă iluzie. Thomas nu părea să o fi observat, căci atenţia lui era îndreptată asupra mea, privindu-mă prudent, dar cu speranţă. Mi-am dat seama că Thomas aştepta să-i răspund la scuză.

— Dacă-mi juri să nu mai vorbeşti niciodată în numele meu, fără să-ţi dau voie, atunci te iert, am zis, ştiind că l-aş fi iertat oricum.

Thomas s-a luminat la faţă şi m-am abţinut cât am putut de mult să nu-mi încolăcesc braţele în jurul lui. Mi-am dres glasul şi i-am arătat podeaua.

— Am o teorie pe care vreau să o demonstrez. Şi cred că trapa pe care ne aflăm s-ar putea să fie primul indiciu.

Thomas s-a mai uitat o clipă la mine, apoi şi-a mutat privirea la podea. Deşi era mai uşor să o zăreşti dacă te îndepărtai câţiva metri, în morgă se afla, cu siguranţă, o uşă secretă.

— I-am auzit pe Moldoveanu şi pe Dăneşti vorbind

despre nişte încăperi ce trebuie cercetate, deşi nu sunt sigură ce au vrut să spună cu asta. Ziceau că trebuie să găsească o carte ca să le localizeze, am zis.

În timp ce mă uitam la trapă, entuziasmul înlocuia emoţiile macabre simţite mai devreme.

— Cred că le-am luat-o înainte.

— Este foarte posibil.

Thomas şi-a îndreptat umerii.

— S-ar putea să fie un tunel vechi, prin pădure. Vlad a folosit acest castel pe post de fortăreaţă. Sunt sigur că există o mulţime de căi strategice prin care ar fi putut fugi dacă era nevoie. Probabil că acum e împărăţia păianjenilor. Aş prefera să nu-mi stric costumul ăsta...

Mi-am tras nasul dramatic.

— Îmi miroase a scuze ieftine, Cresswell! Doar nu ţi-e frică de păianjeni!

Thomas a bătut darabana cu degetele, pe braţe, meditând.

— Nu simt că mi-aş ştirbi cu ceva demnitatea dacă aş recunoaşte că-i urăsc.

Am zâmbit. Atunci, aveam să intrăm amândoi în bucluc. Speram să nu întâlnim nicio creatură cu opt picioare. Forţa magnetică a curiozităţii era prea puternică pentru a-i putea rezista. Am pipăit în jurul scândurilor, căutând mecanismul care deschidea trapa. Spaţiul de sub noi era fie vechi şi plin de pânze de păianjen, fie era îngrijit regulat, ceea ce ar fi însemnat că cineva avea habar de el. Iar dacă cineva cunoştea acel spaţiu secret, atunci poate că era plin de indicii. Voiam să ştiu de ce căuta Dăneşti nişte camere secrete. Mi-am ridicat privirea la Thomas.

— Nu mă ajuţi?

Thomas şi-a muşcat buza şi aproape că am văzut iar sânge în faţa ochilor.

— Serios? Chiar crezi că asta e o idee mai proastă decât aceea de a te preface mort şi a mă speria îngrozitor?

— Am înţeles.

Tânărul şi-a dus degetele la buze, meditând.

— Dacă ajung să fiu mâncat de păianjeni flămânzi,

măcar lumea îşi va aminti de mine şi pentru altceva decât doar pentru înfăţişarea mea uluitoare.

Thomas a zâmbit larg, apoi a păşit spre lampa neaprinsă. Mi-am dat ochii peste cap, apoi l-am observat în timp ce a studiat rapid lampa şi a rotit-o într-o parte. În mod uimitor, trapa s-a legănat înăuntru, lăsând să se vadă dedesubt nişte trepte umede şi mucegăite. Mi-am ridicat ochii, nevenindu-mi a crede; Thomas radia de mândrie.

Bineînţeles. Lampa stinsă era un indiciu limpede ca lumina zilei acum.

— Pot să te impresionez cu puterile mele de deducţie? Era singura lampă neaprinsă din cameră, ceea ce m-a făcut să cred că dacă exista cu adevărat o uşă secretă...

— Nu acum, Cresswell! Ajută-mă! Vreau să văd ce ascundea acolo Vlad Dracula. Şi ce caută Dăneşti.

DOUĂZECI ŞI DOI
ACELE ARIPI FĂRĂ PENE

Pasajul secret
Castelul Bran
5 decembrie 1888

Dacă bezna completă nu reprezenta un semnal că ar fi trebuit să ne întoarcem chiar atunci, atunci poate că mirosul greţos şi dulceag de putreziciune ce ne-a asaltat nasurile ar fi trebuit să ne pună pe fugă.

— Minunat!

Thomas a strâmbat din nas.

— Nu-i nimic mai frumos decât mirosul unui cadavru umflat ca să-ţi facă poftă de aventuri.

Am rămas în pragul trapei, uitându-ne la ceea ce avea să fie cu siguranţă un spaţiu macabru. În faţa noastră se căscau ziduri din piatră cenuşie, mărginite cu pânze de păianjeni ce-şi deschideau dinţii ciobiţi pentru a ne primi în pântecele castelului. Am încercat cât am putut mai bine să respir doar pe gură.

— Gândeşte-te că e doar un fruct copt, gata să plesnească. Thomas şi-a plimbat privirea asupra mea, ridicându-şi sprâncenele apreciativ.

— Eşti morbid de fermecătoare.

— Trebuie să ne grăbim! Nu vreau să întârziem prea mult!

Am făcut un semn din cap spre trapă.

— Să o închidem?

Thomas a coborât privirea spre pasajul secret şi apoi s-a uitat la uşa principală, resemnat. A oftat.

— Am sentimentul că vom regreta, dar da. Coboară câteva trepte şi o să ne închid aici cu cadavrul şi cu păianjenii! În beznă!

Mi-am adunat fustele, recunoscătoare că nu erau aşa de umflate pe cât le purtam de obicei, şi am coborât câte o

treaptă, tresărind la gândul scârboşeniilor ce mi se prindeau probabil de tiv. Eram îngrozită de ceea ce putea cauza duhoarea şi speram să fie doar cadavrul vreunui animal care-şi croise cale până în castel. Nu aveam chef să descopăr rămăşiţe umane.

Thomas a pufnit în spatele meu, în timp ce pantofii lui găseau orice cale imaginabilă de a zgâria piatra pe când aşeza la loc trapa.

Din experienţele anterioare, ştiam că Thomas era capabil să se mişte prin întuneric cu o dibăcie inumană. Mi-am scrâşnit dinţii, ignorând bocănitul pantofilor lui, în timp ce tropăia pe scară, în urma mea. Poate că Thomas era încă afectat de gluma prostească de mai înainte.

O pietricică a săltat pe trepte, anunţându-ne sosirea. M-am oprit. Pulsul îmi vuia în vene. Nu aveam de unde să ştim cu siguranţă că eram singuri acolo jos şi nu voiam să fiu exmatriculată aşa de repede. Mai ales când existau atâtea întrebări fără răspuns despre ce se întâmpla la academie.

Thomas a mormăit ceva, mult prea încet ca să-l înţeleg.

— Mai taci!

I-am aruncat o privire peste umăr, deşi era prea întuneric ca să-l văd limpede. Silueta lui era poleită de lumina lămpilor pe gaz ce se infiltra printr-o crăpătură din trapă. Mi-am oprit fiorii din a-mi cutremura trupul. Thomas avea permanent ceva tulburător, într-un fel ce mă intriga. Mai ales când eram ascunşi de întuneric.

— Abia aştept să văd dacă priveliştea e la fel de frumoasă ca mirosul!

— Serios? Oare e posibil să te fac să taci?

Trosnetul unui chibrit, urmat de un hâşâit, a fost unicul lui răspuns.

Thomas a zâmbit strâmb la lumânarea pe care o aprinsese. Lumina ei abia dacă pâlpâia în bezna apăsătoare. Nu m-am mai obosit să întreb unde găsise boţul de ceară. Poate că-l purtase în haina lui de dimineaţă.

Thomas s-a aplecat, vorbind atât de încet, că aproape

nici nu l-am înţeles. În orice caz, el nu a ratat ezitarea din respiraţia mea când buzele lui mi-au atins gâtul, făcându-mi pielea să se înfioare. L-am simţit zâmbindu-mi, cu faţa ascunsă în păr.

— Eşti cel mai chipeş bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, a zis.

Am mijit ochii, încercând să identific vreo rană sau urmă pe faţa lui. Nu vedeam nimic ieşit din comun, doar doi ochi de un căprui auriu ce mă priveau amuzaţi.

— Te-ai lovit la cap, aşa-i? Sau ţi-a pus cineva ceva în băutură?

— Vrei să tac...

Thomas a rânjit, apoi a trecut pe lângă mine, după ce a coborât dintr-un salt scările prea mici pentru pasul lui mare.

— Propoziţia pe care am zis-o adineaori e codul pe care-l vei folosi dacă vrei să vorbesc. Îţi promit că nu mai scot un cuvânt până ce nu-mi vei dezlega limba cu aceste cuvinte.

— Măcar dacă aş fi aşa de norocoasă!

Ţinându-se de promisiune, Thomas s-a strecurat de-a lungul treptelor ce mai rămăseseră doar respirând un pic mai greu. Dacă nu aş fi ştiut că Thomas era acolo cu mine şi dacă nu aş fi putut să văd licărul slab al lumânării pe care o ţinea, n-aş fi ghicit niciodată că se afla la doar câţiva paşi înaintea mea. Ştia să se mişte ca o nălucă atunci când voia.

Silueta i-a dispărut în umbrele din jurul nostru. Cu grijă să mă mişc la fel de încet, am coborât concentrată, căci ultimul lucru de care aveam nevoie era să-mi rup vreun membru acolo jos.

În depărtare am auzit fâlfâit de aripi, ca şi cum pielea lovea pielea într-o succesiune frenetică. Am ignorat dorinţa inimii de a o rupe la fugă înapoi pe trepte. Mi-am imaginat că ce auzisem erau liliecii pe care-i menţionase directorul în noaptea în care sosiserăm.

Cadavrele urât mirositoare erau una, dar liliecii... Un fior mi-a cutremurat fiecare oscior. Liliecii aveau feţe de rozătoare şi aripi membranoase care-mi făceau nervii să

sară din ţâţâni. Era o teamă iraţională. Toleram şobolanii destul de bine. Şi cu păsările mă împăcam. Dar aripile acelea fără pene... şi venele ce se răsfirau de-a lungul lor ca nişte ramuri pe copacul vieţii... mă puteam lipsi de ele.

Pe când ajungeam la capătul scărilor şi ne pregăteam să intrăm pe un coridor ce părea să fi fost săpat în stânca aspră a muntelui, am pus la îndoială nevoia de a afla secretele ce se ascundeau sub morga unui castel cu o istorie atât de lugubră.

De pe stâncă se prelingea condensul, deşi acolo nu se afla nimeni să şteargă tristeţea acelui tunel nefericit. Sau cel puţin nu era nicio fiinţă pe care am fi vrut să o întâlnim, fără să avem asupra noastră o armă. Vântul urla prin pasaj. Pe braţe, pielea mi se făcuse de găină.

Am înjurat, uitând că trebuia să tac. Thomas s-a întors, uimit, dar i-am făcut semn să meargă mai departe. Trebuia să pun să mi se facă un fel de teacă pentru bisturiu. Astfel mi l-aş fi putut prinde de trup şi să-l folosesc ca armă oricând aveam nevoie. Mă întrebam dacă croitoreasa din oraş era capabilă să facă un astfel de accesoriu.

Dacă putea face o curea, cu siguranţă ar fi ştiut să croiască şi teaca. Trăgeam iar de timp şi ştiam prea bine asta. Speram, sincer, să nu fim atacaţi de lilieci. Erau multe lucruri pe care le puteam suporta, dar să mi-i imaginez înfigându-şi ghearele în buclele mele, în timp ce ţipau şi-mi smulgeau părul...

Mi-am şters mâinile pe fuste. Îmi doream să-mi fi luat o pelerină, deşi nu plănuisem să merg mai departe de coridoarele servitorilor. În pântecele castelului era mult mai frig decât în faţa şemineurilor de deasupra. Ca şi cum ar fi fost capabil să-mi deducă starea prin întuneric, Thomas s-a întors brusc spre mine, întinzându-mi haina lui.

— Mulţumesc, dar păstreaz-o momentan!

Haina era aşa de lungă, că sigur m-aş fi împiedicat în ea.

Thomas a dat din cap şi a continuat să meargă. Am păşit iute după el, reuşind să ignor fâlfâitul ce răsuna cu ecou în pasajul umed din faţa noastră.

L-am oprit pe Thomas. La capătul opus al tunelului

foarte lung în care ne aflam se vedea licărind o torţă stingheră. Deşi lumina ei semăna cu soarele ce scăpăta la orizont, în razele ei slabe nu se găsea pic de căldură. Dacă o torţă era aprinsă, asta însemna că cineva se afla acum acolo jos sau că trecuse pe acolo de curând.

Respiraţia mi s-a aburit în faţa ochilor, prevenitoare. Thomas mi-a făcut semn să păşesc înaintea lui. Zidurile păreau să se îngusteze, iar muntele ne apăsa din ambele părţi. Am trecut pe lângă câteva uşi. Unele dintre ele erau pătate cu ceva întunecat la culoare, în timp ce altele erau din stejar negru, aproape nevăzute în pereţii stâncii, până ce nu treceam aproape de ele.

Am încercat să deschid o uşă, dar aceasta a refuzat să se clintească. Am continuat să merg, atentă la orice mişcare cât de uşoară. Nu eram sigură ce aveam să facem dacă ne întâlneam cu vreun personaj sinistru acolo jos. Speram ca Thomas să fi ascuns o armă în acelaşi loc din care scosese la iveală lumânarea.

O suflare uşoară de vânt a traversat tunelul şi, astfel, lumânarea noastră s-a stins. Voiam să-mi desfac părul şi să-mi acopăr ceafa cu el. Aerul de la capătul acela al tunelului era mai rece decât pe scări. Apa nu mai picura, ci îngheţase într-un strat lucios acolo unde săruta faţa stâncii.

Thomas a ajuns acolo unde mă oprisem şi a arătat în direcţia din care veniserăm. Uitându-mă în urmă, vedeam că parcurseserăm un drum descendent, deşi nu păruse să fie altfel. De asemenea, ne aflam mult mai departe de intrare decât crezusem.

Bezna se juca nemilos cu simţurile mele. Aş fi putut jura că întunericul ne pipăia, ne urmărea fiecare pas împleticit şi că se bucura de frica noastră. Thomas a dat din cale o pânză de păianjen înainte să păşesc direct prin ea. Se purta cavalereşte, având în vedere fobia lui. I-am mulţumit şi am continuat să traversăm încet tunelul.

— Parcă suntem la un carnaval, într-o sală cu mult prea multe oglinzi, nu-i aşa? am întrebat.

Au trecut câteva clipe. M-am întors, aşteptând un

răspuns obraznic, dar Thomas a dat doar din cap, rânjind viclean. Atunci mi-am amintit că jurase să nu mai scoată o vorbă.

— Ştii ce? am zis.

Thomas a ridicat sprâncenele.

— Îmi place mai mult să mă uit la tine decât să te aud bolborosind tot felul de prostii. Ar trebui să taci mai des.

Mi-am plimbat privirea peste trăsăturile lui sculptate, mulţumită de dorinţa ce i s-a aprins în ochi când m-am oprit asupra gurii lui.

— De fapt, nu cred că am vrut niciodată să te sărut mai mult ca acum.

Am pornit din nou de-a lungul pasajului, zâmbind, în timp ce gura lui Thomas s-a căscat de uimire. Un pic de frivolitate era tocmai ce aveam nevoie ca să-mi potolesc temerile. Nu voiam să mă gândesc la ce aveam să vedem. Moartea nu mirosea niciodată plăcut, iar izul dezagreabil îmi făcea acum ochii să lăcrimeze. Speram să găsim un animal mort şi putrezit. Dacă nu cumva era un animal mai mare, de mărimea unui om.

Mi-am şters lacrimile de pe pleoape. Aşa miroseau trupurile ce nu fuseseră îngropate suficient de adânc. Nu întâlnisem prea des cadavre în stadii avansate de putrefacţie în laboratorul unchiului, dar cele câteva dăţi îmi rămăseseră întipărite în minte pe vecie.

Apropiindu-mă de torţa singuratică, am zărit alte două tuneluri ce se bifurcau în direcţii opuse. Înainte ca ele să se despartă însă, în zid se afla o uşă masivă din stejar. Din lemnul poros păreau să se scurgă picături de apă. Ce ciudat!

Am inspirat adânc de câteva ori, bucurându-mă că frigul mă făcea acum mai atentă. Aici, pasajul era suficient de larg ca să permită trecerea câte unui trup. Umerii mei înguşti aproape că zgâriau pereţii printre care ne croiam cale spre mirosul prevestitor de rele şi spre grozăvia ce se ascundea în spatele lui. Thomas se întorsese într-o parte, ca să încapă.

Aruncându-mi privirea în jos, am rămas surprinsă să văd

că cineva făcuse mizerie. Mirosul morţii acoperea orice altceva, dar şerveţelul uleios de la picioarele mele părea să fi fost lăsat acolo de curând. Am înghiţit, sperând că persoana care lăsase mizeria plecase de mult. Ar fi fost destul de dificil să o luăm la goană prin pasaj, fără a fi prinşi.

Am închis ochii. Ştiam că eram suficient de puternică să rezist în faţa descoperirii noastre. Dar partea creierului meu încă afectată de crimele Spintecătorului îmi umplea iar gândurile de fantasme. Nu aveam nevoie decât de o clipă, apoi puteam să pornesc mai departe.

Thomas m-a bătut pe umăr, arătându-mi că voia să treacă. Am clătinat din cap. Ca să reuşească, ar fi trebuit să se strecoare pe lângă mine. Înainte să pot protesta, Thomas m-a lipit uşor de zid şi a lunecat pe lângă mine, cu grijă să nu întârzie prea mult.

M-am dezlipit reticentă de perete, privindu-l cum inspecta cele două tuneluri. În timp ce el era ocupat să calculeze Dumnezeu ştie ce, mi-am îndreptat atenţia spre uşă. Thomas îmi distrăsese suficient atenţia de la teama mea crescândă şi ştia asta prea bine. Dacă nu aş fi fost recunoscătoare pentru rezultat, aş fi putut să-l plesnesc cu mănuşa pentru libertăţile pe care şi le luase, aşa neînsoţiţi cum eram.

M-am întors iar spre uşă. În lemn fusese arsă o cruce cu flăcări la fiecare capăt. Din câte se părea, operaţiunea fusese făcută cu mult timp în urmă, după conturul şters.

Numărul şapte era scris cu cifre romane sub cruce. Mi-am trecut degetele peste simbol, apoi mi-am retras iute mâinile, simţind, surprinzător, căldură.

Poate că fantasmele nu mă părăsiseră complet, aşa cum credeam. Era mai bine să deschid uşa rapid, dacă se clintea vreun pic. Suspansul nu avea decât să crească cu cât amânam mai mult descoperirea persoanei sau a lucrului ce zăcea acolo.

Trăgând iar aer în piept, am împins cu toată forţa. Lemnul părea fierbinte, având în vederea că ne aflam într-un tunel aşa de rece. Nu era un lucru posibil din punct de

vedere ştiinţific, aşa că am ignorat tremurul prevenitor al oaselor mele. Spre uimirea mea, uşa s-a deschis. Scârţâitul pe care-l anticipasem nu s-a auzit. Cineva avusese grijă să ungă balamalele din metal.

Mi-am vârât capul înăuntru doar câţiva centimetri, derutată de căldura tropicală ce se răspândea din spaţiul întunecat. Am mijit ochii.

Camera părea să nu fie mai mare decât o baie de dimensiuni reduse, dar în centrul ei se afla o movilă neagră. Alte ridicături mai mici se vedeau de-a lungul zidurilor înalte.

Nu avea niciun sens – ce ar fi putut acoperi astfel zidurile? Şi de ce era atât de îngrozitor de cald acolo, în lipsa focului? Ca şi cum cineva ar fi dorit să-mi răspundă la întrebări, dintr-o fisură s-a ridicat o coloană de abur. Pesemne că în apropiere se afla o sursă de căldură, poate un izvor cald din munţi sau vreun mecanism de încălzire, ascuns în castel.

— Cresswell, dă-mi, te rog, torţa aia! Cred că...

Ceva cald şi acoperit de blană mi s-a lovit atunci de cap. Am întins mâinile, dar fiinţa dispăruse. În urechi a început să-mi vuiască sângele şi stropul de raţiune pe care-l mai aveam mi-a părăsit mintea în timp ce masa neagră de pe ziduri s-a ridicat la unison.

— Ce mama mă-sii...

Am sărit înapoi, dând din mâini, pe când sute de lilieci asurzitori se învârteau şi coborau spre podea. Dinţii lor zgâriau gulerul rochiei, apoi lunecau pe pielea gâtului. Am avut nevoie de fiecare gând raţional pe care-l mai puteam avea ca să nu încep să ţip. Dacă cedam, aveam să fim descoperiţi. Trebuia să fiu puternică. Nu trebuia să-mi pierd concentrarea. Trebuia să... lupt.

Mâinile mele atingeau aripile cărnoase. Am lovit trupuşoarele ce zburau prin aer şi am ignorat spaima ce mă cuprindea în timp sângele începuse să picure peste degetele mele acoperite, stropind podeaua.

Eram atacaţi.

DOUĂZECI ŞI TREI
LILIECI-VAMPIR

Pasajul secret
Castelul Bran
5 decembrie 1888

Thomas a sărit imediat lângă mine, fluturând torţa de pe zid ca şi cum ar fi fost o sabie în flăcări.

Nu era singurul capabil să-şi păstreze calmul în faţa pericolului. Între atacuri, am inventariat fiecare detaliu al încăperii şi al scenei. Mormanul negru din centrul camerei era un trup ce zăcea cu faţa în jos. Fusese acoperit în totalitate de liliecii care pesemne că se hrăniseră cu el. Rochia indica faptul că victima era o femeie. Acolo unde carnea-i nu era marcată de muşcături roşii, pielea ei era mai albă decât zăpada proaspătă. Nu era nicio îndoială că femeia pierise, din moment ce era încremenită. Nicio persoană ce mai avea încă duh în sine nu ar fi putut rămâne aşa de nemişcată, sub mulţimea de creaturi ce se târau asupra ei. Am alergat lângă femeie, ca să mă asigur.

— Ce faci? a strigat Thomas, din pragul uşii. E moartă! Haide!

— O secundă, am zis, zărind şuviţele de păr blond de sub dârele de sânge.

Poate că Thomas era cel care mânuia torţa, dar eu eram hotărâtă să aflu cât mai multe informaţii.

Am încercat să caut şi alte detalii, dar câţiva lilieci s-au năpustit asupra mea, rupând dantela mănuşilor şi sugând sângele care-mi curgea din răni. M-am ridicat, opintindu-mă, am ieşit din cameră cât am putut de repede şi am trântit uşa. Thomas continua să împungă cu torţa restul atacatorilor. Ochii lui ardeau sălbatic pe când liliecii ţipau şi ciricăiau, năvălind iar asupra noastră.

După ce a alungat şi ultimul liliac în beznă, Thomas a smuls ceva de pe umărul meu şi l-a aruncat cât colo.

— Eşti bine, Wadsworth?

Tocmai ce fuseserăm atacaţi de un coşmar diavolesc devenit realitate. Lichidul cald mi se scurgea pe gât. Aveam mai multe răni decât îndrăzneam să-mi imaginez. În loc să dau glas tuturor acestor temeri, am râs. Sigur că întâmplarea noastră era aşa de ciudată, că nici Poe nu s-ar fi putut gândi la ea.

În ciuda groazei, mă simţeam cuprinsă de un entuziasm arzător. Sângele îmi pulsa în vene, făcându-mi inima să bubuie şi amintindu-mi de cât de puternică eram. De cât de minunat era să fii viu.

— Credeam că nu ai voie să vorbeşti dacă nu spun fraza magică, Cresswell!

Umerii lui Thomas au căzut moi, uşurându-se de greutatea pe care o căraseră.

— Atacul unor lilieci-vampir e o scuză destul de bună ca să-mi încalc propria regulă.

Thomas s-a încruntat când a văzut sângele ce-mi impregna mănuşile.

— În plus, ştiu deja că sunt cel mai chipeş tânăr din viaţa ta.

Un liliac rătăcit a tăbărât asupra lui Thomas, iar eu l-am plesnit cu dosul palmei.

— Liliecii ăştia nu trăiesc în România.

— Habar nu aveam că te interesează chiropterologia, am zis anost. Aşa impresionezi domnişoarele?

Thomas m-a privit cu interes.

— Păi, eu habar nu aveam că ştii termenul folosit pentru studiul liliecilor.

Thomas şi-a scos haina şi mi-a întins-o. Era caldă şi mirosea a cafea prăjită şi a parfum. Am rezistat tentaţiei de a inspira mirosul reconfortant.

— Mintea ta e deosebit de atrăgătoare. Chiar şi în situaţii ca aceasta.

Tânărul a făcut un semn spre uşa închisă, în timp ce rânjetul i-a pierit de pe buze.

— E de departe trăsătura care mă atrage cel mai mult la tine. Dar, da. Am studiat suficient de mult liliecii ca să

recunosc liliecii-vampir. Nu am nici cea mai vagă idee cine ar vrea să-i crească.

Chiar şi ghemuită în haina lui Thomas, m-am cutremurat, eliberându-mă de fiorul ce-mi dănţuia în trup. Castelul ăsta era mai periculos decât crezusem.

— Mă întreb ce alte specimene de sălbăticiuni vom mai găsi în tunelurile astea.

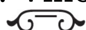
Mintea părea să mi se fi agăţat de un detaliu al conversaţiei pe care Moldoveanu o avusese cu Dăneşti, aşa că i-am relatat totul lui Thomas, cât am putut de repede, grăbind cuvintele.

— De ce ar avea cartea despre care vorbea Dăneşti vreo legătură cu pasajele acestea? Crezi că volumul conţine vreun indiciu despre locurile spre care duc toate uşile şi tunelurile?

— Poate.

Thomas şi-a aruncat privirea spre cele două tuneluri întunecate din spatele nostru. De data asta îmi era uşor să-i ghicesc gândurile. Abia ce găsiserăm un cadavru şi fuseserăm atacaţi de lilieci. Nu era momentul să ne aventurăm aşa de departe în măruntaiele castelului fără să ne pregătim mai întâi cu informaţii şi cu arme.

— Ar trebui să cercetăm! Vino! Ştiu locul perfect.

Ne-am strecurat înapoi în apartamentele noastre şi ne-am spălat sângele de pe faţă. De asemenea, i-am înapoiat lui Thomas haina lui de dimineaţă, nevrând să dau naştere la întrebări inoportune sau să atrag atenţia asupra noastră, dacă era să ne întâlnim cu cineva la acea oră.

Acum, pe coridorul întunecat din aripa de vest a castelului, stăteam amândoi în faţa a două uşi grele din stejar, pe care se zăreau sculptate fel de fel de bestii, atât mitice, cât şi cunoscute. Deşi nu fusese ridicată nicio placă cu numele său, îmi imaginam că deasupra uşii ar fi putut scrie cu litere gotice îngroşate „Biblioteca însângerată a lui Dracula”.

De o parte şi de alta a intrării erau urne din fier forjat în care ardeau mândre torţe, invitând şi avertizând vizitatorii

să se comporte cu respect în bibliotecă.

Am surprins cu privirea câţiva lilieci ce zburau sculptaţi pe uşă şi am tras de ei.

— Voi fi fericită dacă nu voi mai vedea niciodată creaturile acelea înfiorătoare.

Thomas a chicotit uşor lângă mine.

— Da, dar felul în care l-ai plesnit pe cel care mă ataca a fost aşa de plin de curaj! E păcat că nu-mi va mai fi dat să văd asemenea ferocitate. Poate că vom merge la vânătoare de lilieci măcar o dată pe an. Dar apoi va trebui să le dăm drumul, fireşte. Sunt prea adorabili, ca să le faci rău.

M-am oprit înainte de a trece pragul uşii.

— Au încercat să ne sugă sângele, Cresswell! „Adorabil" nu e tocmai cuvântul pe care l-aş folosi.

Am intrat repede în sală şi m-am oprit, strângându-mi abdomenul cu mâna.

Bolta canelată a tavanului ca de catedrală mă ducea cu gândul la păianjeni de piatră, ale căror picioare lungi mişunau pe ziduri. În arcadele de piatră în ogivă se cuibăreau rânduri întregi de cărţi.

Aceasta era de departe cea mai mare bibliotecă din castel; cea în care găsisem volumul despre îmbălsămare era mult mai mică. Mirosul de piele, de pergament şi aroma magică a cernelii pe pagini îmi asaltau simţurile. Candelabre din fier forjat – modelate în acelaşi fel ca urnele de pe coridor – atârnau din reţeaua de piatră cenuşie de deasupra lor. Biblioteca era înspăimântătoare şi fascinantă în acelaşi timp. O parte din mine voia să-şi petreacă ore întregi în ungherele ei umbrite, iar o altă parte din mine voia să pună mâna pe o armă. Oricine şi orice se putea ascunde în cotloanele ei întunecate.

Am închis ochii un moment. În timp ce ne îngrijiserăm rănile, Thomas şi cu mine hotărâserăm să nu anunţăm încă pe nimeni despre cadavrul pe care-l descoperiserăm. Orice gând raţional se opunea ideii de a lăsa trupul bietei fete în acel loc oribil, însă nu aveam încredere în Moldoveanu. Probabil că avea să ne pedepsească sau să ne exmatriculeze pentru că îndrăzniserăm să explorăm

secretele castelului. De asemenea, Thomas era de părere că descoperirea trupului ne-ar fi putut dezvălui persoana care avea idee despre tuneluri. Am acceptat cam fără tragere de inimă, cu o singură condiţie: dacă fata nu era găsită până în după-amiaza următoare, aveam să lăsăm un bilet anonim.

Cineva a strănutat câteva rânduri mai departe, iar sunetul a răsunat cu ecou în sala mare. Am înlemnit. Nu făceam nimic greşit, dar tot nu-mi puteam opri pulsul să o ia razna la gândul că ne puteam întâlni cu cineva.

— Pe aici, a şoptit Thomas, trăgându-mă în direcţia opusă.

Ca şi cum aş fi ieşit din transă, am continuat să merg, sorbind din priviri fiecare rând de cărţi şi încercând să-mi alung din gânduri atacul sălbatic de mai devreme. Rândurile nu erau ca oricare altele: rafurile se înălţau de la podea până la tavan şi erau ticsite cu volume de toate formele şi mărimile.

Cărţi mai groase, mai subţiri, legate în piele şi cu coperte cartonate: toate erau aşezate în teancuri, precum celulele unui trup. Voiam să alerg de-a lungul fiecărui rând, să văd dacă izbuteam să ajung la capăt.

Ne-am fi putut petrece o eternitate acolo fără să reuşim să citim toate cărţile. Deşi, într-o zi obişnuită, ar fi fost magnific să stai pur şi simplu cu o ceaşcă de ceai, sub o pătură călduroasă şi să tragi noi aventuri ştiinţifice de pe rafturi, de parcă ar fi fost prăjiturele din cerneală, gata să fie savurate.

Existau acolo cărţi scrise în franceză, în italiană, în latină, în română, în engleză.

— Nu am nici cea mai mică idee unde aş putea începe, a zis Thomas, trezindu-mă brusc din visul meu utopic despre cărţi. Cel puţin secţiunile sunt clasificate. Nu e mult, dar e un început bun. Tu...

Thomas şi-a trecut mâna prin faţa mea, zâmbind, în timp ce eu îi îndepărtam palma.

— Tu eşti atentă la ce zic, Wadsworth?

M-am oprit în faţa unui rând etichetat: „Ştiinţă”.

— Uită-te doar la secţiunea despre ştiinţă, Thomas!

Am ales o revistă medicală de pe cel mai apropiat raft şi i-am răsfoit paginile, minunându-mă în faţa desenelor anatomice.

Un articol scris de Friedrich Miescher mi-a captat atenţia. Activitatea lui în studiul nucleinei era fascinantă. Să crezi că existau proteine de fosfor în celule sanguine care încă nici nu căpătaseră un nume!

— Asta ar trebui să ne înveţe, nu poveşti despre vampiri şi un prinţ care a murit acum sute de ani. Crezi că e posibil din punct de vedere medical să-mi deschizi craniul şi să îndeşi paginile înăuntru? Poate că cerneala se va scurge acolo şi va crea un soi de reacţie.

Thomas s-a sprijinit de un raft, încrucişându-şi braţele.

— Sunt curios de intrigat de această idee.

— Aşa îmi şi închipuiam.

Am clătinat din cap, dar am continuat să merg de-a lungul rândurilor de cărţi: „Poezie”, „Anatomie”, „Folclor”. În unghere, erau aşezate fotolii din piele, alături de mese mici pentru scris sau pentru susţinerea altor cărţi de citit. Am încercat din răsputeri să nu mă las distrasă de nevoia copleşitoare de a mă cuibări pur şi simplu într-unul dintre fotolii şi să citesc despre practici medicale până la zori.

— Ştiu ce cadou să-ţi fac Crăciunul ăsta! a zis Thomas.

M-am întors pe călcâie. Fustele mi s-au încolăcit pe picioare de parcă ar fi fost un cocon din abanos. Ochii lui scânteiau.

— Reviste medicale şi volume legate în piele. Poate că o să aleg şi nişte bisturie noi.

Am zâmbit.

— Am deja câteva. Însă voi accepta fericită orice carte. Nu e niciodată posibil să ai prea multe cărţi. Mai ales într-o seară de toamnă sau de iarnă. Dacă te simţi foarte generos, ai putea include şi ceai. Îmi plac amestecurile inedite. Îmi fac chef de studiu.

Thomas şi-a plimbat privirea în susul şi în josul siluetei mele, aşteptând până ce mi-am dres glasul. În jurul gulerului său, pielea era roşiatică.

— Audrey Rosehips.
— Poftim?
— O să comand un amestec cu numele tău. Un pic de trandafir englezesc, poate nişte bergamotă. O urmă de dulceaţă. Şi ceva puternic, fără doar şi poate. Va avea nevoie şi de petale.
Thomas a zâmbit.
— S-ar putea să-mi fi găsit adevărata vocaţie. E un moment deosebit. Să-l sărbătorim cu un vals?
— Haide, pasionatule de ceaiuri!
Am dat din cap spre rândurile neexplorate. Inima-mi bătea de entuziasm.
— Avem o grămadă de investigat dacă vrem să găsim vreo carte cu harta castelului.
— Şi cu numeroasele lui tuneluri secrete.
Thomas mi-a făcut semn:
— După tine, dragă Wadsworth!
— Doamne! M-aţi speriat!
Profesorul Radu a ieşit de după un rând alăturat, aruncând la pământ un teanc de cărţi. S-a aplecat ca să le culeagă de parcă ar fi fost un porumbel ce ciugulea firimituri.
— Căutam un volum anume pentru cursul despre *strigoi*[27], de mâine. Nu găseşti nimic în biblioteca asta blestemată! Îi zic de o vecie lui Moldoveanu că avem nevoie de mai mulţi bibliotecari. Prefăcutul de Pierre nu e niciodată de găsit!
Eu încercam încă să mă liniştesc. Radu nu scosese niciun sunet, ceea ce era o reuşită impresionantă pentru profesorul cel stângaci. Am ridicat de pe podea o carte intitulată *De Mineralibus* şi i-am dat-o, observându-i pielea noduroasă şi scrisul vechi.
— Poftim, profesore!
— Ah, Albertus Magnus! Unul dintre cursurile noastre următoare.
Radu s-a oprit, clipind din ochii mari ascunşi în spatele ochelarilor, în timp ce aşeza volumul în teancul din braţe.

[27] În română, în original (n. tr.).

— Atunci, l-aţi văzut pe Pierre? Poate că l-aţi trimis în căutarea vreunei cărţi. Nu am vrut să întrerup. Deşi exact despre asta este vorba. Mai mulţi bibliotecari, mai multe cunoştinţe. Nu pot să înţeleg de ce Moldoveanu insistă să ţină un singur bibliotecar...

Radu era aşa de supărat, încât începuse să gesticuleze cu braţele, uitând de cărţile pe care le căra. Thomas s-a repezit înainte şi a prins teancul de volume înainte să cadă peste noi.

— Blestematul de Pierre nu e niciodată unde ai nevoie de el. Spuneţi-i că mi-am găsit singur materialele, nu datorită lui. Mai urmează să-i fac şi lui treaba.

Radu a plecat tropăind, bombănind de unul singur despre planul de lecţie care era un dezastru şi despre discuţiile pe care le avusese cu directorul privind necesitatea de a avea mai mulţi bibliotecari.

— Cel puţin nu ne-a întrebat de ce umblăm afară din camere, neînsoţiţi, la ora asta, a spus Thomas. Oricum, sărmanul bibliotecar! Ce slujbă! Să servească o întreagă academie, şi pe Radu.

— E fascinant.

L-am privit pe profesorul nostru în timp ce tocmai se ciocnea de o coloană din piatră, schimbându-şi traiectoria. Din fericire, avea braţele prea ocupate ca să gesticuleze la obiectul inanimat.

— Mă întreb cum de a reuşit să se angajeze aici.

Thomas şi-a întors privirea la mine.

— Familia lui a lucrat mereu pentru castel. De generaţii, din câte îmi aduc aminte. Academia îl păstrează în sânul ei pentru că face parte din tradiţia ei şi cred că localnicilor le face plăcere să ştie că unul dintre ai lor poate să urce pe scara socială.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Dar dacă e adevărat, atunci familia lui trebuie să fi făcut asta timp de sute de ani. Academia nu a fost înfiinţată de atât de mult timp.

— Ah! Permite-mi să mă corectez! Cred că familia lui Radu a avut *în grijă* castelul. Poziţia lui de profesor este o

noutate. O onoare şi o sursă de inspiraţie.

— Atunci de ce nu i s-a oferit postul de director? Sunt sigură că ar fi transmis un mesaj mai înălţător decât angajarea pe postul de profesor de folclor.

Thomas a ridicat un umăr.

— Din păcate pentru Radu, sunt sigur că cei din academie se înşală. Mă îndoiesc că oamenilor din generaţia noastră le pasă atât de mult de modele precum străbunilor lor. Probabil că au despre el aceeaşi părere pe care o au şi despre noi, restul. Suntem nişte răufăcători păgâni cărora ar trebui să le fie ruşine că au preschimbat castelul sfânt într-un palat al ştiinţei. Ah, uite!

Thomas a arătat spre o secţiune ascunsă, din apropierea unui şemineu în care focul ardea trosnind. Iniţial, am crezut că prietenul meu avea iar chef de glume proaste şi că-mi sugera un loc intim. De data asta însă, Thomas era concentrat la misiunea noastră.

Un semn în engleză atârna mândru la capătul rândului: „Clădirea şi domeniile”.

— S-ar putea ca azi să fie totuşi ziua noastră norocoasă.

M-am îndreptat cu paşi hotărâţi spre rândul cu cărţi dedicate castelului, sperând că aceasta să fie încă una dintre acele ocazii când Thomas avea dreptate.

Liliac de Tonga. Gravură colorată de S. Milne şi Turvey.

DOUĂZECI ŞI PATRU ILUSTRAŢII BIZARE

Apartamentul din turn
Castelul Bran
5 decembrie 1888

Ileana era cocoţată pe un taburet şubred şi ştergea de praf rafturile înghesuite cu volume din salonul meu, când am ajuns în final în cameră, cu puţin timp înainte de miezul nopţii.

Pe pervaz se afla o pereche de ghete lucioase – ca şi cum ar fi fost de curând lustruite –, dar nu am avut energia să întreb de ce. Marea noastră incursiune în biblioteca principală în căutarea unor urme de informaţie despre destinaţia celor două tuneluri rămăsese fără niciun rezultat. Singurele lucruri pe care le descoperiserăm erau că Radu era încă şi mai stângaci decât ne imaginaserăm iniţial şi că îi plăcea să citească vechi texte germane.

În mod evident, secţiunea „Clădirea şi domeniile” nu fusese întreţinută cum se cuvine; erau acolo cărţi de poezie şi reviste cu povestiri prosteşti despre castel şi despre zona din jurul lui, însă fără a conţine nicio informaţie utilă.

Însă nu mă aşteptasem să zbor pur şi simplu în bibliotecă şi să ies de acolo cu o carte pe care nici directorul, nici garda regală nu o puteau găsi.

Am închis uşa în urma mea, cu un clinchet uşor. Fără să se întoarcă, Ileana s-a oprit cu mâna în care ţinea cârpa plină de praf în aer, iar lemnul i-a scârţâit sub picioare. Mizeria de pe tivul şorţului ei brodat părea să indice faptul că tânăra mersese prin nămol. Nu voiam să mă gândesc la ce zonă umedă şi rece a castelului fusese obligată să cureţe. Dacă semăna măcar un pic cu pasajul în care hoinărisem, atunci pesemne că locul din care venea ea era cu siguranţă la fel de oribil.

— Îmi... îmi pare foarte rău pentru mai devreme, a izbucnit Ileana. Thomas mi-a cerut ajutorul şi nu am putut... nu am putut... Nu am vrut să-l refuz pe fratele Dacianei. I-am spus că e o idee groaznică, dar era disperat. Iubirea îi prosteşte şi pe cei mai înţelepţi. Pot să plec dacă nu vrei să vorbeşti cu mine.

— Te rog, nu te mai necăji! Nu sunt supărată pe tine. A fost o zi lungă, atâta tot.

Ileana a dat din cap şi a continuat să şteargă cu grijă rafturile cu cărţi. M-am lăsat moale pe divan şi mi-am frecat tâmplele, sperând ca din cer să-mi cadă măcar o mică bucurie şi să-mi spele sufletul ca o ploaie curată de vară. Măcar dacă aş fi fost pur şi simplu supărată din cauza încercării lui Thomas de a-mi recâştiga prietenia. Farsa lui părea să fi avut loc cu mii de ani în urmă. Acum aveam probleme mult mai mari din cauza cărora să ne îngrijorăm.

Deşi liliecii erau înspăimântători, ştiam că nu ei erau responsabili pentru faptul că Wilhelm nu mai avea strop de sânge în corp. Pe cadavrul lui s-ar fi găsit urme clare de zgârieturi. Asta mă făcea să fiu şi mai sigură de faptul că sângele îi fusese scurs cu ajutorul unui aparat mortuar. Rănile de pe mâini încă mă ardeau. Voiam să mă scufund în cadă şi să curăţ saliva de liliac ce-mi mai rămăsese pe mâini şi să nu mă mai gândesc niciodată la acei monştri abjecţi. Tata ar fi început să consume iar laudanum dacă ar fi aflat că fusesem expusă la o asemenea creatură ce avea potenţialul de a transmite boli.

Era de la sine înţeles că cineva avusese ideea de a creşte lilieci într-un castel despre al cărui proprietar faimos se spunea că devenise vampir. Impulsul meu iniţial fusese să-l învinovăţesc pe director, dar o decizie pripită ar fi fost tocmai alegerea pe care unchiul m-ar fi sfătuit să nu o fac. Nu aveam să aflăm adevărul şi să facem dreptate dacă trăgeam o concluzie pripită despre identitatea vinovatului şi apoi am fi fabricat dovezi pentru a ne susţine concluzia.

— Pari... E totul în regulă? a întrebat Ileana.

Deşi îi promisesem lui Thomas să păstrez tăcerea, am

decis să-mi împărtăşesc descoperirea cu fata. Poate că auzise ceva despre tuneluri de la alţi servitori sau locuitori.

— Am găsit un cadavru... mutilat în morgă. Ei bine, sub morgă. E o trapă acolo şi...

Ileana a înlemnit. M-am grăbit să termin relatarea, sperând să nu o tulbur prea mult cu poveştile despre morţi.

— Oricum, îmi doresc să nu fi intervenit. A fost... Ne-a fost greu să ne dăm seama dacă există vreo asemănare cu orice alt caz în care ne-am implicat. Liliecii... supseseră sângele. Nu ştiu ce să înţeleg. Nu trebuie să sufli o vorbă nimănui. Sau cel puţin, nu încă.

— Liliecii sugeau... dintr-un cadavru?

Zicând asta, Ileana s-a întors clipind. Fata părea suficient de tulburată ca să pice pe spate la o adiere de vânt.

— Era un student? Aţi spus cuiva?

O imagine a cadavrului alb ca hârtia mi-a asaltat, sălbatică, mintea, tachinându-mă cu fiecare detaliu viu şi rănile pe care fata trebuie să le fi suferit înainte să-şi dea ultima suflare. Am clătinat din cap.

— A fost greu să vedem ceva clar. Ştiu doar că era o femeie, după îmbrăcăminte. Nu am putut cerceta camera din cauza tuturor acelor... lilieci ce zburau. O să trimitem directorului o scrisoare anonimă dacă fata nu e găsită până mâine după-amiază. Ne-am gândit că persoana responsabilă pentru moartea ei ar putea să „descopere” trupul şi am considerat că e mai bine să aşteptăm câteva ore.

Am închis ochii, încercând să uit sunetele aripilor ce-mi loviseră capul, senzaţia ghearelor ce mi se înfigeau în carnea moale. Probabil că agonia ei fusese mult prea lungă. Uram să mă gândesc la cât de mult zăcuse ea acolo, în timp ce ei se înfruptau. Iar şi iar. Dinţi ascuţiţi ca nişte lame, tăind şi muşcând. Cât de neputincioasă trebuie să se fi simţit cu cât viaţa i se scurgea din vine.

Mi-am mutat privirea la şemineu, pierzându-mă în jocul

flăcărilor. Dacă permiteam iar imaginaţiei mele să zburde liberă, avea să mi se facă rău.

— Crezi că e responsabilă aceeaşi persoană care le-a înfipt câte un ţăruş în piept celorlalţi doi?

Ileana învârtea în mâini cârpa de praf.

— Sau există un alt criminal în Braşov?

Am enumerat informaţii pe care le aveam.

— Până acum, există două cadavre care au fost împunse cu ţăruşul în afara castelului: unul în tren şi cel despre care s-a scris în ziare. Apoi mai e şi trupul fără sânge al lui Wilhelm Aldea. Acum a apărut şi această tânără, care a murit, cel mai probabil, pentru că liliecii s-au hrănit din ea, de vie. Judecând după lipsa rigidităţii cadavrului, aş zice că ea... a murit cu cel puţin şaptezeci şi două de oră în urmă. Însă mi-e greu să-mi dau seama cu certitudine.

Nu am menţionat uşoara rigiditate prezentă la nivelul braţelor sau faptul că temperatura crescută din cameră ar fi putut accelera procesul de descompunere. Vara trecută, unchiul meu mă pusese să memorez diverşi factori care contribuiau la accelerarea sau la întârzierea apariţiei efectelor decesului. Din moment ce temperatura din încăpere fusese moderată spre ridicată şi trupul ei se descompunea, asta însemna că trecuseră cel puţin douăzeci şi patru de ore de când îşi dăduse duhul, deşi eu plasam momentul decesului undeva cu trei zile înainte, dacă nu chiar patru. Duhoarea fusese insuportabilă.

— E posibil ca ea să fi fost o altă victimă a Ucigaşului cu Ţăruşul?

Mi-am tras de pe mâini mănuşile din dantelă, tresăltând în timp ce îndepărtam bucăţile rupte de material şi dădeam la iveală zgârieturi şi urme de muşcături.

— Mi-aş dori să ştiu. Două victime sunt făcute *să pară* vampiri. Din alta pare că *s-au ospătat* vampirii.

Din afară, crimele nu păreau comise de aceeaşi persoană. Se părea că femeia şi Wilhelm fuseseră ucişi în feluri diferite faţă de celelalte două victime şi unul faţă de celălalt. Nu eram nici măcar sigură dacă fata fusese forţată să intre în acea cameră. Poate plecase să

hoinărească prin pădure şi avusese ghinionul de a rămâne prinsă. În camera aceea era beznă totală – era posibil ca tânăra să fi nimerit acolo din greşeală, să fi fost atacată de liliecii înfometaţi, să fi căzut şi să nu fi fost capabilă să evadeze din acel coşmar. Existau multe variabile necunoscute până când puteam să-i examinăm trupul.

— Fie cineva încearcă din răsputeri să însceneze nişte crime săvârşite de vampiri, am zis, smulgându-mă din gândurile despre trupul răvăşit al fetei, fie există doi criminali care încearcă, nu ştiu, aproape că încearcă să se întreacă unul pe celălalt. Unul imită metodele unui vânător de vampiri şi altul este vampir. Nu ştiu ce să cred. Există încă multe piese lipsă. Dacă Wilhelm a murit din cauza liliecilor, atunci ar fi trebuit să găsim mai multe răni pe corpul lui. Zburătoarele alea sunt sălbatice.

Mi-am ridicat mâinile şi i-am arătat Ilenei muşcăturile care se uscaseră ca nişte dâre roşiatice, aproape rubinii.

— Castelul e vechi, la fel ca şi tunelurile pe care le-aţi găsit, a zis Ileana, luându-şi privirea de la mine. Poate că liliecii trăiesc acolo de pe vremea lui Vlad.

— Poate...

Era, într-adevăr, un gând încântător.

— Cred că cineva îi creşte. Thomas a zis că se numesc lilieci-vampir, dar se găsesc de obicei în America. Nu pot să-mi dau seama nici în ruptul capului cum se leagă aceste două informaţii, cu excepţia cazului în care a avut loc o întâmplare nefericită.

— Poate că Ucigaşul cu Ţăruşul are vreo legătură cu academia, a spus Ileana, continuând să insiste asupra figurii aşa-zisului prinţ ridicat din morţi. Prima crimă a avut loc în Braşov. Apoi trupul lui Wilhelm s-a găsit tot acolo. Dacă Dăneşti a avut dreptate în legătură cu ameninţările făcute la adresa familiei regale, atunci poate că Ucigaşul a căutat să creeze panică săvârşind primele două crime.

— Sau poate că exersa.

— Poate că strânge sânge, a şoptit fata.

Propriul sânge mi-a îngheţat în vene. Ideea mi-a îmboldit

partea mai sensibilă a minţii, până ce alte gânduri, mai ameninţătoare, au luat naştere ca să i se alăture. Era, cu siguranţă, posibil ca un ucigaş în serie să trăiască sub acelaşi acoperiş crenelat cu noi, furând sânge pentru a-şi îndeplini scopurile.

Teoria unchiului meu despre criminalii care se implicau ei înşişi în rezolvarea cazurilor mi-a trecut prin minte. Într-o şcoală cu studenţi şi profesori, cine erau aceia care ar fi avut mai mult de câştigat de pe urma crimelor? Asta dacă nu cumva motivaţia criminalului era, pur şi simplu, emoţia provocată de vânătoare. Îmi doream ca unchiul să fi fost cu mine, ca să putem discuta. El vedea întotdeauna lucruri ce rămâneau ascunse celorlalţi.

Ileana rămăsese aşa de tăcută, încât am tresărit când fata a coborât de pe taburet.

— Crezi că Ţepeş există?

— Nu la modul propriu, am răspuns. Sunt sigură că există un om obişnuit care recreează metodele de execuţie făcute cunoscute de Vlad Dracula. Nu cred nicio clipă că Ţepeş s-a ridicat din morţi şi vânează pe toată lumea. Este o idee atât exagerată, cât şi în contradicţie cu legile naturii. Odată ce cineva a murit, nu există nicio cale de a aduce acea persoană înapoi la viaţă. Oricât de mult ne-am dori să fie altfel.

N-aveam de gând să divulg cât de familiară îmi era problema. În amintire mi-a revenit imaginea degetelor ce tresăltau, iar eu am izgonit-o.

— Unii dintre oamenii din Braşov nu ar fi de acord cu asta, a zis Ileana încet. Câţiva dintre ei s-au îmbolnăvit în ultimele săptămâni. O fată a dispărut. Ei sunt siguri că *strigoii* sunt de vină. Acum a fost descoperit şi trupul lui Wilhelm, supt de sânge. Ei ştiu prea bine ce ar putea însemna asta.

Am dat să comentez pe seama dispariţiei fetei şi m-am oprit. Mi-era ruşine să recunosc că dădusem buzna în casa ei. Credeam că moartea ei fusese, pur şi simplu, una nefericită, cauzată de abuzul de alcool şi de faptul că se pierduse în pădure. Niciun vampir şi niciun vârcolac nu o

trăsese cu forţa de pe potecă.

— Ai idee dacă există vreo persoană care ar vrea să vadă academia închisă? am întrebat.

Trecându-şi cârpa peste o găleată galvanizată, Ileana a bătut cu degetele în laturile ei, dând naştere unui sunet sec ce a răsunat cu ecou, ajungându-mi până în craniu. Am mijit ochii, în timp ce fata şi-a aruncat privirea spre uşă, apoi a înghiţit.

Mă pregăteam să o întreb ce era în neregulă, când Ileana a venit fuga spre divan. Fata a tras o carte legată în piele dintr-un buzunar al şorţului, întinzându-mi-o ca şi cum ar fi ţinut o oală puturoasă de noapte. Am acceptat obiectul, şovăind.

— Ştiu... că am greşit. Dar am găsit carnetul ăsta. Era în camera prinţului Nicolae.

Mi-am ridicat privirea, dar Ileana continua să se uite la carte şi a zis, bâiguind:

— Mai ştii când ţi-am spus că servitorii nu trebuie să fie nici văzuţi, nici auziţi?

Am dat din cap.

— Ei bine, pentru unii studenţi de rang înalt e încă şi mai uşor să uite de existenţa noastră. Unii cred că focurile se aprind singure, ca prin magie, şi că oalele lor de noapte au aripi şi se golesc singure.

— Îmi pare rău că oamenii sunt atât de cruzi!

Ochii fetei erau ca două bucăţi de gheaţă înainte să clipească şi să-şi alunge amărăciunea.

— Nu sunt mândră că am şterpelit carnetul, dar l-am auzit pe prinţ zicând ceva de nişte desene. Când am tras cu ochiul înăuntru, am văzut nişte imagini îngrozitoare. Uite!

Am deschis carnetul învelit în piele, trecând cu privirea peste câteva diagrame. Inimi, intestine, un creier uman şi... lilieci. Cranii de lilieci, cu colţi oribili. Aripi, însoţite de notiţe şi detalii ale ghearelor deschise. Pe fiecare pagină trona mândră o nouă secţiune a anatomiei liliacului. Mi-am aruncat iar privirea la Ileana, ai cărei ochi se fixaseră asupra mâinilor mele.

— Are câteva exemplare şi în apartament.

— De ce te-a tulburat când a pomenit de aceste desene?

Ileana a început să-şi frângă mâinile.

— Mi-am amintit că Dăneşti şi Moldoveanu au zis ceva despre ameninţările primite de familia regală. Că erau sub forma unor desene.

Mi-am îndreptat umerii, ca şi cum mişcarea avea să-i facă vorbele mai uşor de acceptat. Un val de greaţă mi-a luat cu asalt stomacul.

— Nu se poate să fi trimis chiar el acele...

— De asta m-am uitat! apoi am văzut schiţele liliecilor şi am observat toate scheletele din camera lui... Nu ştiu de ce am luat carnetul. Doar că, a adăugat fata, ridicând din umeri, am crezut că ar fi mai multe de văzut înăuntru. Şi apoi am observat asta, la spatele carnetului.

Întinzându-se, Ileana a întors paginile până ce a găsit ce căuta. Respiraţia mi s-a oprit, împreună cu restul trupului. Am văzut o fată cu păr ca onixul, cu ochii de un verde ca smaraldul şi care zâmbea îndrăzneţ cu buzele de pe care îi picura sânge.

Am trasat cu degetul conturul maxilarului şi al ochilor de pisică, apoi mi-am atins propria faţă.

— Eu nu... Nu se poate să fiu eu. Nu avea cum să aibă suficient timp...

Ileana a întors pagina. Aici, desenată cu mare grijă, era imaginea unei fete ce purta un şorţ stropit cu sânge, ţinând un bisturiu asupra unui trup alb ca varul. Mi-am smuls privirea de la desen. Cadavrul era al unui bărbat complet dezbrăcat. Obrajii mi-au luat foc. Nici nu ştiam cum să interpretez desenele grosolane.

— Mai sunt!

Ileana mi-a arătat o imagine după alta. În fiecare, arătam ca o creatură frumoasă ce se bucura de sânge şi de prezenţa morţii. Prinţul mă surprinsese ca pe o fiinţă nemuritoare, un pic prea perfectă pentru a fi om. Un pic prea rece şi prea dură pentru această lume fragilă. Flăcările din şemineu au licărit frenetic, în timp ce căldura focului s-a aprins deodată înăbuşitoare. Voiam cu

disperare să deschid larg ferestrele şi să las vântul rece al Carpaţilor să cureţe spaţiul în care mă aflam.

O ultimă imagine m-a lăsat fără respiraţie. Era greu să-mi dau seama cine era bărbatul – fie Thomas, fie Nicolae –, însă el şi o altă Audrey Rose stăteau unul lângă altul. Tânărul purta un costum făcut din oase şi ţinea un craniu ivoriu, ca şi cum ar fi fost un oracol. Corsetul îmi punea în valoare silueta. Ilustraţia era superbă, în ciuda inimii mari, desenate anatomic, şi a sistemului circulator ce îmi ieşea din piept şi apoi se răsucea în jos, spre braţe şi se prelungea pe deasupra fustelor mele. Mănuşile negre din desen mi-au atras apoi atenţia. Dantela şi nişte spirale îmi acopereau braţele, ca şi cum ar fi fost crestate în piele. Ileana s-a uitat cu atenţie înainte să arate la modelul de pe braţele mele.

— Braţele prinţului Nicolae sunt acoperite de tatuaje. Nu sunt la fel de delicate precum astea. Dar le-am văzut când îşi sufleca mânecile.

Am ridicat sprâncenele. Ce incitant! Citisem că mulţi aristocraţi se tatuaseră de-a lungul ultimilor ani. Se estima că, de îndată ce revistele anunţaseră că era la modă, unul din cinci membri ai familiilor nobiliare, fie bărbaţi, fie femei, îşi ascunsese câte un tatuaj undeva pe trup. Moda devenea din ce în ce mai populară şi la curţile regale. Era firesc ca prinţul să fi cochetat cu un asemenea lucru. Tatuajul adăuga ceva aurei lui de mister. Îmi imaginam că multe femei ar fi fost încântate să-i îndepărteze hainele ca să tragă cu ochiul la ceea ce ascundea el.

— Ce reprezintă tatuajele lui?

Ileana s-a ridicat de pe divan, apoi a luat carnetul înapoi şi a făcut semn spre uşă.

— E târziu! Ţi-am lustruit ghetele şi le-am lăsat la fereastră, pentru Moş Nicolae. Ar trebui să mergi la culcare, ca să poată veni să-ţi lase cadourile.

Fata a zâmbit, văzându-mă încurcată.

— Cred că versiunea ta de Moş Nicolae se numeşte Moş Crăciun. El aduce dulciuri. Dacă îşi scutură barba şi cade zăpada, atunci începe cu adevărat iarna. Acum, culcă-te!

Azi e Noaptea Magică. Poate o să-ţi lase o jucărie.

Nici nu mă puteam gândi la somn, mai ales când un alt personaj cu numele Nicolae putea să umble prin castel, făcând „daruri”, însă i-am urat fetei noapte bună. Mi-am apăsat degetele peste ochi, până ce am văzut străfulgerări albe, ca nişte stele ce cad pe cerul nopţii. Într-o singură zi, crezusem că Thomas a murit, găsisem un pasaj secret, fusesem atacată de lilieci ce sugeau sânge, descoperisem un alt cadavru, iar acum văzusem ilustraţiile tulburătoare ale lui Nicolae. Prinţul enigmatic putea fi foarte bine persoana pe care o căutam. Avusese ocazia să trimită ameninţările ilustrate membrilor familiei. Poate că era o încercare de a-şi asigura tronul.

Nu puteam să nu mă întreb dacă Nicolae fusese responsabil şi pentru moartea vărului său şi dacă nu cumva ceva mai rău decât o ameninţare avea să cadă curând şi asupra mea, în cazul în care continuam să-i descopăr secretele.

Gândul la ce-mi putea aduce dimineaţa a fost suficient să-mi îngreuneze genele în ciuda temerilor. Mi-am scos hainele şi m-am strecurat sub păturile răcoroase.

Ultima imagine pe care mi-am amintit-o, înainte de a mă cufunda în beznă, a fost a unei tinere nepământene, cu tatuaje ce i se încolăceau în jurul braţelor. Buzele ei erau răsucite într-un rânjet de fiară, în timp ce incisivii i se înfigeau în propriile buze umede de sânge. Dacă prinţul Nicolae credea cu adevărat că eram blestemată, atunci poate că făcuse acel desen ca propagandă. Avea cu siguranţă să mă transforme în prinţesa Dracula.

Speram însă că nimănui nu avea să-i vină ideea de a-mi înfige un ţăruş în inimă.

Audrey Rose,

Dacă citeşti această scrisoare înseamnă că m-ai căutat în apartamentul meu. Îţi cer scuze că am plecat fără să-mi iau la revedere. Am găsit o legătură între Ordin şi crime – ţi-am spus că am recunoscut cartea! Să nu ai încredere în nimeni. Îţi jur că mă voi întoarce într-o săptămână, cu mai multe informaţii. Cred că tânăra aceea a pus la cale scena din casa ei.

Am făcut câteva investigaţii şi am descoperit că soţul ei a fost victima despre care s-a scris în ziare! (Din păcate, copilul ei murise cu câteva luni mai înainte.)

Unchiul Moldoveanu crede că am plecat de urgenţă în Ungaria, pentru a mă ocupa de o problemă personală. Te rog, nu-i spune nimic; nu vreau să intre în panică sau să fiu pedepsită pe nedrept.

Nu te mai duce în Braşov! E periculos! Sunt cu ochii peste tot.

Anastasia

P.S. Te rog să arzi această scrisoare! Bănuiesc că servitorii au obiceiul de a-şi însuşi lucruri personale.

DOUĂZECI ŞI CINCI
GRĂDINA DE CENUŞĂ

Curtea îngrădită
Castelul Bran
13 decembrie 1888

În după-amiaza de după descoperirea tunelurilor, Thomas şi cu mine îi trimiseserăm lui Moldoveanu o scrisoare anonimă cu indicaţii spre cadavru. Nu am auzit nimic despre asta timp de zile întregi. Habar nu aveam dacă pusese pe cineva să verifice şi nu avusesem ocazia să mă strecor eu însămi acolo. Din ce în ce mai multe gărzi păreau să ocupe academia aproape goală, cu scopul de a ne ţine închişi.

Frustrată, am trimis un alt bilet. Speram sincer că directorul luase scrisoarea în serios. Uram să mă gândesc la cadavrul lăsat acolo să putrezească. Orice indiciu avea să fie pierdut pe vecie. Ca să nu mai pomenesc de ideea de a lăsa o persoană în starea aceea… Dacă nu primeam nicio veste până seara, îmi jurasem că aveam să-l târăsc eu însămi pe director în tuneluri.

Mi-am aruncat o bomboană sticloasă în gură, mulţumind pentru dulciuri celui care îndeplinise rolul lui Moş Nicolae. Asta şi compania Ilenei – când nu-şi vedea de treburi – fuseseră cea mai plăcută parte a unei săptămâni foarte lungi. Anastasia încă nu se întorsese din călătoria ei. Ceva din maniera precipitată în care scrisese biletul nu-mi inspira încredere. Ce descoperise despre Ordinul Dragonului? Ileana nu credea că plecarea Anastasiei era suspectă, iar eu uram să o îngrijorez dând glas temerilor mele.

La mijlocul săptămânii, Radu reuşise să-l adoarmă de-a binelea pe Vincenzo, în timp ce ne umplea capul cu povestioare locale despre trupuri carbonizate, apoi mâncate. După aceea, exersaserăm pe rând în sala de

operaţii a lui Percy, scoţând organe şi învăţând despre complexitatea morţii, încercând să ne întrecem unii pe alţii şi să ne asigurăm locul la academie.

În timpul lecţiilor lui Percy, ne adăpam cu toţii din cunoştinţele ce ne erau împărtăşite, din detaliile subtile ale crimelor şi din multele indicii. Învăţam cum să citim limbajul unui cadavru, în căutarea dovezii definitive privind cauza morţii. Iubeam acele lecţii şi, treptat, mă simţeam din ce în ce mai stăpână pe mine în preajma cadavrelor, deşi coşmarurile legate de cazul Spintecătorului îmi bântuiau încă mintea.

Lecţiile lui Moldoveanu erau întotdeauna organizate cu precizie şi, deşi nu-mi plăcea compania lui, directorul avea un talent deosebit pentru anatomie şi pentru criminalistică. De asemenea, observasem că nimeni nu îndrăznea să scoată o vorbă, de teamă să nu fie exmatriculat pe loc.

Nu mai adusese nimeni vorba despre Wilhelm şi nu se mai spusese niciun cuvânt despre moartea lui timpurie după ce familia băiatului venise să îi ia trupul. Era ca şi cum timpul se ridicase, după ce căzuse în genunchi, şi-şi continuase drumul de parcă nu suferise nicio zgârietură.

Thomas şi cu mine încercaserăm să ne strecurăm iar în tuneluri, la ore ciudate, dar fuseserăm opriţi de un contingent de gărzi regale. Moldoveanu trata cu seriozitate ora stingerii şi pusese pe holuri mai multe gărzi decât îmi imaginam că ar fi trebuit să fie la curtea regală a României.

Până la finalul săptămânii, sosise o scrisoare pentru mine, din Londra. Mi-o adusese o menajeră nouă, împreună cu vestea că Ileana avea să aibă alte îndatoriri pentru o vreme. Mă simţeam tristă că îi pierdeam compania din timpul serilor, dar scrisoarea m-a bucurat. Ştiam exact cine era expeditorul şi abia aşteptam să sfâşii plicul, după cursuri.

Radu pălăvrăgea neîncetat despre faptul că noaptea ce urma era una păgână. Prinţul îşi trosnea degetele, capul lui Andrei căzuse în piept, însă gemenii, şi chiar şi

solemnul Cian, erau cu totul absorbiţi de poveste. M-am foit pe scaun, rugându-mă ca orologiul din curte să bată oră exactă.

— Se spune că are origini romane, a continuat Radu. Se face un sacrificiu, apoi animalele ne vorbesc. Nimeni nu este sigur dacă ne vorbesc în limba noastră sau a lor.

Radu şi-a împins ochelarii pe nas şi şi-a fixat privirea asupra celor din clasă.

— La naiba cu domnul Hale! Unde e? A plecat mai devreme?

Noah s-a foit stingherit şi a ridicat mâna. Radu a trecut chiar pe lângă el, cu atenţia împărţită între ceilalţi studenţi şi notiţele lui.

— Domnul Hale se află chiar aici, profesore! a zis Nicolae, leneş. Poate că vălul dintre lumi s-a subţiat destul de mult pentru dumneata, ca să pierzi contactul cu realitatea.

Radu şi-a îndreptat deodată atenţia către prinţ, privindu-l scrutător.

— Aţi face bine să rămâneţi încuiaţi în camerele voastre la noapte. Morţii se vor ridica şi îi vor căuta pe cei suficient de nerozi să se aventureze afară. Spiritele vor ocupa trupurile acelora de pe urma cărora nu se vor hrăni. Chiar şi prinţii sunt vânaţi.

Restul cursului a decurs cam în aceeaşi manieră, până ce bătaia ceasului ne-a eliberat din strânsoarea mitologică a lui Radu. Am rămas câteva momente pe coridorul din faţa sălii de clasă, însă Thomas era prins într-o discuţie cu Radu despre originea sărbătorii şi mi se părea la fel de distractiv ca privitul unui fir de iarbă ce creşte din pământ pe parcursul câtorva zile. Scrisoarea îmi ardea în buzunar. Trebuia să o citesc, altfel luam foc pe loc. Thomas a făcut semn să mă duc, în timp ce eu i-am arătat coridorul.

Am reuşit să mă strecor afară şi m-am instalat în colţul curţii îngrădite a castelului; aveam ceva timp la dispoziţie până la începerea următoarei lecţii. Curtea era singurul loc unde mă simţeam ferită de privirile cercetătoare ale studenţilor şi de armata inoportună de bărbaţi. Gărzile

patrulau acoperişul crenelat, dar nu se oboseau să treacă prin grădina de dedesubt. Din locul meu intim, am dat drumul tensiunii ce se strânsese în mine, rotindu-mi umerii pe rând.

O fântână pentru dorinţe se înălţa cu mândrie în centrul teraselor pavate. Fântâna era un alt element plăcut în mijlocul atmosferei aspre de iarnă. Dacă ai fi tăiat o coloană corintiană de la capitel, ce rămânea s-ar fi asemănat cu frunzele de acantă ce înfrumuseţau peretele exterior al fântânii. Mi-am tras pe cap gluga mantiei, încercând din răsputeri să reţin cât mai mult posibil din căldura corpului, în timp ce fulgi uşori şi albi presărau pietrele. Mă obişnuisem să iau cu mine mantia la cursuri, neştiind când Moldoveanu sau Radu aveau să ne surprindă cu o lecţie în aer liber.

Am atins plicul şi am zâmbit. Din scrisorile anterioare, ştiam că mătuşa Amelia şi Liza erau în vizită la tatăl meu, pregătind casa pentru sărbătorile ce stăteau să înceapă. Cu toată agitaţia provocată de crima din tren, de cursuri, de excursia la casa femeii dispărute şi de moartea misterioasă a lui Wilhelm şi a tinerei de sub morgă, aproape că uitasem de venirea Crăciunului. Thomas şi cu mine hotărâserăm să mergem la Bucureşti în timpul scurtei noastre vacanţe de două zile, căci familia lui avea o casă acolo, însă gândul că nu aveam să-i văd pe ai mei era greu de acceptat. Nu-mi petrecusem niciodată o sărbătoare departe de tata.

Pe zi ce trecea, mă întrebam ce ar fi trebuit să fac. Mi-ar fi prins bine să merg la Londra, deşi ar fi fost imposibil să nu pierd niciun curs. Nu-mi permiteam să rămân în urmă, mai ales dacă speram să-mi întrec colegii. Totuşi, o parte necontrolată din mine tânjea să uite de academie şi să revină acasă definitiv. Stomacul mi s-a întors pe dos – colegii mei erau excepţional de talentaţi şi nu puteam să nu-mi fac griji în legătură cu cei care aveau să ocupe cele două locuri. Am alungat temerea, concentrându-mă să citesc scrisoarea verişoarei mele încă o dată.

Liza pomenise în trecut că ea şi mătuşa Amelia se

gândeau să rămână la Londra toată iarna, să-i ţină companie tatei în casa mare şi goală din Belgrave Square. Inima mi s-a strâns. Tata se lupta din greu cu tot ce se întâmplase şi se simţea foarte vinovat pentru una dintre victimele Spintecătorului. În toiul crimelor, tata fusese găsit de poliţie într-un local din East End unde se fuma opiu şi fusese trimis să se retragă la vila noastră de la ţară. Se întorsese de curând la Londra când o întâlnise pe domnişoara Kelly, în timp ce căuta laudanum. Tânăra susţinuse că ştia pe cineva care i-ar fi putut vinde drogul, iar tata o urmărise la acea casă blestemată din Miller's Court. Se despărţise de domnişoara Mary Jane Kelly pe când aceasta încă trăia şi nu avusese nicio bănuială că fusese urmărit toată noaptea. Jack Spintecătorul mersese pe urmele lui, pândind momentul potrivit să atace.

Poate că Thomas avusese dreptate; nu era o idee îngrozitoare să ne întoarcem la Londra. Îl puteam supraveghea pe tata, iar unchiul ar fi fost mai mult decât încântat să ne aibă iar alături de el. Totuşi… ar fi fost un eşec să plec acum, după ce luptasem atât de mult să fug. Îl dispreţuiam pe director, dar voiam să-mi câştig locul aici. Nici nu-mi imaginam ce aş fi făcut dacă nici eu, nici Thomas nu reuşeam să intrăm la academie.

Un nou gând mi-a pus inima pe jar. Ce se întâmpla dacă la finalul celor patru săptămâni doar unul dintre noi era acceptat? Simplul gând de a-mi lua rămas-bun de la Thomas m-a lăsat fără răsuflare.

Fără să mai pierd fie şi o singură clipă cu gândurile triste, am desfăcut scrisoarea verişoarei mele, nerăbdătoare să înghit pe nerăsuflate fiecare cuvinţel.

Draga mea verişoară,

Dă-mi voie să fiu sinceră! Din moment ce am citit toate romanele genialei Jane Austen şi pentru că sunt mai mare cu trei luni decât tine, este evident că am cunoştinţe mai vaste despre problemele sentimentale. Nu mă cred poetă, dar flirtez destul de fără ruşine, (aş putea adăuga) cu un tânăr magician fascinant – şi maestru al evadărilor – care lucrează cu un circ ambulant şi, ei bine... o să-ţi povestesc totul altă dată.

În orice caz, vorbeam despre dragoste, într-o după-amiază, lângă heleşteu, şi mi-a spus că iubirea seamănă cu o grădină. Nu-ţi da ochii peste cap, scumpa mea vară, nu e frumos! (Ştii că te ador!)

Sfatul lui a fost următorul: florile au nevoie de multă apă şi de soare ca să crească. Aşa şi dragostea are nevoie de atenţie şi de afecţiune, altfel se ofileşte încetul cu încetul, din cauza neglijenţei. Odată ce iubirea dispare, ea devine fragilă ca o frunză uscată. O culegi doar ca să descoperi că s-a preschimbat în cenuşă sub atingerea ta cândva atentă, pierdută pentru totdeauna într-o suflare iute de vânt.

Nu întoarce spatele unei iubiri care ar putea sări bariera dintre viaţă şi moarte, draga mea verişoară! Ca şi în cazul călătoriei curajoase a lui Dante în beznă, domnul Thomas Cresswell ar străbate toate cercurile iadului pentru tine, dacă ar fi nevoie. Tu eşti inima lui. E un mod destul de macabru de a spune că vă completaţi unul pe celălalt, deşi nu vreau să spun că eşti incompletă de una singură.

Spre deosebire de mama, eu cred că toate femeile ar trebui să ştie să se descurce singure, fără ajutorul nimănui. Nu-i aşa că o soţie bună este tocmai aceea

care este încrezătoare în propriile puteri? Asta, sunt sigură, este o discuţie pentru altă dată. Să revenim la dragul tău domn Cresswell...

Există ceva puternic la o asemenea iubire, ceva ce merită întreţinut şi îngrijit, chiar şi atunci când cărbunii par să fie pe cale de a se stinge. Te implor să-i vorbeşti! Apoi scrie-mi şi povesteşte-mi cu lux de amănunte! Ştii cât ador marile poveşti de dragoste!

Nu lăsa grădina ta bogată să se preschimbe în cenuşă, scumpa mea verişoară! Nimeni nu vrea să păşească pe urmele neglijenţei, când ar putea să se minuneze în faţa unei grădini de trandafiri.

A ta,
Liza

P.S. Te-ai mai gândit dacă vii la Londra de sărbători? E aşa de plictisitor aici fără tine! Jur că dacă Victoria sau regina îndrăznesc să ne mai spună ce să facem, mă voi arunca din Turnul Londrei! Cel puţin atunci mama nu mă va mai cicăli să tot exersez pentru balul meu de debut. Ca şi cum societatea m-ar condamna dacă păşesc la dreapta, în loc de stânga, în timpul valsului!

Dacă viitorul meu soţ ar fi şocat de asemenea treburi mărunte, atunci nici că-mi trebuie! Ar fi genul de nătâng pe care aş vrea să-l ocolesc cu orice preţ. Imaginează-ţi ce-ar fi să-i spun asta mamei!

Voi aştepta până te întorci, ca să ne bucurăm amândouă de plăcerea de a o vedea înroşindu-se ca un diavol. Abia aştept!

Îmbrăţişări. – L.

— Te superi dacă stau şi eu aici?

Am ridicat privirea, auzind accentul american, surprinsă că unul dintre colegii mei conversa cu mine. În general,

vorbeau între ei – mai ales după încercarea jalnică a lui Thomas de a mă ajuta, vorbind cu Radu despre firea mea slabă – şi îmi acceptau rolul în cursul de evaluare doar atunci când era absolut necesar. Pentru ei, nu reprezentam o ameninţare şi abia dacă meritam atenţie.

Noah a zâmbit. Trăsăturile lui păreau cioplite din cel mai frumos abanos, profunde, bogate şi frumoase. Am clătinat din cap.

— Ba chiar deloc. Curtea e destul de mare pentru amândoi.

Ochii lui căprui au sclipit.

— Aşa e!

Tânărul a început să studieze zăpada ce cădea acum puţin mai abundent şi acoperea pietrele şi statuile din jur. I-am urmărit privirea urcând spre castel. Muşchii spatelui său s-au încordat când Moldoveanu a apărut pentru o clipă la una dintre ferestre, în timp ce traversa coridorul.

— Mă înşel, ori directorul e un tip abject?

Am râs fără jenă.

— Îndrăznesc să spun că e un om groaznic, în general.

— Însă mânuieşte destul de bine bisturiul. Bănuiesc că nu le putem avea pe toate, nu?

Tânărul şi-a ridicat gulerul paltonului şi a îndepărtat câteva firicele de gheaţă ce se amestecau acum cu fulgii. Gheaţa sălta şi luneca pe pământ. Sunetul ei era un cântec de leagăn pe lângă cerul cenuşiu.

— Apropo, eu sunt domnul Noah Hale. Deşi ştii deja asta, de la cursuri. M-am gândit că ar fi momentul să mă prezint cum se cuvine.

Am dat din cap.

— Eşti din America?

— Da. Am crescut la Chicago. Ai fost vreodată acolo?

— Nu, dar sper să călătoresc în acea parte a lumii într-o zi.

— Ce părere ai despre lecţia lui Radu? a întrebat Noah, schimbând brusc subiectul. Despre ritualurile care ar avea loc în noaptea asta? Crezi că oamenii vor face vreun sacrificiu şi că sunt convinşi că animalele ne vorbesc limba

în noaptea asta?

Am ridicat un umăr, alegându-mi cuvintele cu grijă.

— Nu sunt sigură dacă lecţia asta a fost mai ciudată decât poveştile despre vampiri şi despre vârcolaci.

Noah m-a privit cu coada ochiului.

— Cum a ajuns o tânără ca tine să se ocupe – a zis Noah, arătând spre castel – de studiul cadavrelor?

— Am avut de ales între asta şi broderie şi bârfe, am răspuns, presărându-mi răspunsul cu umor. La drept vorbind, cred că m-am apucat de studiu ca orice altă persoană interesată de un domeniu sau altul. Vreau să înţeleg moartea şi boala. Vreau să ofer familiilor pacea, în momente dificile. Cred că avem un dar special de oferit lumii. Al meu se întâmplă a fi posibilitatea de citi soarta morţilor.

— Nu te descurci rău, domnişoară Wadsworth! Indiferent de ce zic alţii.

Noah era sincer, dar nu mă deranja francheţea lui, ba o găseam chiar revigorantă, ca aerul de munte.

Un orologiu a bătut ora – un semnal grav că discuţia relaxată se apropia de final. M-am ridicat, îndesând scrisoarea Lizei în buzunarul fustei, şi mi-am scuturat zăpada de pe corsaj, acolo unde mantia mea se desfăcuse.

— Aştepţi cu nerăbdare lecţia? Azi mergem în sala de disecţii.

— E partea cea mai bună.

Noah s-a ridicat şi şi-a frecat mâinile acoperite de mănuşi din piele.

— Azi avem toţi câte un individ. Unii băieţi au făcut pariuri pe execuţia lor.

— Chiar aşa?

Am ridicat o sprânceană.

— Ei bine, atunci îţi cer scuze de pe acum că voi ieşi pe primul loc.

— Poţi *să încerci,* a zis Noah, dar va trebui să mă înfrângi mai întâi.

— Norocul să fie de partea celui mai bun!

— Îmi plac provocările serioase.

Noah mi-a cuprins mâna înmănuşată şi a scuturat-o. Găseam că gestul lui nu mă jignea deloc. Era un semn de respect, un semn că Noah mă considera acum egala lui. Radiam de fericire pe când ne îndreptam spre intrare.

Acesta era motivul pentru care trăiam: să explorez morţii.

Interiorul unei săli de disecţie: cinci studenţi şi/sau profesori, disecând un cadavru, circa 1900.

DOUĂZECI ŞI ŞASE
UN CAZ FASCINANT

Sala de disecţii
Castelul Bran
13 decembrie 1888

— Care este scopul investigării cadavrelor ce nu prezintă nicio urmă externă de traumă?

Profesorul Percy stătea lângă creierul specimenului din faţa lui. Şorţul îi era pătat de sânge ruginiu. Părul lui roşcat se potrivea cu mustăţile grijuliu pieptănate, atât de discordante cu lichidele ce-i urâţeau aspectul impecabil. Îmi imaginam că aşa trebuie să fi arătat şi unchiul meu pe când era doar un tânăr profesor. Gândul ăsta m-a încălzit pe dinăuntru, în ciuda frigului din sala de disecţii.

— De ce să tăiem în trupurile lor când vedem limpede că au murit din cauze „naturale”? a întrebat el. Hmm?

Mâini nerăbdătoare s-au înălţat în aer ca nişte focuri de artificii. Studenţii explodau din cauza nevoii de a răspunde şi de a-şi demonstra competenţa, gata să-i întreacă pe ceilalţi colegi. Prinţul şi-a purtat privirea prin sală, măsurând concurenţa. Astăzi, prinţul părea să stea ca pe ace. Era printre primele dăţi când îl vedeam afişând ceva mai mult decât o scânteie de interes. Percy i-a ignorat pe toţi, îndreptându-şi atenţia spre singurul student care nu era atent.

— Domnule Cresswell? Aveţi vreo părere?

În mod cu totul nesurprinzător, Thomas era captivat de cadavrul de pe masa lui, ignorându-i pe toţi şi toate, cu excepţia bisturiului şi a cadavrului. Am privit fâşia de piele despicându-se sub cuţitul lui de parcă ar fi fost un val retrăgându-se de pe nisip. Thomas a smuls forcepsul cu dinţi şi a continuat să îndepărteze carnea, dând la iveală măruntaiele. Prietenul meu fredona încet. Melodia era veselă şi optimistă, în ciuda activităţii lui. Am ridicat o

sprânceană. Poate că Thomas era un pic prea pasionat de munca lui. Percy nu s-a mai deranjat să-l întrerupă. Înţelesese destul de repede că Thomas era în sine o forţă a naturii, atunci când se afla în laborator.

— Prinţe Nicolae?

Mi-am smuls privirea de la Thomas şi m-am uitat la Nicolae. Prinţul şi-a muşcat buza de jos, fascinat de cadavrul din faţa lui.

— Trebuie să demonstrăm că au murit pe cale naturală. Dacă nu investigăm, nu avem cum să ştim cu siguranţă.

— Este parţial corect. Altcineva?

Andrei şi-a învârtit bisturiul ca şi cum ar fi fost o sabie, iar el, cel mai nepregătit apărător al regatului. Noah, distras de bufoneria lui Andrei, s-a ferit din calea nerodului. Gemenii Bianchi erau aproape la fel de fascinaţi precum Thomas – privirile le erau fixate asupra trupurilor din faţa lor şi făceau incizii precise. Cian şi Erik au ridicat amândoi mâinile, uitându-se unul la celălalt. Un băiat era ca focul, iar celălalt precum gheaţa – ambii neplăcuţi, dacă îţi petreceai prea mult timp în preajma lor.

— Ca să înţelegem bolile şi efectele lor? a zis Erik.

— Uneori! Atunci, ar trebui să deschidem mereu cadavrele, fără vreun motiv solid? a întrebat Percy.

Cian aproape că s-a răsturnat din scaun, grăbit să răspundă.

— Nu, domnule. Autopsierea nu e necesară în toate cazurile, ci doar pentru acei indivizi care au decedat în condiţii suspecte.

— Mulţumesc, domnule Farrell! Domnule Branković, te rog să pui bisturiul la loc. Nu este o armă. Vei răni şi vei desfigura pe cineva. Cel mai probabil chiar pe dumneata. Mai are cineva ceva de adăugat?

Am ridicat mâna. Percy a dat din cap, privindu-mă cu atenţie.

— Te rog, domnişoară Wadsworth!

— Autopsia este necesară, domnule, pentru că, aşa cum este şi cazul decedatului din faţa mea, care a murit, în mod clar, pe timpul iernii, am putea crede că s-a înecat pur şi

simplu sau că a murit din cauza hipotermiei. Autopsierea cadavrului este singura modalitate prin care putem fi siguri de cauza morţii.

— Bun! Foarte bine! Şi ce vom afla dacă îi studiem organele?

— Vom afla de ce a căzut în apă. S-ar putea să fi avut o boală, poate că a suferit un atac de cord. Sau un anevrism.

— Sau poate că a băut fără măsură din cauza frigului ăstuia nenorocit, a adăugat Nicolae, smulgându-le lui Noah şi lui Erik hohote stângace.

Când atenţia prinţului s-a întors asupra mea, am simţit un fior rece prelingându-se pe spate. Îmi era greu să uit cum mă portretizase sau ameninţările adresate familiei regale. Familia lui.

— Prinţe Nicolae, vă rog să lăsaţi glumele pentru altă ocazie. Sunt de prost gust. Foarte bine, domnişoară Wadsworth! Crima este o altă posibilitate. Tocmai de aceea este important să investigăm cu atenţie fiecare cadavru. Nu putem şti niciodată ce secrete vom descoperi când îndrăznim să ne aventurăm pe căi... mai puţin plăcute.

Thomas s-a înclinat spre mine şi a şoptit:

— E cam ciudat tipul.

— Spuse tânărul care nu şi-a auzit numele strigat pentru că era prea fascinat de cadavrul lui, am şoptit eu. Percy nu e mai ciudat decât tine sau decât mine. Eşti doar gelos pentru că sunt favorita lui.

Thomas şi-a mutat privirea la mine, dar înainte să mă poată uimi cu o remarcă, mi-am înfipt bisturiul în carnea rece a cadavrului, ignorând albastrul-închis al pielii şi ochii exoftalmici, în timp ce tăiam mai departe, spre coaste. M-am luptat din toate puterile să văd cadavrul doar ca trupul unui decedat şi nu ca pe o fiinţă ce părea să mă privească glacial, uşor nemulţumită de cuţitul din mâna mea.

Torsul omului era umflat, ca şi restul trupului, ceea ce făcea mai dificilă misiunea de a identifica semnele particulare. Mi-am înghiţit repulsia, nevrând să mă umilesc, când acest cadavru trebuia respectat. Am închis

ochii pentru o clipă şi apoi i-am examinat inima, observând că totul părea normal, înainte să trec la căpătâiul trupului şi să-i deschid pleoapele. Nu exista niciun semn de peteşie hemoragică în albul ochilor. Omul nu fusese sufocat sau sugrumat înainte de a cădea în apă. Cel mai probabil, pierise din cauza vremii crude şi a hipotermiei, nu a vreunei întâmplări sinistre. Nu era cel mai bun mod de a-ţi încheia socotelile cu viaţa şi cu siguranţă nici cel mai plăcut. Speram că nu suferise mult, deşi mai aveam să învăţ multe despre hipotermie şi caracteristicile ei.

Plimbându-mi privirea prin sală, am observat că specimenul meu nu era tocmai cel mai groaznic. Pe masa lui Nicolae se afla un cadavru putrezit, cu abdomenul umflat şi întins peste poate. Nişte dungi cenuşii, aproape negre, ca nişte viermi, i se unduiau pe piele. Nu era un semn bun. L-am privit pe prinţ luându-şi o mină dură ca piatra, apoi tăind în trup. Tăietura lui a fost însă prea adâncă şi rapidă...

Viermii au ţâşnit din zona intestinală împreună cu un miros oribil de gaze. Nicolae s-a dat înapoi şi şi-a şters larvele de pe frunte. Mâinile lui tremurau uşor. Pieptul prinţului s-a umflat şi s-a contractat, ca şi cum Nicolae şi-ar fi putut stăpâni greaţa respirând controlat de câteva ori.

Liniştea s-a aşternut în sală, ca un blestem. Era o poziţie extrem de nedemnă pentru un membru al familiei regale. Totuşi, Nicolae avea un aer de superioritate şi când viermii îi colcăiau pe faţă. Erik s-a oprit şi şi-a ridicat în final privirea de la cadavrul lui. A analizat încet scena, clipind ca şi cum ar fi fost în toiul unui vis oribil, apoi a ţipat, aruncându-şi şorţul spre prinţul murdar.

Deşi nu era deloc amuzant, aproape că m-am înecat încercând să-mi înăbuş râsul. Andrei nu s-a putut abţine nicio clipă. S-a îndoit de spate şi a început să râdă aşa de tare, că a început să şuiere. Erik îl bătea pe spate, în timp ce tânărul tuşea şi bolborosea.

Faţa lui Nicolae s-a înroşit pe când Noah şi Cian, şi chiar şi gemenii Bianchi, începeau şi ei să râdă. Fie din cauza ororii de a vedea acei viermi, fie din cauza amuzamentului

stârnit de situaţie, am chicotit şi eu, în cele din urmă. Prinţul m-a fixat glacial cu privirea. Dar în loc să mă certe cu vreun comentariu acid, el şi-a şters mizeria de pe faţă şi a râs. Fusese un chicot scurt şi cumpătat, dar chiar şi aşa. Reacţia părea să fi uşurat ceva din tensiunea pe care o afişa de la moartea lui Wilhelm.

Thomas şi-a ridicat privirea de la masa de lângă mine, zâmbind, deşi încerca să se abţină.

— Sunt dezgustat, dar nu pot să nu mă uit.

Percy s-a îndreptat cu paşi mari spre locul unde avusese loc atacul viermilor. Pe chipul lui se lungea o grimasă de iritare.

— Destul! Suntem în sala de disecţii, nu în vreun bordel. Prinţe Nicole, mergi şi spală-te! Erik...

Profesorul i-a întins un şorţ şi a arătat spre masa lui, adresându-se tuturor:

— Vă rog să vă aşezaţi în linişte şi să fiţi atenţi. Dacă ce s-a întâmplat aici este prea mult pentru firile dumneavoastră, puteţi pleca. Nu râdeţi în timpul unui exerciţiu ştiinţific serios. Arătaţi puţin respect celor morţi. Dacă nu vă puteţi controla, atunci voi face recomandarea ca niciunul dintre voi să nu termine acest curs. Aici, la institut, ne luăm îndatoririle în serios şi le executăm cu mare gravitate. La următoare manifestare grosolană, veţi fi cu toţii scoşi din sală. Aţi înţeles?

— Da, domnule profesor, am răspuns cu toţii.

L-am urmat pe Percy la masa pe care se afla un cadavru acoperit de un giulgiu. Teama de a fi eliminaţi de la curs fusese suficientă ca să înăbuşe orice urmă de chicot. Fără să mai zăbovească, Percy a smuls cearşaful, lăsând la vedere un cadavru ce-mi părea vag familiar.

Stadiul uşor avansat de descompunere m-a împiedicat iniţial să-l recunosc, apoi... respiraţia mi s-a oprit în gât şi m-am ciocnit de Erik care a avut tupeul să rânjească maliţios din cauza reacţiei mele, de parcă nu fusese chiar el cel care tocmai ţipase din cauza unor viermi.

— Scuze!

Am rămas cu privirea fixată asupra femeii blonde de pe

masă. Pe trupul ei erau urme de muşcături. Sângele uscat marca fiecare rană. Aş fi putut jura că auzeam ecoul aripilor împieliţate din sala de disecţii. Dintr-un motiv pe care mă codeam să-l aflu, faţa ei era încă acoperită.

Thomas a înlemnit lângă capul cadavrului. Privirea lui a găsit-o pe a mea şi nu a mai părăsit-o. M-am rugat ca reacţiile noastre să treacă drept şoc la vederea unei femei brutalizate şi nu un semn că o recunoscusem pe femeia din tuneluri. Ceva inconfortabil părea să mă pişte între omoplaţi, tentându-mă să mă întorc şi să îndepărtez ceea ce mă deranja. Am strâns ochii. Dacă era o altă farsă jucată de imaginaţia mea...

M-am mişcat discret şi am privit în spate. Directorul Moldoveanu intrase în cameră şi îşi bătea braţul cu un deget, mutându-şi privirea de la cadavrul de pe masă la expresia mea crispată. Am ştiut, în sinea mea, că bărbatul ghicise adevărul.

M-am prefăcut că nu observ şi m-am întrebat dacă Thomas făcea şi el la fel. I-am aruncat o privire fugitivă, însă prietenul meu studia cu atenţie chipul prinţului. Am presupus că încerca să-şi dea seama dacă Nicolae recunoştea cadavrul.

Thomas l-a observat în cele din urmă pe Moldoveanu, tocmai pe când directorul s-a întors pe călcâie şi a plecat. Bărbatul nu scosese niciun sunet, însă mie mi se părea că în urechi îmi sunau gonguri la plecarea lui.

— Această femeie neidentificată a fost descoperită în morgă, înaintea cursului, într-unul dintre sertarele pentru cadavre, a zis Percy. Trupului ei îi lipseşte aproape tot sângele. Pe întreaga suprafaţă a corpului se regăsesc urme de muşcături. Se pare că cineva a mutat-o acolo pentru a o ţine la rece şi pentru a încetini procesul de descompunere. Dragi studenţi, avem la îndemână un caz extrem de fascinant.

Nici nu ştia Percy câtă dreptate avea!

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE
ARIPI NEGRE, DE PIELE

Apartamentul din turn
Castelul Bran
14 decembrie 1888

M-am ridicat brusc în capul oaselor, clipind iute ca să scap de imaginea colţilor pe care subconştientul meu o crease în beznă.

Lumina lunii se scurgea ca nişte firicele de apă pe draperie şi se strângea pe podea, ca o cascadă din argint. Cearşafurile erau reci în jurul meu, însă nu frigul mă trezise. Pielea-mi era umedă din loc în loc de transpiraţie, iar cămaşa de noaptea mi se dezlegase cumva singură la piept, lăsând la vedere mai mult decât ar fi fost decent.

Încă gâfâind din cauza coşmarului cu creaturi înaripate ce zburau şi muşcau, mi-am pipăit uşor gâtul, pe jumătate speriată că aveam să dau de sânge. Nimic. Eram teafără. Niciun *strigoi,* liliac sau demon însetat de sânge nu se hrănise din mine în timp ce mă întorceam şi mă zbăteam. Nu am simţit decât pielea moale şi caldă, neatinsă de nimic altceva decât de aerul rece al iernii şi de scandalul pe care goliciunea ei l-ar fi putut stârni.

Am mijit ochii, uitându-mă la umbre. Pulsul îmi bătea nebuneşte. Focul din dormitor se stinsese de curând, judecând după cărbunii ce încă sclipeau. M-am culcat la loc, însă fără să mă relaxez. Mintea îmi era ameţită de coşmaruri ciudate, dar aş fi putut jura că auzisem voci. Nu se putea ca *totul* să fie un rezultat al coşmarurilor mele. Avusesem mai puţine episoade înspăimântătoare în ultima vreme sau, cel puţin, aşa credeam.

Mi-am strâns păturile, liniştindu-mi inima frenetică, în timp ce am privit cu atenţie siluetele imobile ale dulapului şi ale noptierei. Aşteptam ca umbrele să se desprindă de pe perete şi să ia forma Prinţului Nemuritor, cu aripi

şerpuitoare ce erau suficient de întinse cât să-mi facă inima să se oprească, însă totul era deplorabil de tăcut. Niciun spirit nu avea să viziteze lumea viilor în acea aşa-zisă noapte vrăjită. Pesemne că de vină era altitudinea Carpaţilor. Aerul rarefiat îmi afecta, în mod clar, creierul.

— Năroadă!

M-am trântit pe spate, trăgându-mi păturile până sub bărbie. Şuviţele lungi de păr m-au gâdilat pe spate, făcându-mi pielea de găină. M-am tras şi mai jos, până ce capul mi-a fost complet acoperit de pătură. Coşmarurile erau pentru copii.

Nătărăul acela de Radu şi prostiile lui folclorice! Bineînţeles că nu exista nicio noapte a morţilor. Se putea găsi oricând o explicaţie ştiinţifică. Am închis ochii, concentrându-mă la cât de confortabil mă simţeam în micul meu cocon de căldură. Respiraţia mi s-a potolit, iar pleoapele au devenit deodată suficient de grele ca să nu mai încerc să le deschid. Simţeam că mă scufund într-un vis superb. Unul în care Thomas şi cu mine călătoream spre Bucureşti, ca să ne petrecem sărbătorile; eu purtam o rochie minunată, pe care aş fi îmbrăcat-o la un bal, departe de crime…

Buf.

Adrenalina a ţâşnit în mine, punându-mă în mişcare.

În două secunde am sărit de pe saltea, mi-am vârât picioarele în papuci şi am fugit până în mijlocul dormitorului. Urechile îmi sunau, încercând să ascult. Nu era chip să nu fi auzit pe cineva sau ceva mişcându-se pe coridorul din faţa apartamentului meu.

Mi-am stăpânit frica şi am îndesat-o în cel mai îndepărtat ungher al minţii mele, ignorând felul în care încerca din răsputeri să iasă iar la lumină. Renunţând la halat pentru a nu fi auzită, am crăpat uşor uşa dormitorului. M-am uitat în sufragerie; focul era şi acolo aproape stins. Dintr-un motiv sau altul, noua mea menajeră nu aţâţase focul înainte de culcare. Lucirea portocalie nu era suficient de luminoasă ca să pot vedea ceva, însă asta însemna că nu puteam fi văzută, la rândul

meu, de persoana care m-ar fi urmărit. Norişori de abur mi se strecurau dintre buze la intervale neregulate.

Buf-buf.

M-am oprit, călcând pragul dintre dormitor şi sufragerie. Totul era liniştit ca un mormânt. Şi apoi... o şoaptă aspră: *„Linişte”,* în română.

Buf.

Petrecându-mi ceva timp manevrând cadavre în laboratorul unchiului, am recunoscut imediat sunetul membrelor îngreunate de moarte lovind pământul. Prin minte mi-au trecut imaginile unor hoţi de cadavre. Nu ştiam de ce mi-i imaginam ca pe nişte schelete cu mâini prevăzute cu gheare, colţi de pe care se scurgea sânge şi aripi împieliţate, când ei ar fi trebuit să fie destul de robuşti ca să care un cadavru. Şi, cu siguranţă, oameni.

Mi-am ţinut respiraţia, de teamă că şi cea mai mică răsuflare avea să răsune cu ecou, anunţând că mi-a sunat ceasul. Oricine ar fi fost cei de afară, nu voiam ca ei să-şi îndrepte atenţia sinistră asupra mea. Oamenii erau adevăraţii monştri şi infractori, mai reali decât fiinţele inventate de orice roman sau nuvelă fantastică.

Au trecut câteva momente, iar şoaptele au continuat. Mi-am pus oasele îngheţate în mişcare, deplasându-mă cât puteam de tăcut şi de iute. Nu fusesem niciodată mai recunoscătoare pentru camera sărac mobilată decât în timp ce mă deplasam spre uşa dinspre coridor. Am plutit ca o fantomă spre celălalt colţ al încăperii, ezitând de îndată ce am ajuns la uşă.

Poate că poveştile prosteşti ale lui Radu fuseseră adevărate. Era o noapte potrivită pentru spectre. Doar că eu aveam să fiu spectrul ce se mişca nevăzut.

Mi-am lipit urechea de zidul de lângă uşă şi am ascultat, poruncind trupului să rămână nemişcat şi rece ca marmura. Vocile şopteau prea încet ca să le pot auzi. Nu-mi dădeam seama dacă ambele persoane erau bărbaţi sau era şi o femeie implicată. M-am lipit de perete până ce a început să mă doară faţa, dar tot nu am putut înţelege ce şopteau prădătorii nocturni. Parcă ar fi... cântat...

M-am tras înapoi, nedumerită. Mi-era imposibil să înţeleg de ce ar fi vrut aceşti oameni să cânte melodii macabre în toiul nopţii. Poate că bufnetele erau rezultatul unei aventuri clandestine. Oare nu învăţasem această lecţie când le surprinsesem pe Ileana şi pe Daciana?! M-am întors, gata să mă duc iar la culcare, apoi m-am oprit.

Şoaptele se auzeau mai tare, ridicându-se şi coborând ca nişte valuri. În turn nu mai avea loc nicio întâlnire romantică. Pe când vocile se lăsau distrase de fervoarea cântecului lor misterios, am reuşit să identific câteva cuvinte fredonate în română.

— Os... Sânge... Aici... ceva... morţi... Aripi negre... inimă de... intri... singur în pădure... va marca... urme... Vânătoare... în jos... apoi...

Buf! Cântecul s-a oprit ca şi cum ghilotina ar fi retezat limbile celor care îndrăzniseră să rostească cuvinte aşa de păcătoase în ajunul unei nopţi sfinte. Nu voiam să cred o clipă în superstiţiile lui Radu, dar poate că noaptea ascundea altă însemnătate.

Lumina a licărit pe sub uşă, aurind podeaua şi lunecând pe deasupra papucilor mei. Nu am îndrăznit să mă mişc. Mi-am ţinut respiraţia, văzând cum lumina se stingea pe coridor, însoţită de sunetul unui obiect târât în urma ei. Cel puţin două perechi de cizme au păşit greoi pe scări, urmate de bufnetele încărcăturii lor furate. Curiozitatea mi-a cuprins mintea, făcând orice gând logic să pătrundă cu greu. Dacă nu-i urmam pe hoţi mai curând, aveam să-i pierd în labirintul castelului.

Mi se părea o idee groaznică să plec singură pe urmele lor, dar ce altceva puteam face? Nu mai puteam să mă prefac, pur şi simplu, că nu se întâmpla nimic suspect. Nu aveam suficient timp să alerg spre camera lui Thomas şi să-l trezesc. În plus, la etajul lui se aflau şi camerele altor studenţi. Nici nu-mi puteam imagina scandalul pe care l-aş fi cauzat dacă-l ridicam din pat la o oră atât de târzie. Ne-am fi putut pierde amândoi locurile de la academie. Iar zvonurile despre legătura noastră clandestină ar fi ajuns cu siguranţă la urechile celor din Londra, care păreau să

capete putere cu ajutorul bârfelor, pe care le schimbau ca pe un soi de monedă. Îmi doream ca Anastasia să se fi întors – cu siguranţă că ea m-ar fi ajutat cu această dilemă.

Mi-am muşcat buza. Nu credeam că ucigaşul nostru era cel ce orchestrase furtul; nu-mi puteam închipui de ce ar fi vrut să şterpelească un cadavru. Lui îi plăcea să ucidă, nu să fure morţi. Indecizia a continuat să se joace cu partea raţională a minţii mele, acea parte care spunea că ar fi trebuit să-l trezesc pe director şi să-l las pe el să se ocupe de hoţi. Îmi imaginam curba îndoită a gurii lui în timp ce i-aş fi povestit ce auzisem; un rânjet suficient de acid cât să ardă pielea. Era hotărât.

Am sărit în colţul celălalt al camerei şi mi-am luat mantia şi bisturiul. Mâinile îmi tremurau atât de tare, că aproape că mi-am scăpat arma. Cel puţin eram înarmată. Dacă dădeam fuga la Moldoveanu, directorul m-ar fi certat pentru că-l trezeam în toiul nopţii şi m-ar fi luat drept o mincinoasă. Poate că aveam chiar să ajung unul dintre oscioarele cu care se scobea între dinţi. Mai bine riscam să înfrunt hoţii de cadavre şi melodiile lor blestemate.

Am dat fuga pe coridor şi am alergat pe scări, surprinzând ultima licărire de mişcare înainte ca oamenii să coboare la etajele inferioare. M-am oprit, cu respiraţia tăiată.

Din câte se părea, ne îndreptam spre subteran cu trupul furat.

DOUĂZECI ŞI OPT
HOŢII DE CADAVRE

Coridoare
Castelul Bran
14 decembrie 1888

Capetele hoţilor erau acoperite cu glugi negre, ce le ascundeau chipurile în umbrele coridoarelor, în timp ce se strecurau spre etajele inferioare. Propria mantie era de culoare cărbunelui – ca nopţile cu semilună şi aleile ceţoase – şi era perfectă pentru a mă putea strecura printre spaţiile neluminate. Eram recunoscătoare că lăsasem mantia roşie la Londra. Am strâns bisturiul, gata să-l mânuiesc ca pe o sabie, aşa cum făcuse Andrei mai devreme.

Hoţii păşeau cu grijă, ca şi cum nu ar fi fost prima dată când se îndeletniceau cu aşa ceva. Se opreau şi ascultau înainte să plece mai departe, spre următorul coridor. Pe când ei înaintau spre nivelurile inferioare, mica lor procesiune era mută, în afară de trupul ce zgâria podeaua în urma lor. Nu mi-a trebuit prea mult timp ca să-mi dau seama că ne îndreptam spre morga de la subsol. M-am lipit de un zid şi am permis unui stol de îndoieli să-mi traverseze gândurile. Poate că acei aşa-zişi hoţi erau pur şi simplu servitori ce mutau cadavrele dintr-o morgă în alta, la ordinele profesorilor. Până la urmă, cineva trebuia să transporte cadavrele dintr-un loc în altul. Nu le văzusem niciodată fiind duse cu vreun cărucior, în timpul zilei. Cântecul însă... Ei bine, era puţin ciudat, însă nu reprezenta o dovadă incontestabilă a vinii. De fapt, stând acolo şi cugetând, nu mai eram deloc sigură că oamenii chiar intonaseră vreun imn blestemat. Poate că fredonau ca să-şi distragă atenţia de la muncă. Dacă erau pe jumătate la fel sperioşi ca Ileana, atunci pesemne că nu le făcea nicio plăcere să se afle în apropierea cadavrelor.

Asta era valabil pentru majoritatea oamenilor.

Am lovit cu piciorul în covorul roș, uzat de nenumărații pași ce trecuseră pe acolo în decursul ultimelor sute de ani. Nu-mi venea să cred că mă ridicasem din pat pentru așa ceva. Ce mai hoți de cadavre! Din câte se părea, nu renunțasem la ideile mele fantastice.

Nu orice bufnea și bubuia în noapte era un monstru. Auzisem prea multe povești cu vampiri și cu vârcolaci de când ajunsesem aici! De vină era doar imaginația mea blestemată. Undeva, în adâncul sufletului meu, îmi doream ca acele povești bizare și morbide să fie adevărate. Deși urma să recunosc, exista ceva teribil de atrăgător la ideea de ființă nemuritoare. Poate că monstrul din mine tânjea după compania celorlalți, în special a acelora întâlniți doar în povești.

Târându-și pachetul învelit pe cât puteau de bine, cele două siluete au dispărut după un colț. Am decis să mai zăbovesc un timp. Puteam măcar să mă asigur că duceau cadavrul în morga de la subsol înainte să sui scările blestemate ale turnului atât de curând. Am dat cu ochii de feriga uriașă de la capătul celălalt al zidului și m-am întrebat dacă nu ar fi fost mai simplu să mă ghemuiesc în spatele ei și să dorm până dimineață.

Am auzit o ușă închizându-se și am dat colțul, ascunzându-mă într-un ungher, după o tapiserie mare. Nu avea să mai treacă mult timp. M-am așezat pe vine, acoperindu-mi cămașa de noapte cu mantia pentru ca materialul alb să nu atragă atenția. Nu era nevoie ca servitorii castelului să aibă habar de escapadele mele târzii.

Mi-am lustruit bisturiul cu marginea mantiei, aducându-mi aminte unul dintre citatele mele favorite din Shakespeare: „Uneltele întunericului ne spun adevăruri”. Degetele de la picioare mă pișcau. În câteva clipe aveau să-mi amorțească. M-am mișcat, sperând să-mi pun sângele în mișcare. Sigur nu dura așa de mult să așezi un cadavru pe o masă sau într-un sertar mortuar. Neliniștea m-a cuprins încetul cu încetul până ce aproape că nu am

mai putut respira.

Am închis ochii.

— Bineînţeles! Bineînţeles că aşa îmi petrec eu nopţile!

Nu permisesem gândului că hoţii intraseră în tunelurile secrete să-mi treacă prin minte. Refuzam, eram incapabilă să intru singură în acel loc blestemat. Simplul gând de a-i urmări pe necunoscuţi în tunelurile pline de lilieci şi de alte creaturi dezgustătoare era suficient să mă facă să iau în considerare posibilitatea de a mă întoarce imediat în cameră, indiferent că eram înarmată sau nu.

Mi-am numărat bătăile din ce în ce mai rapide ale inimii, ştiind ce trebuia să fac. Nu aveam o armă adevărată şi nici vreo sursă de lumină. Nimeni nu ştia că nu mă aflam în cameră. Dacă avea să mi se întâmple ceva, probabil că nu m-ar fi găsit niciodată. Mai mult ca sigur că Moldoveanu nu ar fi trimis pe nimeni după mine.

Gândul ăsta m-a făcut să mă ridic. Creierul meu adormit nu era atât de perspicace pe cât ar fi trebuit. Unde erau gărzile regale? Fuseseră postate pe coridoare şi în faţa morgii în fiecare zi a săptămânii ce trecuse. Era ciudat că încă nu dădusem nas în nas cu niciuna. Deşi poate că la ore târzii, gărzile patrulau doar la ieşirile şi la intrările principale. Studenţii erau de mult în paturile lor, visând măruntaie şi ştiinţă. Locuitorii morgii nu aveau nevoie de supraveghere. Doar eu mi-i imaginam ridicându-se din morţi.

Mi-am strâns mantia, înfăşurându-mi-o în jurul trupului ca pe o armură, şi mi-am părăsit ascunzătoarea. Mi-am aruncat privirea după colţ şi am respirat uşor. Nu se vedea nimeni, îndreptându-mi spatele, m-am strecurat pe hol. Înainte să mă pot răzgândi, am răsucit mânerul uşii şi m-am furişat în morgă. Sala era goală şi calmă. Nimic nelalocul lui. Cu excepţia trapei. Uşa era uşor ridicată – o dâră foarte îmbietoare de firimituri, pe care nu rezistam să nu o urmez.

În timp ce coboram în vârful picioarelor treptele sparte de piatră, cu grijă să nu nimeresc în vreo capcană, mirosul urât de carne putredă mi-a asaltat iar nările.

Mă rugam ca liliecii să nu zboare în acea noapte prin tuneluri. Sau păianjenii. Aş fi fost mulţumită să nu mă confrunt cu picioarele lor lungi şi fusiforme şi cu ochii reflectorizanţi. Cadavrele, hoţii şi mirosul neplăcut erau lucruri cu care mă puteam lupta în beznă, în locuri deplorabile. Liliecii şi păianjeni îmi erau insuportabili.

Îndată ce am intrat în tunel, m-am orientat prin beznă. Am clipit de câteva ori, adaptându-mi ochii la întuneric, şi am privit umbrele celor doi hoţi din faţa mea, care se mişcau rapid, fără a le mai fi teamă să facă vreun zgomot şi să trezească studenţii şi profesorii. De câte ori făcuseră asta? Părea să fie ceva de rutină.

Am alergat vreo câţiva metri, aşteptând ca lumina felinarului lor să se estompeze, dar nu să dispară complet, în timp ce ţopăiam de la o umbră la alta, suficient de în urmă ca să nu fiu observată.

Oamenii s-au oprit la o intersecţie, apropiindu-şi felinarele de zid şi trasând ceva cu degetele. Am încercat să estimez cât de sus se afla obiectul, sperând să pot pipăi ce le atrăsese atenţia după ce aveau să plece mai departe.

Continuând să înaintez în tunel – unul dintre acelea pe care Thomas şi cu mine nu le urmaserăm în noaptea în care descoperisem trupul femeii –, am aşteptat ca umbrele să-mi ofere iar adăpost. Îndată ce nu am mai putut fi zărită, am sărit în colţ, prinzându-mă de peretele aspru de piatră. Un vânt rece mi-a atins tivul cămăşii de noapte. Preţ de o clipă înfricoşătoare, mi-am imaginat că păienjenii mi se strecurau prin ciorapi, iar sângele mi s-a revoltat. „Respiră”, mi-am zis. Nu-mi permiteam să am un episod de isterie acolo jos, de una singură. Degetele mele au atins pânzele lipicioase de păianjen şi alte lucruri pe care preferam să nu le identific înainte să alunece în semnele sculptate adânc.

XI

Am pipăit în jur, cu un ochi la tunelul aproape întunecat acum că hoţii se aflau la capătul lui.

XI

Asta era tot. Nu am mai simţit nicio altă literă.

Memorând informaţia, am continuat drumul, cu paşi iuţi, spre următorul coridor, văzând că oamenii cu glugi au atins iar un semn, înainte să plece mai departe. La fiecare răscruce existau alte litere sculptate, iar valuri noi de teamă mă cuprindeau de fiecare dată.

XXIII

VIII

Am repetat în gând numerele romane, sperând să mi le pot aminti pentru o analiză mai atentă, de îndată ce aveam să mă întorc în cameră. Semnificaţia lor era, momentan, un mister pe care trebuia să-l desluşesc altădată.

O bătaie frenetică de aripi mi-a atras atenţia spre tavanul cenuşiu ce mă despărţea de nivelurile superioare ale castelului şi, în cele din urmă, de aerul curat şi de cerul spuzit cu stele. Am inspirat de câteva ori şi m-am concentrat asupra paşilor mei, forţându-mă să rămân calmă, pe când sunetul devenea mai intens. Ştiam prea bine ce anume fâlfâia aşa. Fără să aştept să devin hrană pentru lilieci, am iuţit pasul, călcând cu atenţie şi umplându-mi gândurile cu orice altceva în afară de creaturile ce zburau deasupra mea sau de sunetul pulsului ce-mi bubuia în cap.

Clipele s-au împletit una cu cealaltă până ce nu am mai ştiut dacă era zi sau noapte. Chiar şi aşa, şoapta sinistră a atacului aerian persista. Uram să mă gândesc la liliecii ce pluteau ascunşi, aşteptând o ocazie să atace. Eram tentată să găsesc o torţă, în ciuda riscului de a fi prinsă. Nu puteam îndura mai multă teroare; îmi era teamă că inima avea să mi se oprească de tot din cauza suprasolicitării.

— Mai repede, mai repede! am îndemnat eu siluetele din faţa mea, rugându-mă să ajungem la destinaţie – oricare ar fi fost aceea – fără să fiu muşcată.

Mi se părea că nu aveam să mai ieşim niciodată din coridoarele blestemate. Am continuat să ne strecurăm printre atâtea cotituri şi tuneluri, că a început să-mi fie teamă că nu aş mai fi ştiut să mă întorc. Deodată, am auzit ceva gonind în spatele meu şi am înlemnit. Rugându-mă să nu fie un cadavru ridicat din morţi, în căutarea unei mese

calde, mi-am strâns fustele şi am continuat drumul, cu paşi repezi, cu privirea aţintită asupra hoţilor.

În cele din urmă, am ajuns la o deschidere largă în munte, unde se intersectau patru tuneluri. Una dintre siluete a pornit înainte. Felinarul omului licărea în peştera umedă ca un licurici, în timp ce el se rotea uşor în cerc. Bezna pândea din fiecare colţ, aşteptând să ne înghită cu totul.

L-am privit pe omul cu felinarul plecând mai departe, micşorându-se din ce în ce mai mult pe măsură ce se îndepărta. În mijlocul camerei se afla o gropiţă în care se adunase apa ce clipocea ca o peliculă de argint. Lumina felinarului se reflecta în ea, ca şi cum un soare mai mic apunea pe un orizont oglindit. Era o privelişte straniu de frumoasă pentru un loc aşa de înfricoşător. Păcat că flăcările nu putea înghiţi frigul din aer sau acidul ce-mi ardea intestinele! Aveam sentimentul că nu aveam să mai pot respira normal până ce nu eram iar departe de lilieci. Frecându-mi braţele, mi-am stăpânit un fior ce-şi făcea drum pe sub părul meu despletit.

Nu doar temperatura era scăzută. Tunelurile, ca şi castelul, păreau să fie vii, bântuite de spirite şi de alte fiinţe nepământene. Mi-am imaginat un milion de ochi uitându-se la mine din ungherele întunecate. Nu ştiam dacă mă speriau mai tare oamenii sau animalele.

Din fericire, siluetele au plecat mai departe, împinse de un nou avânt. După ce am traversat iute câteva galerii întunecate, lumina argintie a mărginit zidurile şi tavanul ultimei dintre ele, indicând faptul că în apropiere se afla o ieşire. O bufniţă a strigat în depărtare; o alta a răspuns ca un ecou la chemarea ei sinistră. Eu am rămas ascunsă după un colţ al unui tunel mai îndepărtat, aşteptând ca hoţii să fugă în noapte. Aici, aerul era proaspăt şi mirosea a pin. Îmi venea să cad în genunchi să venerez spaţiul deschis, rece, dar m-am abţinut, lăsând hoţii de cadavre să-şi continue drumul.

Nu a durat mult până ce hoţii au ieşit la lumina lunii, târându-şi cu greu trofeul. Păşeam cu atenţie, cu grijă să

nu rup nicio crenguţă şi să nu foşnesc nicio frunză care m-ar fi putut da de gol. Abia dacă am mai respirat până ce nu am ajuns la bariera care se ridica între castel şi lumea de afară, purtându-mi degetele peste zidurile aspre de piatră.

Privind de la gura tunelului, am privit cu atenţie lumea îngheţată de afară. Crengile copacilor se răsuceau şi scârţâiau, deranjate de musafirii nepoftiţi, când lumea oamenilor ar fi trebuit să fie adormită la acea oră. Cu ochii fixaţi asupra siluetelor ce se retrăgeau în beznă, m-am strecurat pe o cărare de pământ. Cămaşa de noapte era albă ca zăpada ce presăra pământul de sub mantia mea. Din cer cădeau fulgi uşori şi tăcuţi. Prin bumbacul gros mă cuprindeau fiori ascuţiţi, dar mi-am ţintuit privirea asupra celor două umbre din faţa mea ce se împleticeau prin pădure, cărându-şi prada misterioasă care atârna moale între ei. Nu aveam cum să mă mai întorc, indiferent dacă aerul rece al nopţii de iarnă mă pişca prin cămaşă şi-mi înţepa pielea.

În spate am auzit bufnetul tare al unor cizme ce călcau pământul îngheţat şi am rămas în urmă. O umbră a pâlpâit pe cer, distrăgându-mi atenţia de la hoţii în mantii. Luna zâmbea pe jumătate, parcă vrând să-i batjocorească pe aceia care îndrăzneau să-şi părăsească paturile calde şi să se aventureze în pădurea de oase a lui Vlad Ţepeş. Mi-am înfăşurat mantia mai strâns în jurul trupului.

Oprindu-se brusc la o răscruce, siluetele păreau să se certe cu privire la direcţia pe care aveau să o urmeze, pe când au aşezat cu grijă pe pământ cadavrul învelit în giulgiu. Am mijit ochii. Pachetul dus de oameni era cumva ciudat. Trupul era noduros şi mirosea a… nu se putea să fie usturoi. Mi-am amintit brusc de victima din tren. Ar fi putut să fie vorba de usturoi, deşi, dacă îl puteam mirosi de la o asemenea distanţă, atunci pesemne că umpluseră trupul până la refuz. Simţurile mele funcţionau corect, însă nu eram o fiinţă nemuritoare.

I-am privit ridicând iar cadavrul şi păşind cu greu pe cărare. Dacă trupul fusese îndesat cu usturoi, atunci poate că unul dintre hoţi era chiar Ucigaşul cu Ţăruşul. Poate că

lucra cu altcineva. Ca şi în cazul trupului secat de sânge al lui Wilhelm, şi acela ar fi putut la fel de bine să fie un alt atac de *strigoi*[28] înscenat.

Am ezitat. Una era să urmăresc în pădure nişte hoţi şi cu totul altceva să pornesc orbeşte după unul care înfipsese un ţăruş în inimile a doi oameni. Bisturiul meu nu avea să-mi fie de prea mare ajutor în lupta cu doi bărbaţi.

O creangă a pocnit în spatele meu.

M-am întors lent, pe când pulsul îmi vuia în urechi.

Moldoveanu şi-a încrucişat braţele, uitându-se la mine de parcă i-aş fi înveselit seara.

— Ora stingerii a fost impusă tuturor studenţilor. Totuşi, iată-te, îndreptându-te hotărâtă spre pădure, de parcă ar fi dreptul dumitale, domnişoară Wadsworth!

Aproape că îmi venea să-i spun să tacă, dar mi-am ţinut gura închisă.

Moldoveanu şi-a mişcat bărbia spre o umbră care s-a retras dintre copacii mari din faţa castelului. Coşmarul meu de mai devreme a prins chipul gărzii regale arogante.

— Însoţeşte-o înăuntru! O să mă ocup mâine de măsurile disciplinare!

Dăneşti a făcut un pas în faţă. Privirea lui era suficient de aspră cât să mă facă să mă pierd cu firea. Într-o clipită, o mâna dură mi-a cuprins braţul, smulgându-mă de la marginea pădurii. M-am uitat la Dăneşti în timp ce omul mă trăgea după el şi m-am întrebat cum de primise misiunea să ne păzească pe noi. Poate că fusese retrogradat din cauză că era un tip aşa de neplăcut.

— Stai! am strigat, zvârcolindu-mă în strânsoarea lui.

M-am opintit până ce am reuşit să mă întorc spre director.

— Cineva a furat un cadavru din morga din turn. Doi hoţi, cu capetele acoperite au trecut pe aici, târând cadavrul, cu doar câteva clipe mai înainte. De asta sunt afară din castel.

Un muşchi a tresărit pe maxilarul lui Moldoveanu.

— Uitaţi-vă şi singur! Erau chiar în faţa mea. Cred că

[28] În română, în original (n. tr.).

unul dintre ei e Ucigaşul cu Ţăruşul. Trupul mirosea a usturoi. Ei sunt...

Am clipit în direcţia pădurii, care era dubios de liniştită, ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia în aşteptarea verdictului. Bufniţele nici nu mai îndrăzneau să ţipe. M-am uitat la poteca nederanjată din faţă, unde tocmai ce-i văzusem pe hoţi; zăpada ce cădea acum mai des acoperise orice fel de urmă. Nu vedeam nici siluetele pe care ştiam sigur că le zărisem, târând după ele un cadavru. Era ca şi cum pădurea se curăţase singură de păcate, ascunzând o infracţiune la care fusesem martoră.

— Spune-mi, imaginaţia ta e mereu la fel de... bogată? Poate că aceşti „hoţi" de care vorbeşti nu sunt decât servitorii de la bucătărie, care pregătesc masa pentru dimineaţă. Magaziile pentru mâncarea în plus se găsesc chiar pe acea cărare, domnişoară Wadsworth.

— Dar... jur...

Nu mai ştiam nimic. M-am uitat spre locul în care se ascunsese Dăneşti, dar el nu ar fi avut cum să vadă siluetele de la colţul castelului. Iar dacă magaziile se aflau pe cărare, atunci pesemne că garda nu le-ar fi acordat mare atenţie aşa-zişilor servitori.

Directorul nici nu s-a obosit să privească în direcţia indicată de mine.

— Până la o decizie finală, eşti într-o perioadă de probă, domnişoară Wadsworth. Poate că în Londra genul acesta de comportament excentric este acceptat, însă vei afla că aici noi luăm lucrurile ceva mai în serios. Dacă mai aud un cuvânt de la tine, o să-mi pierd răbdarea care mi-a mai rămas şi te voi trimite de aici pe dată.

Dragă Liza,

M-am gândit mult după ce am citit ultima ta scrisoare. Cred că ai dreptate, deşi ştiu că nu te-ai îndoit nicio clipă de asta. Mi-am dat seama că eram rănită şi furioasă. Acţiunile greşite ale lui Thomas nu s-au datorat lipsei de afecţiune din partea lui, ci faptului că nu a înţeles cum să mă ajute. (Ceea ce, în mod clar, nu include nevoia de a-i avertiza pe profesori despre starea mea emoţională.)

Acum mă îngrijorează altceva însă. Lucruri pe care mi-e teamă să le numesc. Te rog să arzi această scrisoare imediat ce o citeşti şi nu pomeni nimic despre ea. Nu pot scăpa de sentimentul că sunt urmărită. Un student a fost găsit mort, iar un trup neidentificat a fost descoperit aici, în decursul câtorva săptămâni. În cazul primului, nu există nici un indiciu că ar fi fost ucis, în timp ce în cazul celei de-a doua victime... ei bine, a murit din cauza unor factori oribili. Totuşi, ambele cadavre au fost secate complet de sânge. Îţi cer scuze; e un subiect morbid. De asemenea, sunt îngrijorată pentru că nu am mai primit veşti de la o prietenă de aici de aproape o săptămână.

Nu voi putea veni acasă de Crăciun, din cauza vremii urâte şi a lipsei de timp, dar voi scrie mai des, ca să compensez. Familia lui Thomas are o casă în Bucureşti, iar sora lui ne-a invitat la un bal acolo. Nu am nici cea mai mică idee despre ce aş putea îmbrăca la un asemenea eveniment. Mi-am lăsat cele mai îndrăgite rochii acasă. E o prostie să vorbesc despre asemenea frivolităţi când în jur se întâmplă atâtea lucruri rele.

S-a mai gândit mătuşa Amelia la posibilitatea de a te invita într-un tur al Europei? Domnişoara Daciana

Cresswell, sora lui Thomas, mi-a promis că îi va scrie în numele tău. Poate că ar trebui să-i ceri mamei tale să se răzgândească şi să-ţi dea voie să pleci, ca un dar de Crăciun. Sau poate că ar prefera să ne lase pe amândouă să plecăm în America? Mi-ar plăcea să-mi petrec ceva timp acolo şi să o vizitez pe Grandmama. Am putea să o convingem pe bunica să ne pună o vorbă bună. Ştii cât de convingătoare este Grandmama.

Îţi cer scuze că nu-ţi trimit o scrisoare mai amănunţită. Trebuie să merg la culcare. Lecţia de anatomie se ţine la prima oră. Este, de departe, cursul meu favorit (deşi directorul este o brută groaznică).

Ce surprinzător, nu?

Cu dragoste de la verişoara ta,
AR

P.S. Cum se simte tata? Te rog să-l îmbrăţişezi tare din partea mea şi să-i spui că o să-i scriu în curând. Îmi e enorm de dor de el şi îmi e teamă că va pica iar în braţele laudanumului, în absenţa mea. Ai grijă să nu se încuie singur în birou; nu e semn bun!

DOUĂZECI ŞI NOUĂ
LICĂRIRI DE PANGLICĂ NEAGRĂ

Apartamentul din turn
Castelul Bran
14 decembrie 1888

Temându-mă că scrisoarea mea către Liza putea să pice în mâinile altcuiva, am pus plicul în cutia poştală a castelului la prima oră de dimineaţă.

După ce m-am întors, m-am oprit în pragul apartamentului, uitându-mă la musafirul neinvitat ce traversa în vârful picioarelor sufrageria, îndreptându-se spre dormitor, ca şi cum ar fi avut tot dreptul să se afle acolo. Era cu adevărat remarcabil cât de încrezător putea fi, deşi făcea ceva cu totul greşit.

N-aveam nici cea mai mică idee despre ce avea de gând să facă, dar nemernicul pregătise pesemne o scuză bună. Din moment ce fusesem escortată în apartamentul meu, nu avusesem încă ocazia să discut despre evenimentele de noaptea trecută cu Thomas. Ileana încă nu revenise în serviciul meu, aşa că-i trimisesem prietenului meu un bilet, prin intermediul noii menajere, rugându-l să ne întâlnim după curs.

În *biblioteca* mare.

Ar fi trebuit să ne întâlnim cu zece minute în urmă, dar, deşi nu mi se permisese să particip la cursul lui Moldoveanu, întârziasem. Înainte să scriu şi să pun scrisoarea în cutia poştală, îmi petrecusem marea parte a dimineţii citind orice putusem despre castel şi pierdusem noţiunea timpului.

Mi-am dres glasul, satisfăcută să văd, când s-a întors, că sprâncenele lui Thomas îi urcaseră sus de tot pe frunte.

— Oh, bună! Credeam că eşti în bibliotecă? Nu e politicos să-ţi minţi prietenii, Wadsworth!

— Să îndrăznesc să întreb ce cauţi strecurându-te în

dormitorul meu, Cresswell?

Privirea lui a ţâşnit la uşa deschisă, calculând cine ştie ce. Se afla la doar câţiva paşi de ea sau chiar şi mai puţin dacă s-ar fi folosit de avantajul picioarelor lui lungi.

— Sau să ne prefacem că nu eşti dracul gol care ştiu bine că eşti?

— De ce nu ai fost la curs?

Thomas s-a mişcat de pe un picior pe altul. La spate, ascundea parţial un pachet destul de mare, dar tânărul a făcut un pas în spate.

— Nu, nu, nu! a zis el. Se numeşte „surpriză”, Wadsworth. Vezi-ţi de treabă şi lasă-mă! Ştii că eu nu te-aş certa dacă mi-ai intra în dormitor, din moment ce sunt un drac gol.

M-am apropiat de locul în care stătea şi am mijit ochii.

— Ai intrat pe furiş în apartamentul meu şi acum vrei să te las să săvârşeşti mârşăvia pe care ai pus-o la cale? Nu mi se pare foarte logic.

— Hmm, înţeleg raţionamentul...

Thomas a păşit uşor cu spatele spre dormitor, împiedicându-se de prag. M-aş fi concentrat mai mult asupra intenţiilor lui dacă nu aş fi încercat să văd pachetul tentant pe care-l ascundea. Licăririle unei panglici negre, legate într-o fundă ridicol de mare, mă intrigau peste poate.

— Dacă pui lucrurile în această lumină, atunci bineînţeles că nu aş vrea să mă laşi în pace, a continuat el. Am putea să ne distrăm mult mai bine împreună.

Privirea lui Thomas a licărit dinadins spre patul de o persoană, întârziind acolo, ca să-şi facă intenţiile clare. Uitasem complet următoarea întrebare, în timp ce Thomas se mişcase, astfel încât să văd acum hârtia maro ce acoperea cutia suficient de mare să cuprindă un trup omenesc. M-am apropiat uşor, mânată sălbatic de curiozitate. Ce putea fi? Mi-am ţinut privirea aţintită asupra cutiei, sperând să surprind un indiciu.

— Deşi, a adăugat Thomas lent, aş prefera să mă tăvălesc într-un pat... pe măsura mea.

M-am oprit. Aproape că am încetat să mai respir, cuvintele lui Thomas distrăgându-mi atenţia de la pachet. Îmi imaginam cum ar fi fost să stăm întinşi în pat, sărutându-ne fără oprelişte... şi...

Thomas a rânjit larg, ca şi cum ar fi ştiut precis încotro îmi hoinăreau gândurile, şi era mulţumit că nu-l aruncasem de la fereastră. Încă.

Obrajii mi-au luat foc. Am arătat grăbită spre camera din spatele meu.

— Ieşi din dormitor, Cresswell! Poţi să laşi cutia pe divan!

Thomas a plescăit din buze.

— Îţi cer scuze, draga mea! Dar ar trebui să acţionezi imediat ce-mi citeşti intenţiile. Te-am văzut observându-mi piciorul. Trebuie să recunosc, ştii să culegi detalii. Păcat că te laşi distrasă de gânduri scandaloase. Dar nu te pot învinovăţi.

— Priveşte... Thomas!

Înainte să mă năpustesc asupra lui, Thomas a închis uşa cu nenorocitul lui de picior. Am încercat mânerul, dar Thomas răsucise deja cheia şi se încuiase înăuntru. Aveam să-l ucid.

— Pentru o tânără aşa de modestă, a strigat Thomas de dincolo de uşă, ai un număr fascinant de mare de desuuri dantelate. O să-mi imaginez tot felul de lucruri indecente în timp ce vei despica următorul cadavru, la cursul lui Percy. Crezi că asta mă face cumva un ciudat? Poate că ar trebui să-mi fac griji. De fapt, poate că ţie ar trebui să-ţi fie teamă.

— Cresswell! Am înţeles. Acum, te rog să pleci! Dacă directorul ne descoperă glumele indecente în timp ce sunt în perioada de probă, mă va exmatricula!

Am bătut la uşă, sărind în spate când am văzut-o crăpându-se. Amuzamentul se ştersese de pe chipul lui Thomas, când a scos capul, uitându-se la mine.

— Ai zis că eşti în perioada de probă? Ce fel de faptă rea ai făcut fără mine ca să-ţi atragi asemenea pedeapsă?

M-am lipit de perete, simţindu-mă deodată obosită din

cauza nopţii anterioare. Abia dacă dormisem, zbătându-mă şi răsucindu-mă, ca şi cum asta m-ar fi ajutat să-mi dau seama ce anume văzusem. Oare chiar auzisem doi oameni intonând ceva pe coridor? Oare chiar furaseră un cadavru sau în pachetul acela pe care-l cărau după ei se afla, pur şi simplu, mâncare, aşa cum sugerase Moldoveanu? Nu mă mai încredeam în propriile păreri.

Thomas mi-a mimat poziţia, sprijinindu-se de rama uşii. I-am povestit toate detaliile pe care mi le puteam aminti, ştiind că avea să găsească o însemnătate în tot ce mie îmi scăpase, căci adesea vedea lucrurile într-o manieră unică. I-am vorbit despre aventura mea cu Anastasia, în Braşov, şi despre faptul că tânăra avusese probabil o legătură cu Ordinul Dragonului. I-am mărturisit chiar şi suspiciunile pe care le aveam cu privire la ilustraţiile lui Nicolae şi despre posibila lui implicare în moartea vărului său. Cu toate acestea, nu am menţionat nimic despre portretele pe care prinţul mi le făcuse. Nu voiam să-i împărtăşesc această informaţie, din mai multe motive. Când am terminat, Thomas şi-a muşcat buza de jos, până ce mi s-a părut că avea să o învineţească.

— Nu aş fi surprins dacă Nicolae ar fi responsabil de acele ameninţări, a zis Thomas. Însă *motivul* îmi e necunoscut. Va trebui să-l privesc cu atenţie la curs. Să surprind vreun tic sau vreun indiciu.

— Chiar şi aşa, am zis, am o teorie cum că cineva îi vânează pe moştenitorii lui Vlad, încercând să demonstreze ceva. Nu sunt sigură care e scopul. În cazul a două dintre crime, pare că avem de-a face cu un vânător de vampiri. Cealaltă crimă prezintă indiciile unui atac de vampir. Cred că prinţul Nicolae e în pericol. Asta dacă nu cumva e chiar *el* cel care trimite ameninţări. Ce le leagă pe victime? Şi ce rost are în toată această situaţie femeia din tuneluri?

— Tehnic vorbind, Nicolae nu e unul dintre moştenitorii lui Vlad…

Thomas s-a uitat direct în ochii mei, dar vedeam limpede că el se afla undeva departe.

— El e din familia Dăneştilor. Dăneştii şi Drăculeştii au fost rivali timp de mulţi ani. Aş zice că cineva vânează familia Basarabilor – ambele sunt ramuri ale acestei familii. Sau poate că moştenitorii uneia dintre ele sunt portretizaţi ca vampiri, în timp ce ceilalţi sunt vânătorii.

— Aşadar, Dăneşti, garda, e rudă a prinţului Nicolae? am întrebat. Îmi este puţin teamă să întreb cum de ştii atât de multe despre o familie medievală.

— Am tot vrut să-ţi mărturisesc ceva...

Thomas a inspirat adânc.

— Eu sunt urmaşul lui Drăculea.

Eram recunoscătoare că mă sprijineam de perete.

M-am holbat la Thomas, încercând să lămuresc confuzia ce învăluia o afirmaţie atât de simplă. Era imposibil să-l fi auzit corect. Thomas a aşteptat tăcut şi încordat răspunsul meu.

— Dar... eşti englez!

— Şi român, îţi aminteşti? Din partea mamei.

Thomas mi-a zâmbit precaut.

— Mama era urmaşă a fiului lui Vlad, Mihnea cel Rău.

Am analizat informaţia în minte, alegându-mi cuvintele cu mare grijă.

— Şi de ce nu mi-ai spus nimic despre asta? E, fără doar şi poate, un subiect fascinant!

— Ştii, „cel Rău” înseamnă „cel diabolic”. Nu am fost tocmai nerăbdător să mărturisesc una ca asta. De fapt, prietena ta, Anastasia, m-a încolţit săptămâna trecută şi m-a acuzat că am adus blestemul sângelui asupra academiei. A zis că ultimul urmaş bărbat al lui Drăculea n-ar fi trebuit să vină niciodată la castel dacă nu plănuieşte cumva să-l ia înapoi sau altceva de genul ăsta.

Thomas şi-a coborât uşor privirea spre covor, încovoindu-şi umerii. Inima mi-a luat-o la goană când mi-am dat seama că Thomas credea porecla cea neroadă. Ba mai mult de atât, credea că şi *eu* aveam să cred că e rău. Şi toate din cauza familiei în care se născuse. Nu aveam habar cum descoperise Anastasia adevărul despre strămoşii lui Thomas şi nici nu-mi păsa în acea clipă. Am

atins uşor cotul prietenului meu, încurajând-l să se uite la mine.

— Eşti sigur că nu înseamnă „cel nerod”?

Thomas nici n-a zâmbit. Ceva mi s-a răsucit în inimă.

— Dacă tu eşti rău, atunci sunt şi eu. Dacă nu chiar mai rea. Thomas, amândoi tăiem în carnea morţilor. Asta nu înseamnă că suntem blestemaţi. De asta nu mi-ai spus mai curând? Sau ţi-a fost teamă că titlul tău princiar mi-ar putea schimba… sentimentele?

Thomas şi-a îndepărtat uşor privirea; era prima oară când nu-şi mai ascundea emoţiile. Înainte ca el să răspundă, am întrezărit cum frica îi umbrea faţa. Prefăcătoria şi aroganţa dispăruseră. În locul lor, în faţa mea se afla un tânăr ce arăta ca şi cum lumea s-ar fi dărâmat în jurul lui, iar el era incapabil să se salveze. Se prăbuşise de pe o stâncă aşa de înaltă, încât speranţele îi dispăruseră înainte de a fi atins pământul.

— Cine te-ar putea învinovăţi dacă nu-mi vei mai vorbi niciodată? Monstrul hain, moştenitor al Diavolului. Celor din Londra le-ar plăcea de minune! Ar avea un motiv real pentru comportamentul meu inacceptabil.

Thomas şi-a trecut o mână prin păr.

— Multora le e greu să îmi stea în preajmă chiar şi în cele mai bune condiţii. Dacă îmi permiţi să fiu sincer, m-am temut că vei vedea ceea ce văd toţi. Nu e din cauză că nu am încredere în tine. Sunt egoist şi nu vreau să te pierd. Sunt moştenitorul unei dinastii înecate în sânge. Ce aş putea să-ţi ofer?

Erau o mie de alte lucruri la care trebuia să ne concentrăm. Posibilitatea ca impostorul ce se dădea drept Ţepeş să hălăduiască în apropierea academiei. Numărul din ce în ce mai crescut de crime. Colegul nostru suspect… Totuşi, când am privit în ochii lui Thomas şi am văzut agonia din ei, nu m-am mai putut gândi decât la un singur lucru. M-am apropiat de el. Inima mi-o lua la goană cu fiecare pas pe care-l făceam.

— Eu nu văd un monstru, Thomas!

M-am oprit la câţiva centimetri de el.

— Eu îmi văd doar cel mai bun prieten. Văd bunătate. Şi compasiune. Văd un tânăr hotărât să-şi pună mintea în slujba celorlalţi, chiar şi atunci când eşuează lamentabil în problemele sentimentale.

Buzele lui Thomas au tresăltat, însă puteam vedea încă îngrijorarea din spatele calmului său.

— Poate că ar trebui să continui să enumeri toate lucrurile care mă fac minunat...

— Ce vreau să spun e că te văd pe tine, Thomas Cresswell.

Mi-am aşezat uşor mâna înmănuşată pe obrazul lui.

— Şi cred că eşti cu adevărat incredibil. Uneori.

Thomas a rămas nemişcat preţ de câteva clipe tensionate. Privirea lui a lunecat peste faţa mea, testându-mi sinceritatea. Nu am ascuns nimic, lăsând adevărul să iasă la suprafaţă.

— Păi, *sunt* fermecător.

Thomas şi-a petrecut mâinile peste haina lui, alungând astfel tensiunea.

— Şi prinţ. Am fost făcut ca să tai respiraţia celorlalţi. Deşi prinţul Dracula este opusul gotic al lui Făt-Frumos. E un detaliu minor.

Am râs sincer şi cu poftă.

— Teoretic, nu eşti dintr-o familie dezrădăcinată? Eşti un prinţ fără tron.

— Făt-Frumos-Fără-Coroană nu sună la fel de bine, Wadsworth! a zis el, pufnind a falsă exasperare, deşi vedeam licărirea din ochii lui. Sunt fermecător, oricum.

O lumină diferită s-a aprins în ochii lui Thomas în timp ce privirea lui a lunecat uşor spre gura mea. Cu mare grijă, tânărul a făcut un pas în faţă şi mi-a ridicat bărbia.

Mi-am dat seama că, în ciuda greşelilor şi a greutăţilor, n-ar fi fost chiar îngrozitor să-l am alături de mine în viaţă, în timp ce lumea o lua razna în jurul nostru. Am închis ochii, pregătită pentru al doilea nostru sărut... ce nu a mai sosit. Mâinile lui Thomas au dispărut deodată, iar pielea mea a simţit imediat absenţa căldurii lui.

— Cât de inoportun!

Thomas şi-a îndreptat necăjit umerii, dând din cap spre uşă şi păşind înapoi.

— Avem un musafir.

Menajera pe care o trimisesem mai devreme să-i ducă biletul lui Thomas roşise atât de tare, că puteam vedea nuanţa întunecată din obrajii ei de unde stăteam, pe când fata intra în apartament. Nu era prima dată când îmi doream ca Ileana să se întoarcă. Aş fi vrut să mă fac una cu podeaua. Eram sigură că fata sesizase tensiunea dintre mine şi Thomas, deşi acum ne aflam la o distanţă respectabilă unul faţă de celălalt. În semn de răspuns, tânăra a ridicat găleţile cu lemne pe care le căra.

A bâiguit câteva scuze, jumătate în română şi jumătate în engleză, dar am înţeles.

— Nu, nu, e în regulă. Nu ai întrerupt nimic, am zis, mergând spre uşa acum deschisă.

Nu voiam ca fata să tragă concluzii greşite. Sau corecte. Dacă s-ar fi aflat, vestea că mă vedeam cu Thomas neînsoţită, în camera mea, ar fi fost suficientă ca să-mi aducă nenorocirea. Oare era în stare de aşa ceva fata cea timidă? Felul în care tânăra întârzia să înainteze mai mult în apartament, incapabilă să-mi întâlnească privirea, era suficient să-mi stârnească panica. Am încercat din răsputeri să vorbesc cât mai bine în română.

— Tocmai ce ne îndreptam spre bibliotecă. Te rog să-i spui Ilenei că mi-ar plăcea să vorbesc cu ea mai târziu.

Menajera cea tânără şi-a ţinut capul plecat, încuviinţând.

— *Da, domnişoară!*[29] O să-i transmit, dacă o văd.

Am simţit privirea lui Thomas deplasându-se spre fată, dar nu am vrut să atrag şi mai mult atenţia asupra poziţiei noastre compromiţătoare. I-am zâmbit tinerei, apoi am plecat cu Thomas, cât am putut de repede, spre bibliotecă. Aveam un caz de rezolvat. Ştiind acum istoria familiei lui Thomas, mă temeam că era posibil ca prinţul Nicolae să nu fie singurul aflat în pericol, dacă suspiciunea mea că moştenitorii lui Vlad erau cei vizaţi era corectă. Pe de altă

[29] În română, în original (n. tr.).

parte, poate că Thomas era într-un pericol şi mai mare, fiind moştenitorul direct al lui Drăculea.

Dacă o ramură a familiei era trasă în ţeapă, iar cealaltă rămânea fără sânge, niciuna dintre tabere nu era sigură.

TREIZECI
O PRIVIRE MAI ATENTĂ

Bibliotecă
Castelul Bran
14 decembrie 1888

— N-ai putut sta departe de mine, nu-i aşa? a zis Noah, zâmbind, din spatele unui tom ce stătea în picioare pe o masă mică. De ce nu ai fost la cursul de anatomie?

Am oftat.

— E posibil ca prietenul nostru comun să mă fi prins afară după ora stingerii.

Noah a clătinat din cap şi a chicotit.

— Sper că a meritat, oricare ar fi fost lucrul care te-a momit afară. Omul ăla e mai înfricoşător decât orice vampir care dă târcoale academiei.

Gravitatea extremă a înlocuit repede amuzamentul din glasul băiatului.

— Eşti norocoasă că Moldoveanu te-a găsit noaptea trecută. Menajera aia nu avut atâta noroc. Ceva i-a făcut de petrecanie.

Thomas şi cu mine ne-am uitat şocaţi unul la celălalt, în timp ce teama mi se scurgea prin vine. Nu o văzusem pe Ileana toată dimineaţa. De fapt, nu o mai văzusem pe fată de aproape două zile.

— Ce menajeră? am întrebat, simţind că mi se întorcea stomacul pe dos. Cum o cheamă?

— Una dintre fetele care aveau în grijă apartamentul prinţului Nicolae şi pe al lui Andrei. Moldoveanu şi garda le pun întrebări amândurora chiar în clipa asta. Au anulat cursurile lui Percy şi pe al lui Radu. Trebuie să ne întoarcem în camere până la trei.

Noah şi-a aţintit ochii asupra noastră.

— Eu aş sugera să-l ascultăm pe director azi. Erik, Cian şi cu mine ne încuiem ca să studiem. Trupul menajerei a

fost secat de sânge. Aş vrea să mi-l păstrez pe al meu.

— Doar nu crezi că a fost atacată de un vampir, nu-i aşa?

Noah a ridicat din umeri.

— Mai contează dacă a fost un vampir adevărat sau unul fals? În orice caz, ea e moartă şi nu mai are strop de sânge de corp.

Nu-mi puteam aduna gândurile destul de repede. Dacă şi servitoarea, şi fata din tuneluri fuseseră ucise, atunci poate că mă înşelasem când presupusesem că doar membrii familiei regale erau ţintele ucigaşului. Fata din Braşov nu avea, aparent, nicio legătură cu nobilimea şi tot nu credeam că făcea parte din Ordin, în ciuda biletului criptic trimis de Anastasia.

— De unde ştii că nu are sânge?

Thomas şi-a încrucişat braţele la piept.

— A văzut cineva cadavrul? Unde a fost descoperit?

— După cursul de anatomie, gemenii au găsit-o pe coridorul din aripa pentru ştiinţe. Din câte se pare, băieţii se grăbeau în camerele lor, ca să ia prânzul. Atunci au descoperit-o. Au zis că fata era mai palidă decât Wilhelm. Nu era prezentă niciun pic de lividitate.

Noah a înghiţit.

— De asemenea, nu prezenta nicio urmă de traumatism. Nicio rană, în afară de două găuri, la nivelul gâtului. Poate că *strigoii*[30] sunt un mit, dar ucigaşul acestor oameni pare fie să nu ştie, fie să nu dea doi bani pe asta.

— Cred că ucigaşul foloseşte un soi de instrument mortuar, am zis.

— Directorul ţine inventarul echipamentului de la academie?

— Nu ştiu. Dacă o face, atunci sunt sigur că a investigat deja.

Noah a închis cartea pe care o citea şi a pus ochii pe bibliotecarul care intrase şi ocupase un scaun de lângă o masă mare. Omul şi-a plimbat privirea asupra noastră, zâmbind politicos. Noah a început să şoptească şi s-a aplecat în faţă.

---

[30] În română, în original (n. tr.).

— Deşi mă îndoiesc că ne-ar spune vreunuia dintre noi dacă ar lipsi ceva. Moldoveanu nu e tocmai un tip foarte deschis. Dacă s-a strecurat cineva în academie şi a furat un aparat folosit pentru a ucide...

Tânărul a ridicat un umăr.

— Toată lumea ar afla. Institutul s-ar închide.

În timp ce analizam cu toţii noile informaţii, bibliotecarul m-a fixat iar cu privirea şi a zâmbit.

— *Bonjour,* a zis el. *Je m'appelle* Pierre. Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu, mulţumim, a zis Noah, aşezându-şi geanta pe umăr. Ne vedem la cursuri. Oricând o fi asta. S-ar putea ca examenul cu totul să se anuleze. Cel puţin aşa umblă vorba.

Noah a dat uşor din cap. Mişcările lui erau îngreunate de dezamăgire.

— Am bătut atâta cale până aici şi, vampir sau nu, nu vreau să renunţ încă la şansa de a câştiga unul dintre acele locuri. Aşa cum am zis, Erik, Cian şi cu mine vom studia până târziu; sunteţi bineveniţi să vă alăturaţi.

— Mulţumim!

Am zâmbit. Era o ofertă amabilă, dar nu era chip să mi se permită să stau într-o cameră plină cu tineri o noapte întreagă, indiferent de cât de nevinovat era motivul. O şi vedeam pe mătuşa Amelia făcându-şi cruce la gândul reputaţiei mele distruse.

Thomas şi-a luat la revedere de la Noah şi l-a privit pe bibliotecar cu o precizie microscopică. Era un bărbat deşirat, cu păr castaniu, buclat, şi purta un pulover prea mare pentru el.

— Unde am putea găsi o carte despre Ordinul Dragonului, marcată în vreun fel cu cifre romane?

Pierre şi-a adunat degetele, privindu-ne cu atenţie înainte să se ridice.

— Pe aici, vă rog!

Un morman de cărţi acoperea fiecare centimetru de pe rândul pe care ne condusese Pierre. Bibliotecarul îmi

amintea de un crab-eremit – ezita să iasă prea mult din cochilia lui, înainte să se ascundă iar în adâncurile ei. Bănuiam că se ascundea de Radu, de fiecare dată când îl auzea sosind.

Thomas a deschis un volum uzat, strănutând din cauza prafului ce se ridica în aer. Fără a se lăsa descurajat, a ales alt tom. Făceam acelaşi lucru de câteva ore. Stăteam liniştiţi, strănutam şi studiam rapid fiecare volum în parte. Cred că erau cu sutele la picioarele mele. Eram mai hotărâţi ca niciodată să punem cap la cap măcar câteva dintre indiciile ce păreau să nu aibă nicio legătură unul cu celălalt. Cineva se pricepea de minune să ne arunce în cale piste false.

— Hai să ne prefacem că suntem în laboratorul unchiului, Cresswell!

Thomas şi-a ridicat privirea, surprins.

— Atunci, să-mi pun ochelari şi să încep să bolborosesc de unul singur?

— Fii serios! O să spun eu prima ce cred şi ce teorii am despre criminal, bine?

Thomas a dat din cap, deşi vedeam limpede că ar fi vrut să interpreteze rolul unchiului meu. Dacă ar fi avut ocazia, cred că ar fi alergat în camera lui şi şi-ar fi pus o jachetă din tweed.

— Cred că ucigaşul nostru înţelege foarte bine practicile criminalistice şi ştie cum să îndrepte suspiciunile în altă direcţie, am zis. Maniera în care au fost săvârşite crimele sugerează planificare meticuloasă sau existenţa mai multor criminali. Ceea ce ne duce cu gândul la Ordinul Dragonului şi la potenţiala lor implicare. Dar de ce ei? De ce ar înscena atacurile unui vampir?

Thomas a clătinat din cap.

— Societatea lor există de secole întregi, şi din puţinul pe care îl ştiu, au avut ocazia să exerseze asasinatul în multe rânduri.

— Poate că au ucis-o pe fata dispărută din Braşov ca să se folosească de casa ei, datorită distanţei scurte faţă de castel. Sau poate că moartea ei a fost de natură ritualică.

Thomas a rămas o clipă pe gânduri.

— Dar de ce ar vrea membrii Ordinului Dragonului să facă rău studenţilor de la academie? Dacă societatea lor a fost creată ca să protejeze familia regală, atunci de ce i-ar ataca chiar pe membrii ei?

— Nu pot găsi decât o explicaţia raţională, am răspuns. Dacă sunt persoane loiale, care doresc să-l pună pe moştenitorul lui Drăculea înapoi pe tron? Poate că îşi croiesc cale lent, prin intermediul oricărei persoane cu un drept, oricât de îndepărtat, la tron.

Thomas a pălit.

— E o teorie bună, Wadsworth! Hai să vedem însă ce mai aflăm despre ei.

Am început iar să scotocim printre cărţi – subiectul lor comun era evident după numeroasele însemne şi cruci. Sigiliul Ordinului era un dragon încolăcit în jurul propriului trup, iar tema recurentă era o cruce în flăcări. Imaginea îmi era cumva familiară, dar nu aveam nici cea mai vagă idee unde o mai văzusem.

Mă tot gândeam la ultimul deces. Dacă tinerii mei colegi, pasionaţi de ştiinţă, începeau să se teamă de vampiri, atunci nici nu-mi puteam imagina cum aveau să se simtă oamenii superstiţioşi îndată ce aflau că fusese descoperit un alt trup fără sânge. Culmea, chiar în castelul lui Vlad Drăculea!

— E o misiune imposibilă.

M-am ridicat şi mi-am scuturat rochia simplă.

— Cum să aflăm cine face acum parte din Ordin?

— Cifrele romane nu au apărut într-o zi, Wadsworth!

Am oftat atât de adânc, că aproape simţeam că am nevoie de un divan pe care să leşin.

— Tocmai ai făcut gluma aia oribilă?

Nu am mai aşteptat răspunsul, de teamă că avea să fie la fel de extraordinar precum celălalt. M-am îndreptat spre rândul ce purta eticheta „Poezie”.

— Poate că ar trebui să cercetăm magaziile cu mâncare în noaptea asta.

Am sărit, uitându-mă urât la Thomas, care se strecurase

în spatele meu.

— Apoi, putem demonstra că Moldoveanu a minţit, a continuat el.

— Ah, da! Hai să ne furişăm afară! Sunt sigură că directorul ar fi destul de amabil dacă m-ar prinde iar făcând exact acelaşi lucru asupra căruia m-a avertizat. Dacă nu ne prinde mai întâi ucigaşul-vampir sau grupul cavaleresc rebel, sigur ne va veni el de hac, am răspuns.

Thomas a pufnit, însă i-am ignorat gestul.

— Crezi că directorul nostru ştie precis cine îi omoară studenţii şi personalul? Crezi că e responsabil pentru crime? Nu vreau să risc exmatricularea, în cazul că ne înşelăm.

— Cred că e prea făţiş, a zis Thomas. Dar nu sunt convins că este complet în necunoştinţă de cauză cu privire la întâmplările ciudate din castel. Mă întreb dacă e un simpatizant al Ordinului. Deşi nu cred că e membru. Nu are rangul din naştere. De fapt, cred că am fost amândoi distraşi de alte fapte.

— Atunci, sugerezi că Ordinul nu e implicat deloc?

În minte mi se învârteau câteva idei noi în timp ce scoteam Ordinul Dragonului din ecuaţie.

— S-ar putea ca vinovatul să fie cineva care se dă drept un reprezentat al Ordinului. Poate că de asta nu putem găsi o legătură adevărată cu Ordinul. Dacă, de fapt, ei nu joacă niciun rol în acest caz?

— S-ar putea să fie o pistă falsă creată de ucigaş.

— Aşa s-ar explica motivul pentru care nu ai reuşit să deduci sau să formulezi o teorie în felul acela magic al tău.

Am mijit ochii.

— N-ai analizat urmele de uzură de pe cizme şi ai sacrificat ceva zeilor matematicii, nu?

— S-ar putea să-ţi vină greu să crezi, a spus Thomas, cu multă gravitate în glas, dar încă nu mi-am descoperit puterile paranormale. Cu toate astea, am întrebări şi suspiciuni pe care nu le pot ignora.

— Mi-ai captat atenţia! Continuă!

Thomas a inspirat adânc, pregătindu-se.

— Unde a plecat Anastasia? Mi-e teamă că am ignorat amândoi câteva adevăruri ce se împletesc prin natura lor evidentă.

Sângele mi s-a răcit în vene. Thomas era peste măsură de precaut. Nu era prima oară când îmi spunea să-i suspectez pe cei apropiaţi. Totuşi, o parte din mine ştia că Anastasia avea secrete. De fapt, dacă era să fiu sinceră, ştiam că şi Ileana ascundea ceva. Cunoscusem odată pe cineva care avusese tainele lui...

Mi-am stăpânit emoţiile, oprind durerea să-mi întunece raţiunea. Îmi promiteam să nu mai ignor de bunăvoie adevărul şi nici să-mi mai ţin suspiciunile secrete, indiferent de cât de mult m-ar fi durut.

— Nu am mai văzut-o nici pe Ileana de câteva zile. Adică din seara de dinainte să văd cadavrul scos din morga din turn.

Thomas a dat din cap.

— Şi? Altceva? Ce nu se mai potriveşte?

M-am gândit la toate ocaziile în care discutaserăm despre *strigoi.* La cum fata schimbase subiectul înainte ca Anastasia să mai pună şi alte întrebări. La cât de speriată era de cadavre.

— Ileana e din Braşov. Locul în care a avut loc prima crimă.

— Ea ştie, de asemenea, că prin venele surorii mele curge sângele lui Vlad Drăculea.

Ştiam că nu era posibil din punct de vedere medical, dar aş fi putut jura că inima mi s-a oprit. Cel puţin pentru o clipă. M-am holbat la Thomas, ştiind că gândurile noastre se opriseră asupra aceleiaşi concluzii groaznice.

— Tu ştii unde e Daciana acum? am întrebat, pe când pulsul meu o luase la goană. Ce oraş urma să viziteze?

Thomas a clătinat din cap. O senzaţie şi mai macabră mi s-a răsucit în măruntaie.

— Eşti sigur că a plecat de la castel? Cum rămâne cu invitaţia la bal?

— Lui Daci îi place să plănuiască totul; probabil că a scris invitaţiile dinainte. Oricine ar fi putut trimite

invitaţiile.

Ochii lui Thomas erau mărginiţi de lacrimi argintii, dar prietenul meu şi-a înghiţit repede emoţiile.

— Nu am văzut-o plecând cu trăsura. S-a furişat cu Ileana. Nu am vrut să le întrerup. M-am gândit că vor să mai petreacă ceva timp împreună.

Oare cadavrul furat din morgă fusese al Dacianei?

Abia mai puteam să respir. Thomas îşi pierduse deja mama; pierderea surorii lui ar fi fost o rană aproape mortală. Mi-am obligat mintea să depăşească durerea şi să facă legătura dintre indicii. Ce ştiam despre ultimele zile sau ore la castel ale Dacianei? Apoi mi-a venit ideea.

— Ştiu exact unde trebuie să mergem!

Am dat să-l prind pe Thomas de mână, apoi m-am oprit. Chiar şi la adăpostul zidurilor castelului, indecenţa gestului meu nu putea trece neobservată. Ca şi cum temerile mele îl invocaseră, bibliotecarul a trecut pe lângă noi, cu braţele pline de cărţi.

— Hai, am zis. Am o idee!

Am ieşit din bibliotecă şi am verificat coridoarele largi. Nu se vedeau nici menajere, nici servitori, nici gărzi, deşi nu le-am fi putut observa pe menajere imediat; ele se puteau ascunde în spatele tapiseriilor din coridorul improvizat. I-am făcut semn lui Thomas să mă urmeze pe holul secret şi am păşit iute şi precaut, atenţi la orice mişcare şi sunet.

Aerul era rece; focurile de pe coridoare se stinseseră, iar torţele nu erau aprinse. Castelul parcă-şi încuia propriile emoţii, scufundându-se într-un soi de acalmie glacială. Speram că nu ne pândea o furtună.

Unele unghere păreau acum chiar şi mai sinistre – erau locuri în care se puteau ascunde răufăcători. Cu un ochi urmăream orice urmă de mişcare. Am trecut pe lângă un piedestal pe care se afla un şarpe şi m-am cutremurat. Oricine s-ar fi putut ascunde în spatele lui, aşteptând să atace.

Ileana era suficient de măruntă să se facă nevăzută

printre piesele vechi expuse. Thomas mi-a urmărit privirea, dar chipul lui nu trăda nicio emoţie. Voiam să ştiu dacă era prima dată pentru el când păşea pe coridorul secret al servitorilor, dar nu voiam să risc să vorbesc cu voce tare. Nu încă.

Pe covorul din coridorul principal am auzit, alături de paşii noştri, pufnetul unor cizme. Am îngheţat pe loc, cu spatele lipit de una dintre tapiseriile mari. Nu am îndrăznit să mă uit la scena de tortură în spatele căreia ne ascunseserăm. Judecând după paşii greoi, bănuiam că erau cel puţin patru gărzi. Oamenii nu vorbeau. Singurele semnale ale sosirii sau plecării lor erau zgomotele paşilor ritmici.

Abia dacă am respirat până ce sunetul cizmelor nu s-a estompat. Chiar şi atunci, Thomas şi cu mine am rămas nemişcaţi preţ de câteva clipe. M-am desprins de zid şi am verificat într-o parte şi-n alta. Aveam să ieşim curând din coridorul secret.

Din fericire, am reuşit să găsim drumul spre apartamentul Anastasiei, fără să ne observe cineva. Se părea că toţi ţinuseră seama de avertizarea directorului şi stăteau cuminţi, încuiaţi în camerele lor.

Mi-am lipit urechea de uşa Anastasiei, ascultând preţ de o clipă, înainte să o deschid. Focurile nu fuseseră aprinse, dar lumina soarelui se scurgea înăuntru printre draperiile deschise. Totul era aşa cum îmi aminteam de ultima dată când Anastasia se aflase acolo.

— Ce căutăm în camera asta, Wadsworth?

Am privit cu atenţie de jur-împrejur. Cartea pe care Anastasia o luase din casa femeii dispărute păruse să includă unul dintre simbolurile Ordinului. Iar dacă era aşa, poate…

— Uite!

Am traversat camera şi am ridicat cartea de pe masă. Volumul avea titlul în română: *Poezii despre moarte.* Fusesem atât de distrasă de ideea fetei dispărute şi îngheţate în pădure, că nici nu mă obosisem să citesc mai devreme titlul cărţii.

— Când Anastasia şi cu mine am intrat în casa aia, ea a susţinut că ar exista o legătură între cartea asta şi Ordin.

Am ridicat volumul pentru ca Thomas să vadă. Pe copertă era o cruce, iar la fiecare dintre capetele ei ardea o vâlvătaie.

— La început, am crezut că Anastasia se înşală. Nu avea niciun sens ca femeia dispărută să aibă vreo legătură cu un ordin cavaleresc format din nobili. E limpede că am greşit.

— Cu toţii facem greşeli, Wadsworth! Nu e nicio ruşine. Cum le îndrepţi contează.

Thomas a răsfoit paginile cărţii.

— Hmm. Cred...

— Că este momentul să mergeţi în apartamentele voastre. Nu aveţi niciun motiv să vă aflaţi aici.

Thomas şi cu mine am înlemnit auzind vocea gravă. Dăneşti stătea în cadrul uşii, acoperind cu trupul lui întregul spaţiu. Se părea că în castel umblau doar oameni ce se puteau mişca fără a scoate vreun sunet.

— Toate activităţile din castel au fost suspendate până mâine-dimineaţă. Sunt ordinele lui Moldoveanu. Directorul a decis să ţină cursurile mâine cu o singură condiţie: ca toţi studenţii să fie însoţiţi în săli şi apoi înapoi în camere.

Thomas ascunsese cumva volumul de poezii şi a ridicat mâinile.

— Foarte bine! După tine!

Nu am îndrăznit să caut cartea ascunsă. Nu voiam ca Dăneşti să ne-o ia, mai ales dacă se dovedea a fi chiar volumul pe care-l căuta.

După ce l-a condus pe Thomas în apartamentul lui, garda s-a asigurat că am ajuns în siguranţă în camera mea şi a închis uşa. Cheile au zornăit înainte să-mi dau seama ce făcuse. Eram încuiată în apartamentul din turn. Am dat buzna în baie şi am verificat uşa care ducea spre scara secretă. Uşa era bătută în cuie, din partea cealaltă.

Nu am dormit prea bine în acea noapte, plimbându-mă în sus şi-n jos ca un animal ce-şi plănuia evadarea. Prinsă până când avea să mi se dea drumul.

Spray cu aburi de fenol, Paris, Franţa, 1872-1887.

TREIZECI ŞI UNU
O AUTOPSIE PLINĂ DE INTRIGĂ

Sala de operaţii a lui Percy
Castelul Bran
15 decembrie 1888

Prinţul Nicolae părea mai palid decât cadavrul pe care-l despica Percy, în timp ce-i dădea acestuia forcepsul. Prinţul a tuşit şi şi-a întors privirea de la incizie. Prinţul, cel de obicei neînfricat, se comporta ciudat. Poate că se îmbolnăvise de gripă.

Cu siguranţă n-avea cum să fie de vină trupul aproape de nerecunoscut din tuneluri cel care îi dădea lui Nicolae o stare atât de proastă. Deşi Percy dezvăluise trupul cu două zile înainte, Moldoveanu îl luase înapoi înainte să avem ocazia de-al examina mai bine şi nu-l adusese decât în acea după-amiază. Directorul nostru fusese dubios de tăcut şi gânditor în timpul lecţiei anterioare, cu mintea dusă în altă parte. Mă întrebam dacă familia regală făcea presiuni asupra lui să rezolve sau să găsească o legătură între crime, ameninţând să-l lase fără postul de director şi cel de medic legist oficial, în caz contrar. Era, de asemenea, posibil ca neliniştea lui să nu aibă nicio legătură cu trupul decedatei. Poate că era îngrijorat cu privire la plecarea Anastasiei. Pesemne că ajunsese, de acum, la concluzia că fata nu era în Ungaria. Nu-mi imaginam ce altceva l-ar fi putut îngrijora atât de tare pe Moldoveanu.

Percy a aşezat bisturiul pe o tavă, lăsând incizia în formă de Y neterminată. Chipul fetei fusese în mare parte desfigurat de liliecii flămânzi, aşa că faţa ei era acoperită cu o bucată mică de pânză – un gest de bunăvoinţă fie faţă de noi, fie faţă de ea. Nu credeam însă că Percy ar fi evitat să ne expună la brutalitatea profesiei noastre. Moartea nu venea întotdeauna liniştită şi aveam nevoie să ne pregătim pentru cazurile în care era devastatoare.

— Spray-ul cu fenol, vă rog!

Percy a aşteptat ca Nicolae să umple amfiteatrul cu aburii de antiseptic. Profesorul nostru lua aceleaşi măsuri folosite şi de unchiul meu pentru a evita contaminarea, deşi alţi învăţaţi erau încă de părere că asemenea practici erau inutile în studiul cadavrelor. Nu mai văzusem niciodată un instrument asemănător cu spray-ul cu fenol şi abia aşteptam să-i spun unchiului despre el. Sigur avea să-şi comande unul pentru laboratorul lui.

Nicolae a ţintit, umplând sala cu aburii subţiri. Rotocoale cenuşii au plutit prin aer. Miroseau puternic a antiseptic şi-mi gâdilau nările.

— Avem permisiunea familiei pentru a executa această autopsie...

Afirmaţia lui Percy mă tulbura cumva, însă mintea mi-a zburat iar la Ileana, în timp ce profesorul continua lecţia.

Nu-mi dădeam seama care ar fi fost motivul pentru săvârşirea crimelor, dar asta nu însemna că nu fusese implicată. De fapt, nu credeam că fata lucrase singură. Anastasia nu se întorsese la academie la timp. Mă întrebam dacă nu cumva jucase şi ea vreun rol în comiterea crimelor. În ciuda statutului lor diferit, Ileana şi cu ea erau prietene. Ambele dispăruseră la distanţă de o săptămână una faţă de cealaltă. Iniţial, dădusem crezare biletului Anastasiei privind investigaţia pe care voia să o conducă în casa din Braşov. Acum nu mai eram aşa de sigură. Poate că fusesem prea aproape de a le descoperi secretele şi fugiseră împreună. Învăţasem că a te încrede în cei ce par nevinovaţi nu aduce decât durere şi distrugere. Monştrii puteau purta zâmbete prietenoase, în timp ce în ungherele ascunse ale fiinţei lor ascundeau suflete blestemate de diavol. M-am gândit la toate momentele în care stătuserăm împreună în apartamentul meu şi o nouă idee a început să-mi încolţească în minte.

Dacă Ileana şi Anastasia lucrau împreună, atunci poate că fiecare întâlnire şi fiecare acţiune fuseseră o piesă de teatru bine pusă la punct. Era posibil să-şi fi plănuit reacţiile, conducându-mă intenţionat pe o pistă greşită.

— Domnişoară Wadsworth, sunteţi printre noi azi?

Mi-am revenit din visare. Faţa îmi ardea când m-am uitat de jur-împrejur în sală. Gemenii Binachi, Noah, Andrei, Erik – toţi erau cu ochii pe mine; chiar şi Thomas.

— Vă cer scuze, domnule profesor! Eu...

Moldoveanu a intrat cu paşi mari în sală. Avea pumnii strânşi pe lângă corp. Nu aveam habar că directorul se strecurase înăuntru. Roba lui avea aceeaşi culoare ca şi şuviţele de păr argintiu şi atârna la fel de grav pe când mă fixa cu privirea.

— Aş dori să vorbim între patru ochi! Acum!

Andrei a chicotit şi a şoptit ceva. Erik a chicoti şi el în timp ce treceam pe lângă ei. Gândul că l-aş fi putut călca pe picior cu tocul a fost suficient ca să mă distragă de la a-mi pune răzbunarea în aplicare. Cian mi-a surprins privirea, zâmbindu-mi ezitant. Era un gest de mare amabilitate, având în vedere că irlandezul abia dacă mă băgase în seamă până atunci. Pesemne că Noah îmi pusese o vorbă bună.

Am coborât scările, ţinându-mă de pereţii amfiteatrului, şi am ieşit în coridorul unde mă aştepta directorul. Moldoveanu bătea din picior, măsurând secundele ca şi cum ar fi fost gândaci pe care-i extermina.

— Când ai vorbit ultima dată cu menajera pe nume Ileana?

Inima a început să-mi bată mai tare. Se părea că Thomas şi cu mine nu eram singurii care considerau dubios comportamentul fetei.

— Cred că acum două zile, în seara zilei de treisprezece, domnule.

— Crezi... Oare atenţia la detalii nu este o însuşire esenţială a unui student la criminalistică? Ce alte lucruri ţi-ar mai putea scăpa din vedere, deşi s-ar putea dovedi vitale? Ar trebui să te elimin chiar acum de la curs şi să nu ne mai pierdem timpul şi energia.

Tonul lui acid m-a supărat. Directorul era mai aspru decât de obicei.

— Încercam să fiu politicoasă, domnule! Ultima oară

când am văzut-o pe Ileana a fost în ziua de treisprezece decembrie. Sunt sigură. Am o nouă menajeră de atunci. Fata m-a informat că Ileana serveşte în altă parte a castelului, deşi acum mă îndoiesc că această scuză este adevărată. Poate că ar trebui să vorbiţi cu ea şi să vedeţi ce ar putea ascunde despre Ileana.

Moldoveanu m-a privit cu ochii pe jumătate închişi, ca şi cum s-ar fi uitat la un specimen, prin microscop. Mi-am strâns buzele. Simţeam că nu-mi mai pot controla furia.

— Şi ce anume crezi acum despre Ileana?

— Cred că ea ştie ceva despre uciderea domnului Wilhelm Aldea, domnule.

Am ezitat să dau glas celeilalte griji care mă măcina, de teamă că, dacă Anastasia avea să se întoarcă teafără, urma să mă ucidă pentru că-i trădasem încrederea.

— De asemenea... mă întreb dacă ştie unde se află Anastasia. Anastasia mi-a lăsat un bilet... rugându-mă să nu vă spun unde a plecat, dar nu mi-a dat alte detalii.

Mâna lui Moldoveanu s-a deschis şi s-a închis – singura manifestare a furiei.

— Şi totuşi nu ai catadicsit să mă informezi cu privire la suspiciunile tale. Îţi aminteşti să fi avut loc ceva ieşit din comun în ultimele două zile? Ceva concret, care să-ţi confirme bănuielile?

Sigur, era chestiunea celor doi oameni pe care-i văzusem cu siguranţă târând un cadavru prin pădure. Îi spusesem deja asta şi mă luase în râs. Nu aveam de gând să mă expun singură la o altă privire scrutătoare.

— Nu, domnule! E doar un sentiment.

— Un sentiment... Cunoscut şi ca dovadă neştiinţifică. Cât de puţin surprinzător pentru o tânără să fie condusă de emoţii în loc de raţiune!

Am inspirat lent, calmând astfel văpăile propriei iritări.

— Cred că e importat să combinăm ştiinţa şi instinctul, domnule.

Directorul şi-a răsucit buza, dezvăluindu-şi incisivii ascuţiţi. Era remarcabil că un om putea avea nişte dinţi atât de animalici. Începeam să mă întreb dacă nu cumva

era o afecţiune medicală de care ar fi trebuit să se ocupe, când Moldoveanu şi-a plesnit limba de acele instrumente de tortură.

— Am vorbit deja cu noua ta menajeră. A fost concediată. Îţi sugerez să stai departe de Ileana, dacă o mai vezi. Te poţi întoarce în sală, domnişoară Wadsworth!

— De ce? Credeţi că are ceva de-a face cu dispariţia Anastasiei? Aţi cercetat tunelurile?

Expresia de pe chipul directorului era înfricoşătoare. Crezusem că incisivii lui erau intimidanţi, însă nu erau nimic pe lângă dezgustul sec din privirea lui glacială.

— Dacă eşti o fată isteaţă, o să stai departe de acele tuneluri şi de orice încăpere din ele. Te avertizez, domnişoară Wadsworth!

Directorul şi-a aruncat privirea spre sala de operaţii şi s-a oprit asupra cadavrului. Puteam să jur că citisem o umbră de tristeţe în ochii lui, înainte de a se întoarce la mine, cu ură.

— Sau s-ar putea să fii chiar tu exemplarul examinat la următorul curs al lui Percy.

Spunând aceasta, Moldoveanu s-a răsucit şi a plecat. Călcâiele din piele ale pantofilor plesneau podeaua. Prin măruntaie păreau să-mi umble şerpi.

Am reuşit cumva să mă întorc în amfiteatru şi m-am cufundat în scaunul meu. Am dat să iau notiţe, dar mintea îmi era departe.

Trebuia să aflu cum pierise fata de pe masa de disecţii a lui Percy, dacă muşcăturile liliecilor nu fuseseră singura cauză. Trebuia însă să dezleg şi misterul dispariţiei Ilenei şi al Anastasiei. Thomas m-a privit peste umăr preţ de câteva clipe, cu buzele strânse.

Vorbele pe care Percy le-a rostit imediat după aceea mi-au sfârtecat gândurile vijelioase.

— În mod clar, domnişoara Anastasia Nádasdy a decedat în urma rănilor suferite.

Toate gândurile mi-au pierit din minte precum apa aruncată dintr-un lighean. M-am uitat la Percy, nevenindu-mi a crede. Doar nu spusese că... Privirea mi-a lunecat de

la profesor la cadavrul întins în faţa lui. Percy a smuls pânza de pe faţa fetei. Câteva rotiţe au început să pocnească şi să întoarcă, foşnind în timp ce noua informaţie îşi ocupa locul în mintea mea. Tânăra atacată în camera cu lilieci era Anas*tasia?*

Pământul a părut că se cutremura sub scaunul meu. Flăcări mi-au cuprins pieptul, apoi au îngheţat. Am clipit, ca să nu plâng, incapabilă să împiedic totuşi câteva lacrimi să-mi alunece pe obraji. Nu-mi mai păsa dacă vreun coleg avea să-şi bată joc de emoţiile mele. Am rămas cu privirea oarbă fixată asupra cadavrului, încercând să fac imaginea să capete sens. Anastasia. Era imposibil. Am rămas acolo, ascultându-mi inima ce bătea monoton, şi m-am uitat la trupul fără viaţă. Am privit părul blond, dar nu am rezistat să mă uit mai atent la chipul ei putrezit.

Prietena mea era moartă. Nu era posibil să mi se întâmple iar una ca asta. Aveam senzaţia că pieptul mi se prăbuşea sub greutatea care-l apăsa acum. Cum de putusem să o cred vinovată pentru crime? Când devenisem atât de neîncrezătoare? Voiam să fug din sală şi să nu mai studiez niciodată vreun cadavru, pentru tot restul zilelor. Nu Thomas era cel blestemat, ci eu. Orice persoană care-mi devenea dragă murea. Nicolae îmi spusese asta pe aleea din Braşov. Avea dreptate.

M-am uitat, printre lacrimi, la colegii mei. Cu toţii erau şocaţi. Studenţii competitivi, însetaţi de cunoştinţe şi zbătându-se pentru cele două locuri râvnite de la academie dispăruseră. Ştiinţa necesita un caracter rece pentru a explora, însă noi eram oameni. Minţile noastre erau ca oţelul, când era nevoie, dar inimile ne erau tot pline de compasiune. Ţineam totuşi mult la oameni şi simţeam durerea.

Thomas s-a rotit pe scaun, uitându-se la Nicolae şi apoi la mine. Prietenul meu părea zguduit, însă era suficient de concentrat ca să fie atent la comportamentele suspecte. Aproape că uitasem de ilustraţiile prinţului şi de rolul pe care l-ar fi putut juca în toată afacerea. Andrei şi-a încleştat maxilarul, aruncându-i prinţului o privire

ucigătoare, deşi gâtul lui părea să se ridice şi să coboare din cauza lacrimilor pe care şi le stăpânea. Cât de ciudat!

— Urmele de muşcături sunt ale unei vietăţi mici, a zis Percy încet. Vrea să încerce cineva să ghicească ce anume a atacat-o pe această tânără?

Mi-am ţinut respiraţia, împreună cu ceilalţi colegi din sală. Nici eu, nici Thomas nu am îndrăznit să răspundem sau să ne privim măcar, deşi ştiam exact de ce murise Anastasia. Întrebarea era cine altcineva mai ştia? Dacă Ileana avea vreun colaborator din rândul studenţilor, atunci acea persoană ar fi trebuit să cunoască răspunsul.

Percy şi-a plimbat privirea asupra fiecărui student, aşteptând să rupă cineva liniştea profundă.

— Şerpi? au zis Vincenzo şi Giovanni în final, la unison.

— Păianjeni veninoşi? a adăugat Cian.

— Sunt nişte răspunsuri bune, dar incorecte, a zis Percy, parcă pierzându-şi puţin din speranţă. Mai vrea cineva să ne împărtăşească o idee?

Nicolae abia dacă şi-a aruncat privirea la cadavru, atent la spray-ul cu aburi de fenol din mâna lui. A rotit tubul dintr-o parte în alta, apoi a apăsat pe butonul lui, speriindu-ne pe toţi cu un jet de antiseptic. Aburii erau la fel prevestitori ca şi tonul vocii lui.

— Lilieci, a bâiguit. Acele răni sunt făcute de o specie de liliac despre care zvoneşte că ar infesta castelul.

Percy a bătut o dată din palme. Sunetul ne-a făcut pe toţi să sărim pe scaune.

— Excelent, prinţe Nicolae! Observaţi spaţiile dintre urmele de dinţi! Acestea indică nişte exemplare mari. Îmi imaginez că s-au hrănit cu sângele ei o vreme, deşi probabil că fata şi-a pierdut cunoştinţa la un moment dat.

Mi-am înghiţit nodul din gât, în timp ce stomacul mi se revolta din cauza imaginii. Dacă nu-mi stăpâneam imediat emoţiile, aveam să cedez. M-am concentrat la respiraţia mea. Dacă tot ce făceam era să mă gândesc la cât de veselă fusese prietena mea în timpul vieţii, nu-i puteam fi cu nimic de ajutor după moarte. Totuşi, chiar dacă exersasem să-mi controlez emoţiile, ceva în inima mea s-a

frânt. Mă săturasem de pierderi. Eram sătulă să-mi iau mereu adio de la aceia cu care mi-aş fi dorit să mă aventurez în viaţă. Mi-am şters lacrimile de pe obraji şi mi-am tras nasul.

Erik şi Cian au înjurat. Ştiam că cei doi nu ar fi putut să comită vreo crimă sau să comploteze cu Ileana. Bunătatea şi compasiunea curgeau prin venele lor. Îl privisem pe Erik aruncându-i şorţul lui prinţului Nicolae, dornic să ajute atunci când celălalt avea nevoie de un prieten.

Însă prinţul şi obsesia lui pentru lilieci, ei bine, mi se părea că totul era o coincidenţă prea mare pentru a putea fi ignorată.

— Foarte bine, a zis Percy, să vedem cine vrea să facă următoarea incizie!

Cian şi Noah s-au uitat unul la celălalt şi au ridicat încet mâinile. Le admiram capacitatea de a-şi depăşi groaza, dar eu nu mă puteam încumeta să aşez bisturiul pe trupul prietenei mele. Nu-mi păsa dacă m-ar fi costat locul la academie; mi se părea cumplit să mă gândesc la competiţia prostească, deşi probabil că Anastasia m-ar fi certat pentru sentimentul de înfrângere pe care-l aveam. Ea s-ar fi aşteptat ca eu să lupt mai departe.

Întărită de acest gând, mi-am îndreptat trupul, ca o săgeată, aşezată în primul rând al sălii lui Percy, ştiind că nu-i mai puteam oferi nimic Anastasiei, în afară de dorinţa de a-i răzbuna moartea. Thomas s-a aplecat în scaun, dar nu a ridicat mâna.

— Domnule Hale! a zis Percy. Vino să-ţi ocupi locul!

Noah şi-a pus şorţul şi a luat bisturiul din mâna lui Percy, curăţându-l impecabil cu acid carbolic înainte de a-l aşeza pe carnea înlemnită. Unchiul meu ar fi fost mândru. M-am forţat să privesc incizia în formă de Y de pe pieptul nemişcat al Anastasiei. Am respirat lent, controlându-mi bătăile inimii. Trebuia să aflăm cu siguranţă dacă liliecii fuseseră cu adevărat cauza morţii ei sau dacă ceva mai sinistru îi curmase viaţa înainte.

Privirea mi-a lunecat spre mâinile fetei. Acolo nu se observau prea multe răni, semn că s-ar fi apărat. Îmi venea

greu să cred că cineva atât de îndrăzneţ ca Anastasia şi-ar fi acceptat soarta fără să se opună din toate puterile. Ea luptase să fie tratată în mod egal, luptase să-şi demonstreze valoarea unchiului ei. O luptătoare ca ea nu ar fi renunţat în timpul ultimei bătălii. Gândul ăsta m-a însufleţit, încurajându-mă să continui.

— Priviţi modul în care domnul Hale separă coastele. Sunt nişte tăieturi foarte precise.

Profesorul i-a dat colegului nostru fierăstrăul pentru coaste şi a luat bisturiul înapoi. Am tresărit puţin văzând viscerele expuse, dar mi-am amintit că femeia aceea nu mai era Anastasia, ci o victimă ce avea nevoie de ajutorul nostru.

Un uşor miros de usturoi s-a răspândit în sală, în timp ce Percy făcea înconjurul amfiteatrului. Am mijit ochii. Înainte să pot da glas întrebării mele, Noah a deschis maxilarul cadavrului. Înăuntru nu se afla nimic neobişnuit. Thomas şi-a aruncat privirea în direcţia mea, deşi îmi era greu să-mi dau seama ce gândea.

Noah s-a mutat la picioarele cadavrului, examinând cavitatea abdominală. S-a apropiat destul de mult ca să miroasă organele şi şi-a înăbuşit greaţa.

— În ţesuturi şi în gura exemplarului este prezent un miros de usturoi, domnule, deşi substanţa nu se găseşte asupra sa. S-ar putea să aflăm mai multe informaţii dacă examinăm conţinutul stomacului.

Percy s-a oprit şi s-a aplecat să examineze el însuşi cadavrul. A inspirat de câteva ori, în timp ce se deplasa dinspre gura cadavrului, spre stomac. A dat din cap şi s-a adresat studenţilor.

— În cazul în care a fost ingerată o substanţă toxică, veţi observa un miros mai puternic în ţesuturile stomacale. Ceea ce este valabil şi în cazul de faţă. Mirosul de usturoi este copleşitor în apropierea stomacului victimei. Ştie cineva ce alte simptome însoţesc otrăvirea accidentală sau intenţionată?

Vincenzo a ridicat mâna atât de brusc, încât aproape că a căzut peste balustradă. Fratele lui l-a prins de braţ,

redându-i echilibrul.

— Da, domnule Bianchi?

— Mai mult… ăăă… mucus, a zis el, cu un puternic accent italian, căutându-şi cuvintele în engleză. Este apărarea naturală a organismului împotriva… ăăă… a unui atac străin.

— Excelent, a spus Percy, ridicând forcepsul cu dinţi şi dându-i-l lui Noah. Unde altundeva am mai putea găsi indicii ale otrăvirii?

Cian şi-a dres glasul.

— Ficatul trebuie şi el verificat.

— Într-adevăr.

Percy i-a făcut semn lui Noah să scoată organul şi i-a dat o tavă pentru mostre. Ştiam cum era să-ţi vâri adânc mâinile în cavitatea abdominală şi să scoţi ficatul moale. Era greu să mânuieşti organul doar cu forcepsul. Ficatul a alunecat în tavă, mânjind-o cu lichidul ruginiu. Mi-am înghiţit greaţa.

Percy a ridicat tava, apoi a păşit lent de-a lungul şirului de studenţi, dându-ne voie fiecăruia să examinăm organul.

— Observaţi culoarea! Ficatul devine de obicei galben după ce este expus la…

Inima mi-a luat-o la goană, împreună cu gândurile.

— Arsenic.

Percy a zâmbit larg, ţinând tava atât de mândru de parcă ne-ar fi servit ceai dintr-un set de porţelan fin.

— Foarte bine, domnişoară Wadsworth! Atât mirosul de usturoi, cât şi culoarea galbenă a ficatului indică potenţiala otrăvire cu arsenic. Acum, înainte să trageţi concluzii pripite, trebuie să ne amintim că arsenicul se găseşte în multe obiecte folosite în mod curent. Apa de băut conţine o cantitatea mică de arsenic. Doamnele amestecă arsenicul cu pudrele lor ca să-şi menţină aspectul tânăr.

Mi-am frământat mâinile, în timp ce mintea întorcea noua informaţie pe toate părţile. Mă gândeam la prima victimă pe care o văzusem în România – bărbatul din tren. În gură îi fusese îndesat un căţel de usturoi, dar mirosul fusese prea puternic ca să fie rezultatul unei cantităţi aşa

de mici de substanţă. Ar fi trebuit să investighez mai mult. Criminalul folosise, în mod limpede, usturoiul drept scuză pentru mirosul degajat de arsenic.

M-am concentrat la respiraţia mea. Inspiră, expiră. Fluxul constant de oxigen mi-a calmat creierul. M-am gândit la simptomele lui Wilhelm. Ce repede devenise dintr-un tânăr sănătos de şaptesprezece ani un cadavru sub bisturiul meu! Foarte dubios!

Nu găsisem cauza morţii lui Wilhelm. Lipsa sângelui era doar o modalitate de distragere a atenţiei, ba chiar una bună. Fusesem atât de preocupată să demonstrez ştiinţific că vampirii nu existau, încât uitasem să-i verific ficatul. Chiar şi Percy se lăsase distras de ceea ce era evident, uitând să examineze celelalte organe.

M-am gândit la alte simptome ale otrăvirii. Pete pe piele sau iritaţii. Vomă. Toate indiciile fuseseră prezente, aşteptând să le pună cineva cap la cap. Nu era decât o simplă ecuaţie de matematică, nimic mai mult.

Oricine plănuise crimele pusese totul la punct într-un mod genial. Nici Thomas nu găsise legătura dintre ele. Pesemne că vinovatul ştia că Thomas nu avea să fie la fel de atent ca de obicei; teama că istoria familiei lui avea să fie dată în vileag îl stingherea, iar Thomas nu era obişnuit cu asemenea piedici. Capul mi se învârtea. Ucigaşul ăsta era mai şiret decât Jack Spintecătorul.

Nu examinasem trupul menajerei, dar, din câte se părea, nici ea nu prezenta urme de traumatism, conform gemenilor Bianchi. Nu era greu de dedus faptul că şi ea fusese otrăvită.

Anastasia. Wilhelm. Omul din tren. Menajera. Nu păreau să aibă vreo legătură unul cu celălalt, în afară de modul în care muriseră – fie străpunşi de un ţăruş, fie secaţi de sânge. Ambele erau însă doar simple distracţii, create fie după deces, fie cu puţin timp înainte ca oamenii să-şi dea duhul, pentru a stârni imaginaţia unei comunităţii superstiţioase.

Nu vânam pur şi simplu un criminal, ci o persoană care cunoştea cum funcţionează otrava şi avusese ocazia să o

dea fiecăreia dintre victime. Mi-am înghiţit nodul din gât. Ucigaşul era o persoană inteligentă şi răbdătoare. Aşteptase mult timp ca să-şi pună planul în aplicare. Dar de ce acum...

— Domnişoară Wadsworth?

M-am trezit din visare. Obrajii îmi ardeau.

— Da, domnule profesor!

Percy m-a privit atent, în timp ce trecea aţa printr-un ac mare, Hagerdon.

— Cusătura dumitale de alaltăieri a fost exemplară. Ai vrea să ajuţi cu închiderea cadavrului?

Colegii mei nu au mai spus nimic, o reacţie complet diferită de cea de mai devreme, când rânjiseră şi chicotiseră. Acum, eram cu toţii uniţi în pierderea suferită şi în hotărârea de a face dreptate.

Momentan.

M-am uitat la fata care-mi fusese prietenă şi m-am ridicat.

— Da, domnule!

TREIZECI ŞI DOI
POŢIUNI ŞI OTRĂVURI

Cursul de folclor
Castelul Bran
17 decembrie 1888

Gărzile stăteau în faţa sălii de curs, cu ochii pierduţi în zare, dar suficient de vigilente ca să atace în orice clipă. Radu însă nu le acorda nicio atenţie. El îşi continua cursul de folclor ca şi cum castelul nu fusese inundat de gărzi regale şi dat peste cap din cauza studenţilor dispăruţi sau ucişi. Fie profesorul se pricepea de minune să pară neafectat, fie era pierdut în propria imaginaţie, prins undeva între mit şi realitate.

Trecuseră două zile de când descoperisem că Anastasia era victima din tuneluri, iar directorul umpluse castelul cu gărzi. Nu aş fi ştiut să spun dacă prezenţa lor mă liniştea sau mă speria şi mai tare.

— În lumina descoperirilor recente, următoarea noastră lecţie va fi despre Albertus Magnus, filosof şi om de ştiinţă. Legenda spune că el a fost primul alchimist. Unii cred că avea darul magiei.

Radu a dat paginile cărţii vechi pe care o împrumutase zilele trecute de la bibliotecă, *De Mineralibus.*

— El a studiat opera lui Aristotel. A fost un om foarte, foarte inteligent. Se spune că tot el a descoperit arsenicul.

Noah a ridicat, curajos, mâna, iar Radu a ţopăit de plăcere.

— Da, domnule Hale? Ai ceva de adăugat pe această temă şi cu privire la legenda domnului Magnus?

— Înţeleg că e nevoie să vorbim despre arsenic, din cauza crimelor, domnule, dar ce legătura are, mai exact, cu folclorul românesc?

Radu a clipit de câteva ori, deschizând şi închizând gura.

— Ei bine... e fundamental să înţelegem anumite legende

privitoare la subiectul lecţiei de azi: Ordinul Dragonului. În primii ani de existenţă, Ordinul a avut o imagine pozitivă în locuri precum Germania sau Italia. Unii cred că avansarea membrilor săi pe scara titlurilor nobiliare se datorează cunoştinţelor despre arsenic, pe care-l foloseau ca să-şi elimine ţintele.

Am ridicat o sprânceană, intrigată de subiect. În Anglia, arsenicul era cunoscut drept „praful moştenirii”, numit astfel din pricina nobililor care doreau să obţină un titlu mai repede decât ar fi permis natura.

— Sugeraţi că Ordinul era format din alchimişti asasini? a întrebat Cian. Credeam că ei luptau cu aşa-zişii duşmani ai creştinismului...

— Vai! Cineva a făcut cercetări! Sunt impresionat, domnule Farrell! Foarte bine!

Radu şi-a umflat pieptul şi a început să se plimbe printre rândurile de mese.

— După moartea lui Sigismund de Luxemburg, Ordinul a devenit foarte important în Ungaria şi în ţările vecine. Mai puţin în părţile vestice ale Europei. Otomanii invadau zona, ameninţându-i pe boieri... ăă, da, domnule Farrell?

— Ce sunt, mai exact, boierii, domnule?

— Oh! Boierii erau membrii celei mai înalte trepte a aristocraţiei, sub prinţii valahi. De obicei se luptau cu privire la prinţul care avea să ocupe tronul. Sistemul nostru de conducere era corupt până în măduva oaselor.

— Nu ar trebui ca titlul princiar să fie transmis următorului moştenitor? am întrebat.

Andrei a pufnit ceva mai puţin entuziast decât cu altă ocazie, dar l-am ignorat. Poate că el cunoştea regulile din ţara sa, însă eu nu le ştiam şi nu-mi era ruşine să întreb.

Radu a clătinat din cap.

— În vremurile medievale, lucrurile nu mergeau aşa aici. Moştenitorii nelegitimi puteau cere tronul. De fapt, majoritatea celor născuţi în familiile Dăneştilor sau Drăculeştilor au fost recunoscuţi când boierii i-au numit la tron. Nu era nevoie ca moştenitorii să aibă sânge pur ca să conducă; era nevoie doar de puterea unei armate

neînfricate. E o practică mult diferită de cea de la Londra şi a condus la multe crime săvârşite împotriva propriilor rude, pentru dreptul de a conduce.

Nu era foarte diferit de ce se întâmplase în Anglia, m-am gândit eu.

— Aceia care s-au opus luptei dintre familii şi corupţiei au îngroşat rândurile Ordinului, a zis Erik, cu un accent rusesc pronunţat. Cred că le era teamă să nu-şi piardă cultura în faţa forţelor invadatoare.

— Ai dreptate! Membrii Ordinului, deşi nu se identificau sub niciun nume, pentru a-şi păstra secretul, luptau pentru păstrarea libertăţii şi a drepturilor. Legenda spune că erau neînfricaţi şi că luaseră asupra lor obligaţia de a înlătura ameninţările existente atât în regat, cât şi în afara lui. De fapt, există poveşti care sugerează că doreau să unească ţara, eliminând conflictele din cele două familii regale.

Thomas şi cu mine ne-a uitat unul la altul. Am devenit mai atentă, auzind noua informaţie. Tocmai de asta îmi făcusem griji. Am ridicat mâna.

— Oh! Da, domnişoară Wadsworth? Ce aveţi de adăugat? Nici nu vă pot spune cât de mulţumit sunt de interesul manifestat de toată lumea faţă de subiectul lecţiei de azi. Sunteţi mult mai activi decât la cursul despre *strigoi*[31].

— Când spuneţi „familia regală” în acest caz, vă referiţi la dinastia Basarabilor, nu-i aşa? Nu la familia regală prezentă acum la curte.

— Un alt amănunt minunat! Familia regală din prezent – dinastia Hohenzollern-Sigmaringen – nu este înrudită cu Basarabii în niciun fel. De acum înainte, la această lecţie, când voi folosi denumirea de „familie regală”, mă voi referi la genealogia lui Vlad Drăculea şi la urmaşii lui. Îmi place ca lecţiile mele să se concentreze asupra legendelor privitoare la istoria medievală a ilustrului nostru castel. Avem, în mare parte, de-a face cu linia Drăculeştilor. Moştenitorii lui Vlad Drăculea au urcat pentru ultima dată pe tron în secolul al XVII-lea. Oamenii cred că toţi

[31] În română, în original (n. tr.).

moştenitorii săi direcţi au pierit.

Atenţia profesorului s-a îndreptat spre Thomas.

— Totuşi, în România mai există persoane care-şi amintesc adevărul.

— Ordinul mai activează şi azi? a întrebat Cian, sprijinindu-se pe coate. Există membri noi?

— Păi... a zis Radu, oprindu-se apoi şi scărpinându-se pe cap. Nu mai activează de ceva vreme. Cred că a pierit cam în aceeaşi perioada în care dinastia Basarabilor nu a mai urcat pe tron. Deşi există o familie care pretinde să se tragă din acel neam, ei sunt, de fapt, boieri. Ei, ei. Înainte să ne avântăm prea mult în discuţii, am asupra mea nişte poezii vechi care ilustrează măiestria şi îndrăzneala Ordinului. Arsenicul nu era singurul truc pe care-l foloseau pentru a scăpa de duşmani.

Radu ne-a dat tuturor câte două bucăţi de pergament. Pe cele două bucăţele erau scrise poezii în limba română, pe care Radu le-a tradus imediat în engleză.

— Oh! Asta îmi place foarte mult. Îmi amintesc când părinţii mei mi-au arătat prima dată... Ei, la naiba!

Radu şi-a dres glasul.

Întristaţi cuconi şi lăcrimoase dame,
Pe drum, la vale, adio de vă luaţi.
Glia, ea, se saltă, şi-n jos scorburi adânci,
În pământ ascunse şi-ncinse de mulţi draci.
Cu ape iuţi, reci, mari,
Strivi-vă-vor, vai, între zidurile tari.

Sângele mi-a îngheţat în vine. Cuvintele nu erau tocmai aceleaşi, însă semănau foarte bine cu cele pe care le auzisem fredonate în faţa apartamentului meu. Thomas a mijit ochii, simţindu-mi starea de spirit şi s-a lăsat în scaun.

— Mă scuzaţi, domnule profesor! a zis el. Care este titlul acestei poezii?

Radu a clipit de câteva ori. Sprâncenele lui stufoase se ridicau în acelaşi timp cu mişcarea pleoapelor.

— Vom ajunge şi acolo imediat, domnule Cresswell. Acest poem este copiat dintr-un text foarte special şi sacru, cunoscut drept *Poezii despre moarte.* Textul original a dispărut. O întâmplare foarte ciudată şi nefericită…

Am simţit privirea lui Thomas întârziind asupra mea, dar nu am îndrăznit să mă uit la el. Aveam cartea pe care Dăneşti o căuta. Modalitatea prin care ajunsese volumul în posesia femeii din Braşov era un alt mister pe care trebuia să-l dezlegăm.

Gemenii Bianchi îşi luau notiţe. Din câte se părea, lecţia devenise mai interesantă pentru ei, odată cu menţionarea morţii. Eu abia dacă-mi puteam stăpâni propriul entuziasm. Până la urmă, vorbăria lui Radu avea să ne fie de folos.

— Iar acest text era sfânt pentru Ordin? am întrebat.

— Da! Conţinutul său era folosit de cei din Ordinul Dragonului ca un fel… Ei bine… Era folosit ca să scape castelul de potenţialii duşmani, în vremurile medievale. Este ceva ce-ţi aminteşti, domnule Cresswell? Fiind unul dintre ultimii – şi aproape necunoscuţii, cred – membri ai acelei dinastii. Cred că familia dumitale cunoştea mai multe detalii despre acest text. Educaţia de care ai beneficiat trebuie să fi fost excepţională.

Nu mi-a scăpat tremurul ce a zguduit uşor spatele lui Thomas. Colegi noştri se foiau inconfortabil pe scaune. Revelaţia era tulburătoare chiar şi pentru aceia care studiau morţii. Nu era de mirare că Thomas preferase să nu împărtăşească secretul despre moştenirea lui. Era scutit de privirile scrutătoare şi inoportune, dacă nimeni nu ştia despre legătura lui cu Vlad Drăculea.

Din câte se părea, Radu se interesase de genealogia familiei din partea maternă a lui Thomas. Ce intrigant! Trupul meu rezona, prevăzător. Radu era mult mai puţin aerian decât părea.

Thomas a ridicat un umăr, luând aerul unei persoane căreia nu-i păsa de subiectul conversaţiei sau de tensiunea ce zumzăia în sală. Se transformase într-un automat fără emoţii, protejat de armura lui împotriva criticilor. Nicolae

şi-a fixat privirea încruntată asupra bucăţii lui de pergament, fără a-l învrednici pe vărul lui îndepărtat cu o privire. Bănuiam că el ştiuse dintotdeauna cine era Thomas şi că nu împărtăşise secretul nimănui.

— Nu pot spune că poezia îmi sună fie şi un pic cunoscut, a răspuns Thomas. Sau interesant. Deşi cred sincer că ar fi putut fi folosită pentru îndepărtarea duşmanilor; i-ar fi putut chiar ucide, după suficient de mult timp. Dacă mai aud fie şi un singur vers din cartea aia, o să mă prăbuşesc la pământ şi o să mor chiar eu de plictiseală.

— Nu, nu, nu. Ar fi un ghinion imens! Moldoveanu nu ar fi foarte mulţumit dacă aş cauza moartea studenţilor săi.

Radu şi-a dus mâna la gură, holbând ochii.

— Cât de inoportun să spun aşa ceva! Mai ales după moartea lui Wilhelm, a Anastasiei şi acum a Marianei.

— Cine e Mariana? a întrebat Thomas.

— Menajera care a fost descoperită zilele trecute, a răspuns Radu.

Profesorul şi-a strâns buzele, privindu-i pe fraţii Bianchi, care se foiau pe scaune. Uitasem că ei descoperiseră cadavrul fetei. A studia moartea şi a descoperi un cadavru în faţa laboratorului nu erau tocmai unul şi acelaşi lucru, iar ultima situaţie era ceva mai greu de ignorat. Cunoşteam prea bine efectele de durată ale unei asemenea descoperiri.

— Poate că e suficient pentru azi.

M-am uitat la a doua pagină cu poezia şi am rămas fără răsuflare. Aveam nevoie de nişte răspunsuri înainte de încheierea cursului.

— Profesore, poezia pe care aţi citit-o se intitulează „XI”. Niciuna dintre ele nu pare să aibă alt titlu în afară de numerele romane. De ce?

Radu şi-a plimbat privirea de la pagină la studenţi, muşcându-şi buza. După o clipă, profesorul şi-a aşezat ochelarii pe nas.

— Din cât am putut înţelege, membrii Ordinului foloseau poeziile ca pe un soi de cod. Legenda spune că au marcat nişte pasaje secrete chiar sub acest castel. În spatele

uşilor marcate cu anumite numere romane s-ar afla… ei bine, tot felul de instrumente şi capcane neplăcute, folosite pentru a scăpa de duşmani.

— Ne puteţi da câteva exemple? a întrebat Erik, mai întâi în rusă, apoi în engleză.

— Bineînţeles! Duşmanii ar fi părut răpuşi de cauze naturale, deşi felul în care îşi dădeau duhul era foarte departe de a fi unul firesc. Se spune că Vlad – un membru al Ordinului, ca şi tatăl lui – avea obiceiul de a trimite câte un nobil sub castel, cu promisiunea că acolo avea să găsească o comoară. Alteori, trimitea boierii corupţi să se ascundă în vreo cameră, minţindu-i că la poarta castelului se afla o armată vrăjmaşă. Ei îl ascultau, intrau în încăperile marcate şi astfel îşi dădeau obştescul sfârşit. Apoi, Vlad putea să pună moartea lor pe seama unui accident nefericit, deşi cred că ceilalţi boieri bănuiau adevărul. Vlad era faimos pentru eradicarea bruscă a corupţiei din această ţară.

Thomas a mijit ochii la Radu. Semăna cu un căţel flămând ce găsise un os. Ştiam exact ce însemna expresia de pe chipul lui.

— Cum rămâne însă cu poezia? am întrebat. Ce însemna pentru membrii Ordinului?

Radu a arătat spre pergament, cu degetele lui mici, având grijă să întindă cerneala.

— Uitaţi-vă la asta!

Radu a tradus iar textul din română în engleză:

XXIII
Alb, roşu, diavol, verde,
Nevăzut e-n codru acela ce te vede.
Prin aer, balauri, văzduhul retează,
Mort e-acela ce-a veni cutează.
Carnea-ţi rumegă, viaţa-ţi suge,
Oasele-n căldare mai rămân a curge.
Alb ciolan şi roşu sânge,
De mergi pe-aici, curând vei plânge.

— Se pare că această poezie se referă la un loc secret de întâlnire al membrilor Ordinului. Unii cred că se află în pădure, unde săvârşeau ritualuri mortuare pentru ceilalţi confraţi. Alţii susţin că se referă la o criptă de sub castel: o criptă, pentru că îndată ce musafirii naivii se aventurau înăuntru, erau încuiaţi acolo de Ordin, până ce putrezeau de vii. Am auzit unii săteni spunând că oasele lor au fost transformate într-un loc sfânt.

— Ce fel de loc sfânt?

— Oh, un loc unde se fac sacrificii pentru Prinţul Nemuritor! Dar nu tot ce vorbesc oamenii e şi adevărat. Balaurii din aer sunt o figură de stil. În termeni simpli, înseamnă că Ordinul se mişcă nevăzut, urmărind şi protejând ce e al lor de drept. Pământul. Domnitorii, unşi ai lui Dumnezeu. Stilul lor de viaţă. Sunt astfel transformaţi în creaturi feroce care te înghit cu totul, lăsând în urmă doar oasele. Adică te ucid şi nu mai lasă nimic din tine.

— Bănuiţi că cei din Ordinul Dragonului se ocupă şi azi de întreţinerea tunelurilor? am întrebat.

— Doamne! Nu cred aşa ceva, a zis Radu, râzând un pic cam prea tare. Deşi presupun că nu putem fi siguri. Aşa cum am spus şi mai devreme, Ordinul a fost format iniţial după modelul Cruciaţilor. De fapt, Sigismund, regele Ungariei, a devenit mai târziu împărat al Sfântului Imperiu Roman.

Înainte ca Radu să continue povestea despre cruciaţi, am rostit altă întrebare.

— Ce metode de execuţie se găseau mai exact în tuneluri?

— Păi, să vedem, domnişoară Wadsworth! În unele pasaje se găseau lilieci. Altele erau năpădite de păianjeni. Se zice că lupii hălăduiau în acele tuneluri. Legenda spune că singura cale de a scăpa din camera cu apă era să oferi dragonului puţin sânge.

Radu a zâmbit cu tristeţe.

— Nu cred că asemenea creaturi ar putea supravieţui în subteran fără o sursă de hrană sau fără îngrijiri. Dacă

aceste pasaje mai există şi azi, atunci pesemne că sunt inofensive, deşi nu v-aş sugera să căutaţi ceea ce conţine această carte. Majoritatea superstiţiilor au un sâmbure de adevăr. Hmmm? Da? De exemplu, *strigoii*[32] – trebuie să existe un dram de adevăr în spatele acestor zvonuri.

Voiam să arăt că legendele despre *strigoi* erau cel mai probabil rezultatul faptului că, uneori, cadavrele nu erau îngropate suficient de adânc, în timpul iernii. Trupurile celor morţi se umflau de gaze şi ieşeau din morminte; din moment ce paturile unghiilor se retrăgeau, mâinile arătau ca nişte gheare – sinistre şi vampirice, dar deloc adevărate. Oamenii fără educaţie credeau cu siguranţă că cei dragi încercau să iasă din morminte. Cu toate acestea, ştiinţa demonstra că nu era decât un mit.

Bătăile orologiului de afară au marcat finalul cursului. Gărzile nu au pierdut nicio clipă şi şi-au făcut iar simţită prezenţa. Mi-am strâns bucăţile de pergament pe care ni le dăduse Radu şi le-am aşezat în buzunar.

— Mulţumesc, domnule profesor! am zis, privindu-l cu atenţie. Mi-a plăcut mult această lecţie.

Radu a chicotit.

— Plăcerea a fost de partea mea. Eu îţi mulţumesc. Acum, trebuie… E chiar ora trei? Speram să pot trece pe la bucătărie înainte să mă retrag în apartamentul meu. Pregătesc colăceii mei preferaţi. Zbor!

Radu a smuls un braţ de carnete de pe catedră şi a dispărut pe uşă.

Mă întorsesem spre Thomas, gata să discut cu el tot ce auzisem şi să dezbatem posibila implicare a lui Radu, când Dăneşti ne-a făcut semn din pragul uşii. Garda a rânjit spre Thomas, tachinându-mi prietenul într-un fel la care ştiam că acesta nu avea să reziste.

— *Să mergem!*[33] N-avem toată ziua la dispoziţie.

Thomas a inspirat adânc. Iritarea lui atinsese cote maxime. Înainte să pot reacţiona, Thomas şi-a deschis gura blestemată.

---

[32] În română, în original (n. tr.).
[33] În română, în original (n. tr.).

— Lingăii fac aşa cum li se spune. Nu au altceva de făcut decât să stea, să aştepte şi să cerşească următoarele ordine ale stăpânului.

— Şi muşcă, atunci când sunt provocaţi.

— Nu te mai preface că nu te bucuri enorm să mă escortezi încoace şi-ncolo. Păcat că nu ai făcut la fel şi pentru sărmana menajeră. Deşi am un chip mult mai frumos, a zis Thomas, trecându-şi mâna prin şuviţele negre. Cel puţin ştiu că nu risc să fiu răpit de vreun vampir; eşti prea ocupat să mă admiri. E un compliment destul de frumos. Îţi mulţumesc.

Rânjetul lui Dăneşti a devenit de-a dreptul letal.

— Ah, am aşteptat să spui aşa ceva.

Bărbatul a strigat ceva în română şi alte patru gărzi s-au adunat în sala acum goală.

— Însoţiţi-l pe domnul Cresswell în temniţă, pentru următoarele câteva ore! Trebuie să i se arate adevărata ospitalitate românească.

Dragă Wadsworth,

Am ieşit, în sfârşit din purgatoriul mucegăit pe care îl onorează cu numele de „temniţă”. Acum sunt din nou în apartamentul meu şi meditez la ideea de a mă căţăra pe zidurile castelului, ca să mă distrez.

Le-am auzit pe gărzi vorbind şi se pare că la noapte avem o şansă de a ne furişa afară, ca să cercetăm împrejurimile în căutarea celui târât în codru.

Spre deosebire de stimatul nostru director, eu nu cred că ai inventat acel scenariu şi îmi fac griji că ne-am înşelat cu privire la intenţiile criminale ale Ilenei. Se prea poate ca fata să fie doar o altă victimă, dar nu există decât o cale prin care putem fi siguri.

Dacă nu mai primeşti nicio veste de la mine e pentru că mă strecor pe coridoare, în drum spre tine.

Al tău,
Cresswell

TREIZECI ŞI TREI
PURGATORIUL MUCEGĂIT

Apartamentul din turn
Castelul Bran
17 decembrie 1888

Ce tânăr dramatic! Dacă Thomas se afla deja în camera lui, scriindu-mi un bilet, atunci pesemne că nu-şi petrecuse atât de mult timp în temniţă. Am terminat de scris răspunsul şi am împăturit hârtia, picurând nişte ceară roşie şi apăsând asupra ei sigiliul sub formă de trandafir.

— Te rog să-i duci asta lui Thomas Cresswell!

Noua menajeră s-a holbat la mine. Am încercat iar, sperând că vorbeam destul de corect româneşte. Mintea îmi fugea la o mie de lucruri.

— *Vă rog... daţi-i... asta lui Thomas Cresswell!*[34]

— *Da, domnişoară.*[35]

— *Mulţumesc!*[36]

— Aveţi nevoie de ajutor pentru a vă pregăti de culcare?

M-am uitat la rochia mea simplă şi am clătinat din cap.

— Nu, mulţumesc! Mă descurc.

Menajera a dat din cap, ridicând iute biletul şi vârându-l sub capacul unei tăvi pe care o ducea în braţe. A ieşit din camera mea, iar eu m-am rugat ca fata să poată duce mesajul la destinatar fără a fi observată de gărzi.

Am început să mă plimb prin sufragerie, gândindu-mă iar şi iar şi analizând fiecare detaliu al zilei. Nici nu ştiam de unde să încep. Fie Radu, fie Ileana era criminalul. Radu ştia multe despre otrăvuri. Ileana ar fi putut să le strecoare în mâncare. Totuşi, cu puţina ei educaţie, oare ar fi fost capabilă să înţeleagă cum să administreze o substanţă precum arsenicul? Şi oare avusese Radu ocazia să

---

[34] În română, în original (n. tr.).
[35] În română, în original (n. tr.).
[36] În română, în original (n. tr.).

otrăvească studenţii? Chiar şi aşa, Thomas credea că Ileana era o victimă – ceea ce însemna că Radu devenea prim suspect. Un sentiment straniu nu-mi dădea pace. Încă aveam senzaţia că Ileana era cumva implicată. Nu-mi puteam explica de ce sau cum.

Îmi scosesem din cufăr costumul de călărie şi pantalonii. Nu-mi lipsea deloc grămada de fuste, în timp ce mă plimbam prin cameră, în noul meu veşmânt.

Cine, în afară de Ileana, mai ştia că Thomas avea să fi distras de ruşinea resimţită vizavi de neamul din care se trăgea? Cum de l-ar fi putut cunoaşte cineva atât de bine, încât să se folosească de starea lui şi să-i zădărnicească metoda genială de deducţie? Era posibil ca Ileana să fi aflat câte ceva de la Daciana; poate că o folosise pe sora lui Thomas în tot acest timp. M-am oprit. Nu suna bine deloc; o iubire atât de puternică precum a lor nu putea fi simulată cu uşurinţă. Asta mă ducea iar cu gândul la profesorul nostru.

Niciun fel de cercetare nu l-ar fi putut face pe Radu să descopere secretele personalităţii lui Thomas. Sau poate că fusese pur şi simplu norocos, un dar de la providenţă. Aveam o idee chiar şi mai bună: criminalul putea fi cineva cu care nu interacţionaserăm deloc. Un fior mi-a lunecat pe spate. Era de-a dreptul înspăimântător să mă gândesc la un criminal anonim, care nu era doar abil, ci şi binecuvântat cu mult noroc.

A trecut o jumătate de oră şi încă nu primisem nicio veste de la Thomas. M-am aşezat la biroul meu şi am smuls tocul din călimară. Îi promisesem tatei că-i voi scrie şi încă nu-i trimisesem niciun cuvânt. M-am uitat la bucata goală de pergament, neştiind ce ar fi trebuit să-i dezvălui.

Nu puteam menţiona nimic despre crime. Tata îşi dăduse acordul şi mă încurajase să studiez medicina legală în anumite condiţii. Dacă ar fi aflat despre cadavrul din tren, ar fi pus să fiu adusă pe dată înapoi la Londra.

Un scrâşnet slab mi-a atras atenţia spre fereastră. Părea că un animal alunecase pe acoperiş. Sângele mi-a ciupit măruntaiele.

Am sărit din scaun şi m-am uitat la lumea acoperită de zăpadă şi înconjurată de beznă. Aşteptam, cu inima bubuind, să văd o faţă groaznică holbându-se la mine cu ochi lăptoşi şi neclintiţi. Dar nu s-a întâmplat nimic. Probabil că fusese doar o bucată de gheaţă sau de zăpadă ce alunecase de pe acoperiş. Sau o pasăre ce căuta adăpost din calea viscolului. Am oftat şi m-am aşezat din nou la birou. Nu aveam să încetez niciodată să creez răufăcători acolo unde nu existau decât umbre.

Am rotit tocul între degete, încercând să mă gândesc la altceva decât la *strigoi,* vampiri şi oameni ce mânuiau cu talent otrăvurile. Aproape uitasem că era vremea Crăciunului. Era timpul să ne bucurăm, să ne arătăm dragostea şi să stăm alături de familie. Îmi era greu să-mi imaginez că exista o altă lume în afara celei marcate de moarte, de teamă şi de haos.

M-am uitat la fotografia mamei şi a tatei, lăsând amintirile calde să înmoaie latura mea ştiinţifică şi glacială. Mi-am amintit cum obişnuia tata să pună bucătăreasa să ne facă pacheţele cu bunătăţi şi să joace de-a v-aţi ascunselea cu noi în labirintul de la Thornbriar.

Pe atunci, râdea des şi nestingherit; nu-mi dădusem seama cât de mult îmi lipsise acea latură a lui ce pierise odată cu moartea mamei. Încetul cu încetul, el ieşea din umbra dezolării ce urmase după pierderea unei bucăţi din sufletul lui, dar îmi făceam griji că avea să cadă în vechile lui patimi, acum că era iar singur. Mi-am jurat că, de acum înainte, aveam să-i scriu des, să-l ţin la curent cu lumea celor vii. Eram amândoi înconjuraţi de suficientă moarte.

Am urmat vechiul sfat al fratelui meu şi am uitat de crime şi de moarte pentru câteva clipe, aducându-mi aminte că viaţa era frumoasă, chiar şi în momentele cele mai grele. M-am gândit la splendoarea acestei ţări, la istoria de dincolo de arhitectura ei, la limba superbă a oamenilor, la mâncare şi la iubirea cu care se pregătea aceasta.

Dragul meu tată,

Regatul României este cu adevărat încântător.

Unul dintre primele mele gânduri, atunci când am văzut castelul Bran, cu turnurile lui, s-a îndreptat spre basmele pe care tu şi mama ni le spuneaţi înainte de culcare. Ţiglele de pe turnuri sunt tăiate în aşa fel, încât îmi amintesc de solzii unui dragon. Aproape că mă aştept ca în orice clipă să iasă de undeva un cavaler călărind un armăsar. (Deşi, ştim amândoi că cel mai probabil i-aş împrumuta calul şi aş pleca în căutarea unui dragon de ucis. Dacă ar fi un cavaler şi un gentleman adevărat, sunt sigură că nu s-ar supăra.)

Munţii Carpaţi sunt unii dintre cei mai grandioşi din lume, cel puţin din ce am văzut eu. Abia aştept să pot admira peisajul în timpul primăverii. Îmi imaginez că vârfurile înzăpezite ale munţilor se acoperă de verdeaţă. Cred că ţi-ar plăcea să vii într-o vacanţă aici.

Au nişte produse de patiserie minunate – sunt umplute cu ciuperci delicioase şi tot felul de sucuri şi mirodenii. Aproape că le-am mâncat în fiecare zi de când sunt aici! De fapt, stomacul meu se revoltă doar când le menţionez. Trebuie neapărat să-ţi aduc şi ţie, când voi veni în vizită.

Sper că o duci bine la Londra. Mi-e foarte dor de tine! Am o fotografie cu tine, căreia îi spun adesea noapte bună.

Înainte să mă întrebi, îţi voi spune că domnul Cresswell s-a purtat ca un adevărat gentleman. Şi-a luat datoria în serios şi este un însoţitor destul de nesuferit. Cred că ai fi mândru.

Sora lui, domnişoara Daciana Cresswell, ne-a invitat la un bal de Crăciun, în Bucureşti. Ne vom

distra de minune, dacă vremea e de partea noastră. Mi-aş dori să pot veni acasă de Anul Nou.

Te rog, transmite-le afecţiunea mea mătuşii Amelia şi Lizei! Şi ai grijă de ele şi de tine!

O să-ţi scriu iar, în curând. Învăţ multe aici, la academie, şi nu-ţi pot mulţumi suficient de mult că mi-ai dat voie să studiez în străinătate.

Fiica ta iubitoare,
Audrey Rose

P.S. Cum o duce unchiul? Sper că ai continuat să-l vizitezi şi să-l inviţi la cină. Poate că sunt prea îndrăzneaţă, dar cutez să spun că aveţi nevoie unul de celălalt, mai ales în perioada aceasta dificilă.

Crăciun fericit, tată! Şi multe urări de bine pentru anul care urmează. 1889! Nu-mi vine să cred că e aşa de aproape. E ceva revigorant şi minunat la începutul unui nou an. Sper că ne va aduce promisiunea unor noi începuturi pentru noi toţi. Ar trebui...

Buf. Buf.

Cerneala a înmuiat ultimele cuvinte de pe pagină, stricându-mi scrisul îngrijit. M-am ridicat de la birou atât de repede, încât am răsturnat scaunul. Pe acoperiş era ceva. Deşi ştiam că era o închipuire nebunească, îmi imaginam o creatură ce semăna a om, tocmai ridicată din mormânt. Mirosul pământului proaspăt săpat îmi amorţea simţurile, în timp ce din gura creaturii ţâşneau colţii, gata să-mi bea tot sângele.

Am inspirat şi m-am năpustit asupra cufărului meu cu instrumente pentru autopsie, înşfăcând cel mai mare fierăstrău pentru oase pe care l-am găsit. Ce naiba...

Scâââârţ. Era de parcă aceeaşi creatură încerca acum să coboare pe acoperişul cu ţiglă roşiatică. Din nou, închipuirea mi-a fost asaltată de imaginea unui *strigoi*[37]. O

[37] În română, în original (n. tr.).

creatură umanoidă cu carne moartă, cenuşie, şi gheare negre de pe care curgea sângele ultimei sale victime încerca să intre în camera mea, ca să ia următoarea masă. O parte din mine voia să dea buzna pe coridor şi să ţipe după gărzi.

Buf. Buf. Buf. Inima îmi bătea de două ori mai repede decât era normal. Se auzeau paşi grei. Fiinţa sau persoana de acoperiş purta cizme cu tocuri groase. Imaginile cu vampiri şi cu vârcolaci au făcut loc acelora cu oameni diabolici. Dintre aceia care reuşiseră să facă cel puţin cinci victime.

Am păşit, cu spatele, spre noptieră, fără să-mi dezlipesc privirea de la fereastră, şi mi-am coborât mâna în care ţineam fierăstrăul, ca să fac lampa mai mică. Bezna a cuprins încăperea. Speram ca astfel să devin invizibilă intrusului care se târa încă lent pe acoperiş.

Am aşteptat, cu respiraţia întretăiată de teroare, şi am privit. La început, nu am văzut decât nişte mici avalanşe de zăpadă ce cădeau în dreptul ferestrei mele. Acum, bufnetele şi scrâşnetele fuseseră înlocuite cu zgomotul unui lucru ce aluneca.

Apoi, brusc, o umbră mai neagră decât cărbunii a întunecat lumea albă de afară. Mi-a scuturat pervazul cu o forţă teribilă. Micul ivăr abia dacă nu s-a desprins. Am paralizat de frică. Persoana de afară urma fie să spargă geamul, fie să distrugă ivărul delicat, în doar câteva clipe.

Am înălţat fierăstrăul şi am făcut un pas mic în faţă. Apoi un altul.

Bubuiturile atacului asupra pervazului mi-au făcut pulsul să gonească şi mai sălbatic. M-am apropiat şi mai mult de fereastră, auzind fantoma pipăind, împingând şi... blestemând.

O mână înmănuşată a bătut în geam. Am aruncat fierăstrăul şi am desfăcut iute ivărul, prinzând fantoma, ca şi cum în joc erau vieţile noastre.

TREIZECI ŞI PATRU
AVENTURI NOCTURNE PERICULOASE

Apartamentul din turn
Castelul Bran
17 decembrie 1888

— Ţi-ai pierdut minţile?

Picioarele lungi ale lui Thomas se zbăteau pe marginea acoperişului în timp ce eu îl ţineam strâns de palton, cu mai multă forţă decât mă crezusem vreodată capabilă.

— Nu te mai smuci, o să-ţi pierzi echilibrul şi o să cădem amândoi grămadă!

Thomas a râs înăbuşit.

— Şi ce sugerezi, Wadsworth?

— Trage-te în sus, în timp ce eu trag de aici.

— Cât de... prostesc... din partea mea... să mă panichez. În timp ce... atârn la doar câţiva centimetri... de pieire.

A fost complicat, dar am reuşit să-mi prind mâinile pe sub braţele lui, apoi mi-am folosit toată greutatea corpului ca să mă las pe spate, trăgându-l peste pervaz, spre mine. Ne-am prăbuşit, făcând un tărăboi de nedescris, în timp ce braţele, picioarele şi capetele noastre loveau podeaua.

Zăpada a început să-mi Intre în cameră, rotindu-se cu furie. Thomas s-a rostogolit de pe mine şi a rămas culcat la pământ, holbându-se la tavan, cu o mână peste abdomen, gâfâind greu. Paltonul lui negru era aproape ud. M-am opintit şi m-am ridicat. Braţele îmi tremurau teribil, din cauza adrenalinei şi a fricii ce-mi inundau încă trupul în torente. Am închis fereastra.

— La ce ţi-a fost capul? Să te caţeri pe un acoperiş din piatră... pe viscol. Eu...

Mi-am încleştat pumnii, ca să nu mai tremur în aerul ce se răcise de acum semnificativ.

— Aproape că ai căzut de pe acoperiş, Thomas!

— Ţi-am spus că aveam de gând să escaladez castelul.

O şuviţă udă de păr i-a căzut pe frunte în timp ce şi-a ridicat gâtul.

— Poate că ar fi mai potrivit să mă răsfeţi sau să mă feliciţi. A fost un act eroic din partea mea, să înfrunt toate pericolele doar ca să ajung în camera ta. N-ar trebui să mă dojeneşti.

— „Eroic” nu e termenul pe care l-aş folosi.

Am oftat.

— Şi nu mai fi supărat! Nu se cuvine!

Thomas s-a ridicat în capul oaselor. Pe buze îi flutura acelaşi zâmbet strâmb dintotdeauna.

— Când eram copii, Daci şi cu mine obişnuiam să ne furişăm afară din camerele noastre şi să ne căţărăm pe acoperiş. O înnebuneam pe mama. De obicei ea găzduia câte o cină plicticoasă, în absenţa tatei, iar noi îi spionam pe nobilii de la petrecere.

S-a ridicat de pe podea şi şi-a scuturat paltonul cu câteva mişcări rapide ale degetelor lui înmănuşate.

— Nu-mi amintesc să fi ieşit vreodată pe timp de viscol însă. A fost o scăpare minoră.

— Într-adevăr.

Am inspirat adânc. Doar Thomas ar fi fost în stare să facă ceva atât de nebunesc – precum să cadă în faţa ochilor mei – şi apoi să-mi spună o mică poveste din trecutul lui ca să-mi îmblânzească furia.

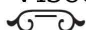
— Mama ta găzduia adesea petreceri în absenţa tatălui tău?

Expresia relaxată de pe chipul lui s-a stins.

— Tata nu ne însoţea aproape niciodată la Bucureşti. Lui nu-i făcea plăcere să ne serbeze strămoşii blestemaţi.

Thomas a păşit spre dulap şi mi-a răscolit printre haine. Mi-a întins mantia.

— Trebuie să ne grăbim! Viscolul abia începe.

Mă simţeam recunoscătoare pentru ciorapii groşi îndesaţi în cizme, în timp înaintam cu greu prin zăpadă. Neaua era grea şi umedă şi se lipea de marginea mantiei mele. În trecut, îmi plăceau nopţile de iarnă. Liniştea care

învăluia lumea, sclipirile gheţii în lumina lunii. Dar asta se întâmpla când eram în siguranţă, în casa mea din Londra, însoţită de o cană de ceai, ghemuită lângă un foc zdravăn, cu o carte în poală.

— Aici i-ai văzut ducând cadavrul, nu?

Thomas a arătat spre luminişul din pădure şi poteca mică din spatele castelului, pe unde ieşiserăm. Am dat din cap. Dinţii îmi clănţăneau pe când zăpada începea să se amestece cu lapoviţa. Era o noapte oribilă pentru o aventură în pădure, dar nu ne mai permiteam să aşteptăm condiţii mai bune. Dacă Daciana sau Ileana fuseseră răpite, atunci poate că aveam să descoperim acolo un indiciu. Când verificaserăm repede morga, nu reuşiserăm să găsim nimic. Cu toate astea, mi se părea o misiune aproape imposibilă să găsim ceva în beznă, în timp ce zăpada acoperea totul în jur.

Ne-am oprit lângă intrarea în pădure. Luna arunca umbrele subţiri şi lungi ale copacilor în direcţia noastră. Gheare, cleşti – imaginile mă tulburau.

Thomas a examinat terenul de o parte şi de alta a potecii, tremurând uşor din cauza vântului ce se înteţea.

— Zăpada pare nederanjată. Ar trebui să putem înainta puţin... să vedem dacă găsim ceva. Poate ar trebui să căutăm magaziile despre care Moldoveanu susţine că s-ar afla aici. Apoi ne întoarcem la castel şi intrăm pe unde am venit, prin bucătărie.

Vântul îmi smulgea şuviţe de păr din cozi, însă îmi era prea frig să-mi scot mâinile de sub mantie.

Eram destul de sigură că era cea mai friguroasă noapte din câte îmi fusese dat să trăiesc. Când a văzut că nu răspund, Thomas s-a întors la mine. A văzut lacrimile ce-mi lunecau pe obraji în timp ce vântul îmi lovea faţa cu propriul păr. S-a apropiat uşor şi fără nicio intenţie necurată şi mi-a dat părul după urechi, cu degetele tremurânde.

— Îmi pare rău că e aşa de frig, Wadsworth! Hai să intrăm repede înapoi înăuntru!

A dat să mă ajute să pornim spre castel, dar mi-am înfipt

călcâiele îngheţate în pământ.

— Nu! Nu! Hai să... ve-vedem ce e acolo!

— Nu ştiu...

Thomas a ridicat mâinile, cedând, când a văzut cu câtă hotărâre îl priveam.

— Dacă eşti sigură...

Am observat că şi el tremura uşor şi că avea nasul roşu.

— Mai poţi să rămâi aici o clipă?

Thomas a dat din cap, deşi vedeam că ezita. Mi-am adunat puterile şi m-am îndreptat spre pădure. Thomas m-a urmat. Crengile acoperite de zăpadă ale molizilor erau aplecate la pământ, modificând ciudat sunetele din jurul nostru. Era ca şi cum cineva îmi acoperise urechile cu o pereche de mănuşi groase, deşi mi se părea, de asemenea, că puteam auzi totul, în orice direcţie, pe o distanţă de kilometri întregi. M-am concentrat la scârţâitul cizmelor lui Thomas, în timp ce el mergea mai iute, ca să ţină pasul cu mine. Bulgăraşi de zăpadă cădeau, lovind umed pământul.

Nu auzeam niciun animal. Eram recunoscătoare proniei cereşti pentru micile ei favoruri. Probabil că era prea frig până şi pentru lupi ca să mai iasă la vânătoare prin acele părţi. Am mers pe potecă un timp ce mie mi s-a părut o veşnicie, deşi, după doar câteva sute de metri, am ajuns la răscruce. Cărarea din dreapta părea mai largă, ca şi cum cineva se îngrijise să taie puieţii şi tufişurile. Îmi imaginam că acolo se aflau magaziile.

Poteca din stânga însă era acoperită cu tufişuri ce păreau să aibă spini. Mărăcinii şi frunzele ţepoase erau un avertisment pentru aceia care s-ar fi gândit să meargă pe acolo. Mi-am stăpânit dorinţa de a o rupe la fugă în direcţia opusă. Senzaţia familiară că eram urmărită de o fiinţă străveche şi ameninţătoare mi-a înţepat iar zona dintre omoplaţi.

Ştiam că Dracula nu era real, însă fantoma lui părea să bântuie cu adevărat acele păduri. Pielea de pe gât a început să mă pişte pe când imaginile cu vârcolaci strecurându-se prin pădure şi aşteptând să atace mi-au

asaltat mintea.

M-am oprit un moment, ca să-mi calmez nervii. Nu aveam de gând să explorez un drum pe care natura încerca din răsputeri să-l ţină secret, mai ales noaptea, pe timp de viscol, în timp ce undeva, aproape, pândea un criminal adevărat. Poate că eram laşă, dar aşa apucam să mai vânăm criminali şi altă dată. Am făcut semn spre poteca bătută. Zăpada cădea acum şi mai repede.

— Vom merge în direcţia cealaltă în timpul zilei. Hai să vedem dacă magaziile sunt într-adevăr pe aici.

Nu mi-a răspuns decât liniştea pădurii, punctată de câteva foşnituri ale zăpezii ce cădea. M-am întors pe loc, rotindu-mi mantia în jurul corpului, ca o balerină.

— Thomas?

Nimic. Totul în jurul meu era sinistru de tăcut, cu excepţia vuietului din urechi. Am dat fuga spre poteca din dreapta, văzând perechea de urme ce ducea spre ea. Blestematul de Cresswell! Ideea de a ne despărţi în mijlocul pădurii, în toiul viscolului, era o altă năstruşnicie născută de mintea lui diabolică. L-am blestemat în şoaptă, cât timp am înotat cu greu prin zăpadă.

După câţiva paşi, am ajuns în dreptul unei structuri din piatră ce se ridica între două stânci mari. De fapt, nu era cu mult mai mare decât o colibă.

Urmele lui Thomas dispăreau înăuntru. Am jurat că aveam să-l...

Deodată, Thomas a ieşit bufnind din clădire, aproape spărgând uşa în timp ce a trântit-o în urma lui. Înainte să-l pot întreba ce Dumnezeu se întâmpla, un mârâit asurzitor a răzbătut prin uşă şi a sfâşiat ninsoarea liniştită. A urmat un urlet prelung şi jeluitor.

Pielea mi s-a făcut de găină, în timp ce în noapte au răsunat alte urlete.

— Cresswell!

Thomas s-a întors, cu mâinile încă strânse pe mânerul uşii.

Pe lemn se auzeau zgârieturi şi pufnete frenetice. Zgomotele răsunau oribil în noaptea tăcută.

— Wadsworth, la trei, fugi!

N-aveam timp de dojană. Thomas a numărat prea repede ca să mai pot protesta. Înainte să strige „Trei!” eu şi pornisem ca din puşcă. Nu fusesem niciodată în viaţa mea mai recunoscătoare că-mi lăsasem fustele pentru pantaloni decât în timp ce goneam peste grămezile de zăpadă şi peste crengi.

Thomas mânca pământul în urma mea, ţipându-mi să nu mă întorc, să continui să fug. Am ignorat urletele înfricoşătoare, deşi puteam auzi acum celelalte creaturi adunându-se prin zăpada din jurul nostru.

Nu am încetinit. Nu voiam să mă gândesc cum îmi ardea plămânii aerul îngheţat, în timp ce-l înghiţeam însetată. Nu m-am gândit la transpiraţia rece care-mi acoperea pielea, pe când fugeam în susul potecii nesfârşite spre castel şi, în mod special, nu mi-am imaginat lupi de mărimea unor elefanţi, zdrobind pădurea din spatele nostru, gata să ne sfâşie membrele şi să le împrăştie în cele patru zări.

Îmi doream ca Moldoveanu şi Dăneşti să fi supravegheat iar pădurea, însă Thomas şi cu mine nu eram atât de norocoşi. Am ieşit din codru, alergând pe cât de repede ne permiteau trupurile şi vremea.

Thomas m-a prins de mână; era o speranţă în furtuna groazei. Lătrăturile şi mârâitul ne-au urmat vijelios dintre tufişuri; lupii erau acum la doar câţiva metri în spatele nostru. Am crezut că inima avea să mi se oprească în orice clipă. Aveam să fim atacaţi. Nu era chip să alergăm mai repede decât bestiile. Eram…

Un foc de armă a reverberat dinspre lizieră.

Thomas m-a aruncat pe dată la pământ, protejându-mă cu trupul lui.

Mi-am ridicat capul peste umărul lui, privind cum doi lupi mari se retrăgeau înapoi în pădure. Eram înlemnită, dar nu mă puteam concentra decât la adrenalina ce-mi vuia prin vene. Cineva trăsese în lupi. Oare urmam noi?

Bulgări de zăpadă mi se prinseseră în păr şi de haine. Thomas s-a ridicat de pe mine, privind încet de jur-împrejur. Am văzut că pieptul lui se ridica şi cobora rapid

şi că trupul i se încordase, pregătit pentru următorul atac.

Thomas mi-a luat mâna şi m-a ajutat să mă ridic.

— Iute! Nu văd pe nimeni, dar sigur e cineva acolo.

Am căutat cu privirea umbra sau silueta celui ce trăsese. În jur nu se vedea nimic în afară de fum; în aer se simţea mirosul acru al prafului de puşcă. De data asta, tremurul din oasele mele nu a mai avut nimic de-a face cu gheaţa ce mi se prelingea pe spate.

Am alergat spre lumina gălbuie ce răzbătea dinspre bucătărie, fără să mai privim înapoi până ce nu am ajuns acolo, iar Thomas a trântit uşa în urma noastră. M-am prăbuşit lângă masă de lemn, abia ocolind câteva cocoloaşe de aluat dospit.

— Cine crezi...

Uşa a bufnit, deschisă, şi o siluetă corpolentă a început să-şi scuture zăpada de pe cizme. Pe umărul ei atârna o muschetă. Thomas şi cu mine am dat amândoi să ne înarmăm cu cuţitele de pe bufet.

Silueta a înaintat, ignorând tacâmurile ce erau acum îndreptate spre ea. Cu o mişcare rapidă, omul şi-a ridicat gluga. Radu a clipit spre noi.

— Domnule Cresswell! Domnişoară Wadsworth!

Profesorul şi-a scos muscheta de la umăr şi a sprijinit-o de o masă demontabilă. Pe ea se aflau un bol cu tocăniţă din care se ridicau aburi şi o bucată de pâine ruptă în bucăţele.

— V-am avertizat în legătură cu pădurea, nu?

Radu şi-a tras un taburet, înfulecându-şi cina târzie.

— Fugiţi înapoi în camerele dumneavoastră! Dacă descoperă Moldoveanu că aţi ieşit din castel, vă veţi dori să fi fost mâncaţi de lupi. E periculos. E foarte periculos ceea ce aţi făcut. *Pricolicii*[38] sunt peste tot.

Thomas şi cu mine nu am mai schimbat nici măcar o privire în timp ce am cerut iertare şi am fugit spre uşă.

---

[38] În română, în original (n. tr.).

Trusă pentru autopsie, circa secolul al XIX-lea.

TREIZECI ŞI CINCI
FĂRĂ SÂNGE

Sala de operaţie a lui Percy
Castelul Bran
21 decembrie 1888

— Voi preda, astăzi, cursul în locul domnului profesor Percy.

Moldoveanu i-a arătat cu degetul pe gemenii Bianchi.

— Dacă încă mai vreţi să vă duceţi la bun sfârşit sarcina, vă sugerez să veniţi la masa de operaţie!

Fără să mai aştepte altă invitaţie, gemenii s-au grăbit spre arena amfiteatrului şi şi-au ocupat locurile. Deşi academia părea să fie sub asediu, cursul de evaluare şi cele două locuri permanente în cadrul institutului jucau în continuare un rol important.

Giovanni a întins foarte bine suprafaţa pielii cadavrului. Geamănul lui i-a întins un cuţit „pentru pâine”[39], după ce a deschis trupul menajerei ucise, Mariana. El a scos cu grijă ficatul, observând aceeaşi culoarea gălbuie a organului pe care o întâlniserăm şi în cazul Anastasiei. Giovanni a folosit cuţitul lung ca să taie o mostră şi a aşezat-o pe lamă. Mi se părea îngrozitor ca un instrument medical să se numească „cuţit de pâine”, când scopul lui era să sfârtece specimene şi nu bunătăţi.

Cian se oferise să execute necropsia, dar gemenii insistaseră. De când descoperiseră trupul menajerei, considerau că era de datoria lor să o ajute să-şi găsească odihna. O senzaţie neplăcută ne afecta pe toţi cei din amfiteatru; cadavrele fără de sânge erau dificil de studiat. De asemenea, prezenţa lui Moldoveanu, în locul lui Percy, nu făcea decât să umbrească şi mai mult atmosfera. Chipul lui era mai rece decât de obicei; ascuns în spatele unui scut pe care-l purta de când descoperise trupul neînsufleţit

[39] Cuţit pentru necropsie (n. tr.).

al protejatei lui. Avusesem de gând să-i ofer condoleanţele mele înainte de curs, însă ameninţarea din privirea lui mi-a tăiat glasul.

— O tehnică excelentă!

Moldoveanu şi-a potrivit şorţul.

— Ca şi în cazul celorlalte cadavre, nici acesta nu are sânge, aşa cum puteţi vedea cu toţii. Puteţi încerca să ghiciţi de ce le ia criminalul sângele?

Mâna lui Noah s-a ridicat prima.

— Ziarele locale scriu că prinţul Ţepeş s-a întors din morţi. Oamenii sunt panicaţi. Cred că e vorba de un ucigaş căruia îi face plăcere să simtă teama celorlalţi. Nu moartea şi săvârşirea crimei sunt lucrurile ce-l satisfac, ci isteria provocată de ele.

— Este o teorie interesantă. Unde credeţi că duce sângele, după ce îl ia?

Fruntea lui Noah s-a încruntat.

— În apropierea localităţii se află un râu. Poate că-l aruncă acolo.

— Poate...

Moldoveanu a ridicat din umăr.

— Să vedem cine a răsfoit cărţile de anatomie. Câţi litri de sânge se găsesc în trupul omenesc? Ştie cineva?

— Cinci... poate puţin mai mult... Depinde de cât de corpolentă este persoana, a zis Erik.

— Corect. Adică aproximativ un galon.

Moldoveanu a dat ocol cadavrului, privindu-ne pe toţi cu atenţie.

— E o cantitate destul de mare pentru a putea fi transportată cu uşurinţă de colo, colo. Deşi nu e imposibil, nu?

— Ar putea fi riscant însă, a adăugat Noah. Chiar dacă ar fi cărat într-o găleată de lemn, tot ar exista posibilitatea să curgă puţin. În plus, dacă l-ar observa cineva, oamenii ar avea grijă să dea alarma.

— Într-adevăr. Deşi râul pare o soluţie bună pentru problema depozitării sângelui, el este totodată o ameninţare pentru acest ucigaş. Mi se pare că avem de-a

face cu o persoană ce nu doreşte să fie oprită. Lucrează cu atenţie. E probabil să fi plănuit atacurile de multă vreme. Cred că are un istoric de fapte violente, începând din copilărie. Deşi unii spun că nu are nicio însemnătate, eu cred că trecutul criminalului joacă un rol foarte important în rezolvarea unui caz.

Moldoveanu le-a făcut semn gemenilor să continue necropsia. Giovanni a scos o bucată de stomac. Conţinutul lui avea să fie examinat, pentru a confirma prezenţa arsenicului, însă în aer se simţea deja mirosul cunoscut de usturoi. Mi-am aruncat privirea de jur-împrejurul sălii; toţi studenţii luau atent notiţe, mai concentraţi acum că se aflau sub privirea scrutătoare a directorului.

Am încercat să-mi amintesc conversaţiile avute cu Anastasia, convinsă fiind că trebuie să fi existat un indiciu privitor la ce descoperise în casa femeii dispărute. Uram să îmi amintesc că plecase singură spre Braşov şi îşi găsise sfârşitul. Nu ştiam nici dacă ajunsese atât de departe. Tot ce ştiam era că nu trecuse niciodată de tunelurile în care îi fusese găsit trupul. Oare criminalul se afla în acea cameră şi, dacă era aşa, cine ar fi fost capabil să se descotorosească atât de repede de o cantitate aşa de mare de sânge?

I-am examinat pe furiş pe Andrei şi pe Nicolae, care vorbeau în şoaptă unul cu celălalt, în română. Era posibil ca ei doi să fi lucrat împreună, deşi mi-am adus aminte că nu era recomandabil să mă concentrez doar la ei şi să pierd din vedere alte indicii.

Atenţia mi-a lunecat asupra gemenilor Bianchi. Îmi aminteam că Anastasia remarcase cum îi ignoraseră italienii încercările ei de face conversaţie. Oare fusese fascinată de unul dintre ei?

Dacă era atât de riscant pentru un singur individ să scape de sânge, asta însemna că ei doi lucraseră împreună? Gemenii erau foarte capabili şi cunoşteau probabil foarte bine diferite otrăvuri. Poate că nu era tocmai o coincidenţă faptul că ei descoperiseră cadavrul menajerei.

Mi-am aruncat privirea spre Thomas. El avea deja ochii aţintiţi asupra mea; îşi ţinea capul înclinat într-o parte, ca şi cum îmi citea gândurile.

Nu ştiam cum să interpretăm întâlnirea cu Radu de azi-noapte şi nici nu reuşiserăm să vorbim după aceea, din cauza gărzilor ce patrulau pe coridoare. Avuseserăm noroc să ajungem în camerele noastre fără a fi prinşi.

Tot nu-mi venea să cred că Radu ne salvase de lupi, în puterea nopţii, şi că apoi continuase să-şi mănânce tocana ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Comportamentul lui era previzibil în imprevizibilitatea lui. Cu toate astea, îmi venea greu să mi-l imaginez omorând studenţi sau vreo altă fiinţă omenească.

— Mi-e teamă că timpul alocat lecţiei de azi s-a scurs. În lumina evenimentelor recente, am decis că acesta este ultimul dumneavoastră curs înainte de vacanţa de Crăciun.

Moldoveanu spunea toate astea pe când ceasul bătea ora exactă.

— Cursurile încep din nou pe data de douăzeci şi şase. Nu-mi puneţi răbdarea la încercare; nu îmi plac sosirile întârziate.

TREIZECI ŞI ŞASE
DINASTIA BASARAB

Foaier
Castelul Bran
22 decembrie 1888

A doua zi, de dimineaţă, Thomas şi cu mine ne-am întâlnit în sala de primire a castelului, gata să pornim spre Bucureşti. Noah şi Cian îşi luaseră la revedere de la noi înainte să dispară în sala de mese, iar eu căzusem pe gânduri. Îmi era teamă că Daciana nu avea să ne întâmpine, aşa cum era de aşteptat. Thomas îi scrisese imediat după ce începuserăm să o bănuim pe Ileana, dar Daciana nu răspunsese. Dacă era rănită, sau mai rău… nu puteam să mă gândesc la aşa ceva.

Thomas se foia mereu, iar privirea lui era fixată asupra micii ferestre de lângă uşă. Trăsura noastră trebuia să sosească din clipă în clipă. Am închis ochii, încercând din răsputeri să ignor amintirea cadavrului Anastasiei. Pe trupul ei erau atât de multe zgârieturi şi urme de muşcătură, încât fusese greu să o recunoaştem. Toţi acei lilieci, acoperindu-i trupul… Un val de căldură mi-a copleşit brusc simţurile. Trebuia să ies afară, în frig, înainte să leşin.

Am fugit pe lângă Thomas şi am deschis uşa, înghiţind guri mari de aer îngheţat. Afară, mirosul de pin se combina cu acela al focurilor ce ardeau înăuntru. Soarele acoperit de nori abia îşi întinsese razele deasupra orizontului, iar temperatura era suficient de scăzută ca să creeze ţurţuri asemănători unor colţi ce împresurau intrarea principală. Zăpada cădea într-un ritm constant.

Frigul mi-a echilibrat temperatura corpului, iar greaţa mi-a trecut.

— Te simţi bine?

Thomas stătea lângă mine, încruntat de îngrijorare.

Am dat din cap.

— Aerul mă ajută.

Thomas şi-a întors privirea spre aleea pietruită, deşi părea şi el căzut pe gânduri. Eram amândoi înfofoliţi în cele mai călduroase mantii, înveliţi sub straturi şi straturi de material gros ce ţineau la distanţă frigul adus de viscol. Mantia lui Thomas era neagră ca smoala, tivită cu blană de aceeaşi culoare în jurul gulerului. Prietenul meu se uita în gol şi era crispat. Nici nu-mi puteam imagina ce gânduri îi treceau prin minte.

Mi-am îndesat mâinile în manşonul agăţat de gât.

— O să-ţi fiu alături, indiferent ce descoperim! Suntem o echipă, Cresswell!

Thomas a tropăit din picioare şi şi-a suflat în mâinile acoperite de mănuşi din piele. În jurul lui, aburul s-a ridicat precum ceaţa londoneză.

— Ştiu!

O răceală familiară i-a împietrit chipul. Acela era Thomas Cresswell pe care-l întâlnisem la Londra. Tânărul ce nu permitea nimănui şi niciunui lucru să se apropie prea mult. Acela care avea sentimente prea puternice, deşi abia acum îmi dădeam seama de asta. Liza avusese dreptate, în urmă cu multe luni; mai multă dreptate decât aş fi crezut. Thomas folosea distanţa pe care o impunea ca pe un soi de barieră împotriva durerii. Nu era rece şi crud; personalitatea lui nici nu se apropia de a acelor rude cu care se temea să fie comparat. Era un om fragil şi ştia cu precizie care-i erau punctele vulnerabile. Ar fi sfâşiat lumea în două ca să-i ajute pe cei dragi lui.

— Thomas...

O trăsură neagră şi lucioasă a tras în faţa noastră. Caii erau la fel de înalţi şi de mândri precum vizitiul care ne-a deschis portiera cu un gest exagerat. Thomas mi-a întins mâna şi m-a ajutat să urc, înainte de a se aşeza în faţa mea. Am încercat să ignor senzaţia că făceam ceva greşit, aflându-ne într-un spaţiu aşa de mic, neînsoţiţi, pe când Thomas a împins cărămida caldă spre picioarele mele.

— Ce ziceai, Wadsworth?

Am zâmbit.

— Nimic. Mai poate aştepta.

— Ce vrei tu să clarifici? Vreo teamă profundă sau…

Perspicacitatea lui legendară a rezolvat imediat dilema. Un zâmbet leneş i s-a întins pe chip, înlocuind expresia concentrată de mai devreme. Thomas s-a relaxat pe banchetă, apoi a bătut cu palma locul de lângă el.

— Drumul până la Bucureşti durează câteva ore bune! Hai să nu discutăm încă treburi serioase.

Mi-am cercetat prietenul, dar nu am zis nimic. Gândurile mele s-au întors la stinghereala pe care o simţeam. Era destul de scandalos să călătorim fără însoţitor, însă doamna Harvey plecase deja de la Braşov şi trebuia să căpătăm confirmarea faptului că Daciana se afla în siguranţă, la Bucureşti. Manierele şi chiar şi reputaţia noastră trebuiau ignorate pentru un scop mai important. Tata însă nu ar fi văzut lucrurile la fel, dacă ar fi fost să afle. Mi-am lipit spatele de spătarul banchetei şi am încercat să-mi îndepărtez din minte aceste griji.

Trăsura mergea uruind, lăsând castelul gotic să vegheze cocoţat pe munţi. L-am privit în timp ce dispărea uşor sub mici vârtejuri de zăpadă. Îmi imaginam că farmecul îngheţat al fortăreţei ne ajunsese trăsura din urmă, încercând, în van, să ne tragă înapoi. Încă nu puteam trece peste faptul că o clădire din piatră avea atât de multe trăsături omeneşti. Sau, mai degrabă, monstruoase.

Mi-am lăsat mâinile să cadă în poală. Zâmbetul mi-a dispărut de pe buze.

— Am citit câte ceva despre dinastia Basarab, aseară.

Thomas şi-a îndepărtat puţin faţa, cercetându-mă cu coada ochiului. Astfel, nu-i puteam citi chipul.

— Sună extraordinar de plictisitor. Mama a angajat o guvernantă pentru mine şi pentru Daciana, iar o parte din învăţămintele ei minunate au avut de-a face cu memorarea arborelui nostru genealogic. Dinastia Basarab e ca un copac cu mai multe crengi şi ramuri spinoase decât o întreagă pădure, iar Daci şi cu mine suntem unicii boboci. Eşti sigură că nu ai prefera să ne ţinem în braţe? S-ar simţi

o îmbunătăţire semnificativă, comparativ cu subiectul ăsta de discuţie. Mi-ar plăcea foarte mult să nu mă gândesc la nimic legat de unchiul Dracula.

Thomas s-a foit pe locul lui, gest ce semnifica faptul că existau secrete pe care nu le divulga, aşa cum învăţasem deja. Ticurile şi apucăturile lui erau subtile, însă eu eram o elevă atentă. M-am înclinat în faţă. Inima îmi bătea, surescitată de intrigă.

— Fă-mi pe plac! Aşa cum ai zis şi tu, acum foarte mult timp, familia Basarabilor s-a împărţit în două ramuri. Una dintre ele este a Dăneştilor, iar cealaltă sunt Drăculeşti. Familia ta şi a prinţului Nicolae se trag din ramuri diferite. El e din neamul Dăneştilor, iar tu eşti din neamul Drăculeştilor. Teoretic vorbind, Wilhelm Aldea şi garda regală sunt, de asemenea, de viţă regală, rude cu Nicolae. Corect?

Thomas a deschis perdelele cu un gest brusc. Refuza să răspundă. Au trecut câteva momente, timp în care am înaintat cu greu printr-o trecătoare înzăpezită. Când Thomas s-a relaxat iar şi a expirat, am ştiut că hotărâse să-mi răspundă la întrebări.

— Da. Amândoi ne tragem din neamul Basarabilor. Deşi asta s-a întâmplat în urmă cu multe, multe generaţii. Nu sunt sigur de poziţionarea gărzii regale, Dăneşti, în arborele nostru genealogic, dar presupun că el e înrudit cumva cu Nicolae şi cu Wilhelm. Eu sunt, teoretic, înrudit cu Vlad Dracula, în timp ce Nicolae nu e.

— Crezi că situaţia e în favoarea ta? Şi... a Dacianei?

Thomas a lăsat perdeluţa din catifea să cadă la loc, iar fereastra s-a întunecat, cu excepţia unei fâşii subţiri de lumină argintie. Soarele se strecura prin ea, lunecând pe marginea maxilarului lui Thomas.

— Vrei să sugerezi că s-ar putea ca sora mea să fie în viaţă?

— Nu ştiu ce să cred.

Mi-am muşcat buza, neştiind cum să continui.

— E ciudat că Ileana – cel mai probabil, o fată needucată, din Braşov – ar avea habar de istoricul unei

dinastii dispărute! Totul e atât de complicat! Tu eşti un moştenitor direct şi chiar şi ţie îţi e greu să înţelegi. Oare ea ar fi capabilă să priceapă legăturile atât de complexe ale familiilor medievale, chiar dacă sunt aşa de cunoscute?

— Ce sugerezi?

— Dacă cineva o foloseşte pe Ileana... Dacă Ordinul Dragonului a obligat-o cumva să le intre în joc? Cum am putea descoperi membrul secret? Cine cunoaşte aşa de în profunzime istoricul familiei? De ce ucid membri ai neamului Dăneştilor, dar şi oameni de rând?

Am inspirat adânc, forţându-mă să dau glas celei mai mari griji ale mele.

— Până acum, nicio rudă din neamul tău nu a fost ucisă. E foarte posibil ca Daciana să fie teafără şi nevătămată la Bucureşti. Sau... dacă... dacă ea nu a dispărut deloc? Sau, cel puţin, nu a dispărut pentru că i s-a întâmplat ceva rău. Cine sunt cei care fac parte din Ordin, Thomas? Ce vor ei, până la urmă? O protejează pe sora ta, neamul tău? Ce legătura are familia regală de acum cu toate astea; s-a înşelat Radu? Sunt cumva înrudiţi cu familia ta?

— Prezenta familie regală nu are nicio legătură cu vreuna dintre ramurile dinastiei Basarab.

Thomas s-a înclinat în faţă.

— Crezi că ei...

Trăsura s-a oprit brusc, legănându-se înainte şi înapoi. Vizitiul nostru a strigat pe cineva în română, nu la fel de vesel pe cât îi fusese expresia cu doar câteva momente mai înainte. Mi-am lipit faţa de fereastra rece, dar nu am văzut cu cine vorbea vizitiul. Lapoviţa curgea din cer în valuri îngheţate.

Când m-am întors, Thomas nu se uita pe fereastră, ci la mânerul portierei. Mânerul se întorcea uşor într-o parte. Fiori mi-au lunecat uşor pe trup. Vizitiul nostru a strigat ceva ce suna a blestem.

Fără să mă gândesc prea bine la ce fac, am sărit din scaun şi am prins mânerul, dar nu am reuşit să opresc portiera ce era acum deschisă.

Un chip strâmb a apărut în cadrul uşii. Sprâncenele lui

erau albe de zăpadă, iar obrajii, înroşiţi din cauza vântului biciuitor.

Dăneşti ne-a biciuit cu un zâmbet satisfăcut ce nu-i atingea însă şi ochii.

— Nimeni nu părăseşte domeniul! Acestea sunt ordinele familiei regale!

Thomas şi-a mişcat uşor braţele în faţa mea, creând o barieră între mine şi gardă.

— Nu poţi să ne ţii aici cu forţa. Directorul ne-a dat deja permisiunea de a pleca.

— Prinţul Nicolae nu a fost găsit în apartamentul lui, când am mers să-l escortăm acasă. Nimeni nu pleacă până nu-l găsim.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Dăneşti a trântit portiera. Am privit tăcută afară, în timp ce mai multe gărzi pe cai ne flancau trăsura. Eram duşi înapoi la academie, iar pădurea cea nemiloasă părea să se legene încântată cu cât ne apropiam mai mult de castel.

Mintea mea digera noua informaţie. Nicolae nu era rudă a regelui şi a reginei de pe tron, aşa că de ce s-ar fi panicat garda din cauza dispariţiei lui? Dacă prinţul dispăruse cu adevărat, atunci era imposibil ca el să lucreze cu Ileana sau să fie membru al Ordinului. Asta însemna că o altă persoană, bună cunoscătoare a genealogiei Basarabilor, făcea parte din grupul cavaleresc.

Nu-mi puteam opri suspiciunile. Oare era chiar Daciana persoana pe urmele căreia ne aflam? Fuseserăm oare orbiţi încă o dată? Poate că nu era nici ţinută captivă şi nici protejată. Poate că ea era în spatele tuturor grozăviilor. Dacă doar aristocraţii erau membri ai societăţii secrete, aşa cum afirmase Radu despre originile Ordinului, însemna că Daciana ar fi putut, foarte bine, să fie una dintre ei. Deşi, ar fi permis oare unei femei să li se alăture?

Vântul a suflat ca muşcat de o durere mare, iar sunetul mi-a făcut părul fin de pe braţe şi de pe ceafă să se înfioare. Nu puteam să-mi imaginez decât că eram conduşi înapoi spre moarte. Castelul lui Vlad Drăculea părea însufleţit de o prevestire rea, când am oprit în faţa

fortăreţei. Mi se părea că academia abia aştepta să-şi înfigă colţii în noi.

TREIZECI ŞI ŞAPTE
O CAMERĂ PLINĂ DE SECRETE

Sala de mese
Castelul Bran
22 decembrie 1888

Lumânările pâlpâiau fără astâmpăr în candelabrele atârnate deasupra capetelor noastre, pe când aşteptam, într-o linişte încordată, noutăţi despre sechestru.

În bucătării, cineva cocea ceva cu scorţişoară, iar aroma pătrundea prin vatră, prea plăcută pentru vijelia ce sfâşia lumea de afară, la propriu, şi pe cea din castel, la figurat. Directorul Moldoveanu stătea în picioare lângă uşa sălii de mese, la adăpostul umbrei. El, Dăneşti, Percy şi Radu vorbeau în şoaptă. Profesorul nostru de folclor îşi tot trăgea nasul, distras, fără îndoială de aroma preaiubiţilor lui melci dulci. Moldoveanu a pocnit din degete, privindu-l pe Radu cu o expresie aproape letală, în timp ce profesorul a bâiguit o scuză.

Am privit de jur-împrejurul sălii, căutându-l pe bibliotecar, însă Pierre lipsea cu desăvârşire. Ciudat, mai ales că tuturor celor din castel li se spusese să fie prezenţi la întâlnire. În ochii mei, cu toţii erau suspecţi. M-am uitat la fiecare masă, cercetându-mi colegii. Vincenzo şi Giovanni nu mai aveau revistele medicale deschise în faţa lor. Gemenii şedeau împreună, muţi, cu umerii încordaţi. Erik, Cian şi Noah speculau, în şoaptă, cu privire la dispariţia lui Nicolae, îndreptându-şi din când în când atenţia spre director. Nimeni nu ştia ce să înţeleagă.

Mi-am ignorat greutatea din piept, acel sentiment puternic de pierdere pe care l-am simţit când am văzut scaunul gol al Anastasiei. Încă nu-mi venea să cred că prietena mea era dusă pe vecie, că cineva stinsese lumina atât de puternică a fiinţei ei. Nu aveam nicio îndoială că dacă ar fi trăit, ar fi împărăţit lumea.

În plus, pentru ce fusese ea ucisă? Ea nici nu era înrudită cu Dracula sau cu Basarabii. Încă nu ştiam dacă ea ajunsese acolo unde plănuise să meargă sau dacă fusese ucisă înainte de a investiga noua pistă, iar întrebările acestea mă ucideau.

Îmi doream să îi fi putut vorbi înainte să plece. Habar nu aveam ce informaţii deţinuse ea despre Ordin, ca să primească sentinţa la moarte.

Ura mi s-a strecurat uşor în suflet, întocmai ca uleiul, înlocuind fântâna secată de tristeţe, pe când înteţeam focul răzbunării. Uram crima şi felul în care le prăda pe victime de viaţa lor şi pe cei rămaşi în urmă. Nu aveam să mai las altă fiinţă să piară în acel castel. Niciun student sau prieten nu avea să mai fie răpit şi ucis ca şi cum viaţa lui nu ar fi însemnat nimic. Fusesem orbită înainte, dar nu aveam să mai identific greşit persoana responsabilă. Mi-am zăvorât toate emoţiile, cu excepţia uneia: hotărârea.

Dacă de vină nu erau Ileana, Daciana sau Nicolae, atunci cine era criminalul?

Mi-am aruncat privirea prin sală, nesigură dacă ucigaşul se afla printre noi, prefăcându-se îngrijorat şi ascunzându-şi bucuria.

Profesorul Radu mi-a atras iar atenţia. Omul şi-a tamponat fruntea presărată cu broboane de transpiraţie, dând un pic cam prea entuziasmat din cap la cuvintele directorului. Oare vorbăria şi imaginaţia lui bogată privind folclorul erau mai mult decât interesul lui exagerat pentru istorie? Radu cunoştea detalii despre genealogia ambelor familii desprinse din dinastia Basarab şi despre Ordinul Dragonului. Poate că se săturase să spună doar poveşti despre vârcolaci şi despre fiinţe nepământene ce bântuiau pădurea. Oare iubirea şi admiraţia lui pentru Vlad Dracula îl îndreptaseră pe propria cale morbidă? Orice era posibil.

Apoi mai era şi Dăneşti. Îi plăcea să distribuie pedepse. Oare acela să fi fost semnul că decăzuse de la a fi un om al justiţiei la criminal? Nu puteam fi sigură.

Am încercat să identific şi alte neconcordanţe, fără să mai accept gratuit nevinovăţia nimănui. Andrei şedea

singur în capul unei mese lungi. Avea ochii aţintiţi asupra unui nod din aţa de care trăgea. Zâmbetul înfumurat şi statura trufaşă cu care mă obişnuisem dispăruseră complet. Acum, tânărul stătea cocoşat, de parcă nu mai avea energia necesară să-şi îndrepte umerii.

L-am îmboldit pe Thomas cu piciorul, apoi m-am aplecat, aproape atingându-i urechea cu buzele. Am observat micul fior ce-l traversase şi mi-am ignorat pulsul ce se accelerase în mine.

— Tu ce zici? am spus, arătându-i-l pe Andrei. Crezi că e aşa din cauza lui Nicolae?

— Hmm...

Thomas l-a privit pe tânăr preţ de câteva momente, cercetându-i atent fiecare mişcare, în timp ce bătea darabana pe masă.

— Îngrijorarea lui nu pare să se datoreze complet dispariţiei lui Nicolae. Uită-te la lanţul din jurul gulerului şi la pandantivul ce atârnă de el! Pun rămăşag că înăuntru se află o şuviţă de păr. A fost aşa de preocupat de când am văzut-o în laborator pe domnişoara Anastasia Nádasdy. Cred că jeleşte pierderea amândurora, dar e distrus, în special, de moartea ei. Cred că sperase să o ia de soţie.

— Anastasia a spus că admira pe cineva. Însă credea că el nu-i observa afecţiunea. Crezi că el ar putea avea vreo legătură cu moartea ei? Toţi cei apropiaţi lui fie au murit, fie au dispărut. Să fie o coincidenţă?

Thomas s-a gândit la spusele mele:

— Este, cu siguranţă, o posibilitate. Deşi Andrei pare genul de câine care mai mult latră şi nu muşcă. Am bănuiala că cine l-a răpit pe Nicolae are motive ceva mai bune. Dacă a fost răpit.

— Atunci, tu nu crezi că el a dispărut?

— S-ar putea ascunde. Se prea poate ca el să o fi capturat şi torturat pe Ileana. Încă nu ştim de ce a făcut acele desene. Sau de unde a ştiut că rănile Anastasiei proveneau de la lilieci. Abia dacă s-a uitat în direcţia ei. E cu atât mai impresionant că a identificat rănile atât de uşor.

O idee mi s-a aprins în minte, precum cremenele lovit de o piatră.

— Dacă ai fi vinovat şi ai vrea să te ascunzi, unde ai merge prima dată?

— Depinde de ce anume mă fac vinovat. Dacă aş avea gânduri murdare sau m-aş ţine de pozne m-aş duce direct în camera ta, ca să fiu pedepsit.

— Serios, l-am dojenit eu, privind discret peste umăr, ca să mă asigur că remarca lui Thomas nu fusese auzită de Percy sau de Radu. Trebuie să găsim o cale să ne întoarcem în tuneluri. Îţi garantez că acolo îl vom descoperi pe prinţul dispărut.

Gărzile au umplut sala de mese. Săbiile le zăngăneau precum ghearele unor dragoni. Directorul Moldoveanu a păşit repede în faţa sălii. Părul argintiu îi flutura pe umeri precum capa unui general.

— Tuturor vi se cere să rămâneţi aici până când îl vom găsi pe prinţul Nicolae. Ca să păstrăm o oarecare atmosferă de normalitate, veţi continua cursurile. Toţi studenţii vor fi escortaţi spre şi de la săli. Mâncarea va fi trimisă direct în apartamentele dumneavoastră. Nimeni nu trebuie să părăsească apartamentele sau castelul până când familia regală nu va da alte ordine. Oricine este prins încălcând aceste reguli va suferi consecinţe grave.

Moldoveanu şi-a plimbat privirea de-a lungul meselor, oprindu-se asupra mea, ca să-şi facă mesajul înţeles. Apoi s-a îndreptat spre uşă şi a deschis-o.

— Sunteţi liberi! Gărzile vă vor însoţi acum spre apartamente.

Fraţii Bianchi s-au ridicat uşor de pe scaune, urmaţi de Andrei, de Erik, de Cian şi de Noah. Băncile de lemn au scârţâit pe podea, protestând. Nu avea niciun sens ca familia regală să ne ţină închişi în academie din moment ce un criminal se afla undeva între zidurile ei. Asta dacă nu cumva dorea să împiedice răspândirea veştii despre dispariţia lui Nicolae. Mai ales dacă ei cunoşteau ceva ce noi nu ştiam despre el.

Dacă prinţul era Ucigaşul cu Ţăruşul la care se făcea

referire în ziare, atunci poate că familia regală încerca să-l ţină departe de restul regatului, ca să-şi protejeze cetăţenii cu preţul a doar câţiva dintre noi. Sau poate că încerca să-l ţină departe de tron.

Dăneşti şi alte câteva gărzi au început să ne dea ordine să ne mişcăm rapid, în timp ce mâinile li se odihneau pe arme. Niciunul dintre noi nu a rostit vreo vorbă pe când ne-am înşiruit la ieşirea din sală şi pe coridoare. Se părea că Thomas şi cu mine eram nevoiţi să găsim o altă cale de a comunica. Mă rugam să nu încerce iar să escaladeze castelul.

După ce am fost escortată în apartament, de parcă aş fi fost un prizonier, primul lucru pe care l-am observat în cameră a fost un plic prins cu un pumnal pe uşa băii. Gărzii nu se i dăduseră instrucţiuni să-mi percheziţioneze apartamentul şi plecase imediat după ce mă condusese în turn.

Am smuls hârtia din uşă şi am observat că pumnalul semăna cu un obiect familiar, dar pe care nu-l puteam identifica. Plăseaua era un şarpe cu ochi din smaralde. Unde mai văzusem eu acel model? Am căutat în amintirile mele, din momentul sosirii în România, şi m-am oprit. În tren. Victima din faţa compartimentului meu avusese asupra ei un baston decorat la fel. Tocmai îmi picase în mână un alt mister pe care trebuia să-l desluşesc mai târziu. Pergamentul şi mesajul lui erau ceea ce mă interesau momentan. Am ezitat preţ de o clipă înainte de a scoate în grabă mesajul din plicul său. Textul era simplu – un număr scris cu cifre romane, însângerate.

XI

Mi s-au înmuiat genunchii. Iniţial, gândurile mele raţionale au fost complet date peste cap de o undă de emoţii ce ameninţau să mă sfâşie. Expeditorul misterios încercase să imite epistolele scrise cu sânge de Jack Spintecătorul. Am căzut, fără vlagă, pe podea, lângă cadă. Pulsul îmi vuia în urechi în timp ce încercam să-mi revin. Mesajul era o lovitură menită să-mi ţintească cele mai slabe puncte, însă eu nu mai eram aceeaşi fată ca acum

câteva săptămâni.

Acum, eram mai puternică emoţional. Capabilă de mult mai mult decât mi-aş fi putut imagina vreodată. Lovitura aceea nu avea să mă dărâme, ci să stârnească în mine o forţă ofensivă. Nu mai eram prada, ci vânătorul. M-am ridicat şi am luat biletul. Am verificat iute uşa secretă din dulap şi am descoperit că era încă încuiată din partea cealaltă. Existau două posibilităţi: fie persoana care-mi adusese mesajul avea o cheie, fie nici nu ştia de existenţa scărilor secrete.

Un plan de acţiune prindea deja contur în mintea mea în timp ce am intrat în dormitor şi am început să mă dezbrac. Oricine ar fi fost persoana care lăsase mesajul, aceasta gândea sau spera să vin după ea. Nu aveam să o dezamăgesc. Ieşisem întreagă după ce înfruntasem moartea, nimicirea şi jalea şi nu aveam de gând să las oricare dintre acele experienţe să mă definească. Eu eram trandafirul cu spini pe care-l crescuse mama.

Pantalonii mei erau încă la uscat, din cauza aventurii de noaptea trecută, aşa că alegerea cea mai bună era o fustă simplă. M-am îmbrăcat, bucuroasă că scăpam de rochia cu turnură şi de corset, şi mi-am încheiat corsajul. Mă simţeam minunat să mă pot mişca atât de uşor. Nu voiam să fiu împiedicată de nimic în timp ce mă furişam prin castel, în toiul nopţii.

Aveam de gând să-i vânez pe membrii Ordinului şi pe oricine era acela care pretindea că Dracula trăia.

M-am dus la oglindă şi mi-am prins părul sus, străduindu-mă să-l strâng cât mai bine. O migrenă mă sâcâia pe la tâmple, dar m-am luptat cu mine însămi să o îndepărtez. De îndată ce m-am văzut pregătită, i-am scris un bilet lui Thomas.

Cresswell,

Am o rugăminte urgentă. Trebuie să văd cartea Poezii despre moarte. Adu-o în camera mea după cină. Am plănuit o mică aventură pentru la noapte.

A ta,

AR

P.S. Te rog să nu te mai caţeri pe zidurile castelului, de data asta. Sunt sigură că vei găsi o cale creativă de a te furişa prin castel, fără să ajungi iar în temniţă sau să te faci fărâmiţe pe peluza academiei.

— Vrei să duci asta domnului Cresswell, din partea mea? am întrebat-o pe menajeră, când a venit să-mi aducă prânzul.

Fata a înghiţit în sec şi s-a uitat la scrisoare de parcă ar fi avut dinţi, gata să o muşte.

— *Este urgent.*[40]

— *Foarte bine, domnişoară.*[41]

Fata a aşezat, şovăitoare, plicul pe tavă.

— Mai aveţi nevoie de altceva?

Am clătinat din cap. Mă simţeam îngrozitor că trebuia să o implic pe fată în planul meu, însă nu găsisem nicio altă cale de a trimite mesajul.

Am început să mă plimb prin cameră, punând la punct restul zilei, lucru ce îmi necesita toată răbdarea. După-amiaza părea să se lungească la infinit, dar de îndată ce s-a lăsat seara, m-am simţit mai fericită ca oricând să văd cerul întunecându-se ca o pată de cerneală.

Pe când mă plimbam frenetic prin cameră, a început să-mi fie teamă că Thomas nu avea să vină. Poate că menajera nu-i dusese mesajul. Sau poate că fusese prins de o gardă, iar acum se afla din nou în temniţă. În toate scenariile pe care mi le închipuisem, nu luasem nici măcar o dată în calcul posibilitatea de a-mi pune planul în aplicare de una singură. Când deja mă convinsesem că Thomas nu avea să vină şi că era momentul să merg mai departe, am auzit la uşă o bătaie discretă. Thomas s-a strecurat înăuntru înainte să apuc să fac doi paşi. Privirea lui era înflăcărată de interes.

— Am sentimentul că nu m-ai invitat aici ca să ne

[40] În română, în original (n. tr.).
[41] În română, în original (n. tr.).

giugiulim, deşi nu strică să întreb.

Thomas a zâmbit larg, văzându-mi îmbrăcămintea, şi şi-a frecat palmele. Neastâmpăru-i poznaş părea să sclipească ca nişte focuri de artificii în jurul lui.

— Eşti îmbrăcată ca pentru o plimbare secretă prin castelul lui Dracula. Fii pe pace, inimă rece şi neagră! Ştii cum să pui băieţii pe jar, Wadsworth!

TREIZECI ŞI OPT
ÎNCEPE VÂNĂTOAREA

Apartamentul din turn
Castelul Bran
22 decembrie 1888

— Ai adus-o? l-am întrebat, gata să caut singură în buzunarele lui Thomas, dacă nu se mişca mai repede.

— Bună, şi mie îmi pare bine să te văd, Wadsworth!

Thomas s-a dat din faţa uşii, oprindu-se la doi paşi de mine în timp ce scotea la iveală *Poezii despre moarte.* Fără niciun menajament, i-am smuls volumul din mână, deschizându-l la pagina pe care se afla poemul cu numărul „XI”, aşa cum mi se indicase în biletul găsit pe uşa băii.

XI
Întristaţi cuconi şi lăcrimoase dame,
Pe drum, la vale, adio de vă luaţi.
Glia, ea, se saltă, şi-n jos scorburi adânci,
În pământ ascunse şi-ncinse de mulţi draci.
Cu ape iuţi, reci, mari,
~~*Strivi vă vor, vai,*~~ *O vor strivi între zidurile tari.*

— Ia uite aici! am zis.

Cineva folosise o pană ca să taie pluralul şi-l înlocuise cu forma feminină de singular. Mi-am înăbuşit agitaţia ce-mi răscolea trupul.

— Crezi că e o referire la sora ta?

Thomas a citit iar poezia. Căldura şi neastâmpărul lui indecent erau încetul cu încetul înlocuite de expresia rece şi calculată pe care o afişa în faţa tuturor celorlalţi. Umerii lui erau însă tensionaţi, singurul semn că Thomas nu se simţea deloc liniştit.

— Cred că se referă fie la ea, fie, probabil, la Ileana. Poate chiar la Anastasia.

Thomas a continuat să se uite la poezie.

— E de-a dreptul extraordinar! Oricine este acela care a pus la cale totul…

Thomas şi-a îndreptat umerii.

— Toate astea au fost un joc morbid, iar noi abia acum ne dăm seama că am fost jucătorii.

M-am cutremurat. Anastasia menţionase la un moment dat că lui Moldoveanu îi plăcea să adauge mici jocuri în cursul de evaluare. Însă nu credeam că acestea includeau uciderea unor studenţi plini de speranţă sau a iubitei lui protejate, chiar dacă bârfele ziceau că directorul căuta să facă victime. Doar văzusem chipul înnegurat de tristeţe al lui Moldoveanu când descoperisem trupul Anastasiei.

Thomas a oftat:

— Nu cred că te vei mulţumi să stai liniştită şi să joci şah până ce gărzile se ocupă de acest mister, nu-i aşa?

Am clătinat încet din cap.

— Bine, atunci! La ce te-ai gândit?

Am lăsat pe divan un bilet adresat directorului, temându-mă că scrisoarea avea să ne răpească orice şansă de a ne alătura permanent academiei. Am ignorat urma de regret. Până la urmă, era posibil ca, dacă opream criminalul, să fim admişi cu toţii. De un lucru eram însă sigură: dacă nu ne întorceam în acea seară, voiam, cel puţin, să mă asigur că Moldoveanu ştia unde să ne găsească. Înainte de a ne exmatricula definitiv.

I-am făcut semn lui Thomas să tacă.

— Plecăm la vânătoare de vampiri, Cresswell!

Ne-am furişat pe scara din turn şi am reuşit să ajungem pe coridorul servitorilor fără să vedem vreo gardă. Soldaţii mărşăluiau pe coridorul principal, înaintând spre noi. Cizmele lor din piele şi armele scârţâiau şi zăngăneau suficient de tare să trezească şi morţii. L-am tras pe Thomas într-un ungher ascuns în spatele uneia dintre tapiserii. Atât timp când gărzile nu îndreptau vreun felinar şi nu priveau prea atent în spatele decorului, aveam să fim în siguranţă. Sau aşa speram.

M-am foit în micul cotlon, dându-mi seama de cât de neîncăpător era spaţiul pentru o singură persoană, darămite pentru două. Căldura lui Thomas îmi distrăgea atenţia aşa cum nu crezusem posibil, mai ales acum că plecaserăm pe urmele lui Ţepeş, sau ale Ordinului, sau ale persoanei care se afla cu adevărat în spatele tuturor crimelor.

O parte din mine voia să abandoneze misiunea în mâinile gărzilor regale şi să profite de situaţia în care ne aflam eu şi Thomas. Nişte gânduri asemănătoare păreau să treacă şi prin mintea lui; mărul lui Adam părea să îi salte mai des în gât acum că Thomas era lipit de mine. Paşii au început să se audă mai tare pe hol, în timp ce tensiunea părea să se intensifice între noi.

Thomas şi-a înclinat faţa spre mine. Respiram pe cât puteam de încet, din dorinţă sau din frică, nu eram sigură. Poate că Thomas încerca doar să fabrice o scuză în cazul în care eram descoperiţi. Ori poate că dorea să elimine distanţa dintre noi la fel de mult pe cât îmi doream şi eu. Ochii lui s-au închis, iar dorinţa pe care o citisem în ei a fost suficientă să mă facă să cedez. Mi-am ridicat faţa, lăsând ca buzele noastre să se atingă scurt, uşor. Fusese doar urma unui sărut, însă era destul să aprindă un foc în mine. Respiraţia lui Thomas s-a intensificat, zgomotoasă, iar inima aproape că mi s-a oprit şi am înlemnit când paşii gărzilor s-au oprit brusc.

Gărzile nu se opriseră departe de locul în care ne ascunseserăm. Conversaţia lor şoptită încetase. Fără să mai scoată vreun sunet, Thomas s-a lipit cu totul de mine. Fiecare părticică a corpului său mă atingea, pe când Thomas încerca să mă ascundă. Am rămas aşa, prinşi între zid şi gărzi, abia suflând. Nici nu mai puteam să gândesc. Raţiunea mă părăsise, fără a da vreun semn că avea să se întoarcă prea curând. M-am împotrivit fiecărei porniri iraţionale pe care o aveam şi mi-am ţinut mâinile lipite pe lângă trup în loc să îl îmbrăţişez pe Thomas.

După câteva clipe ce mi s-au părut veacuri, gărzile şi-au continuat drumul pe coridor. Nici eu, nici Thomas nu ne-

am clintit. Căldura radia dinspre noi, trezindu-mi în minte cele mai indecente gânduri pe care le avusesem vreodată. Pierise fata ce roşea doar la ideea de a-şi exprima pasiunea.

Doamne, ajută-mă, voiam ca acest caz să ia sfârşit mai repede. Dacă nu-l sărutam pe Thomas, aveam să ard. Mătuşa Amelia ar fi fost îngrozită de faptele mele păcătoase, dar nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Dacă flirtul nu ar fi fost o activitate pe care să nu ne-o permitem momentan, aş fi rămas prinsă în clipa aceea pe vecie. Chiar şi cu aceste gânduri raţionale trecându-mi prin minte, tot îmi era greu să mă dezlipesc de Thomas.

În cele din urmă, prietenul meu s-a mişcat suficient de mult cât să-mi şoptească la ureche, în timp ce buzele lui mi-au cercetat obrazul:

— O să-mi răpeşti demnitatea, Wadsworth!

Am zâmbit inocent, încercând să-mi recapăt suflarea.

— Demnitatea ta e dusă de mult, amice! Vino, trebuie să ne mişcăm repede, înainte să se întoarcă!

Şi înainte să mă hotărăsc că aveam să renunţ la criminalistică şi la munca de detectiv pentru a-mi petrece seara sărutându-l pe un coridor pustiu, în timp ce un criminal hoinărea printre noi. Un zâmbet amuzat a luminat faţa lui Thomas şi mi-am dat seama că-mi şoptea ceva.

— Ce?

— La ce Dumnezeu te gândeai? Dragă Wadsworth, am zis că arăţi de parcă tocmai ce ţi s-a pus în faţa o tavă cu dulciuri. Poate – Thomas s-a aplecat ispititor de aproape de faţa mea – ţi-aş putea oferi... ceva dulce înainte de plecare?

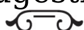
— E tentant...

Am ieşit pe sub braţele lui şi l-am privit pe după umăr, savurând felul în care ochii lui îmi urmăreau orice mişcare.

— Din păcate, trebuie să te refuz momentan. Avem o întâlnire clandestină, în tunelurile secrete.

Thomas a oftat.

— Îmi plăcea mai mult sugestia mea!

Dacă am fi crezut în vreo forţă mai mare decât cele pământeşti, aş fi fost tentată să cred că un om bun, din ceruri, avusese grijă de noi. Nu am întâlnit niciun soldat şi ne-am furişat în morga din subsol fără nicio oprelişte. Am dat fuga la unul dintre dulăpioare şi am cotrobăit până am găsit câteva materiale. Un felinar, un bisturiu şi un ciocan pentru craniu.

— M-am gândit, am şoptit, în timp ce Thomas ridica trapa ce ducea spre tuneluri.

Thomas s-a oprit cu braţele ridicate deasupra capului şi m-a cercetat cu privirea. Un zâmbet poznaş trăgea de colţurile buzelor lui, deşi el încerca să-l ascundă.

— Asta-i o activitatea periculoasă pentru tine, Wadsworth!

— Amuzant, ca întotdeauna, am zis. În fine, cred că, de fapt, ţinta noastră e prinţul Nicolae. Ideea că Ileana ar fi criminalul e doar… nu ştiu, nu mi se pare corectă. Nu mi-o pot imagina înfigând un ţăruş în cineva şi nici secând de sânge trupurile morţilor cu un aparat mortuar. În plus, am văzut cum o privea pe sora ta. O iubire ca a o lor nu îndură secrete. Nicolae, pe de altă parte…

Am ridicat un umăr.

— A făcut acele desene, inclusiv pe cele cu lilieci. Şi a avut ocazia de a trimite ameninţări familiei regale. Şi… am tot vrut să-ţi spun ce a mai făcut.

— O să-mi doresc să-l ucid?

Thomas a ridicat o sprânceană.

— Doar nu ţi-a declarat dragostea lui nemuritoare, nu? Deşi, a continuat el lent, lăsând trapa să cadă la loc, presupun că puţină competiţie zdravănă nu strică niciodată.

— În carnetul lui… am găsit portrete ale mele. M-a desenat ca şi cum aş fi o fiinţă îngrozitoare. Ca şi cum m-ar fi luat drept vampir.

— De ce îmi spui abia acum asta?

Vocea lui Thomas era puţin prea domoală, iar tonul lui nu mai era presărat de amuzamentul de mai devreme.

— Wadsworth, cum pot să te ajut dacă nu ai încredere în

mine? Suntem parteneri.

Thomas a început să dea ocol sălii, bătându-şi palmele nervos de pulpe.

— Ţi-am spus, nu pot să deduc dacă îmi sunt ascunse faptele. Nu sunt magician.

Thomas s-a oprit şi a respirat de câteva ori înainte să-mi întâlnească privirea.

— Mai e şi altceva?

Am inspirat adânc.

— Prinţul Nicolae cunoaşte practicile criminalistice şi a avut acces la fiecare victimă – şi ar mai fi şi ameninţarea lăsată în camera mea, unde se referă la *o persoană de sex feminin.* Nu cred că e vorba de mine.

Thomas a ridicat iar trapa şi mi-a făcut semn spre scări.

— Sugerezi că urmează să-mi găsesc sora şi pe iubita ei ucise cu ţăruşi în tuneluri?

Deşi tonul lui fusese ascuns cu măiestrie şi comentariul pripit, am sesizat grija ce zăcea în spatele vorbelor lui Thomas. Indiferent de cât de glacial şi de calculat era în laborator, Thomas avea să fie distrus dacă se vedea obligat să-şi anunţe familia despre moartea Dacianei. M-am apropiat şi i-am strâns uşor mâna.

— Spun doar că ar trebui să te pregăteşti pentru ce e mai rău. S-ar putea să mă înşel.

În timp ce ridicam felinarul şi coboram scările cu grijă, mi s-a părut că-l aud pe Thomas şoptind:

— Mi-e teamă că s-ar putea să ai dreptate.

Un păianjen mare berber, cu puii, pe pânză.

TREIZECI ŞI NOUĂ
LYCOSA SINGORIENSIS

Pasajul secret
Castelul Bran
22 decembrie 1888

— Ca să fim înţeleşi, când m-ai invitat într-o „aventură”, nu aşa mi-am imaginat că vor decurge lucrurile, Wadsworth.

Thomas şi-a îndepărtat o pânză de păianjen de pe tunică, strâmbându-se din cauza substanţei lipicioase ce se încăpăţâna să-i rămână pe degete. Parcurseserăm repede tunelurile pe care le mai vizitaserăm. Acum stăteam în faţa primului indiciu. Sau cel puţin asta credeam eu că era. Thomas s-a foit în spatele meu.

— Dacă tot suntem vânaţi de un criminal foarte inventiv, am putea măcar să ne bucurăm de ultimele noastre clipe în viaţă, a continuat el. Aş putea să sugerez câteva variante la tunelurile murdare şi la păianjeni? Am putea, de exemplu, să bem mai mult vin decât e indicat. Să stăm în faţa unui foc cald. Să flirtăm indecent.

Mi-am îndepărtat felinarul de trup, plimbându-mi privirea pe deasupra locurilor umbrite, în timp ce mă întorceam pe loc. Umbrele s-au ridicat ascultătoare în jurul razei de lumină.

— Uimitor! am zis.

— Aşa mă gândeam şi eu. Deşi e plăcut să aud că eşti, în sfârşit, de acord cu sugestiile mele.

— M-am referit la asta. E o uşă aici.

Am mijit ochii, citind literele negre şi ciobite de vreme de pe ea. Eram sigură că eram pe cale să descoperim sălaşul Ucigaşului cu Ţăruşul sau al Ordinului.

— Uite... acelea sunt cuvinte în latină?

— Da. Pe uşa celeilalte camere era o cruce arsă în lemn. Se pare că suntem pe drumul cel bun.

Păşind uşor înainte, Thomas a citit cuvintele, în timp ce-şi rodea buza de jos.

— *Lycosa singoriensis.* Sună... cunoscut.

Un scrâşnet uşor de pietricele ne-a făcut să ne pregătim de luptă. Am strâns mâna pe bisturiu, iar Thomas s-a înarmat cu ciocanul folosit pentru a deschide cranii. Doar asta găsiserăm.

— Ai auzit? a şoptit Thomas, mutându-se lângă mine.

Am răsucit butonul felinarului, iar gazul a prins să sfârâie, stingându-se în acelaşi timp cu flacăra. Fără lumină, tunelul era doar un zid solid de beznă ce ne apăsa. În pieptul meu s-a răsucit ceva, lăsându-mă aproape fără respiraţie. Mi-am închipuit că întunericul era cerul albastru, de catifea, al nopţii şi că eu şedeam culcuşită pe un nor. Altfel, aş fi început să-mi imaginez că sunt îngropată de vie sub stâncă şi aş fi pierit pe loc. Sunetul s-a amplificat, venind spre noi dinspre tunelul din care tocmai ce ieşiserăm.

Hotărâserăm să lăsăm trapa deschisă, sperând că avea să fie găsită de vreun soldat, în cazul în care ni se întâmpla ceva groaznic. Speram că nu plecaseră deja pe urmele noastre. Thomas mi-a atins braţul, în beznă, aducându-mi aminte că era lângă mine.

— Probabil că am deranjat vreun cuib de şobolani, Cresswell. Nu-i nevoie să ne punem poalele în cap.

Am simţit amuzamentul din vocea lui încă dinainte de a răspunde:

— Când ăsta e cel mai bun lucru pe care-l poţi inventa înseamnă că lucrurile nu merg tocmai bine. Deşi mă bucur să aflu că te gândeşti să-ţi pui poalele în cap.

Înainte să-i pot răspunde, sunetul limpede al unor paşi mi-a ajuns la urechi. Paşii răsunau destul de tare ca să-mi dau seama că pe urmele noastre sau ale secretului pe care aveam să-l descoperim se aflau cel puţin doi oameni. Se apropiau.

Deodată, posibilitatea ca Moldoveanu şi Dăneşti să ne surprindă nu mi s-a mai părut chiar cel mai înfricoşător lucru. Nu ştiam cine făcea parte din Ordin sau câţi oameni

erau implicaţi.

— Oricine ar fi cei care vin spre noi, nu sunt genul de oameni pe care am vrea să-i întâlnim într-un loc abandonat, departe de oamenii care ne pot auzi ţipând, Cresswell.

Îl puteam auzi pe Thomas mişcându-se prin întuneric şi mi-am imaginat mâinile lui pipăind rapid zidul. Paşii răsunau cu ecou în spatele nostru. Umbrele lungi ale urmăritorilor s-au unduit de după colţ, urmându-ne. Dacă nu găseam imediat o ascunzătoare...

Un muget mut, urmat de un miros puternic de putreziciune, indica faptul că Thomas reuşise să deschidă uşa. M-am rugat ca urmăritorii noştri să nu fi auzit nimic.

— Ah, am reuşit! Hai să ne grăbim, bine?

Amintirea camerei în care găsiserăm liliecii-vampiri mi-a înfiorat pielea. Nu eram foarte încântată să gust iar din asemenea plăceri, dar nu aveam încotro. Dacă criminalul sau Ordinul ne urmăreau, atunci preferam liliecii. Lumina torţelor sau a felinarelor a sclipit pe rocă, iar vocile şoptite s-au apropiat în tunel. Era momentul să plecăm.

Ne-am strecurat în camera întunecată şi am închis uşa, orbi în faţa pericolelor ce pesemne că ne pândeau. În aer se simţea un miros acru, ca şi cum ceva ar fi putrezit acolo cu mult timp în urmă. Mi s-a părut că a trecut o eternitate aşteptând în camera întunecoasă ca intruşii să treacă mai departe. Probabil că Thomas se întinsese spre mine, căci i-am simţit degetele încurcate în părul meu.

— Serios? am şoptit eu, supărată. Chiar trebuie să mă pipăi acum?

— Wadsworth, deşi m-am gândit mult la cum ar fi să-mi pun mâinile pe tine în acest cadru minunat de macabru, mă îndoiesc că mintea mea e capabilă să-mi îndeplinească dorinţele de una singură.

— Juri?

— Pe potenţialul mormânt al stră-stră-strămoşului meu, Dracula, da.

— Atunci cine mă atinge, Cresswell?

În loc de răspuns, l-am simţit pe Thomas făcând un pas

în faţa mea şi plimbându-şi uşor mâinile – invizibile în beznă – pe deasupra corsajului meu, până la obraji, înainte să se dea la o parte. Dacă nu el îşi împletise degetele în părul meu, atunci cine sau ce mă atingea? Inima îmi bătea frenetic. Mi-am înăbuşit groaza ce mă cuprindea şi am aprins uşor lampa. Licărul slab a umplut spaţiul enorm de parcă ar fi fost aur topit ce se scurgea pe pământ. A durat o clipă până ca ochii mei să se obişnuiască, dar când am putut vedea iar, un chip luminat, hidos, cu un rânjet oribil, mi-a apărut în faţa ochilor.

Am rămas fără respiraţie şi a fost cât pe ce să scap felinarul. Aproape că uitasem de lucrul ce-mi atingea părul. Picioarele mi s-au înmuiat de îndată ce am înţeles la ce mă uitam: câteva stalactite răsucite în semicerc, umbrite de câteva roci, creau impresia unui demon ce ne privea rânjind ascuţit. Dincolo de stalactite, puteam vedea că tunelul continua parcă la nesfârşit.

— Am un... nu ştiu. Am un sentiment. Mă simt ca şi cum m-ar apăsa ceva.

Trupul lui Thomas era la fel de rigid ca şi maxilarul lui încleştat, iar gluma lui fusese menită să ne mai înveselească situaţia.

— Este ca şi cum mi s-ar învârti nişte şerpi în trup. Din cale afară de neplăcut.

— Ah, da. Dar simţi ceva, Cresswell. E o mare îmbunătăţire!

Continuând să plimb lumina în jur, am observat nişte fire argintii ce atârnau între stalactite. M-am dezlipit de Thomas, sperând să pot cerceta mai atent formaţiunea sinistră. O umbră a tresăltat, desprinzându-se de tavan, şi a căzut în dreptul ochilor mei.

Un păianjen mare cam cât pumnul meu mă privea cu ochii lui reflectorizanţi. Creatura era acoperită de peri groşi, negri, şi avea colţi lungi cât unghia degetului meu mare. Fiori reci m-au cuprins pe ceafă. Dacă ameninţările cu moartea sau cu exmatricularea nu ar fi fost aşa de mari, probabil că aş fi ţipat cât m-ar fi ţinut rărunchii.

Un strop dintr-un lichid roşiatic îi picura de pe vârful

colţilor; nu ştiam dacă era sânge sau venin. Înăuntrul meu, ţipătul încă se chinuia să iasă. Thomas a ridicat mâna, păşind precaut în direcţia mea.

— Concentrează-te la chipul meu frumos! La cum vrei să-ţi lipeşti buzele de ale mele. Şi nu te panica, Wadsworth! Dacă ţipi, o să ţip şi eu, şi atunci o să intrăm amândoi în bucluc.

Mintea mea ameninţa să cedeze. Atunci când cineva îi spune altei persoane să nu se panicheze înseamnă, de obicei, că tocmai asta ar fi reacţia naturală. În ciuda raţiunii, am ridicat felinarul, tremurând uşor, şi am observat alţi doi păianjeni atârnând deasupra capetelor noastre.

— Mă întreb cât de des sunt hrăniţi. Nu se prea întâmplă mare lucru prin tunelurile astea.

Thomas s-a întors şi a înjurat. Privirea mi-a lunecat în spatele lui, fixându-se asupra uşii pe care tocmai intraserăm. Uşa devenise practic un organism viu din cauza miilor de arahnide de pe ea.

— Thomas...

Am dat din cap spre uşă, însă el deja o privea fascinat.

— Cred că sunt mai mult de o mie. Colcăie pe fiecare milimetru.

— *Lycosa singoriensis...* a mormăit Thomas în latină.

Prietenul meu părea tot mai concentrat cu fiecare repetare a cuvintelor. Deodată am văzut cum Thomas şi-a lepădat emoţiile ca pe nişte mănuşi, înlocuindu-le cu masca glacială, mecanică, pe care o purta uneori.

— E o specie românească de tarantulă.

— Minunat! Sunt veninoase?

— Păi... nu sunt sigur.

Thomas a înghiţit în sec. Doar aşa îmi puteam da seama de cât de speriat era.

— Nu cred. Sau cel puţin nu specia asta.

— Toate sunt tarantule? am întrebat.

Thomas a clătinat uşor din cap, cercetând metodic fiecare mişcare. Bineînţeles că nu erau toate tarantule. De ce ar fi găzduit un castel plin cu atâtea orori doar păianjeni

inofensivi? Inima a început să-mi bată tare, cuprinsă de panică.

Aveam nevoie de un plan de evadare, însă când am privit iute în jur, mi-am dat seama că nu aveam prea multe opţiuni la dispoziţie. Nu ne puteam întoarce pe unde veniserăm – mult prea mulţi păianjeni ne blocau calea. Ochii arahnidelor sclipeau din alte câteva sute de puncte în beznă, eliminând orice cale de scăpare.

Am făcut un pas în spate şi m-am împiedicat de o piatră mare. Am blestemat şi mi-am îndreptat felinarul spre pământ.

Atunci, am văzut că mă înşelasem iar. Nu de o piatră mă împiedicasem, ci de un craniu alb ca laptele.

— Oh, Doamne!

Aproape că m-am prăbuşit, încolţită de groază. Dacă acolo era un schelet, atunci şansele noastre de a scăpa erau limitate.

— Thomas, ar trebui...

Opt picioare lungi s-au târât afară din orbitele craniului în timp ce alte opt au ieşit din maxilarul deschis. Ambii păianjeni imposibil de mari se îndreptau spre mine. Mişcările lor erau la fel de nearticulate ca ale unui monstru ridicat din mormânt ce se apleacă asupra următoarei victime. Dacă oamenii le spuneau copiilor poveşti despre păianjeni mâncători de oameni ce sălăşluiau sub pământ şi lăsau în urma lor doar oase, atunci nu era de mirare că credeau în vampiri. De ce să fi negat existenţa unui monstru, când existau dovezi care să susţină existenţa altuia?

Privirea mi s-a întunecat. De vină nu era însă lipsa de oxigen. Păianjenii coborau din crăpături şi din spărturi, ca nişte demoni chemaţi din tărâmurile lor nepământene. Trebuia să plecăm. Imediat.

I-am trecut felinarul lui Thomas şi mi-am strâns fustele şi minţile. Ceva mi-a picat pe umăr şi mi-a atins gâtul. Am ridicat mâna şi am simţit un păianjen ce mi se prinsese în păr. Puteam foarte bine să scot organe dintr-un cadavru şi să umblu nestingherită prin măruntaiele gelatinoase ale

oricărei fiinţe moarte. Totuşi nu mă codeam să recunosc că nu puteam îndura un păianjen ce-şi făcea cuib în părul meu. Am simţit picioarele creaturii fugind iute pe deasupra pielii descoperite de pe gâtul meu şi am ţipat.

Picul de raţiune ce-mi mai rămăsese m-a părăsit cu totul. M-am aruncat înainte, scuturându-mi înnebunită părul şi încercând să nu mai ţip în timp ce păianjenul mi se căţăra pe gât, ferindu-se din calea mâinilor mele. Înainte să-l gonesc, am simţit o pişcătură în apropierea gulerului. Panica m-a cuprins ca un val.

— M-a muşcat!

Thomas a lăsat felinarul din mână şi a ajuns la mine dintr-un singur pas.

— Să văd!

Tocmai ce voiam să-mi trag gulerul la o parte când un alt păianjen a căzut în faţa noastră. Nu am văzut decât gura lui Thomas, rotunjită a surprindere, înainte să-mi ridic fustele până la genunchi şi să o rup la sănătoasa, fără să-mi mai pese de zgomot. Cei ce ne urmăreau prin tuneluri nu aveau decât să înfrunte singuri tarantulele.

Muşchii picioarelor îmi tremurau aşa de tare, încât abia mă puteam mişca, dar fugeam de parcă zvonurile despre Vlad Dracula se dovediseră a fi adevărate. În acel moment, eram gata să cred orice.

Mi-am pierdut o clipă avântul şi m-am împiedicat de fustele mele făcute ferfeniţă. Ceva ascuţit mi-a tăiat pulpa şi m-am împleticit într-o parte. Durerea mi-a traversat piciorul, ca şi cum cineva mi-ar fi înfipt mai multe ace mortuare în carne.

— Au!

Mi-am înăbuşit un alt ţipăt. Îmi era imposibil să-mi dau seama dacă mă muşcase un alt păianjen sau dacă-mi tăiasem pulpa în alte rămăşiţe umane. Nu-mi permiteam să mă opresc şi să verific. Thomas a îndepărtat o masă de păianjeni de pe mânerul uşii şi m-a tras afară. Lumina felinarului s-a legănat, iar lumea din jurul nostru s-a înclinat. Ne aflam într-un labirint de circ care-şi pierduse toate iluziile. Am rupt-o la fugă de parcă vieţile noastre

depindeau de această evadare. Speram doar să nu schimbăm o grozăvie cu alta.

Câteva minute mai târziu, am ieşit din tunelul întunecat într-un loc liniştit. Am rămas acolo, îndoiţi de spate şi cu respiraţiile şuierătoare. Thomas s-a ridicat şi a înălţat felinarul; în lumina slabă, am văzut că ne aflam într-o cameră enormă din piatră. Voiam să cercetez împrejurimile cu privirea, dar nu puteam respira suficient de bine ca să-mi revin.

Înainte să-şi revină complet, Thomas a pus felinarul lângă mine şi s-a aşezat pe vine, examinându-mi rănile. Mâinile lui erau reci şi lucrau precis în timp ce-mi trăgeau ciorapii distruşi. Între sprâncenele lui se adâncea îngrijorarea.

— Te-a muşcat un singur păianjen şi pare să fi fost neveninos; nu se vede niciun semn de inflamaţie sau sângerare care să indice prezenţa veninului. Te-ai tăiat într-o piatră ascuţită.

Thomas a apăsat uşor zona rănită de pe piciorul meu.

— Trebuie curăţată. Ar fi bine dacă i-am aplica un plasture.

— Mi-am lăsat trusa medicală în cealaltă rochie! Ce ghinion!

Buzele lui Thomas au tresăltat, în semn că începea să se detaşeze de acea parte rece şi izolată a lui. A vârât mâna în buzunarele pantalonilor şi a scos la iveală o rolă mică de material străveziu.

— Din fericire pentru tine, mi-am adus eu aminte să le aduc.

Fără să mai piardă o clipă, Thomas mi-a curăţat rana cât a putut de bine şi a înfăşurat-o în tifon, cu precizie medicală. De îndată ce a fost satisfăcut de operaţie, Thomas s-a ridicat şi a cercetat cu privirea încăperea cavernoasă. Mai multe tuneluri, marcate cu cifre romane, se întindeau în faţa noastră. Niciunul dintre ele nu avea numărul poeziei citite la curs.

— Nu cred că am fost urmăriţi, altfel am fi auzit ceva până acum, a zis Thomas, ridicând felinarul. Ce tunel oribil

ar trebui să mai explorăm?

— Nu ştiu…

Un gând mi s-a aprins în minte. Am expirat. I-am arătat lui Thomas cel mai îngust tunel. Deasupra intrării lui arcuite erau scrise cifrele romane VIII.

— E aproape un indiciu, în cadrul unui alt indiciu, Thomas.

Prietenul meu a ridicat o sprânceană.

— Poate că de vină e umezeala sau întâlnirea cu păianjenii, dar nu prea înţeleg.

— Cifrele romane ar putea fi un cod pentru numele lui Vlad Ţepeş. V trei. Vlad al III-lea. Prinţul Dracula.

— Impresionant, Wadsworth! a zis Thomas, întorcându-se spre mine. Dacă nu am fi pe cale să înfruntăm un alt pasaj plin cu pericole mortale, mai că te-aş lua în braţe în clipa asta.

PATRUZECI
AVERSE DE INFORMAŢII

Tunelurile secrete
Castelul Bran
22 decembrie 1888

De îndată ce am intrat în pasaj, am luat felinarul din mâna lui Thomas şi m-am învârtit încet pe loc, căutând să îmi dau seama unde ne aflam.

Îmi era greu să-mi găsesc cuvintele în timp ce studiam pereţii încăperii. În loc să fie un alt tunel uitat sub sălile castelului, pasajul se termina cu o cameră perfect pătrată, din piatră. Zidurile, podeaua şi tavanul erau acoperite cu modele în formă de cruce, puţin mai mici decât mâna mea. Nestemate şi lespezi sclipeau în lumina felinarului.

Nu mai văzusem niciodată atâtea bogăţii ca în mozaicul acela scânteietor. Îmi amintea de templele antice unde pictorii îşi petrecuseră vieţile surprinzând cu migală fiecare detaliu. Nu puteam înţelege ce rost avea o asemenea încăpere în fosta fortăreaţă a lui Vlad Dracula. Poate că acela era un loc secret de întâlnire pentru Ordinul Dragonului. Cu siguranţă aducea a loc potrivit pentru un cruciat. Nu credeam că ne aflam într-o altă cameră a morţii.

Am păşit spre cel mai apropiat zid şi am atins cu degetele marginea de piatră. Crucile erau perfect identice. Mi-am plimbat privirea de jur-împrejurul încăperii, surprinsă să văd că în colţurile camerei creşteau alge.

— Este... incredibil!

— Incredibil de suspect! Ia uită-te aici!

Thomas a arătat spre un alt număr roman, XI.

— Vrei să citeşti poezia?

— Da, dă-mi voie să o găsesc.

Thomas s-a învârtit uşor pe loc, încercând să vadă cât mai mult din ce conţinea sala umedă. Am deschis *Poezii*

despre moarte şi am citit în tăcere poemul cu titlul pasajului în care ne aflam. Nu ştiam cum să-l interpretez ca Radu şi nu aveam niciun alt indiciu despre grozăvia ce pesemne că ne aştepta şi acolo.

— Ei bine? a întrebat Thomas. Ai găsit ceva util?

— Nu, sunt aceleaşi versuri ca mai înainte, am zis. *Întristaţi cuconi şi lăcrimoase dame, / Pe drum, la vale, adio de vă luaţi. / Glia, ea, se saltă, şi-n jos scorburi adânci, / În pământ ascunse şi-ncinse de mulţi draci/ Cu ape iuţi, reci, mari, / Strivi-vă-vor, vai, între zidurile tari.*

În centrul camerei, o masă din piatră se înălţa cam la un metru şi douăzeci de centimetri, acoperită de acelaşi model în cruce. Neliniştea a început să-mi zumzăie în urechi, ca o sonerie declanşată în pieptul meu, dar am încercat să-mi stăpânesc nervii. Masa era, cel mai probabil, un altar pentru sacrificii. Ştiind cui aparţinuse castelul, mintea mi s-a umplut de imagini teribile. Oare câţi oameni fuseseră brutalizaţi acolo, în numele războiului? Câţi boieri fuseseră torturaţi şi schilodiţi pentru a da pace unui neam? Pe timp de război, nu existau învingători. Cu toţii sufereau.

— Sunt aproape sigură că, pe coridorul servitorilor, există o tapiserie care descrie o încăpere ca asta, am zis, tresăltând din cauza volumului cu care îmi răsunase vocea. Pereţii păreau să fie însă acoperiţi cu sânge.

Thomas mi-a aruncat o privire. O umbră ce putea fi interpretată ca teamă i-a traversat faţa, înainte ca prietenul meu să o poată izgoni.

— Acoperiţi cu sânge ori camera era plină de sânge?

Am încercat să-mi aduc aminte imaginea în care se vedeau clar nişte picuri.

— De fapt, părea să plouă cu sânge.

Mi-am strâmbat gura, dându-mi seama de diferenţă.

— Nu m-am uitat prea bine la ea.

Thomas a traversat camera şi a scos un rubin de mărimea unui ou, mişcându-l dintr-o parte în alta. Piatra îmi amintea de o picătură uriaşă de sânge cristalizat.

— Ar trebui să pui aia la loc...

Au început să se audă mai multe gemete şi păcănituri, ca şi cum un mecanism uriaş fusese readus la viaţă. Confuzia, apoi panica au umbrit faţa lui Thomas. A încercat să pună rubinul la loc, dar zidurile trepidau deja uşor şi prinseseră să mugească precum nişte giganţi treziţi din somnul lor lung. Bucăţele de rocă au început să se sfarme în jurul zonei de unde Thomas scosese piatra preţioasă; rubinul nu avea să mai stea niciodată ca înainte.

M-am îndepărtat uşor de altar, abia evitând o piatră rotundă ce ieşise din zidul de lângă mine ca un dop. Din perete a apărut apoi o altă piatră cilindrică, urmată de o alta.

— Wadsworth, poate că acum ar fi momentul să plecăm! Nu e nevoie să fim de faţă când se prăbuşeşte tavanul.

M-am holbat la prietenul meu.

— O deducţie genială, Cresswell!

Fără să mai aştept vreun răspuns, m-am întors şi tocmai începusem să alerg spre tunel, când Thomas m-a prins de talie şi m-a tras iar spre el. În acea clipă, o uşă din oţel a căzut din tavan precum o ghilotină, închizând lumea din afară şi făcându-ne prizonierii camerei ce uruia îngrozitor. Uşa aproape că îmi ciopârţise trupul. Tremuram aşa de tare, că braţele lui Thomas se scuturau.

— Oh... nu se poate să fim îngropaţi de vii, Thomas!

M-am năpustit asupra uşii, bătând cu pumnii şi trecându-mi degetele peste suprafaţa netedă, căutând vreun zăvor care să ne elibereze. Nimic! Nu exista niciun mâner sau încuietoare. Niciun mecanism. Nimic, în afară de un zid de oţel care nu se clintea sub loviturile cu care îl asaltam.

— Thomas! Ajută-mă!

Am încercat să împing uşa, însă era prinsă bine în pământ. Thomas s-a chinuit să o deschidă cu umărul, în timp ce eu o loveam cu picioarele, dar uşa nici nu s-a clintit. Frecându-şi braţul, Thomas s-a îndepărtat câţiva paşi ca să evalueze situaţia.

— Ei bine, cel puţin asta e cea mai mare problemă pe care o avem momentan. Camera ar fi putut să mişune de

păianjeni sau de şerpi.

— De ce? De ce ai spune aşa…

Un sâsâit tăcut s-a auzit din colţul opus al încăperii. Zgomotul a devenit din ce în ce mai puternic, ca şi cum zidurile fuseseră unica noastră apărare împotriva pericolelor ce ne pândeau.

— Ce mai e şi asta?

M-am tras repede de lângă uşă. Panica din vocea mea l-a adus pe Thomas lângă mine, într-o clipită. Şi-a mişcat discret trupul lângă al meu, gata să mă protejeze de sunetul ameninţător. M-am prins de braţul lui, ştiind că aveam să înfruntăm totul împreună. Apoi, am văzut ce ni se pregătea. Pe zid picura un izvor.

Am alergat spre perete, să mă asigur că vedeam bine.

— Apă. Apa se scurge…

Un alt foşnet a început să se audă dinspre găurile din podea, din pereţi şi din tavan, în timp ce apa ne inunda. O sută de cascade mici se scurgeau, înspumate, în cameră. În câteva secunde, apa ne ajunsese la glezne. Am rămas cu ochii pironiţi asupra podelei. Era imposibil să ni se întâmple una ca asta!

— Caută o trapă! am strigat eu, încercând să acopăr zgomotul torenţilor. Trebuie să fie vreun mâner sau vreun fel de a ieşi de aici.

Mi-am ridicat fustele şi m-am lăsat pe vine, sperând să găsesc vreo ieşire. Nu exista niciuna, bineînţeles. Pe podea nu erau decât alte cruci sculptate, ca un soi de batjocură pentru nefericiţii ce se aflau acolo sau un fel de a spune, blând, că aveam să-l vedem în curând pe Dumnezeu, dacă am fi crezut în el. Camera aceea era menită să cureţe victimele de păcatele lor.

Mintea aproape că mi s-a întunecat pentru o clipă. Nu-mi puteam imagina o soartă mai rea.

— Verifică zidurile, Wadsworth!

Thomas s-a urcat pe masă şi a început să pipăie tavanul, căutând o cale de evadare. Eu mi-am revenit repede şi am început să mă mişc.

— Încerc!

Apa rece ca gheaţa îmi ajunsese până la genunchi. Era adevărat. Nu eram îngropaţi de vii, ci înecaţi. Teama mă cuprinsese aproape la fel de rece şi de grea precum apa ce-mi înmuia fusta. Însă nu aveam să cedez uşor în faţa morţii.

Am alergat înapoi spre uşă şi am căutat iar un zăvor ascuns, plimbându-mi degetele frenetic peste tot. Fustele mă trăgeau în jos, ca nişte greutăţi, dar nu mi le puteam scoate singură.

Apa mi-a trecut rapid de pulpe, împiedicându-mă să mă mai mişc. Thomas a sărit în lacul ce devenea tot mai mare şi a ajuns la mine în câteva clipite.

— Hai, Audrey Rose! Suie-te pe altar!

Thomas mi-a cuprins mâna, dar m-am smuls din strânsoarea lui. Trebuia să existe o cale de a deschide uşa.

— Refuz să mă sui pe o masă şi să aştept un miracol sau, mai degrabă, moartea, Cresswell! Fie mă ajuţi să-mi scot fustele, fie mă laşi în pace!

— Mai avem un pic şi murim, şi tu îmi ceri ceva atât de neruşinat?

— Nu am de gând să-mi dau duhul aici, Thomas!

Ochii prietenul meu au sclipit de emoţie. El chiar credea că nu exista cale de scăpare. Inima mi s-a înmuiat mai repede decât fustele, în timp ce apa îmi ajungea acum până la brâu. Thomas vedea imposibilul ca nimeni altul. Dacă el renunţa, atunci eram...

— Thomas...

Amintirea unui lucru spus de Radu mi-a tremurat în minte cam pe când trupurile au început să ni se scuture incontrolabil din cauza apei reci.

— Hrăneşte dragonul! am ţipat, ferindu-mă din calea unui izvor ce începuse să curgă dintr-un cep de deasupra noastră.

Apa curgea atât de repede, încât începuse să acopere altarul.

— Asta trebuie să fie cheia!

— Unde e dragonul ăsta misterios pe care trebuie să-l hrănim, Wadsworth?

— Păi...

Thomas nu a mai aşteptat răspunsul meu. M-a prins în braţe şi m-a ridicat pe altar, suindu-se şi el o clipă mai târziu.

Apa rece cădea asupra noastră ca şi cum am fi naufragiat pe o insulă pustie, în timpul unui muson. Aveam, cel mult, câteva minute până ce apa avea să ajungă la tavan. Simţeam că mi se întuneca privirea. A fi îngropat de viu era o idee groaznică, însă nu mă gândisem niciodată la posibilitatea de a sfârşi înecată într-un mormânt. Emoţiile se jucau cu mine, ciocnindu-se de gânduri. Hipotermia era un fenomen pe cale să se instaleze, căci îi simţeam deja efectele întunecându-mi mintea. Buzele lui Thomas erau uşor albăstrui. Tremura lângă mine. Dacă nu ne omora apa, atunci sigur muream de frig.

Unde era dragonul? Puţin mai devreme, mi se păruse o idee inspirată...

Thomas m-a tras lângă el, ridicându-mă, pe când apa îmi ajungea de acum la bărbie.

— N-nu m-mă lăsa, Wadsworth!

Thomas era cu un cap mai înalt decât mine, iar eu mă foloseam de înălţimea lui ca să mai câştig ceva timp până ce aveam să înghit apa. Voiam să plâng, să-mi îngrop faţa în grumazul lui şi să-i spun cât de mult regretam că-l târâsem acolo după mine, în acel tunel oribil, în acea aventură îngrozitoare. Cui îi păsa dacă eram noi aceia care îl descopereau pe ucigaş sau Ordinul? Ar fi trebuit să îi prezint teoriile mele directorului. Gărzile regale ar fi trebuit să cerceteze tunelurile, nu noi.

— Thomas... am scuipat apa, nerăbdătoare să-mi împărtăşesc toate secretele. A-ascultă, C-Cresswell, am zis eu, în timp ce dinţii îmi clănţăneau. T-trebuie să-ţi spun ceva! Eu...

— O-opreşte-te, Wadsworth! N-n-ai voie s-să-mi faci mă-mărturisiri acum! O să scăpăm!

Apa mi se scurgea pe obraji şi am clătinat din cap. Thomas mi-a cuprins bărbia şi s-a uitat pătrunzător în ochii

mei. Aveam mâinile îngheţate.

— C-concentrează-te! Nu renunţa! Foloseşte-ţi creierul ăla minunat ca să găsim dragonul lui Radu şi să scăpăm de aici. Poţi să o faci, Audrey Rose!

— Nu există dragoni! am ţipat eu, aşezându-mi chipul pe umărul lui Thomas.

Îmi era aşa de frig, încât îmi doream să mă ghemuiesc ca un melc şi să plutesc. Voiam ca durerea din trupul meu să înceteze. Voiam să renunţ. M-am uitat la altarul de sub picioarele mele. Ochii îmi erau înceţoşaţi de lacrimile încă neplânse, însă forma de dedesubt a început să prindă contur. Stăteam pe soluţie.

Un dragon aproape la fel de mare cât altarul era sculptat pe tăblia mesei. Creatura avea gura deschisă, scoţând la iveală dinţii făcuţi din piatră şi suficient de ascuţiţi ca să pătrundă prin piele.

— L-am găsit!

— C-cât de... f-fascinant! a exclamat Thomas.

Trupul şi vocea lui tremurau cuprinse de fiori.

— Avem o masă ca asta acasă, în Bucureşti. Doar că dragonul nostru e mai... prietenos. L-am n-numit Henri.

M-am uitat urât în direcţia lui Thomas. Aproape că îl cuprinseseră convulsiile. Trebuia să mă mişc repede. M-am luptat să ies din strânsoarea lui de fier şi mi-am înclinat capul cât am putut de mult pe spate, am inspirat adânc şi m-am scufundat sub apă. Am dat din picioare spre sculptură. Din fericire, hainele îmi erau un fel de ancoră. Mi-am vârât un deget în gura dragonului şi l-am tras pe deasupra dintelui din piatră, tresărind, în timp ce sângele păta apa.

Inima îmi bătea neliniştită. Ceva a cedat, făcând dintele dragonului să se retragă uşor. O trapă s-a deschis în podea, lăsând ceva din apa din încăpere să se scurgă, dar nu suficient. Am tras iar, dar dinţii au refuzat să se mai clintească. Bineînţeles că nu avea să fie chiar aşa de uşor, cum nu era nimic pe pământ.

Trebuia să respir. Am încercat să urc la suprafaţă, dar veşmintele mele erau prea grele. Panica m-a cuprins în

timp ce mă zbăteam sub apă. În jurul meu izvorau bule de aer. Voiam să ţip după ajutor, însă nu puteam risca să pierd şi mai mult oxigen.

Tocmai când credeam că o să rămân fără aer, Thomas m-a adus la suprafaţă, dându-mi şuviţele umede de păr de pe faţă. Am tras aer în piept şi aproape că am vomitat. Thomas s-a asigurat că eram în regulă înainte să înoate spre trapă cu gândul să o forţeze. Am inspirat adânc şi l-am urmat, sperând că eforturile noastre combinate aveau să funcţioneze. Am tras şi am răsucit mânerul în zadar.

Thomas mi-a cuprins mâna tremurândă într-a lui şi am înotat înapoi la suprafaţă. În timp ce ieşeam, apa se scurgea deasupra noastră, ajungându-ne acum până la bărbii. L-am văzut pe Thomas resemnându-se în faţa morţii. A tras aer în piept, tremurând fie din cauza hipotermiei, fie din cauză că vedea cum ni se apropie sfârşitul. Nu-l mai văzusem niciodată fără un plan. Thomas m-a privit ca şi cum ar fi vrut să-mi memoreze fiecare trăsătură a chipului. Degetele lui mi-au mângâiat pometţii. Apa mi-a acoperit gura şi mi-am înălţat faţa. Ştiam că se apropia clipa. Erau ultimele momente de viaţă. Erau încă atât de multe lucruri pe care nu le făcusem, atât de multe vorbe nerostite.

— Audrey Rose, eu…

În ochii calmi ai lui Thomas se citea acum panica sălbatică. Abia am putut auzi ce îmi spunea din cauza apei ce-mi acoperea vijelios urechile. Încercând să-mi ridic faţa deasupra apei, am tras o ultimă gură de aer.

— Audrey Rose!

Rugămintea lui Thomas s-a pierdut în cutremurul ce a zguduit în clipa următoare camera. Un trosnet ascuţit a reverberat dinspre zidurile încăperii, în timp ce podeaua de sub noi s-a deschis. Thomas a încercat să mă prindă, strigând ceva ce nu puteam auzi. Apa a început să se scurgă iute, mai repede decât ţâşnise din ziduri şi din tavan, într-un vârtej uriaş, trăgându-ne cu ea.

M-am întins după mâna lui Thomas, ţipând în timp ce şuvoiul ne-a smuls unul de lângă celălalt.

Gaura de dedesubt ne-a tras spre ea, sfâşiindu-ne cuvintele şi despărţindu-ne.

PATRUZECI ŞI UNU
ALB CIOLAN

Criptă
Castelul Bran
22 decembrie 1888

Am încercat să-mi ţin nasul şi gura deasupra apei în timp ce lunecam pe ceea ce presupuneam a fi o conductă antică, acoperită de alge, ce avea să ne arunce cine ştie unde.

Mi-am ţinut mâinile lipite de trup, ca să nu le acopăr de mâzgă. Dacă aş fi ştiut că nu aveam să aterizăm într-o încăpere şi mai periculoasă – sau că bisturiul meu şi ciocanul lui Thomas nu aveau să ne rănească grav – poate că m-aş fi bucurat de toboganul subteran cu apă. Cumva, însă, mă îndoiam că Vlad Dracula sau Ordinul Dragonului construiseră jgheabul pentru a se amuza. Muşchii mi se încordau la gândul destinaţiei noastre.

Nu tremuram doar din cauza apei îngheţate, în timp ce lunecam pe jgheabul ce părea nesfârşit. Nu-mi puteam imagina cât de adânc în subteran mă aflam – întunericul era aşa de profund, că nu-mi vedeam nici mâinile în faţa ochilor.

Jgheabul s-a răsucit şi s-a întors, iar după ce m-a învârtit de câteva ori, a intrat, în final, în linie dreaptă. După câteva secunde, am fost azvârlită într-o băltoacă mică. Refuzam să mă gândesc la ce plutea la suprafaţă; cel puţin mirosul nu era aşa de groaznic.

În timp ce dădeam să mă ridic, Thomas a intrat zburând de pe tobogan şi a aterizat pe mine, dărâmându-ne pe amândoi. Genunchii şi frunţile ni s-au ciocnit într-un dans stângaci. Thomas reuşise cumva să-mi cuprindă capul cu mâinile, aşa că nu mi-am sfărâmat ţeasta de stâncă, deşi îmi imaginam că degetele lui avuseseră o soartă mai rea.

— A... fost... îngrozitor… şi incredibil, a zis el, pierzându-

se într-o criză de râs.

Voiam să fiu de acord, dar nu mă puteam gândi decât la mâinile lui, încolăcite în jurul meu. Fuseserăm aşa de aproape să murim! Ca o stea căzătoare pe cerul întunecat, felinarul nostru a plutit la suprafaţa apei, oferindu-ne un strop de lumină.

Thomas şi-a coborât privirea spre mine şi şi-a curmat râsul. Expresia de pe chipul lui era acum gravă şi măsurată. M-am uitat la el. Genele îi erau lungi şi negre precum cerul nopţii. Ochii lui erau constelaţiile mele favorite; fiecare pată aurie din jurul pupilelor era o nouă galaxie descoperită. Nu fusesem niciodată fascinată de astronomie, dar, în timp, devenisem un elev studios.

— M-ai salvat încă o dată!

Thomas s-a aplecat pe coate, zâmbind larg când mi-a văzut privirea uimită. Apoi s-a întins şi mi-a cules nişte mâzgă din păr.

— Eşti frumoasă, Wadsworth!

— Oh, da. Acoperită de nămol şi de cine ştie ce o mirosi aşa de...

— Chiar nu vrei să ştii!

Mi-am stăpânit greaţa şi mi-am mişcat cu grijă fiecare membru, verificând dacă erau tefere. Totul părea să fie în ordine, deşi nu-mi puteam da seama până nu mă ridicam în picioare.

— Şi cum ţi s-a părut aventura asta? am întrebat, tremurând. A semănat mai mult cu ceea ce îţi imaginai?

Un surâs a fluturat pe buzele lui Thomas, ştergând orice urmă de stinghereală.

— E clar că suferi de lipsa somnului. Nu cred că ar trebui să mai fim prieteni, Wadsworth. Duci o viaţă prea periculoasă pentru gustul meu.

Am tresărit când Thomas şi-a mişcat trupul. Era prea îngrozitor să stau trântită pe piatră, udă până la piele, ca să ignor senzaţia, oricât de mult i-ar fi plăcut acelei părţi neruşinate din mine că se afla aşa de aproape de Thomas. Grija a fulgerat pe chipul lui Thomas.

— Ce e? Eşti rănită?

— Poate că ar trebui să ne continuăm misiunea. Şi, dacă nu te deranjează, să te ridici de pe mine, ca să pot respira... Eşti mai rău decât un corset.

Thomas a clipit ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis, a sărit în picioare şi mi-a întins mâna.

— Iertare, domniţă!

Thomas a ridicat felinarul din apă şi l-a curăţat.

— Ce cameră diabolică ne mai aşteaptă?

— Nu sunt sigură. Mai ai *Poezii despre moarte?*

— Chiar aici, a zis Thomas, pipăindu-şi buzunarul de la piept. Însă am pierdut ciocanul...

— Şi bisturiul a dispărut.

M-am uitat de jur-împrejurul camerei, observând o lespede de o parte şi de alta a bălţii în care stăteam, şi i-am arătat lui Thomas.

— Hai să vedem cum ne putem usca un pic!

Ne-am urcat pe lespede şi ne-am stors hainele şi părul cât am putut de bine. Fustele mi se lipeau de picioare, stingherindu-mi orice mişcare. Din câteva crăpături la suprafaţa rocii se ridica abur, încălzind aerul îngheţat. Mi-am întins mâinile îngheţate spre coloanele de abur, iar Thomas m-a urmat.

— Pesemne că prin munţii ăştia sunt izvoare calde, a zis el, scoţându-şi tunica şi agăţând-o deasupra coloanei de abur, în timp ce eu am rămas cu privirea pironită la pieptul lui conturat şi expus datorită cămăşii ude.

Trupul lui Thomas era sculptat şi-mi aducea aminte de statuile antice ale eroilor şi zeilor pe jumătate dezbrăcaţi.

Mi-am smuls privirea de la el, ţinându-mi fustele cât mai aproape de abur. Nu era momentul să mă las distrasă de astfel de dorinţe indecente.

M-am întors, sperând să-mi pot usca spatele, şi am dat cu ochii de intrarea într-un alt tunel, marcat cu numărul XII. Fiorii au început să-mi zguduie trupul din cu totul alt motiv.

— Dă-mi cartea, Cresswell!

Thomas a zărit intrarea pe care i-o arătasem şi mi-a înmânat volumul vechi, din pergament. Am răsfoit cartea,

surprinsă să descopăr că paginile nu avuseseră de suferit din cauza apei. Pesemne că acela care o crease intenţionase să o protejeze de toate pericolele posibile. În cele din urmă, am găsit ceea ce căutam şi m-am oprit. A fost nevoie de o clipă ca să înţeleg cuvintele româneşti, dar în final am dat de capăt poeziei.

XII
Alb ciolan şi roşu sânge,
De mult e mort cel ce-aci zace.
Inimă de piatră şi al Morţii Pom,
În criptă nu păşi fără un alt om.
Sfatul de-l încalci, urma-ţi va găsi,
Pe urma-ţi va pleca şi moartea va lovi.
Sânge roş şi alb ciolan,
Morţi sunt cei ce n-au plecat.

I-am citit lui Thomas poezia cu voce tare. Eram iar concentrată la misiunea noastră. Thomas şi-a îndepărtat şuviţele de păr negru de pe frunte şi a oftat.

— Nu-mi amintesc ca Radu să fi spus ceva despre o bătălie cu *strigoii.* Tu?

— Din păcate, nu.

Am clătinat din cap. Lecţiile noastre despre vampiri nu ne oferiseră niciun indiciu referitor la cum să supravieţuim într-o sală dedicată lor.

— Hai! am zis, ridicându-mi fustele pe jumătate uscate şi arătând spre intrarea în tunel. Nu rezolvăm nimic dacă stăm aici.

— Nu, a fost de acord Thomas, continuând mai încet: dar aş prefera să fiu acoperit de mâzgă decât să văd ce alte surprize ne aşteaptă.

Tunelul nu era foarte lung, iar la capătul lui ne aştepta o altă încăpere, ca şi cum tocmai păşiserăm dintr-o sală a castelului, în alta.

— Aşa. Ce încântător!

Mi-am smuls privirea de la zidurile de piatră şi am cercetat împrejurimile. Mi-am regretat imediat decizia.

Sala era o criptă uriaşă şi veche, împărţită în două secţiuni de o arcadă complicată. Cineva coborâse de curând şi aprinsese torţe. Sângele mi s-a înfiorat. Cu siguranţă mai exista o cale de a ajunge acolo în afară de drumul îngrozitor pe care-l parcurseserăm noi. Voiam, pe de o parte, să fug, şi, pe de alta, să-mi continui drumul.

Thomas şi cu mine ne-am oprit sub arcadă, nevrând să păşim în camera alăturată. Thomas şi-a aruncat privirea spre mine şi şi-a ridicat un degete la buze. Trebuia să ne mişcăm cât se putea de repede şi în cât mai multă linişte.

Am cercetat arcada, încercând să-mi stăpânesc carnea ce mi se înfiora pe trup. Arcada era făcută cu totul şi cu totul din coarne de cerb. Nici nu puteam cuprinde cu mintea câţi cerbi trebuie să fi murit pentru a construi un lucru atât de groaznic, însă atenţia mi-a fost distrasă de altceva. Restul camerei era încă şi mai terifiant.

Morţii nu aveau odihnă acolo jos. Rămăşiţele lor fuseseră culese şi aranjate într-o scenă de coşmar, desprinsă parcă din paginile unui roman gotic. Totul în jur era făcut din oase reci şi albe. Mormintele erau marcate cu oase. Crucile ornate erau din os. Zidurile. Tavanul. Îngrăditurile. Totul, totul era făcut din schelete atât umane, cât şi animale. Mi-am înghiţit cu greu greaţa.

Radu se înşelase; nu pădurea era plină de ciolane, ci spaţiul de sub munte.

De sub arcadă, puteam vedea un mausoleu îngrădit, ridicându-se ca o capelă mică, blestemată, în interiorul unui cimitir întins. Podeaua nu mai era din stâncă, ci din pământ bătătorit. Mă întrebam dacă ajunseserăm, cu adevărat, la baza muntelui. Gardurile erau construite din oase ce se înălţau drepte, înfipte în pământ. O poartă grosolană, parţial deschisă, se afla în centrul îngrăditurii. Trupul îmi vibra din cauza presimţirilor rele şi a groazei. Nu voiam să păşesc în acea parte a iadului.

Coloane uriaşe de oase împletite se ridicau de-a lungul celor patru laturi ale mausoleului construit cu totul şi cu totul din rămăşiţe. În centrul a ceea ce puteam descrie ca fiind un cimitir făcut din schelete pe jumătate descoperite

se afla un copac ale cărui crengi aproape că atingeau tavanul înalt. Şi ramurile lui, ca orice altceva din criptă, erau din oase. Arborele monstruos trebuie să fi avut cel puţin şase metri.

Am înaintat şi ne-am oprit în faţa gardului. Thomas devenise la fel de tăcut precum cimitirul lângă care ne aflam şi-şi plimba privirea de la o grozăvie la alta. Mirosul pământului reavăn şi al mucegaiului mi-a gâdilat nările, dar nu am îndrăznit să strănut. În peisajul ţesut din coşmaruri din jurul nostru ne puteau pândi o mie de pericole.

Thomas şi-a îndreptat atenţia spre scena macabră din faţa ochilor.

— Cred că am găsit Pomul Morţii menţionat în *Poezii despre moarte,* a şoptit el, încă privind de jur-împrejur.

— Cel puţin are un nume potrivit. Nu ar putea fi niciodată confundat cu Pomul Vieţii.

— Este aşa de... oribil. Dar sunt suspect de fermecat.

Thomas a început să clatine fiecare os pe care-l identifica în arbore.

— Humerus, radius, a zis el, rămânând fără aer şi arătându-mi încântat altceva – şi ăla e un cubitus superb. Cred că a aparţinut unui om aproape gigantic. O tibie, o fibulă, o rotulă...

— Îţi mulţumesc pentru lecţia de anatomie, Cresswell! Văd şi eu ce sunt, am zis încet, dând din cap spre poartă şi spre oasele ce ieşeau din pământ. De unde să începem?

— Începem cu copacul, bineînţeles. Şi trebuie să ne grăbim! Am sentimentul că persoana care a aprins torţele se va întoarce în curând.

Thomas mi-a trecut felinarul.

— După tine, draga mea!

O mare parte din mine nu voia să intre pe tărâmul diavolului – mi se părea că încălcăm sanctitatea morţii –, dar ajunseserăm prea departe ca să las panica să-mi stăpânească raţiunea. Dacă Daciana, Ileana sau Nicolae dăduseră de necaz, trebuia să înaintăm, chiar dacă instinctele mele ţipau să-l prind pe Thomas de mână şi să o

rupem la sănătoasa.

Am inspirat adânc, sperând că nici imaginaţia, nici trupul nu aveau să-mi joace feste. Aveam nevoie de gânduri limpezi şi de un puls stabil mai mult ca niciodată.

Împiedicând frica să-şi înfigă ghearele în mine, mi-am ridicat bărbia şi m-am îndreptat în vârful picioarelor spre gardul din cadavre. Chiar şi aşa, respiraţia mi s-a oprit în gât când am intrat în cimitirul în care se afla ceea ce cartea de poezii numea Pomul Morţii.

Mi-l puteam imagina limpede pe Dracula ridicându-se de acolo şi venind să-şi întâmpine moştenitorul.

PATRUZECI ŞI DOI
SÂNGE ROŞU

Pomul Morţii
Castelul Bran
22 decembrie 1888

Arborele arăta şi mai îngrozitor decât crezusem privindu-l de la câţiva metri.

Oase ale mâinilor, cranii cu orbite seci şi coaste sparte creau o opera grotescă. Am rămas uimită de cât de simplu fuseseră toate împletite. Femururile fuseseră adunate împreună, creând centrul trunchiului. Cutiile toracice fuseseră aşezate una în faţa celeilalte, cuprinzând oasele piciorului, ca scoarţa. La baza arborelui am văzut un maldăr de oase ce aşteptau să fie asamblate. Pe unele dintre ele atârnau încă bucăţele de carne şi tendoane. Nu toate scheletele erau vechi. Ce gând înfricoşător!

Mi-am dat seama că-mi ţineam respiraţia, îngrozită că aş fi putut să fac prea mult zgomot. Voiam să mă grăbesc, însă era imposibil să nu mă opresc şi să mă holbez la orori, exact cum păţisem şi înainte.

Lângă maldărul de oase se afla o cadă mare, cu picioare de leu. Cada era plină ochi cu sânge întunecat. Mirosul de aramă îmi înţepa nările. Poate că doar îmi imaginam, însă puteam să jur că în adâncurile însângerate bolborosea ceva. Thomas a înlemnit, cu privirea pironită asupra căzii, întinzând mâna şi oprindu-ne. Nu am îndrăznit să mă apropii, împietrită la gândul ororilor pe care le-ar fi putut naşte mintea mea. Thomas a continuat să se uite, crispat, la cada însângerată. Găsisem sângele victimelor făcute de criminal – al lor şi al cine ştie cui altcuiva. Ucigaşul era aproape. Prea aproape. Corpul îmi vibra de prevestiri rele. Mă simţeam ca şi cum trecusem, pe negândite, în *Infernul* lui Dante.

— „Lăsaţi orice speranţă, voi, cei ce intraţi aici.” E atât

de tulburător! am şoptit. Nici nu-mi pot imagina cine ar crea o întreagă criptă din oase. Sau cada aia... Sărmanul Wilhelm! Sărmana Mariana!

M-am cutremurat, ştiind că hainele mele umede erau doar parţial responsabile de fiorii ce mă cuprinseseră.

— Cei din Ordinul Dragonului sunt destul de talentaţi la a crea jocuri psihologice macabre.

— Este, la propriu, o baie de sânge.

Thomas şi-a dezlipit ochii de la cadă. Chipul lui trăda sentimente dintre cele mai întunecate.

— Cineva anume are un simţ al umorului extrem de morbid.

Am închis ochii, ordonând inimii să-şi încetinească goana.

Trebuia să le găsim pe Daciana şi pe Ileana. Mi-am repetat acest gând, până ce m-am eliberat de teamă.

Ne-am îndepărtat în linişte de cadă, însă groaza nu ne părăsea. O simţeam în spatele meu, de parcă m-ar fi chemat cu esenţa ei de coşmar. Nici nu îndrăzneam să mă gândesc la ce aş fi făcut dacă descopeream un alt indiciu ascuns în baia de sânge. Oamenii erau superstiţioşi în ceea ce privea profanarea morţilor; nici nu îmi imaginam ce ar fi făcut dacă ar fi descoperit acel cimitir blestemat.

— Cred că sunt mai mult de două sute de trupuri omeneşti adunate în sculptura asta macabră.

Thomas a ridicat felinarul spre creanga de sus. Un ciorchine de falange strânse împreună semăna cu un mănunchi de frunze albe.

— Poate că zvonurile despre Vlad Dracula, nemuritorul, sunt adevărate.

Mi-am desprins privirea de la copacul din oase. Voiam să verific dacă Thomas nu suferise vreun soi de traumă. Acesta însă s-a uitat la mine, zâmbind strâmb.

— Eşti adorabilă când mă priveşti aşa, Wadsworth! Cu toate astea, nu vreau decât să te tachinez. Judecând după cada plină cu sânge, cred că cel care a corectat poemul îngrozitor a trecut pe aici. Poate că vom găsi un indiciu cu privire la Daci.

— Vezi vreun număr roman sculptat în arbore?

Am cercetat atent cimitirul şi mausoleul; nu puteam să-mi opresc fascinaţia faţă de locul în care ne aflam. Zidurile erau acoperite cu cranii fără de carne. De fapt, craniile formau zidurile. Hârcile erau aşa de lipite una de cealaltă, încât mă îndoiam că aş fi putut să-mi îndes degetele printre ele.

Thomas a clătinat din cap.

— Nu, dar conform semnului ăluia, trebuie să ne căţărăm în pom şi să-i culegem roadele.

M-am uitat la placa bătută în cuie pe poartă. Mesajul era scris în română, cu literele grosolane, ca şi instrumentul cu care fuseseră scrijelite. M-am apropiat, citind.

Smulge din fructele din copac pentru a dobândi cunoştinţe.

Thomas avea dreptate. Mi-am purtat privirea pe deasupra crengilor, căutând aşa-zisele fructe. Din loc în loc, erau atârnate cranii de păsări, cu ciocurile întoarse încolo şi-ncoace. I le-am arătat lui Thomas.

— Poate că se referă la craniile acelea? Seamănă, în mod grotesc, cu nişte pere.

Ceva a bolborosit uşor în spatele meu. M-am întors, cercetând, în timp ce inima era gata să o rupă la fugă. Sângele din cadă era neclintit. Suprafaţa lui întunecată lucea ca uleiul roşiatic.

— Ai auzit?

Thomas a inspirat adânc, cercetând cu atenţie camera şi sala din spatele nostru.

— Spune-mi de ce nu ne folosim timpul mai înţelept. Am fi putut să stăm îmbrăţişaţi în loc să fim aici, a zis Thomas, arătând de jur-împrejur.

— Trebuie să ne grăbim, Cresswell! Am un sentiment că se va întâmpla ceva îngrozitor.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Thomas s-a întors cu faţa spre pom şi s-a întins înainte, călcând pe o cutie toracică, apoi a început să escaladeze lent oasele ivorii. Şi-a aşezat piciorul stâng pe altă coastă, testându-o înainte să se sprijine cu totul pe ea.

Apoi, a repetat mişcarea de încă două ori, înaintând doar câţiva centimetri, când un trosnet oribil a reverberat în aer, răsunând ca lovitura unui baston ce sfarmă degetele. M-am năpustit înainte, ca să-l prind, dar Thomas a sărit graţios, fără ajutorul meu.

— Se pare că nu voi culege niciun fruct.

Thomas şi-a şters mâinile pe pantaloni, strângându-şi buzele, iritat. Câteva bobiţe de sânge rubinii i-au înflorit pe degete, înainte ca Thomas să şi le şteargă cu buzele.

— Citeşte-mi iar poeziile, te rog! Una dintre ele trebuie să fie relevantă. Nu sunt prea multe.

Am scos cartea veche din buzunar şi i-am dat-o. Nu-mi plăcea să citesc cuvintele groaznice, dacă nu era necesar.

În timp ce Thomas citea poeziile, mi-am desprins repede fustele. Timpul se scurgea nemilos. Într-un fel sau altul, trebuia să culegem cunoştinţele din copacul oribil înainte să ne întoarcem la academie. De acum, Moldoveanu şi Dăneşti descoperiseră probabil că lipseam. Ne puteam măcar întoarce cu o informaţie preţioasă, înainte de a fi exmatriculaţi. În plus, nu-mi doream să fim prinşi acolo de criminal.

Nasturii corsajului meu s-au deschis uşor. Zornăitul lor mărunt a răsunat pe pământ în timp ce inima mi se lovea de coaste, cu ferocitate. Slavă cerului că mă schimbasem într-o rochie mai puţin complicată. Nu aveam turnură sau corset din care să ies cu greu. Mi-am lepădat jupele, înainte să mă pot răzgândi sau să găsesc un motiv ca să mă simt ruşinată. Mă simţeam vulnerabilă în cămaşă şi în nădragi, deşi aceştia din urmă îmi acopereau genunchii şi se continuau cu alţi câţiva centimetri de dantelă de Bedfordshire. Până la urmă, nu erau cu mult diferiţi de pantalonii mei de călărie. Care erau cu mult mai puţin... dantelaţi şi delicaţi.

Thomas a scăpat din mână volumul de poezii, în vreme ce maxilarul părea să i se fi deschis de unul singur.

— Să nu aud o vorbă, Cresswell!

Am arătat spre vârful pomului din oase.

— Sunt mai uşoară decât tine şi ar trebui să mă pot

căţăra. Cred că văd ceva în craniul ăla de sus. Vezi? Pare a fi o bucată de pergament.

Thomas nu îndrăznea să-şi dezlipească ochii de la mine, îmbujorându-se de fiecare dată când privirea îi luneca spre bărbia mea. Aproape că voiam să-mi dau ochii peste cap. Nicio parte a trupului meu nu era expusă, cu excepţia celor câţiva centimetri de gambă, neacoperiţi de nădragi sau de ciorapi. Aveam în garderobă rochii de seară ce mă expuneau mai mult.

— Mă prinzi, în cazul în care cad, da?

Un zâmbet a fluturat fermecător pe buzele lui Thomas.

— Am căzut deja la picioarele tale, Wadsworth! Poate că ar fi trebuit să mă avertizezi din timp.

Flirt neruşinat! M-am uitat la copac şi am cercetat cu privirea calea pe care aveam să o urmez. Fără să mă mai gândesc la ceea ce aveam să ating, m-am opintit, aşezând o mână în faţa celeilalte, cu gândul doar la misiune. Tăietura de pe pulpa mea s-a întins inconfortabil şi am simţit picurii noi de sânge cald alunecându-mi pe picior. Am ignorat însă durerea, preferând să mă mişc mai repede.

Refuzam să mă uit în jos. Cu cât urcam mai sus, cu atât eram mai aproape de pergament. Mă aflam pe la jumătatea drumului spre vârful arborelui, când o claviculă mi-a trosnit sub picioare. Am rămas atârnată în aer, legănându-mă dintr-o parte în alta, ca un pendul viu.

— Ştiu că poţi, Wadsworth!

Degetele îmi tremurau din cauza efortului de a-mi ţine echilibrul.

— Şi dacă nu... te prind eu! Cred!

— Nu mă linişteşti deloc, Cresswell!

Folosindu-mă de mişcările trupului, m-am legănat spre o cutie toracică ce părea solidă şi mi-am mutat greutatea acolo. Muşchii îmi tremurau din cauza adrenalinei şi a mândriei. Reuşisem! Îmi învinsesem emoţiile şi... Osul de care mă prinsesem a trosnit, avertizându-mă, sub degetele mele. Puteam să mai întârzii sărbătorirea victoriei. Am continuat să mă mişc atent, căţărându-mă lent, dar precis.

Testam terenul şi urcam. Testam şi urcam.

Când am ajuns în vârf, m-am oprit ca să-mi recapăt suflarea şi mi-am aruncat privirea spre Thomas, regretându-mi imediat decizia. Thomas părea mult mai mic de acolo. Mă aflam la cel puţin şase metri deasupra pământului, iar căderea nu avea cum să fie prea plăcută.

Nevrând să-mi imaginez toate scenariile în care aş fi putut deveni chiar eu o parte din opera de artă macabră, am înaintat încet spre ultimele oase şi am ajuns la pergament. L-am scos din craniul de care fusese prins. Cineva folosise un pumnal cu plăseaua din aur şi smaralde ca să înfigă bucata de pergament într-una din orbitele craniului.

— Scrie „XXIII”, am zis eu tare, cu grijă să nu mă întorc şi să-mi pierd echilibrul.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să cad singură într-un ţăruş, în timp ce-l vânam pe ucigaşul cunoscut pentru aceeaşi metodă criminală.

Thomas a găsit poezia şi a citit-o cu voce tare. Am tresăltat auzind cât de tare îi răsuna glasul în spaţiul morbid.

XXIII
Alb, roşu, diavol, verde,
Nevăzut e-n codru acela ce te vede.
Prin aer, balauri, văzduhul retează,
Mort e-acela ce-a veni cutează.
Carnea-ţi rumegă, viaţa-ţi suge,
Oasele-n căldare mai rămân a curge.
Alb ciolan şi roşu sânge,
De mergi pe-aici, curând vei plânge.

— Oh, Doamne! am şoptit eu. Poezia aia… e cea pe care ne-a citit-o Radu la curs. Locul de întâlnire al Ordinului. Şi locul în care sacrificau oameni pentru prinţul Dracula.

Trebuia să ieşim pe dată din criptă. Ştiam, în adâncul inimii mele, că urma să întâmpinăm un lucru mai oribil decât orice ne imaginaserăm vreodată. În timp ce dădeam

să cobor, o altă bucată de pergament mi-a atras atenţia. Am înaintat încet spre ea, apoi i-am citit lui Thomas mesajul, cu voce tare:

— *Fă o plecăciune în faţa contesei!*[42]

— Ce-ai zis? a strigat el.

— O clipă!

Propoziţia era însoţită de un desen. Am clipit, citind iar mesajul. Speram că bucata de pergament rămăsese acolo de pe vremea cruciaţilor, deşi senzaţia ce-mi scotocea prin măruntaie părea să-mi spună altceva.

Ne înşelaserăm iar în legătură cu implicarea Ordinului. Aceea părea să fie opera prinţului Nicolae Aldea. Iar contesa din desenul lui era complet acoperită de sânge.

---

[42] În română, în original (n. tr.).

PATRUZECI ŞI TREI
PE URMELE PRINŢULUI DRACULA

Criptă
Castelul Bran
22 decembrie 1888

Am vârât al doilea indiciu în haine şi am început să cobor cât de repede puteam. Nu voiam să ţip ca să nu atrag şi mai mult atenţia asupra noastră.

Teama îmi făcea mâinile să-mi tremure groaznic, iar când m-am întins spre un femur, am ratat ţinta. M-am concentrat la respiraţia mea. Aveam să abordez situaţia ca pe studiul unui cadavru – era esenţial să fiu precisă. M-am înclinat spre următorul os, iar degetele mi-au alunecat pe suprafaţa lui lucioasă. Dacă nu îmi reveneam şi nu mă întorceam mai repede la Thomas... Nu voiam să mă gândesc la urmări. Prinţul Nicolae era undeva pe aproape; îi simţeam prezenţa, în timp ce fiecare celulă din corpul meu mă îndemna să fug.

Trebuia să ieşim pe dată din criptă, altfel deveneam din vânători, vânat. Când am ajuns pe la mijlocul copacului macabru, o siluetă ciudată din colţul opus al porţii mi-a atras atenţia. La început mi s-a părut că ar fi un animal ciudat ce sălăşluia în peşteră. Apoi, creatura s-a ridicat, împleticindu-se puţin.

— Thomas...

Am rămas fără aer. Silueta se ridicase dintre oase, sub forma unui personaj înveşmântat într-o mantie; nu era un cadavru readus la viaţă, şi nici vreun *strigoi.* Puneam rămăşag că era vorba de o fiinţă omenească; nu era nimic fantastic cu privire la ea, cu excepţia gustului său pentru scenarii teatrale.

Gluga mantiei îi acoperea chipul, iar în jurul gâtului îi atârna o cruce mare. Haina îmi amintea vag de cea purtată de oamenii pe care-i văzusem dispărând în pădure, cu

cadavrul. Crucea era mai mare de două palme şi era făcută din aur, foarte ornată şi cu modele medievale, şi părea să fi fost, în sine, o armă solidă.

— Thomas... *Fugi!*

Thomas şi-a ridicat uşor capul, nebăgând de seamă noua ameninţare.

— Nu te pot auzi, Wadsworth!

Fără să îi pot arăta silueta, am privit cum omul se apropia din ce în ce mai mult. Părea rănit, dar pesemne că se prefăcea, ca să ne inspire un fals sentiment de siguranţă.

— În spatele tău! am strigat.

Era însă prea târziu. Silueta s-a împleticit peste poartă, închizând-o, în timp ce înainta greoi.

La trei sferturi din drum, coasta de care mă prinsesem a plesnit şi am căzut ca un copac doborât în pădurea de cadavre. Mişcându-se mai repede decât puteam eu clipi, Thomas a sărit în calea mea şi mi-a oprit căderea. Nu era o salvare tocmai strălucită, dar Thomas dăduse dovadă de curaj.

Prietenul meu a şuierat, trântindu-se la pământ, apoi a gemut când fruntea mea s-a lovit de ceafa lui. M-am ridicat repede, rotindu-mă pe loc, căutând cu privirea silueta care pornise pe urmele noastre, dar nu am mai văzut nimic. Aveam doar câteva clipe la dispoziţie ca să fugim. Thomas s-a întors pe spate. Din nas îi curgea sânge.

— Unde îţi este faşa?

Thomas se ţinea de nas.

— Am pierdut-o în camera inundată.

Am rupt o bucată din cămaşa mea subţire şi i-am întins-o eroului meu însângerat. O putea folosi ca să oprească sângerarea sau ca să stranguleze atacatorul, în timp ce eu îi distrăgeam atenţia.

— Grăbeşte-te, Cresswell! Trebuie să fugim...

Silueta a răsărit deodată de după arbore, împleticindu-se în faţa noastră. Poziţia corpului său era ameninţătoare.

— Plecaţi! a zis omul printre dinţi în timp ce îşi ducea mâna la abdomen.

Respira greu, iar glasul său cu accent puternic era încordat.

— Repede!

Frica mi-a gonit orice urmă de logică din minte. M-am aplecat înainte şi am mijit ochii, privind chipul căruia ştiam că-i aparţinea vocea.

— Prinţe Nicolae? Tu eşti... Cine ţi-a făcut una ca asta?

Prinţul şi-a scuturat capul, descoperindu-şi faţa. Chipul îi era pătat cu umbre negre, iar obrajii îi erau sfrijiţi.

— Dacă nu vă grăbiţi... ea o să...

Prinţul s-a prăbuşit la pământ. Pieptul i se sălta greoi, din cauza efortului. Nicolae nu se prefăcea rănit. Era aproape mort. Am căzut în genunchi, ridicându-i capul în poala mea. Ochii prinţului erau sticloşi şi-şi pierduseră concentrarea. Aş fi pus rămăşag că i se administrase arsenic. Trebuia neapărat să-l scoatem din tuneluri şi să chemăm un doctor.

— Thomas, ridică-l...

Apoi, ca şi cum un coşmar fusese eliberat în lume, o siluetă s-a ridicat din cada umplută cu sânge. Am clipit, nereuşind să înţeleg absurditatea paiului de băut murdar ce a căzut la pământ, aşa de oribilă era priveliştea.

Sângele atât de întunecat, că părea aproape negru, păta fiecare părticică a chipului şi a trupului siluetei. Din păr îi curgeau bobiţe dezgustătoare, iar degetele subţiri erau acoperite de sânge. Abia puteam să mai respir. Thomas a întins un braţ, ca şi cum ne-ar fi putut ascunde pe mine şi pe prinţul Nicolae de privirile monstrului.

Ochii siluetei erau căscaţi, iar albul lor contrasta puternic cu sângele ce-i înconjura. Totul s-a oprit brusc în mintea mea. Nu-mi dădeam seama cine era persoana din cadă, dar eram destul de sigură că era vorba de o femeie. Avusesem dreptate, până la urmă, însă era oare vorba de Ileana? Ori, poate, chiar... Daciana?

Coşmarul îmbibat de sânge a scos un picior din cadă, păşind teatral. Sângele s-a revărsat pe pământ şi a împroşcat oasele din apropiere. Oricine ar fi fost femeia, purta o rochie din voal. Trena ei lungă, ce picura de sânge,

se târa în urma femeii ca blestemul unei nunţi, în timp ce silueta înainta spre noi. Pe când femeia s-a aplecat în apropierea unui maldăr de oase, m-am gândit că ar fi trebuit să fugim. Voiam să-l iau pe Thomas de mână şi să gonim cât ne ţineau picioarele, fără să ne mai uităm înapoi. Nu exista însă nicio cale de evadare şi nu-l puteam lăsa acolo pe prinţ. Coşmarul umblător s-a ridicat şi a îndreptat spre noi un revolver mic, feminin.

Femeia a păşit uşor înainte. Contesa însângerată ne zâmbea grotesc cu dinţii ei albi.

— *Extraordinar!*[43] Mă bucur aşa de tare că aţi ajuns amândoi aici. Îmi era teamă că nu veţi sosi la timp. Sau că îl veţi aduce pe unchiul meu şi pe garda aia enervantă.

M-am uitat la fata din faţa noastră, clipind uluită. Nu se putea să fie, însă... vocea ei era inconfundabilă, căci accentul unguresc diferea de cel românesc.

— *Anastasia?* Cum... Nu poate fi adevărat! am zis, incapabilă să accept adevărul. Ai murit! Te-am văzut în camera aia... Liliecii...

Am clătinat din cap.

— Percy ţi-a cercetat cadavrul. Te-am *autopsiat!*

— Eşti sigură? Mă aşteptam să mă prinzi cu minciuna, *prietena mea*[44].

Anastasia a zâmbit iar. Dinţii ei albi luceau mult prea plăcut pe faţa roşie de sânge.

— Când ai pomenit despre oblonul locuinţei din Braşov, aproape că am leşinat. A trebuit să fug înapoi şi să aranjez camera înainte să plecăm să facem cercetări în acea noapte. *Nervii mei!*[45] Am fost distrusă.

Nici nu-mi puteam imagina cum de toate acestea puteau fi reale. Mi-am obligat mintea să gândească dincolo de spaima ce ameninţa să mă doboare. Thomas şi cu mine trebuia să o facem pe Anastasia să vorbească. Poate că, între timp, puteam să găsim un plan de a scăpa teferi.

— De ce nu m-ai ucis?

---

[43] În română, în original (n. tr.).
[44] În română, în original (n. tr.).
[45] în română, în original (n. tr.).

— M-am gândit să te omor chiar în acea noapte, dar am crezut că el, a zis Anastasia, dând din cap spre Thomas, ar putea pleca înainte să fiu gata. Haide, prietena mea! Ştiu că eşti mai isteaţă decât băieţii ăia. Spune-mi cum am procedat. Nu, nu, nu!

Anastasia a legănat arma în dreptul lui Thomas.

— Să nu aud nicio vorbă de la tine, chipeşule! E nepoliticos să întrerupi o doamnă.

Îmi venea să vomit, dar mi-am forţat mintea să preia controlul. *Anastasia* voia să fie răsplătită pentru genialitatea jocului ei. Nevoia de recunoaştere putea fi greşeala ei fatală. Mi-am înghiţit nodul din gât, ignorând revolverul îndreptat acum spre pieptul meu. Micile ei ciudăţenii prindeau acum sens.

— Fata dispărută…

Am închis ochii. Fireşte. Înţelegeam totul. Farsa ei fusese genială, în cel mai oribil mod cu putinţă.

— I-ai folosit trupul ca să treacă drept tine. Ai dus-o în tuneluri, la timp ca să coincidă cu dispariţia ta. Ştiai că era prea desfigurată pentru a putea fi identificată. Părul şi statura se potriveau suficient de bine. Şi chiar şi trăsăturile chipului. Asemănarea era destul de mare ca să păcălească pe toată lumea, studenţi şi profesori.

M-am oprit, dându-mi seama brusc de incomensurabila oroare comisă.

— Chiar şi unchiul tău a crezut că eşti tu… unul dintre cei mai buni academicieni criminalişti din lume.

— *Excelent!*[46]

Anastasia a rânjit. Dinţii ei erau acum pătaţi de roşu. Era o imagine îngrozitoare. Animalică. Viclenia din ochii ei mă făcea să mă cutremur.

— Inimile oamenilor sunt mecanisme ciudate. Aşa de sentimentale şi uşor de păcălit. Nu trebuie decât să tragi de corzile potrivite sau să le rupi şi gata! Iubirea ucide raţiunea chiar şi pentru cei mai buni dintre noi.

Nu voiam să discut despre probleme sentimentale cu o femeie care era acoperită de sângele celor nevinovaţi. L-

---

[46] În română, în original (n. tr.).

am observat pe Thomas mişcându-se uşor lângă mine şi am încercat să găsesc o altă manieră de a-i distrage atenţia Anastasiei.

— Cum de ai scos sângele lui Wilhelm aşa de repede?

— Cu un aparat mortuar pe care l-am furat. Apoi i-am azvârlit trupul pe fereastră.

Fata a făcut un pas spre Thomas şi s-a oprit, cercetându-l ca o pisică ce studiază o pasăre rănită. Dintr-un motiv sau altul, Anastasia şi-a înclinat capul, respectuos.

— Eşti cumva impresionat, *Alteţă*[47]*?* Sau, mai bine zis, prinţe Dracula?

Thomas s-a oprit din foială şi a zâmbit uşor. Am observat atunci cât de crispat era şi am ştiut că nici nu se punea problema să fie un membru relaxat şi plictisit al familiei Dracula.

— Foarte frumos din partea ta, dar nu e nevoie să te înclini în faţa mea! Deşi înţeleg de ce ai vrea să o faci. Am o alură regală şi impresionantă. Cu toate acestea, prinţul Dracula nu e titulatura mea.

Nu-mi venea să cred că atitudinea lui afectată chiar funcţiona. Anastasia a înghiţit, uitându-se doar la mâinile lui Thomas, în timp ce el îşi aranja cămaşa distrusă. Thomas aproape că mă convinsese şi pe mine că purta haine regale şi că merita să primească temenele, în loc să fie de plâns din cauza straielor jerpelite cu care trecuse prin iad.

Anastasia şi-a mişcat revolverul, ţintindu-l pe Thomas.

— Nu-ţi bate joc de familia ta, domnule Cresswell! Lucruri rele se pot întâmpla dacă te întorci împotriva propriului neam. E timpul să ieşi la lumină şi să-ţi accepţi destinul, Fiu al Dragonului! E timpul să ne amestecăm sângele şi să stăpânim acest ţinut.

— Nu am înţeles, am zis, uitându-mă când la unul, când la altul. Tu din ce familie provii?

Anastasia şi-a îndreptat umerii, ridicându-şi capul. Gestul era impresionant, mai ales că era mânjită cu sânge, însă fata avea un aer regal.

---

[47] În română, în original (n. tr.).

— Elisabeta Báthory de Ecsed.

— Bineînţeles, a şoptit Thomas. Cunoscută şi sub numele de contesa Dracula.

Pentru o clipă, nimeni nu a vorbit şi nu s-a mişcat. Îmi aduceam aminte momentul în care Radu menţionase pe scurt numele contesei şi m-am luptat să-mi stăpânesc un fior.

— Aşa că ştii că ne uneşte soarta.

Ochii Anastasiei au lucit de mândrie.

— Vezi tu, mă trag dintr-o familie la fel de cunoscută pentru setea de sânge, Audrey Rose. Strămoaşa mea se îmbăia în sânge nevinovat. Ea a domnit inspirând teama.

Anastasia a arătat spre Thomas.

— El şi cu mine? Ne-a fost scris să ne întâlnim. Aşa cum ne-a fost scris să facem moştenitori şi mai de temut decât strămoşii lor. E *destinul.* Nu ştiam că soarta ne pregăteşte atâtea! Tu eşti doar o mică inconvenienţă, de care pot scăpa cu uşurinţă.

Nici nu am mai respirat. Aşadar, Anastasia era o moştenitoare îndepărtată, în căutarea dreptului ei din naştere. De asemenea, nu-i păsa cum avea să-l recupereze: cu forţa sau prin puterea dragostei. Dacă credea că-l putea vâna pe Thomas, să-l oblige să o ia de soţie şi să mă omoare pe mine între timp, atunci pesemne că habar nu avea cine eram.

Mi-am încleştat pumnii, mai hotărâtă ca niciodată să o las să vorbească în timp ce plănuiam o cale de evadare.

— Cum l-ai ucis pe omul din tren şi... de ce?

Fosta mea prietenă s-a uitat la mine o clipă, mijind ochii. Mă rugam în sinea mea ca nevoia ei de a se lăuda să fie suficient de tentantă ca să-mi răspundă la întrebări, fără a-mi ghici adevăratele intenţii.

— Ordinul Dragonului încă funcţionează. Am vrut să fac curăţenie printre membrii lui. În prezent, o mare parte dintre ei sunt din acea familie neimportantă a Dăneştilor.

Anastasia şi-a mutat revolverul spre locul în care prinţul Nicolae zăcea moale ca o păpuşă de cârpă, cu pielea pătată de ceea ce presupusese a fi arsenic. Pe gâtul lui se

vedeau clar două înţepături. Se părea că Anastasia îi folosise sângele aşa cum o făcuse şi strămoaşa ei – ca să se îmbăieze în el lăsându-i prinţului suficient cât să nu moară. Asta dacă mai era în viaţă. Pieptul lui nu părea să se mai mişte.

— Bărbatul din tren era un membru important al Ordinului. I-am administrat o doză letală de arsenic, apoi i-am împuns pieptul cu un ţăruş, în timp ce-şi dădea ultima suflare.

Anastasia vorbea de parcă-şi amintea o rochie făcută din mătăsuri scumpe.

— Nu aveam de unde să ştiu că l-am omorât chiar în faţa compartimentului tău. A fost o coincidenţă fericită. Apoi am fugit în compartimentul meu. Nu a observat-o nimeni pe fata brunetă. Perucile sunt o *distragere excelentă*[48]*.* Mi-am făcut griji că Wilhelm m-ar putea recunoaşte, în cele din urmă, aşa că a trebuit să mă ocup imediat de el.

Amintirea acelei dimineţi mi-a răsărit în minte – văzusem o fată cu părul brunet. Ea strigase după doctor. Fusesem atât de năucită de haosul din jur, încât nu acordasem atenţie chipului ei.

Thomas şi-a încrucişat braţele la piept, adoptând iar binecunoscutul său ton plictisit.

— Unde e sora mea?

— De unde să ştiu? Nu sunt paznicul nimănui.

Anastasia şi-a mişcat bărbia spre mine, apoi a făcut semn spre o armă prinsă la cureaua lui Nicolae.

— Dă-i cuţitul moştenitorului lui Dracula!

Thomas a holbat ochii, aruncându-mi o privire fugitivă. Aproape că-mi venea să plâng de uşurare. În graba ei de a-şi uni destinul cu al lui Thomas, Anastasia nu-şi dăduse seama că tocmai ne oferise o metodă de a o învinge. Palmele îmi erau din ce în ce mai umede din cauza nervilor.

Am aşezat pumnalul bătut cu nestemate în mâna lui Thomas şi mi-am ţinut respiraţia, cu grijă să nu afişez niciun fel de emoţie care să o avertizeze pe Anastasia cu

---

[48] În română, în original (n. tr.).

privire la marea ei greşeală. Fata a zâmbit larg, cu ochii aţintiţi asupra cuţitului din mâna lui Thomas.

— Omoară-l! i-a zis ea lui Thomas. Iute!

— De ce i-ai dat otravă? am întrebat eu, trăgând de timp.

Trebuia să existe o cale de scăpare, una ce nu includea uciderea lui Nicolae.

Anastasia şi-a îndreptat revolverul spre gâtul meu. Se părea că fosta mea prietenă hotărâse, în cele din urmă, să se revolte. Fata a mers spre Nicolae şi l-a împuns cu piciorul, fără a mişca arma din dreptul meu.

— Arsenicul e minunat.

Anastasia s-a lăsat pe vine, îndepărtând şuviţele brunete de păr de pe chipul prinţului.

— Nu are niciun gust, e incolor şi poate fi furişat în orice fel de mâncare sau de băutură. S-ar părea că tinerii prinţi nu refuză niciodată un pahar cu vin.

— Dacă doreşti să inspiri aceeaşi teamă pe care Vlad Dracula o inspira duşmanilor lui, atunci otrăvirea lui Nicolae sau a celorlalţi nu pare deloc de speriat.

Anastasia şi-a dus o mână la gâtul lui Nicolae, verificându-i pulsul.

— Oare aşa să fie? Arsenicul e folosit ca să slăbească şi să lase victima fără de simţiri, nu ca să ucidă. Mi-ar fi fost prea greu să mă lupt cu bărbaţii, iar să-i ucid ar fi fost prea sângeros.

— Ai vrut ca oamenii să creadă poveştile despre reîntoarcerea lui Dracula, am zis eu brusc, înţelegând. N-ai fi putut să înjunghii pur şi simplu oameni şi să susţii că *strigoii* s-au hrănit cu sângele lor.

— Legendele trebuie să inspire teamă.

Anastasia s-a ridicat.

— Trebuie să fie mai măreţe decât viaţa obişnuită ca să dăinuie generaţii întregi. *Nu merge în pădure după apusul soarelui.* Doar nu ne-am gândi nicio clipă la o prinţesă frumoasă, ascunsă în bezna nopţii, nu? Exact. Ne imaginăm demoni însetaţi de sânge. Vampiri. Noaptea ne aminteşte că suntem pradă. Ne simţim îngroziţi şi zguduiţi de ideea că am putea fi vânaţi.

— Eu tot nu înţeleg ceva, am zis, mutându-mi privirea de la trupul moale al lui Nicolae la cel acoperit de sânge al Anastasiei. De ce ai ucis-o pe menajeră?

— Acea crimă a fost un omagiu pe care l-am adus strămoaşei *mele.* Şi acum, Thomas...

Fata a îndreptat iar arma în dreptul frunţii mele.

— Sfârşeşte acum viaţa prinţului Nicolae! L-am vânat pe moştenitorul lui Dracula. O putem lua de la capăt. Ne vom ridica împreună, ca prinţul şi contesa Dracula! Vom recâştiga acest castel şi viaţa ta!

Atmosfera devenea din ce în ce mai tensionată, gata să explodeze la cel mai mic gest. Thomas a păşit nesigur în spate, mutându-şi privirea de la Nicolae, la arma îndreptată spre capul meu. Nu voiam să facă ceva ce avea să regrete toată viaţa. Thomas Cresswell nu era Vlad Dracula. Viaţa lui nu avea la bază săvârşirea crimei, ci desluşirea ei. Thomas era o rază de lumină ce tăia bezna ca o seceră. Ştiam însă şi că era capabil să se distrugă pe sine ca să mă salveze, fără a sta o clipă pe gânduri.

— De ce vrei să-l implici pe Thomas? am izbucnit eu. Dacă eşti contesa Dracula, de ce îl obligi pe el să ucidă?

Anastasia s-a holbat la mine de parcă eu eram aceea ale cărei vorbe nu aveau niciun sens.

— Thomas e ultimul moştenitor de sex masculin al domnitorului Ţepeş. E un gest simbolic ca el să curme viaţa acestui prinţ fals, să-şi recâştige dreptul şi să distrugă academia. Nimeni nu va mai vrea să urmeze cursurile unui institut ai cărui studenţi sunt ucişi în mod groaznic, în condiţii misterioase. De îndată ce academia se va închide, vom putea ocupa casa ce ne revine de drept.

— Şi cum rămâne cu regele şi cu regina?

— Oare nu ai fost deloc atentă? s-a răstit Anastasia. Arsenicul le va veni şi lor de hac. Voi secera fiecare casă nobiliară, până ce Thomas va rămâne singurul îndreptăţit să urce pe tron. Tot aşa voi distruge şi Ordinul.

În acel moment, două siluete învăluite în mantii au ieşit la lumină. Cele două se ascunseseră în spatele maldărului de oase ce ne înconjura. Crezusem că nu mai puteam fi

surprinsă de nimic, dar am rămas fără aer când silueta mai înaltă şi-a scos gluga şi şi-a aruncat mantia, dând la iveală armele pe care le purta.

Daciana se afla în faţa noastră, înveşmântată în pantaloni şi tunică, purtând însemnele dragonului şi fiind înarmată cu mai multe cuţite decât avea unchiul meu bisturie în laborator. Thomas a privit-o şocat, dar uşurat, şi a strâns bine pumnalul bătut cu nestemate.

— Nu vei mai ucide pe nimeni în noaptea asta, *contesă*[49]*!* a zis ea, plecându-se în batjocură şi îndreptându-şi un cuţit spre Anastasia. Ileana, te rog să o dezarmezi!

A doua siluetă şi-a scos gluga şi am încetat să mai respir. L-am privit pe Thomas, ca să mă asigur că mintea nu-mi juca feste. Poate că totul nu era decât un coşmar foarte complicat şi aveam să mă trezesc în curând, transpirată şi înfăşurată în cearşafuri. Sora lui Thomas şi Ileana erau... Am înţeles totul, fulgerător, în acelaşi timp cu Thomas. El s-a uitat la mine şi a dat din cap. Era cu totul şi cu totul uimit. Mi se părea ciudat de satisfăcător să văd că lui Thomas îi scăpase de data asta o piesă importantă din marele puzzle.

Anastasia şi-a mutat privirea de la Thomas, la Daciana şi la Ileana, în timp ce confuzia se preschimba în furie. Fata şi-a avântat revolverul spre pieptul lui Nicolae.

— Cum îndrăzneşti? a ţipat ea, holbându-se la Ileana. Am plănuit totul. Totul! Tu, o menajeră de doi bani, nu ai niciun drept!

— Renunţă, Anastasia! a zis Ileana, pe tonul unei persoane învăţate să dea ordine ce sunt ascultate. Ai două secunde înainte să...

— Nu trebuie să te ascult!

Anastasia s-a aruncat înainte. Ochii îi ardeau ca văpăile în timp ce a tras cocoşul armei, ca să-l execute pe Nicolae. Ileana însă a fost mai rapidă. Sabia ei a trecut direct prin trupul Anastasiei. M-am uitat, oripilată, la corpul fetei, ce aluneca acum de-a lungul lamei. Anastasia şi-a lins de pe buze sângele negru şi a râs.

---

[49] În română, în original (n. tr.).

— *Ucisă... de... o servitoare*[50]*,* a zis ea, icnind.

Sânge proaspăt îi picura acum din gură, amestecându-se cu băltoaca de pe jos.

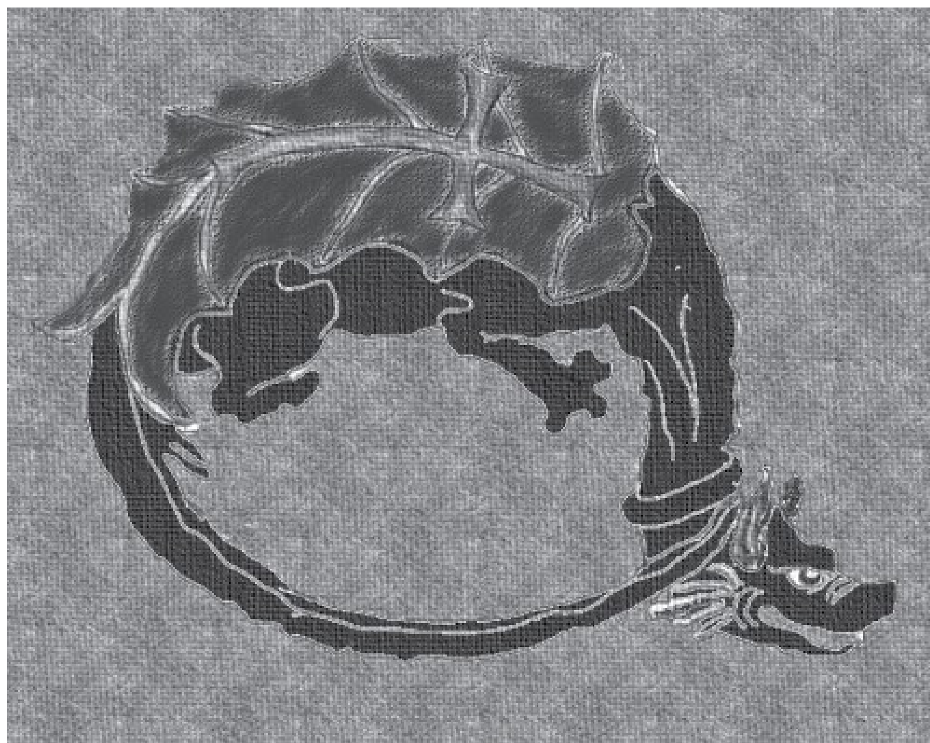
— O Báthory, ucisă de o menajeră! Cât de potrivit!

Anastasia a hohotit iar, în timp ce în gâtlej îi bolborosea sângele. Nu a încercat nimeni să o ajute, în timp ce a căzut răpusă, asfixiind-se cu propriul sânge. Era prea târziu. Ca şi în cazul omului ucis în tren, al lui Wilhelm Aldea, al fetei din Braşov, al soţului ei şi al menajerei, Mariana, Anastasia nu mai putea fi readusă de pe tărâmul morţii.

Ştiam că scena din faţa mea avea să mă bântuie, alături de crimele Spintecătorului, pentru tot restul vieţii.

---

50 În română, în original (n. tr.).

Ordinul Dragonului, circa secolul al XV-lea.

PATRUZECI ŞI PATRU
SOCIETAS DRACONISTARUM

Criptă
Castelul Bran
22 decembrie 1888

M-am uitat la sângele ce picura încet de pe vârful sabiei Ilenei. Cuvintele îmi înfundau gâtlejul şi probabil că doar asta mă împiedica să nu vomit pe trupul prietenei mele.

Prietena mea... I-am privit licărul vieţii stingându-i-se în ochi şi am fost oripilată să văd liniştea ce a cuprins-o, deşi întregul ei trup era acoperit deopotrivă de sânge uscat şi de sânge proaspăt.

Thomas mi-a frecat braţele cu palmele lui, dar nu a fost suficient ca să-mi smulgă fiorul ce mi se cuibărise adânc în inimă. Ileana, fata pe care o credeam menajera mea, era membra unei societăţi secrete de războinici şi tocmai ce-şi înfipsese sabia într-o femeie, aşa cum ai împunge o bucată de brânză tare. Chiar în faţa ochilor mei. Deşi Anastasia nu era nevinovată. Ştiam că Ileana nu avusese de ales, dar chiar şi aşa, m-am lăsat moale pe pieptul lui Thomas, prea obosită ca să-mi mai fac griji că aş fi putut fi judecată pentru gestul indecent.

— Te simţi bine, Audrey Rose?

Ileana a luat o cârpă din mâna Dacianei şi şi-a şters sabia. Argintiul lamei se curăţa treptat de sânge.

— Bineînţeles! am răspuns automat.

„Bine” era un termen atât de relativ. Îmi bătea inima, trupul îmi funcţiona şi eram în viaţă. La suprafaţă mă simţeam cu siguranţă „bine”. Mintea era aceea care dorea să se ghemuiască şi să ia o pauză de la lume şi de la răutatea din ea. Mă săturasem de distrugere.

Thomas şi-a dezlipit privirea de la trupul Anastasiei şi s-a uitat la sora lui. Vedeam cum mintea lui analiza pe rând informaţiile. Mi-am dat seama că aşa făcea el faţă

situaţiilor groaznice. Thomas avea nevoie să lucreze la un puzzle ca să-şi găsească liniştea în toiul unei furtuni.

— Cum? a întrebat el.

Daciana a ştiut precis la ce se referea Thomas.

— Când am făcut optsprezece ani, am primit o parte din moştenirea de la mama. Câteva dintre obiectele ei preţioase – bijuterii, mătăsuri, opere de artă – şi un teanc de scrisori. La început, scrisorile erau doar mici... poveşti despre cum l-a întâlnit pe tata, despre cât de mult ne iubea şi ne preţuia. Felicitări scrise dinainte pentru mine. Un bilet pentru când aveam să mă căsătoresc.

Ileana a şters o lacrimă de pe obrazul Dacianei.

— Vreme îndelungată, nu am mai putut citi şi restul. Apoi, într-o după-amiază de iarnă, pe când afară ningea neîncetat şi eram închişi în casă, am scos iar scrisorile şi am citit una. Pe urmă am sărit direct la finalul ei.

— Şi? a întrebat Thomas. Te rog, nu mă mai ţine în suspans!

— Mama îmi scrisese despre nobili care credeau încă în vechile orânduiri ale Ordinului. Ei doreau stârpirea corupţiei din rândul conducătorilor şi o abordaseră pe ea, datorită neamului din care se trăgea. Nu o invitaseră să devină membru, ci o rugaseră să le ofere un loc sigur în care să se adune. Îţi aminteşti pictura cu dragonul din camera ei?

Thomas a dat din cap, mai trist decât îl văzusem vreodată. Atunci mi-am amintit desenul pe care-l făcuse în tren şi povestea pe care mi-o spusese despre el.

— A fost o onoare acordată familiei tale. Şi încă este, a adăugat Ileana încet.

— Thomas, Ordinul ar vrea să iei în considerare posibilitatea de a lucra pentru ei, a zis Daciana. Avem nevoie de oameni oneşti, care nu se tem să lupte împotriva corupţiei.

Tăcerea s-a lăsat preţ de câteva clipe, cât Thomas s-a gândit la toate cele spuse.

— În sine, Ordinul e doar un grup de justiţiari.

Thomas a studiat chipul surorii lui şi pe al Ilenei.

— Ei nu reprezintă legea, dar cred că ar putea să o apere mai bine decât conducătorii.

— Nu! a zis Daciana, mărind ochii. Nu credem deloc aşa ceva! Ordinul nu vrea decât să păstreze echilibrul. Să menţină, la propriu, ordinea. Puterea corupe adesea. Doar un bărbat – sau femeie – cu înţelepciune îşi poate asuma rolul de parte componentă a unui întreg. Noi nu suntem decât o linie de apărare. Familia regală ne-a cerut ajutorul.

În timp ce Thomas îşi asalta sora cu întrebări, Ileana m-a cercetat un pic prea amănunţit ca să mă simt confortabil.

— Am avut, cu toţii, o noapte lungă, aşa că voi vorbi pe scurt, a zis ea. Sunt un membru de vază al *Ordo Draconum.* Misiunea noastră a fost dintotdeauna aceea de a menţine pacea şi ordinea. Odată, am slujit familiei Drăculea; acum slujim atât nobilimii, cât şi oamenilor de rând. Suntem loiali ţării noastre, iar asta îi include pe toţi cetăţenii ei.

— Ah, înţeleg!

Thomas a mijit ochii.

— Deci Daciana a ştiut dintotdeauna care îţi este statutul, nu?

Ileana a dat din cap.

— Ea mi-a protejat secretul şi sper ca şi voi să faceţi la fel. Foarte puţini sunt cei care ştiu de legătura mea cu Ordinul. Sunt prima femeie care a fost invitată în rândul lor. Daciana este a doua.

— Cum ai ştiut că trebuia să te infiltrezi în castel? am întrebat, ignorând balta de sânge de la picioarele mele.

O parte din mine dorea să găsească pe undeva un sac cu rumeguş, ca să-l împrăştie pe jos.

— Presupun că ai fost trimisă aici dinadins.

— Da. Datorită prezenţei membrilor familiei Basarab, mi s-a dat misiunea de a mă infiltra în rândul servitorilor. După ce a fost comisă prima crimă, la Braşov, cei din Ordin au considerat necesar să plaseze un om în apropiere. De asemenea, castelul e un loc bun pentru a afla zvonurile de la academie. Servitorii şi menajerele bârfesc. Mi s-a părut un loc excelent ca să strâng

informaţii.

M-am gândit la spusele ei, aducându-mi aminte de lecţia lui Radu despre Ordin şi despre membrii lui.

— Cum de nu te-a recunoscut directorul Moldoveanu ca fiind de viţă nobilă?

Ileana a surâs trist.

— Moldoveanu, ca mulţi alţii, nu acordă mare atenţie acelora care-l servesc. Fără hainele mele scumpe, aş putea fi oricine.

Fata a ridicat un umăr.

— Poate că este un mai bun observator, datorită talentelor sale, dar nu e infailibil.

— De ce v-a luat aşa de mult să o opriţi pe Anastasia? am întrebat. De ce aţi aşteptat până acum?

— Nu am ştiut că ea este criminalul.

Daciana a făcut un pas înainte, atingând uşor braţul Ilenei.

— Am cercetat tunelurile în ultima săptămână, sperând să găsim vreo informaţie. Anastasia a fost isteaţă. S-a mutat des. Nu am putut să o găsim.

— Am considerat că majoritatea întrebărilor ei erau ciudate sau cel puţin demne de a o ţine sub supraveghere, a adăugat Ileana, dar când a fost găsită „moartă”, nu am ştiut ce să mai înţelegem. Nicolae a părut şi el suspect, însă prinţul nu a fost niciodată prezent sau în aceeaşi zonă cu cei ucişi. Membrii Ordinului nu au reputaţia de a fi pricepuţi la rezolvarea crimelor. Am făcut tot ce am putut ca să strângem informaţii. Din păcate, nu a fost suficient.

Prinţul Nicolae s-a răsturnat pe o parte, scuipând spumă. Mă simţeam vinovată că nu mă gândisem la el mai devreme şi că nu-l scosesem de acolo mai repede. Thomas s-a lăsat pe vine lângă el, ridicându-i capul, apoi s-a uitat, îngrijorat, la Daciana.

— Are nevoie de doctor! Trebuie să-l ducem la castel. S-ar putea să fie deja prea târziu.

Printre crăpăturile din pereţii muntelui se înfiripa vântul. M-am cutremurat, pe când aerul rece îmi sufla prin straiele umede. Uitasem că eram îmbrăcată doar în hainele

intime.

Aventura din tuneluri mi se părea acum a fi un lucru petrecut unei alte fete, altă dată. Fără să-i scape nimic, Thomas a arătat spre sora lui.

— Ai vrea, poate, să-i oferi lui Audrey Rose mantia ta.

Daciana şi-a trecut mantia pe după umerii mei şi m-a îmbrăţişat strâns.

— Mulţumesc!

Am inspirat mirosul cald al mantiei şi am expirat epuizarea ce mi se aduna în oase. Îmi doream să evit a mai vedea oameni pierind în jurul meu, deşi ştiam prea bine că nu avea să fie ultima dată când mă mai confruntam cu o moarte violentă.

— Veniţi! a zis Daciana. Trebuie să ajungeţi la căldură. Păreţi, amândoi, gata să leşinaţi.

Am ieşit cu greu din subsolul morgii, obosiţi, vlăguiţi şi cărând cu noi un student pe moarte. La ieşire ne-au întâmpinat directorul şi câteva gărzi. Profesorul Moldoveanu a inspirat scurt, apoi a început să dea ordine.

— Duceţi-l pe prinţ la Percy şi spuneţi-i să-i administreze lichide imediat şi să-l trateze pentru otrăvirea cu arsenic. Are el un tonic la care lucrează.

Dăneşti a sărit lângă noi şi l-a urcat pe prinţ pe o targă cu roţi.

— *Adu doctorul! Acum!*[51]

Gărzile regale l-au dus pe Nicolae din cameră, în timp ce scârţâitul tărgii răsuna pe coridor. M-am prăbuşit la podea, prea obosită ca să mă mai ţin pe picioare. Thomas s-a ghemuit lângă mine. Tovarăşul meu prin iad. Aproape că am izbucnit în râs. Liza avusese din nou dreptate: Thomas chiar m-ar fi urmat în adâncurile iadului şi nici nu ar fi clipit. Cu excepţia cazului în care ar fi făcut o glumă indecentă, bineînţeles.

— Cer să mi se spună imediat ce se întâmplă aici! a scrâşnit Moldoveanu. De ce sunteţi acoperiţi de mizerie şi de sânge şi-l târâţi pe prinţ prin tuneluri?

---

[51] În română, în original (n. tr.).

Am ridicat capul şi m-am uitat la Thomas. Nici nu ştiam de unde să începem. Le lăsaserăm pe Daciana şi pe Ileana în pasaj. Nu voiau să le afle cineva identităţile. Îmi aduceam cu greu aminte povestea pe care trebuia să o spunem, dar m-am ridicat un pic, în timp ce Thomas mi-a dat părul de pe faţă.

— E o poveste lungă, am zis. Dar, pe scurt, Anastasia şi-a înscenat moartea...

Dispreţul lui Moldoveanu i s-a stins încetul cu încetul de pe faţă în timp ce i-am înşirat detaliile aventurii noastre prin tuneluri, i-am povestit despre *Poezii despre moarte* şi textele din carte, despre camerele morţii, din care abia scăpaserăm cu viaţă, despre genealogia Anastasiei şi despre dorinţa ei de a-şi uni destinul cu prinţul Dracula. Nu am neglijat niciun detaliu cu privire la cum otrăvise şi omorâse cu ţăruşi anumite victime. O lacrimă i-a alunecat pe chip în timp ce am povestit despre moartea reală a protejatei lui. Am scos cartea de poezii şi i-am dat-o. Speram să nu o mai văd niciodată.

Când am terminat, Thomas a ridicat un umăr.

— S-ar părea că merităm o răsplată. Am oprit o ucigaşă de la a distruge academia.

Ochii lui Moldoveanu nu mai erau înlăcrimaţi, ci îngheţaţi şi reci.

— Întoarceţi-vă în camerele voastre şi faceţi-vă bagajele imediat! Vă voi decide soarta după vacanţă. Trăsura vă va aştepta la prima oră a dimineţii. Nu vă mai arătaţi feţele pe aici până nu vă cer eu să vă întoarceţi, lucru ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată.

Fără să ne mulţumească măcar, directorul a ieşit din morgă. Ecoul paşilor lui apăsaţi părea să imite ecoul cuvintelor aspre de despărţire.

Thomas mi-a întins mâna.

— Mi se pare doar mie, sau crezi şi tu că directorul începe să ne placă?

PATRUZECI ŞI CINCI
LEBEDE ŞI LUPI

Reşedinţa familiei Cresswell
Bucureşti, România
24 decembrie 1888

— Oh! Aţi sosit amândoi!

Daciana a coborât marea scară principală pe cât de repede îi permitea rochia ei cu mărgele.

Mă simţeam ciudat să mă aflu în mijlocul atâtor lucruri frumoase. Marginile fiecărei piese de mobilier erau aurite şi reflectau lumina lumânărilor. Casa era superbă, în toate felurile posibile. M-am înclinat politicos când tânăra a ajuns în dreptul nostru, iar Daciana m-a salutat în acelaşi fel.

— E minunat să vă pot primi în nişte... împrejurări mai civilizate.

Daciana m-a sărutat pe obraji, apoi şi-a îmbrăţişat strâns fratele.

— Am reuşit să o găsesc pe doamna Harvey înainte să plece la Londra, dar e încă la etaj...

— Doarme? a întrebat Thomas, pregătindu-se să zâmbească ştrengăreşte.

— Nu, nemernicule! a răspuns Daciana. Se pregăteşte pentru bal. Grăbiţi-vă să vă îmbrăcaţi! Musafirii sosesc peste o oră.

După evenimentele cumplite din criptă, mintea nu-mi stătuse la alegerea unei rochii de bal. De fapt, abia dacă avusesem timp să împachetez. Directorul ne gonise aşa de repede, că abia reuşisem să-mi iau la revedere de la toată lumea, darămite să mai merg şi la cumpărături. Îl lăsasem un bilet lui Noah, spunându-i că mi-aş fi dorit să îmi iau rămas-bun în persoană. Aveau să-mi lipsească el şi mintea lui ascuţită. Amintirea colegilor mei îmi readucea în memorie momente mai puţin plăcute şi am încercat în

zadar să nu mă gândesc la moartea Anastasiei.

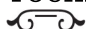
Daciana m-a atins încet şi m-a smuls departe de imaginile oribile. Mâna ei m-a strâns puternic şi mi-a dat putere.

— Va veni cineva în curând, ca să te ajute, a zis ea.

— Nu am cu ce să mă îmbrac.

I-am aruncat o privire agitată lui Thomas, dar Daciana a dat din mână, zâmbind conspirativ.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi, a zis ea. E doar o petrecere de Crăciun între prieteni. Nimic prea extravagant. Cea mai bună rochie a ta va fi suficientă.

Camera pe care Daciana o alesese pentru mine era frumos mobilată. Găseai acolo tot luxul cuvenit unei feţe regale, darămite unei fete de lord. Am rămas o clipă în pragul uşii, admirând splendoarea.

Într-un şemineu din colţ trosnea încet focul şi nu m-am putut abţine să nu mă îndrept spre el ca să admir picturile ce decorau poliţa sa complicată. Flori, munţi şi imagini cu natură-moartă de prin Bucureşti erau redate în culori strălucitoare. M-am apropiat, cercetând, curioasă, picturile. În josul picturilor era un nume cunoscut, scris caligrafic. I-am recunoscut imediat scrisul:

Thomas James Dorin Cresswell.

Am zâmbit şi m-am îndreptat spre patul mare cu baldachin din voal subţire şi m-am oprit. O cutie ce-mi părea familiară, legată cu o panglică neagră, era întinsă pe el. Uitasem să o deschid la academie şi aproape că îmi ieşise din minte ziua în care Thomas încercase să se furişeze în apartamentul meu. Mi-am purtat degetele peste fundă, minunându-mă de fineţea mătăsii răcoroase. Nu-mi venea să cred că Thomas îşi adusese aminte să o ia, după toate grozăviile prin care trecuserăm. Am tras încet de un capăt al fundei, privind-o cum se desfăcea. În cele din urmă, stăpânită de curiozitate, am sfâşiat hârtia maro şi am ridicat capacul. Hârtia subţire dinăuntru a foşnit plăcut în timp ce am scos la iveală rochia ascunsă sub ea.

— Oh!

Am ridicat rochia strălucitoare din cutia ei, luptându-mă să-mi stăpânesc emoţiile care mă înecau. Thomas cumpărase o rază de soare şi de vis pentru mine. Un lucru luminos care să-mi alunge coşmarurile. Nestemate mici sclipeau în lumina lumânărilor în timp ce învârteam rochia dintr-o parte în alta. Rochia arăta încă şi mai frumos decât în vitrina magazinului din Braşov. Galbenul ei era aşa de pal şi de cremos, că-mi venea să-mi înfig dinţii în material!

Era una dintre cele mai frumoase rochii pe care le văzusem vreodată. Nu conta câtă moarte şi groază existau, în lume se găseau şi lucruri frumoase. Inima a început să-mi palpite pe când mi-l imaginam pe Thomas furişându-se spre magazin şi împachetând-o. Nu mă impresiona valoarea cadoului, ci faptul că mi-l cumpărase doar pentru plăcerea de a mă lăsa fără cuvinte.

Am strâns rochia la piept şi am dansat în cameră, lăsând fustele din tul să se învârtă ca şi cum ar fi fost un partener entuziast de dans. Brusc, abia aşteptam să îl întâlnesc pe Thomas şi să-i ofer, poate, la schimb, o rază de soare care să-l înveselească. Poate că domnul Thomas Cresswell nu era cu adevărat un prinţ, dar avea să fie pe vecie regele inimii mele.

Balurile organizate de Daciana nu erau evenimente modeste, ci petreceri demne de o regină.

Victoria şi celelalte fete din grupul nostru ar fi şuşotit despre abundenţa decadentă de deserturi, produse de patiserie, fructe şi cărnuri ce se înălţau în maldăre suficient de mari cât să hrănească întregul Braşov cu resturi. Darurile fuseseră aranjate sub forma unor animale fantastice ale căror forme nu le puteam distinge de unde mă aflam. Îmi doream ca Liza să le poată admira alături de mine. Nu primisem încă niciun răspuns de la ea, dar mi-am înăbuşit neliniştea ce mi se înfiripa în gânduri. Totul era în regulă.

Am înconjurat balconul uimitor, fascinată de petrecerea ce era în toi în centrul sălii de bal. Dansatoarele purtau tiare din diamante, cu pene frapant de albe prinse la

tâmplele lor argintii; semănau cu nişte lebede pregătindu-se de zbor. Corsajele rochiilor lor asortate erau făcute cu totul şi cu totul din pene, presărate cu nuanţe de gri. Cu toate astea, mănuşile erau cele mai impresionante, în timp ce doamnele se învârteau pe ringul de dans. Degetele începeau cu dantelă neagră, ce se transforma treptat în tentacule subţiri ca nişte rotocoale de fum, strânse bine în jurul coatelor.

Am rămas pe loc, vrăjită, în timp ce doamnele săltau de pe un picior pe altul. Unii dintre invitaţi priveau din mulţime, însă majoritatea erau pierduţi în conversaţii.

— Ce păcat!

M-am întors şi am văzut-o pe Ileana, care îmi făcea semn cu capul spre oamenii de dedesubt. Nu mi-am putut stăpâni o mică exclamaţie de uimire. Fata îmbrăcată în costumul de menajeră şi rochia ţărănească dispăruse. În locul ei răsărise o tânără splendidă, purtând o rochie de prinţesă.

O broderie în formă de fluture îşi întindea aripile peste bustul ei amplu, invitând privirea să se îndrepte spre pelerina ce-i flutura pe umeri. Rochia era aproape la fel de uluitoare ca şi persoana care o purta. Nu puteam decât să o admir pe acea tânără şi tot ce făcuse ea pentru ţara ei iubită. Ileana făcea parte din rândul acelor nobili de care avea nevoie lumea, o persoană care nu se temea să înfrunte locuri oribile, de dragul poporului ei. Nu era de mirare că Daciana se îndrăgostise de ea, căci ar fi fost greu să nu-i admiri curajul şi hotărârea.

Ileana mi-a făcut semn spre mulţime.

— Nu se opresc niciodată ca să admire magia din jurul lor.

— Nu mă aşteptam la atâţia oameni, am recunoscut eu. Când Daciana a spus că va fi o petrecere mică, alături de prieteni apropiaţi…

Mi-am lăsat propoziţia neterminată, în timp ce Ileana a început să chicotească.

— Familia Cresswell are, cu siguranţă, un apetit pentru dramatism. Cel puţin ştiu că e ceva ereditar. Deşi cred că

Thomas e puţin mai teatral.

— Are şi Daciana momentele ei...

Am rămas tăcute pentru un moment. Mai era un lucru pe care încă nu-l înţelesesem cu privire la aventura noastră.

M-am întors spre Ileana.

— Tu şi Daciana aţi fost în noaptea aceea, pe coridor? Aţi scos din morgă un cadavru, nu-i aşa? Intonaţi...

Ileana a dat încet din cap.

— Radu a spus că Ordinul practică ritualuri de înmormântare în pădure. Asta aţi făcut? O cunoşteaţi pe victima din tren?

— Da!

Ileana a rămas cu ochii aţintiţi asupra mulţimii, dar cu gândurile departe.

— Era fratele meu. Când am aflat că Moldoveanu intenţiona să îl autopsieze...

Ileana şi-a înghiţit lacrimile.

— E împotriva credinţei noastre. Daciana m-a ajutat să-i duc trupul acolo unde îi era locul.

— Deci există un loc de întâlnire în pădure?

A trecut un moment şi am presupus că Ileana îşi cântărea cuvintele, încercând să decidă cât de multe îmi putea mărturisi.

— Există un loc secret, păzit de lupi. Majoritatea oamenilor nu se apropie de el, din pricina poveştilor şi a oaselor ce sunt găsite din când în când.

Un zâmbet slab i-a trecut fugitiv pe chip.

— Hrănim lupii cu animale mai mari. Ei împrăştie singuri oasele. Astfel, cei mai superstiţioşi îşi alimentează poveştile. Nimeni nu vrea să înfurie sufletul nemuritor al lui Vlad Drăculea.

— E o metodă eficientă, am zis. Îmi pare rău pentru fratele tău! Pierderea aceasta este oribilă.

— Da. Dar le putem duce amintirea cu noi şi să ne hrănim cu puterea insuflată de ea.

Ileana mi-a prins mâna înmănuşată şi a strâns-o.

— *Am nevoie de aer!*[52] Dacă o vezi pe Daciana, spune-i că sunt pe acoperiş! E prea... aglomerat aici, pentru gusturile mele, a spus Ileana, strâmbând din nas.

După ce ne-am luat la revedere, m-am apropiat de trepte, adunându-mi curajul să cobor.

Am rămas cu şoldurile lipite de balustradă, privind încă la petrecăreţii îmbrăcaţi fistichiu. Femeile aveau rochii verzi, aurii şi în toate nuanţele de roşu, de la cel mai profund, până la culoarea vinului fiert.

Mi-am trecut mâna peste corsajul meu lucitor. Nestematele galbene şi aurii erau ţesute cu grijă în materialul desăvârşit, ca o rază de soare pe un petic de zăpadă. Nu puteam nega faptul că adoram rochia şi că mă simţeam eu însămi ca o prinţesă. Gândul ăsta îmi aducea aminte de momentele plăcute când bunica mă înfăşura în sariuri lucitoare.

Mi-am aruncat privirea de jur-împrejurul sălii orbitoare, savurând fiecare detaliu strălucitor. Deasupra ferestrelor şi a pervazurilor atârnau crengi de molid aurite. Am observat şi bucheţelele de vâsc, plasate strategic, şi inima mi s-a oprit.

Poate că aveam să mă bucur şi eu de libertate. Măcar pentru o noapte. Ucigaşul fusese oprit, academia fusese salvată, iar acum era timpul să mă relaxez şi să mă bucur de victorie înainte de a afla dacă trecusem proba de admitere. Cât de curând, aveam să primim o scrisoare care ne hotăra soarta pentru următorul semestru.

Un tânăr a traversat sala, ca o umbră. L-am privit croindu-şi drum printre cuplurile de dansatori, păşind cu încredere spre destinaţie şi înşfăcând două pahare cu punci de pe o tavă. S-a oprit în dreptul scării şi mi-a întâlnit privirea. Thomas arăta exact ca un prinţ, indiferent dacă dreptul lui la tron era un lucru imediat sau nu. Inima a început să-mi bată mai repede, văzându-l cum bea din pahar, sorbindu-mă însă pe mine din priviri.

Mi-am strâns poalele rochiei şi am coborât scara cea mare, cu grijă să nu vin de-a berbeleacul. Nu-mi venea să

[52] În română, în original (n. tr.).

cred câţi invitaţi erau în casa cuiva care pretinsese că-şi petrecea vacanţa de Crăciun doar cu doamna Harvey. Talentele de gazdă ale Dacianei ar fi făcut-o pe mătuşa Amelia de ruşine. Jumătate dintre locuitorii Bucureştiului păreau să fi sosit deja la bal, dar numărul musafirilor sporea cu fiecare clipă. Ce mai seară liniştită între prieteni!

Pe când mă îndreptam spre capătul scării, am surprins-o pe doamna Harvey dansând la marginea mulţimii. Obrajii femeii erau îmbujoraţi.

— O să-i înnebuneşti pe toţi în seara asta, Wadsworth! Carneţelul tău de bal va fi legendar, a zis Thomas, adresându-mi unul dintre acele zâmbete pe care le adoram, în timp ce mi-a întins un pahar.

Am luat o înghiţitură. Aveam nevoie de încrederea oferită de alcool. Bulele băuturii au dansat de-a lungul gâtului meu şi am băut iar iute.

— De fapt, plănuiesc să stau sub vâsc mai toată seara.

— Poate că ar trebui să te gândeşti mai bine, Wadsworth. Ştii că e o plantă parazită, nu?

Thomas a zâmbit larg.

— Bineînţeles, o să-ţi caut nişte peţitori potriviţi, mai întâi, dacă doreşti. Nu am vrea să îi încurajăm degeaba. Doar pentru asta sunt buni prietenii, nu?

Şi în jurul lui aveau să roiască tinerele. Părul lui castaniu-închis era frezat fermecător, costumul i se potrivea mănuşă pe trupul zvelt şi definit, iar pantofii din piele luceau ca oglinda. Era dureros de chipeş.

— Arăţi... mediocru, Cresswell! am zis pe cea mai serioasă tonalitate posibilă, observând că Thomas îmi cerceta fiecare detaliu al înfăţişării.

Colţurile gurii lui au tresăltat.

— Mă aşteptam la mai mult. Ceva mai... princiar. Sunt dezamăgită că nu porţi o perucă pudrată.

— Mincinoaso!

Ignorându-l, am terminat băutura şi am aşezat paharul pe o tavă. Capul îmi era uşor ameţit de căldura băuturii, iar alcoolul îmi zumzăia prin vene ca şi cum ar fi fost

gazolină, aşteptând să fie aprinsă de o scânteie. Thomas şi-a dat capul pe spate şi şi-a golit paharul cu o viteză surprinzătoare. L-am privit apoi cum îmi admira iar întreaga fiinţă, luându-şi libertatea de a-mi studia fiecare curbură a trupului, accentuată de rochia mea. Încă nu-mi venea să cred că Thomas o cumpărase pentru mine.

Prietenul meu s-a apropiat şi şi-a aşezat mâna lui mare în jurul taliei, trăgându-mă într-un vals, pe când începea muzica.

— Ne-am promis ceva, îţi aminteşti?

— Hmmm?

Îmi venea greu să mă concentrez la altceva decât la paşii lui siguri ce mă purtau prin sală, trasând cerc după cerc. Nu aş fi putut spune dacă de vină era punciul sau tânărul de lângă mine. Mi-am aşezat o mână pe umărul lui şi pe cealaltă în mâna lui, lăsându-mă răpită de magia cântecului şi a atmosferei fantastice. Mă aflam, cu adevărat, pe un tărâm magic al iernii, ce contrasta puternic cu iadul prin care tocmai trecuserăm.

— Când eram la Londra, a şoptit Thomas aspru în urechea mea, făcându-mi sângele să se aprindă, ne-am promis că nu ne vom minţi niciodată unul pe celălalt.

Thomas m-a tras mai aproape, până ce între noi nu a mai rămas o distanţă decentă. Îmi dădeam seama că nu mă deranja defel gestul său, pe când ne roteam printre fustele învolburate şi prin mulţimea de dansatori ce se împleteau ca o ţesătură de voioşie. Restul sălii se topise într-un vis la care nu eram atentă. Exista, în lume, ceva mai bun decât visele, ceva tangibil. Nu trebuia decât să întind mâna şi să mă asigur că el era real. Thomas nu era o fantomă din trecutul meu.

— Vrei să ştii adevărul, Cresswell?

Mi-am înlănţuit braţele în jurul gâtului său până ce trupurile noastre s-au confundat unul cu celălalt, până ce singurul gând din mintea mea a fost să-l trag şi mai aproape, să-l pun pe jar, aşa cum o făcuse el. Nimeni nu părea să-mi observe purtarea indecentă şi mă îndoiam că mi-ar fi păsat.

— Spune-mi!

Thomas şi-a aplecat gura periculos de aproape de a mea, strunindu-mi înnebunitor coardele inimii. Şi-a plimbat mâinile pe spatele meu, mângâindu-mă şi tachinându-mă.

— Te rog!

Nu observasem că reuşiserăm să ne mutăm într-un ungher, între două ferigi. Frunzele lor mari, ca nişte evantaie, erau un paravan care ne ascundea de petrecăreţii gălăgioşi. Eram singuri, departe de ochii curioşilor, de regulile şi de restricţiile societăţii.

Thomas mi-a dat după ureche o şuviţă de păr. Chipul lui părea uşor trist, având în vedere unde ne aflam.

— Mama te-ar fi adorat. Întotdeauna mi-a spus că am nevoie de o parteneră. De un egal. Să nu mă mulţumesc niciodată cu o persoană care s-ar pleca şi mi-ar complimenta rolul meu de soţ.

Thomas şi-a aruncat privirea înapoi, spre mulţime. Avea ochii înlăcrimaţi.

— Mi-e... greu să mă aflu aici. Mult mai greu decât mi-am imaginat. O văd în orice obiect. E o prostie, dar... uneori mă întreb dacă e mândră de mine. În ciuda a ceea ce spun ceilalţi. Nu ştiu ce ar gândi ea.

Mi-am plimbat mâna pe deasupra gulerului său şi l-am tras mai adânc, în ungher. La întuneric îmi era mai uşor să dau glas gândurilor; obscuritatea mă mângâia aşa cum nu o putea face lumina.

— Ar fi mândră, am zis.

Thomas s-a foit, cu privirea întoarsă spre pământ.

— Vrei să ştii ce cred eu? Adevărul?

— Da.

S-a uitat neruşinat în ochii mei.

— Sper să fie o mărturisire un pic scandaloasă. Situaţia asta e prea serioasă pentru gusturile mele.

— Arăţi mai degrabă...

Inima mi-a palpitat. Thomas mă privea atent, ca şi cum mi-ar fi putut smulge un secret pe care încă îl ascundeam. M-am uitat în ochii lui pătaţi cu fulgi de aur. Am văzut în ei propriile mele emoţii. Nu am întâlnit niciun zid şi nici

jocuri.

— Arăţi de parcă ar trebui să nu mă mai tot ameninţi că mă vei săruta, prinţe Dracula.

Thomas a tresărit, ca şi cum cuvintele mele îl înţepaseră, iar eu i-am tras iar chipul spre mine.

— Şi să mă săruţi odată, Cresswell!

Thomas a înţeles pe dată şi nu a ezitat nicio clipă înainte de a-şi apropia gura de a mea. Ne-am lipit stângaci de zid. Trupul lui mă învăluia complet în căldură. Mâinile lui au alunecat pe trupul meu, împletindu-mi-se în păr, pe când el îşi adâncea sărutul. Lumea încorsetată s-a prăbuşit. Restricţiile şi regulile erau doar limitări ale trecutului. Acum, nu eram decât noi doi, profilaţi pe un cer înstelat, ignorând totul, cu excepţia trupurilor noastre ce se împleteau ca două constelaţii. El îmi era pereche în toate. Mi-am smuls mănuşile şi mi-am lăsat degetele libere să-i cerceteze chipul, fără piedică, iar mâinile lui Thomas au răspuns chemării. Pielea lui era moale sub atingerea mea. Thomas s-a tras înapoi, mângâindu-mi blând buza de jos cu degetul mare. Respira greoi.

— Audrey Rose, eu...

I-am tras chipul spre mine şi i-am dat gurii lui ceva mai interesant de făcut. Lui Thomas nu părea să-i fi displăcut întreruperea, în timp ce exploram noi căi de a comunica.

În cele din urmă, am ieşit din ascunzătoarea noastră secretă, şi am dansat, şi am râs până ce picioarele şi stomacul au început să mă doară. Seara nu era menită tristeţii şi gândurilor despre moarte, ci era un moment numai bun pentru a ne aminti cât de bine era să fim vii.

Dragă domnişoară Wadsworth,

Sunt sigur că nu veţi fi surprinsă, dar trebuie să vă informez că nu aţi fost acceptată la academie în această sesiune. După îndelungi deliberări, am hotărât că studenţii care merită această onoare sunt Domnul Noah Hale şi domnul Erik Petrov. Ei au dat dovadă atât de un comportament exemplar, cât şi de pricepere. Poate că data viitoare veţi face aşa cum vi se spune. O parte importantă din educaţia unei persoane include respectarea ordinelor primite din partea acelora cu un statut mai înalt şi cu mai multă experienţă, lucru la care aţi eşuat lamentabil în mai multe rânduri.

Cu toate acestea, vă ofer recunoştinţa mea, în numele întregului institut, pentru ajutorul acordat. Cu ceva mai multă practică şi şlefuire a talentului, aţi putea deveni un criminalist profesionist, deşi rămâne de văzut.

Vă doresc toate cele bune.

Cu respect,
Wadim Moldoveanu
Director al Institutului Naţional de
Criminalistică şi Medicină Legală

EPILOG
UN VIITOR PALPITANT

Reşedinţa familiei Cresswell
Bucureşti, România
26 decembrie 1888

Prinţul Nicolae s-a sprijinit de divanul din salon. Avea faţa trasă, însă tenul lui îşi recăpătase nuanţa măslinie. Nu fusesem niciodată mai încântată să-l văd.

— Arăţi mai puţin cadaveric, a zis Thomas simplu.

Nu mi-am putut abţine un hohot de râs. Deşi îl văzusem maturizându-se sub privirile mele, Cresswell avea încă nişte apucături pe care nimic nu avea să i le îndrepte. Thomas s-a întors la mine, încruntându-se.

— Ce? Nu arată mai bine?

— Mă bucur că eşti teafăr, prinţe Nicolae! A fost...

A numi situaţia prin care trecuse el, de fapt, prin care trecuserăm noi toţi, pur şi simplu „groaznică” mi se părea a fi o nedreptate. Am inspirat.

— Ai o poveste de zile mari pentru viitorii tăi copii.

— *Mulţumesc!*[53] Şi doar „Nicolae” e în regulă.

Pe buze i-a încolţit un zâmbet ce s-a şters încet.

— Voiam să vă mulţumesc amândurora, personal! Şi să vă cer iertare!

Nicolae a scos o bucată de pergament din carnetul pe care-l ţinea în mână şi mi-a întins-o. Era portretul meu – acela în care eram înfăţişat ca fiind contesa Dracula. Mi-am mutat privirea la ochii prinţului, ignorând felul în care Thomas a pufnit peste umărul meu.

— Nu m-a crezut nimeni, a zis el simplu, ridicându-şi palmele şi explicând. Am încercat să-mi avertizez familia, curtea regală, dar m-au crezut cu toţii nebun. Apoi... când a murit Wilhelm... ei tot nu m-au ascultat. Am hotărât să le trimit ameninţări. Sperasem să ia măsuri. Am presupus că

[53] În română, în original (n. tr.).

dacă familia noastră era ţinta atacurilor, atunci nu mai era decât o chestiune de timp până ce regele şi regina să fie ameninţaţi.

Nicolae a arătat spre portretul meu.

— Am crezut că tu eşti de vină. Am făcut acel desen cu intenţia de a-l da oamenilor din Braşov. Dacă cei de la academie se încăpăţânau să nu mă asculte – Dăneşti sau Moldoveanu –, m-am gândit că braşovenii aveau să scape singuri de cineva care ar fi putut trece drept *strigoi*[54]. Îmi... îmi pare rău!

Thomas nu a spus nimic. Eu m-am ridicat şi am cuprins mâinile înmănuşate ale prinţului într-ale mele.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus adevărul! Mă bucur că ne despărţim în condiţii mai bune decât acelea în care ne-am cunoscut.

— Şi eu.

Nicolae s-a ridicat, sprijinindu-se într-un baston ornamentat, şi a plecat, şchiopătând, spre uşă.

— *Rămâi cu bine!*[55]

O cutie lungă şi simplă, legată cu sfoară, mi-a fost livrată în acea după-amiază, în cameră, alături de nota de plată. Era cel mai frumos cadou de Crăciun pe care mi-l cumpărasem de una singură. Fără să mai stau pe gânduri, am smuls sfoara şi am ridicat capacul.

Înăuntru se aflau o pereche de pantaloni negri şi o bluză din mătase, însă privirea mi-a căzut asupra celui mai preţios obiect din pachet: o centură din piele, cu catarame aurite. Aveam să fiu o forţă, când ne întorceam la Londra. Speram că tata avea să-mi accepte vestimentaţia, deşi ar fi trebuit, poate, să-l iau cu binişorul, la început.

Mi-am alungat grijile din minte şi mi-am dat seama că abia aşteptam să probez noile haine. M-am dezbrăcat imediat. Mi-am tras pantalonii, mi i-am încheiat în jurul brâului, minunându-mă la silueta ce părea să-mi fost înmuiată în cea mai fină cerneală şi apoi lăsată la uscat, în

[54] În română, în original (n. tr.).
[55] În română, în original (n. tr.).

soare. Curbe delicate se iţeau la nivelul şoldurilor şi se pierdeau în dreptul picioarelor. Apoi, mi-am tras bluza peste cap şi am prins-o cu câteva şnururi din faţă, înainte să o îndes în pantaloni. Croitoreasa făcuse o cămaşă din mătase, dar haina era suficient de bine croită ca să-mi susţină formele. Era perfectă.

Mi-am trecut mâinile peste cămaşă, netezindu-i cutele, în timp ce mă admiram în oglindă. Silueta îmi era conturată în aşa fel, încât că nu era chip să fiu confundată cu unul dintre colegii mei băieţi, când aveam să mă întorc la cursurile predate de unchiul meu, indiferent dacă eram îmbrăcată ca ei. O parte din mine se jena de cât de mult din trupul meu era expus în acele veşminte. Mai mult decât orice, însă, îmi doream să merg cu capul sus. Aveam o libertate în mişcări, pe care arareori o simţisem între multele straturi şi corsete ale rochiilor mele.

M-am dezlipit cu ceva efort de imaginea din oglindă şi am ridicat centura din cutie. Mi-am trecut un picior prin ea şi i-am strâns cataramele pe coapsă. Mi-am aşezat bisturiul în teaca lui şi am zâmbit satisfăcută. Dacă mă simţisem jenată adineaori, de data asta mi se părea că mă aflam la un cu totul alt nivel al indecenţei. Poate că trebuia să port un şorţ, ca să evit şoaptele şi privirile insistente. Arătam ca şi cum...

— Eşti superbă!

M-am învârtit pe loc, întinzând mâna spre metalul rece al bisturiului de la coapsa mea. Am lăsat degetele să mângâie lama netedă, înainte de a-mi relaxa mâna.

— E o neruşinare, chiar şi după standardele tale foarte laxe, să te strecori de două ori într-o lună în dormitorul unei tinere, Cresswell!

— Chiar şi dacă mă furişez în propria casă, de data asta? Şi îţi aduc un cadou?

Thomas mi-a zâmbit poznaş, ca o pisică, în timp ce a sprijinit o pânză de uşă şi a intrat în cameră, dându-mi ocol. Mi-a cercetat, fără jenă, fiecare centimetru al veşmintelor, apoi s-a apropiat suficient de mult de mine, cât să-i simt căldura trupului.

Deodată ruşinată, am dat din cap spre pânză.

— Pot să o văd?

— Te rog!

Thomas şi-a întins braţul.

— Fă-ţi pe plac!

M-am îndreptat spre pictură şi am întors-o. Am rămas fără respiraţie. O orhidee solitară lucea ca şi cum ar fi fost prinsă în gheaţă. M-am apropiat mai mult, dându-mi seama că mă înşelasem. Orhideea era, de fapt, un cer înstelat. Thomas pictase întregul univers între petalele florii mele favorite. Mi-am amintit că, în timpul investigaţiei crimelor săvârşite de Spintecător, Thomas îmi dăruise o orhidee. Am sprijinit pictura de perete şi mi-am ridicat privirea.

— De unde ai ştiut?

— Păi…

Thomas şi-a înghiţit nodul din gât. Avea privirea aţintită asupra picturii.

— Vrei să ştii adevărul?

— Te rog!

— Ai o rochie cu boboci de orhidee brodaţi şi panglici de un violet-închis. E culoarea ta preferată, deşi nici nu se compară cu felul în care te prefer eu pe tine.

Thomas a inspirat adânc.

— Cât despre stele, acelea sunt preferatele mele. Îmi plac mai mult decât practica medicală şi decât deducţiile. Universul e vast; o ecuaţie matematică pe care sper să nu o pot rezolva nici eu. Stelele nu au limite; numărul lor e infinit. De aceea, îmi măsor şi iubirea mea pentru tine cu ajutorul lor. E prea mare ca să o pot cuprinde.

Destul de lent, cât să-mi pună inima pe jar, Thomas a întins mâna şi a scos o agrafă din părul meu. O parte din buclele negre mi-au căzut, ca o cascadă pe spate, în timp ce agrafa aurie a zăngănit pe podea.

— Sunt cu totul fermecat, Wadsworth!

Thomas a desprins a doua agrafă, apoi o alta, iar părul mi s-a revărsat complet din legăturile lui. Era ceva intim în faptul că Thomas mă vedea despletită în odaia mică, era ceva intim în confesiunea mea. O limbă pe care doar noi

doi o cunoşteam.

— Atunci, vrei să zici că sentimentele tale se datorează vreunei vrăji? l-am tachinat eu.

— Ce vreau să spun e că... nu pot să mă prefac că nu sunt... Cred că ce vreau să spun e că au trecut câteva luni.

Thomas s-a scărpinat pe frunte.

— Speram să putem face situaţia mai... oficială. Într-un fel sau altul. Oricum ai vrea tu.

— În ce sens, oficială?

Inima a început să îmi palpite în piept, în căutarea unei crăpături prin care să evadeze. Nu-mi venea să cred că purtam o asemenea discuţie, mai ales în singurătate. Deşi, pe de altă parte, încă nu-mi venea să cred că Thomas îmi spusese „Te iubesc.” Şi tocmai asta voiam să aud iar. Măcar o dată, fără să-l îmboldesc.

— Ştii în ce sens, Wadsworth! Refuz să cred că nu ai reuşit să-mi interpretezi afecţiunea. Sunt îndrăgostit nebuneşte de tine. Şi e pentru totdeauna.

Iată! Mărturisirea după care tânjeam. Thomas şi-a muşcat, neliniştit, buza, simţindu-se nesigur, în ciuda puterilor lui de deducţie, dacă îl puteam iubi cu adevărat. Voiam să-i amintesc de conversaţia noastră, de faptul că nu exista nicio formulă pentru dragoste, dar mi-am surprins pulsul gonind nebuneşte din cu totul alt motiv.

Eram gata să accept mâna domnului Thomas Cresswell, iar decizia mă îngrozea şi mă bucura în acelaşi timp. Thomas m-a privit în timp ce-mi îndreptam umerii şi mi-am ridicat bărbia. Dacă tot aveam să mă las pradă emoţiilor, atunci trebuia să mă asigur măcar de un lucru.

— N-ai să-i ceri permisiunea de a mă curta decât tatălui meu?

Trebuia să ştiu.

— Cum rămâne cu sentimentele mele? Poate că-l îndrăgesc pe Nicolae. Nu m-ai întrebat direct.

Privirea neabătută a lui Thomas o fixa pe a mea.

— Dacă e aşa, atunci spune-mi şi nu voi mai aduce niciodată vorba de aşa ceva. Nu aş putea să te ţin lângă mine cu forţa.

Mă tot gândeam la detectivul-şef care lucrase cu noi la cazul Spintecătorului şi la motivele lui ulterioare.

— E un gând plăcut. Dar se prea poate ca tu să fi discutat deja cu tata şi să fi stabilii o dată. S-a mai întâmplat şi altă dată.

— Blackburn a fost un idiot. Cred că ar trebui să poţi avea mereu un cuvânt de spus în această situaţie. Nu aş putea să te scot din ecuaţia propriei vieţi.

— Tata ar fi cu siguranţă... Nu ştiu. S-ar putea să nu fie de acord cu o abordare atât de modernă. Îmi ceri mie permisiunea înainte de a o cere pe a lui. Credeam că îţi pasă de părerea lui.

Thomas şi-a ridicat o mână la chipul meu, mângâindu-mă uşor cu degete de foc.

— E adevărat, îmi doresc să am aprobarea tatălui tău. Dar vreau să am permisiunea ta. Şi a nimănui altcuiva. Nu poate funcţiona altfel. Nu eşti a mea, ca să pot face ce doresc.

Thomas şi-a atins buzele de ale mele. Uşor, aşa de uşor, încât aproape puteam să cred că fusese un vis. Am închis ochii. Când mă săruta, Thomas m-ar fi putut convinge să construim şi o navă cu aburi care să ne ducă pe lună. Am fi putut orbita împreună în jurul stelelor.

— Tu nu îţi aparţii decât ţie.

Am păşit în cercul braţelor lui şi i-am aşezat o palmă pe piept, împingându-l spre scaunul împodobit cu ciucuri. Thomas îşi dăduse prea târziu seama că ceva mai mare decât o pisică era acum pe urmele lui; atrăsese atenţia unei leoaice. Iar el era acum prada mea.

— Atunci te aleg pe tine, Cresswell!

Am savurat faptul că s-a răsturnat pe scaun, cu ochii holbaţi. M-am apropiat până ce am rămas în faţa lui şi i-am împuns piciorul cu genunchiul, tachinându-l.

— Nu e politicos să te joci cu mâncarea, Wadsworth! Oare nu...

— Şi eu te iubesc.

I-am prins buza cu ea mea, lăsându-i braţele să mă cuprindă şi să mă tragă mai aproape. Thomas a deschis

gura, ca să îşi adâncească sărutul, iar eu am simţit că cerurile s-au deschis în interiorul meu. Nu-mi păsa de Anastasia şi de crimele ei sau de orice altceva în afară de...

— Oricât urăsc să vă întrerup... a zis Daciana, tuşind delicat, în pragul uşii. Avem un vizitator.

Daciana a dat cu ochii de noua mea vestimentaţie şi a surâs.

— Arăţi nemaipomenit! Foarte intimidant şi ca un „Mesager al Morţii."

Thomas a mârâit pe când mă desprindeam din îmbrăţişarea lui şi apoi i-a aruncat surorii lui o privire nimicitoare, de care mătuşa Amelia ar fi fost mândră.

— „Mesager al Morţii" mă vor numi pe mine locuitorii Bucureştiului dacă ne mai întrerupi momentele de romantism clandestin, Daci! Mergi şi distrează-ţi singură musafirul!

Daciana i-a scos limba.

— Nu mai fi ţâfnos! Eşti obraznic! Mi-ar plăcea să mă ocup de musafir, dar am sentimentul că Audrey Rose ar vrea să-l salute!

Intrigată, mi-am netezit veşmintele îndrăzneţe. Aveam părul desfăcut, dar curiozitatea m-a atras afară din cameră şi în jos, pe trepte, înainte să-l mai pot prinde. M-am oprit la capătul scărilor, iar Thomas aproape că a căzut la pământ, lovindu-se de mine.

Un bărbat cu păr blond şi ochelari familiari, aurii, se plimba prin hol, mişcându-şi nerăbdător mâinile pe lângă trup. M-am controlat cât am putut, ca să nu-i sar în braţe.

— Unchiule Jonathan? Ce surpriză minunată! Ce te aduce tocmai aici?

Privirea lui s-a îndreptat fulgerător la mine. I-am privit ochii verzi clipind, uimit de veşmintele mele. Eram sigură că centura din piele, cu bisturiul de la pulpă, ar fi fost suficientă ca să-i cauzeze o embolie, dar unchiul şi-a revenit repede. Nici nu s-a deranjat să comenteze pe marginea stării în care se afla părul meu, ceea ce era un miracol în sine. Unchiul l-a cercetat pe tânărul de lângă mine şi şi-a răsucit mustaţa. M-am ţinut bine de

balustradă, ştiind că gestul însemna că nu aducea veşti bune.

O teamă iraţională mi-a cuprins mintea.

— E totul în regulă acasă? Cum se simte tata?

— E bine!

Unchiul a dat din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi confirme spusele.

— Mi-e teamă că întoarcerea voastră acasă va trebui să suporte o amânare, însă. Am fost chemat în America. Acolo e în desfăşurare un caz foarte tulburător şi am nevoie de ajutorul celor mai buni ucenici ai mei.

Unchiul Jonathan şi-a tras un ceas cu lanţ din buzunar.

— Vaporul nostru pleacă din Liverpool în ziua de Anul Nou. Dacă vrem să ajungem, trebuie să plecăm la noapte.

— Nu cred că e o idee prea înţeleaptă. Lordul Wadsworth ce are de spus?

Thomas şi-a îndreptat umerii, muşcându-şi buzele, îngrijorat.

— Presupun că tatei nu-i pasă. A vorbit cineva cu el?

Unchiul a clătinat uşor din cap.

— Călătoreşte, Thomas! Ştii cât de greu e să primeşti corespondenţa. De asta am şi venit aici, în persoană.

O şuviţă de păr a căzut pe fruntea lui Thomas. Tânjeam să întind mâna şi să-i netezesc atât părul, cât şi încruntarea. I-am strâns delicat mâna, înainte de a face un pas spre unchiul meu.

— Haide, Cresswell! Sunt sigură că ambii noştri taţi îşi vor da acceptul. În plus, am zis, pe un ton mai jucăuş, îmi doresc să trăiesc altă aventură cu tine.

O expresie poznaşă a luminat chipul lui Thomas. Ştiam că-şi aducea aminte vorbele pe care mi le spusese la finalul cazului Spintecătorului.

— Sunt irezistibil, Wadsworth! E timpul să recunoşti.

Thomas mi-a întins braţul şi m-a privit întrebător.

— Mergem?

I-am aruncat o privire unchiului meu, observându-i tresărirea de pe chip.

Dintotdeauna îmi dorisem să traversez oceanul şi mi se

părea o prostie să refuz un alt caz şi o călătorie pe un vapor de lux. M-am concentrat la braţul întins al lui Thomas, ştiind că avea să-mi ofere mult mai mult decât manierele lui cele mai bune. El îmi dăruia toată iubirea şi aventura pe care le puteam găsi în univers.

Domnul Thomas Cresswell, ultimul moştenitor al prinţului Dracula, îmi dăruia inima şi mâna lui.

Am acceptat, fără să ezit, braţul lui Thomas şi am zâmbit larg.

— Spre America!

NOTA AUTOAREI

Libertăţi literare şi istorice ale autorului

Aşa cum e cazul în orice operă de ficţiune, povestea conţine atât adevăruri istorice, cât şi unele fapte imaginare, adăugate pentru a o înfrumuseţa şi pentru a o face mai palpitantă. Spre dezamăgirea mea, *Orient Expressul* nu a oprit niciodată în Bucureşti înainte de anul 1889 (la câteva luni după ce îi vedem pe Thomas şi pe Audrey Rose călătorind spre academie, în iarna anului 1888), dar am iubit dintotdeauna acest tren şi nu am rezistat tentaţiei de a începe romanul cu el. A fost aşa de romantic, până să apară acel cadavru tras în ţeapă...

Din păcate (sau poate că nu), castelul Bran nu a fost niciodată un internat şi nu a găzduit medicinişti, în lunga lui istorie. Deşi popular în poveştile de ficţiune şi în filme, Vlad al III-lea (Vlad Ţepeş) nu a trăit în acest castel decât pentru o scurtă perioadă, în decursul celei de-a doua domnii, înainte de a-i ataca pe saşii din Braşov. Din moment ce este cunoscut sub numele de „Castelul lui Dracula” (mulţumită descrierii lui Bram Stocker, deşi ar exista discuţii cu privire la identitatea exactă a castelului ce a inspirat faimosul lui roman cu vampiri... dar asta este o poveste pentru altă dată), am decis că ar fi locul ideal pentru atacurile unui criminal ce pretinde că este vampir. În timpul perioadei descrise în roman, castelul Bran fusese dat în folosul ocolului silvic regional. A fost interesant să mi-l imaginez ca pe o şcoală de medicină legală şi criminalistică, în loc să-l văd abandonat şi dărâmat, aşa cum a fost timp de treizeci de ani, până ce locuitorii Braşovului i l-au dăruit reginei Maria a României.

Câteva dintre descrierile interioarelor – precum biblioteca – au fost inspirate de adevărata catedrală a castelului şi au fost înfrumuseţate, de dragul poveştii. Aleea cu trepte şi felinarele cu dragoni se datorează

imaginaţiei mele. Mi-am luat, de asemenea, libertatea de a adăuga pasaje, coridoare şi labirinturi secrete sub castel. Mi-a făcut plăcere să-mi imaginez feluritele căi de evadare ale lui Vlad al III-lea din această fortăreaţă, în eventualitatea atacului unei armate duşmane sau a unor uzurpatori vrăjmaşi, dornici să-i curme viaţa şi să preia frâiele ţării lui iubite.

Pentru mai multe informaţii despre castel şi despre istoria lui, accesaţi site-ul bran-castel.com. Există acolo câteva informaţii uluitoare, iar site-ul pune la dispoziţie fotografii superbe.

Ordinul Dragonului a fost un ordin cavaleresc secret real, iar atât Vlad al III-lea, cât şi tatăl lui (Vlad al II-lea) au fost membri. Ordinul a fost inspirat din tradiţia cruciaţilor, dar nu era activ în momentul la care se desfăşoară acţiunea din roman. (Şi mai mult ca sigur că nu ar fi permis accesul femeilor în rândul său, deşi asta nu le-ar fi împiedicat pe fetele mele neînfricate să invadeze clubul băieţilor şi să-şi mânuiască săbiile.)

Informaţii legate de câteva date ştiinţifice menţionate:

ADN-ul a fost descoperit în 1869 de un biochimist elveţian numit Friedrich Miescher. El l-a numit „nucleină”, din moment ce l-a descoperit în interiorul nucleului celulelor albe din sânge. Fiind studentă la medicină legală şi o persoană care a citit tot ce se putea despre descoperirile ştiinţifice, Audrey Rose trebuie să-l fi admirat mult.

Paiele moderne de băut au fost patentate de Marvin C. Stone în 1888, deşi primul pai a fost utilizat de sumerieni, în 3000 î.e.n.

Feminismul modern/timpuriu: Audrey Rose ar fi fost inspirată de cărţi precum *A Vindication of the Rights of Woman,* de Mary Wollstonecraft, publicată cu aproape o sută de ani înainte de aventura ei, în 1792. (Atât în America, cât şi în Europa, femeile se luptau pentru dreptul

la vot, aşa că nu e greu să mi-o imaginez pe mama lui Audrey transmiţându-i aceste idei „moderne” care o determină să studieze medicina legală, în loc să încheie o căsnicie.)

Numele Drăculeşti şi Dăneşti:

Prinţul Nicolae Aldea şi membrii familiei lui din această poveste sunt, cu toţii, personaje fictive. De fapt, o mare parte dintre numele prezente sunt trimiteri la familiile ce au condus România înainte de secolul al XIX-lea. Numele lui Nicolae a fost inspirat de cel al lui Nicolae Alexandru, fiu al lui Basarab I.

A fost interesant să cercetez informaţii despre familia regală şi despre modalităţile prin care dinastia putea merge mai departe, aşezând pe tron fii „bastarzi”. Vă sugerez să căutaţi dinastia Basarab şi dinastia Dăneştilor, dacă sunteţi interesaţi de amănunte despre genealogia lor. Ele sunt cele mai importante ramuri ale familiilor de conducători din Valahia. De aici mi-am tras inspiraţia în legătură cu rivalitatea dintre Thomas şi Nicolae. Nici Thomas, nici Nicolae nu ar fi fost, teoretic, consideraţi prinţi, din moment ce familiile lor nu mai controlau regiunea de ceva timp, dar, ei bine, e o operă de ficţiune şi-mi place să mi-l imaginez pe Thomas ca anti-Făt-Frumosul din visurile lui Audrey Rose. (Care e, de fapt, foarte fermecător, dincolo de masca lui detaşată.)

În această poveste, mama lui Thomas se trage din Vlad Ţepeş, prin intermediul lui Mihnea cel Rău (fiul lui Vlad Ţepeş). Mihnea a avut moştenitori şi mi-am imaginat că mama lui Thomas ar fi înrudită cu aceştia.

Contesa Elisabeta Báthory este o figură istorică a nobilimii din Ungaria. Ea rămâne cel mai prolific criminal în serie feminin al tuturor timpurilor. Se crede că a ucis aproape şapte sute de oameni (în mare parte proprii servitori). Avea porecla de Contesa Dracula şi Contesa Însângerată. Se spune că se îmbăia în sângele victimelor ei, ceea ce a condus la comparaţia cu Vlad al III-lea, dar şi

cu un vampir. Anastasia şi-a primit numele după una dintre fiicele contesei Báthory.

O mică informaţie interesantă: există o poveste românească în care o prinţesă pe numele de Ileana e răpită de monştri şi salvată de un cavaler. În acest roman, mi-am dorit să o fac eroina propriei poveşti.

Transilvania:

Transilvania este o regiune istorică a României, unde se află atât Braşovul, cât şi castelul Bran. În perioada istorică prezentată în carte, regiunea era numită Transleithania şi făcea parte din Ţările Coroanei Sfântului Ştefan, conduse de monarhia austro-ungară. De dragul poveştii, am păstrat denumirile de Transilvania şi de România şi sper că istoricii şi împătimiţii istoriei nu vor fi prea supăraţi pe mine pentru aceste libertăţi asumate. Am origini est-europene şi am încercat din răsputeri să captez o imagine cât mai corectă a regiunii şi a tradiţiilor ei.

Alte erori istorice – precum faptul că am lăsat baltă manierele victoriene cu privire la atingerea mâinilor şi a comandării unei centuri pentru arme etc. – au fost făcute pentru a veni atât în ajutorul poveştii, cât şi al personajelor, şi pentru a spune o poveste gotică (sper) plăcută.

MULŢUMIRI

Dragă cititorule, îţi mulţumesc că ai fost alături de personajele mele în următoarea lor aventură macabră (şi sângeroasă), dar şi pentru afecţiunea exprimată vizavi de Audrey Rose şi de Thomas pe reţelele de social media. Îmi place numele „Cressworth” la nebunie. (Deşi „Well Worth” mă face să zâmbesc, de asemenea.) Vă iubesc pe toţi. Mulţumesc! Mulţumesc! De o mie, de un milion de ori, mulţumesc.

Îi datorez multe superagentei mele, Barbara Poelle, pentru talentul ei, pentru privirea-i vigilentă, pentru ideea de a le oferi lui Audrey Rose şi lui Thomas un curs-fulger de criminalistică şi pentru abilitatea ei infailibilă de mă face să râd în ciuda termenelor şi a greutăţilor întâmpinate în viaţă. (Îţi aminteşti acele luni lungi de tratament pentru Lyme-ul neurologic şi de perioada când am avut faţa umflată şi am vorbit peltic chiar înainte de întâlnirea cu JP?) Îţi mulţumesc că ai fost războinica mea, B! Nu aş fi putut face nimic din toate astea fără tine… şi fără acele cadouri fabuloase pe care mi le-ai trimis.

Mulţumesc întregii echipe IGLA. Sunt aşa de bucuroasă că am găsit un cămin în sânul vostru! Sean Berard de la APA – îţi mulţumesc că ai însoţit *Jack Spintecătorul: Crimele din Whitechapel* în turul său hollywoodian. Personajelor mele le-a plăcut la nebunie să păşească pe covorul roşu. Mulţumesc lui Danny Baror şi lui Heather Baror-Shapiro pentru că mi-au pus cărţile în mâinile cititorilor din întreaga lume.

Jenny Bak, numită şi Editorul Magic şi o scumpă prietenă, a fost incredibil să lucrez cu tine, de la începutul acestui roman. Entuziasmul tău de a face mereu povestea un pic mai macabră sau un pic mai sinistră a adus la viaţă toţi răufăcătorii visurilor mele. Îţi jur că eşti plină de magie, căci ai făcut povestea să capete viaţă. Mai ales după ce am încercat să o ucid, în prima versiune. Ceea ce

este cu totul în spiritul morţilor vii şi al întregii legende cu Dracula/vampiri, dacă stau să mă gândesc mai bine… Glumele au fost intenţionate. Nu mă pot abţine! Să ne bucurăm în cinstea aventurilor mai întunecate şi mai magice care vor urma în cel de-al treilea volum!

James Patterson, încă nu-ţi pot mulţumi suficient pentru că mi-ai schimbat viaţa. Salutări unui grup de copii din Newburgh care nu au încetat niciodată să viseze! Sasha, Erinn, Gabby, Sabrina, Cat, Tracy, Peggy, Aubrey, Ned, Mike, Katie şi tuturor celor care lucrează pentru JIMMY books/Little, Brown şi care au fost implicaţi în editarea, producţia/vânzarea ilustrarea cărţii mele. Vă mulţumesc că aţi transformat acest document într-o operă de artă tangibilă şi că v-aţi dedicat publicităţii, vânzării şi promovării ei, adică valorificării cărţii mele în orice mod posibil. Este un fapt demonstrat de Cresswell că am cea mai bună echipă din lumea editurilor. (Mulţumiri suplimentare Sashei şi lui Aubrey pentru că m-au ajutat să dau poveştii lui Thomas un lustru desăvârşit, în timp ce Jenny se îngrijea de bebeluşul Bak.)

Mamă şi tată, nu sunt sigură dacă vă voi putea mulţumi vreodată suficient pentru că m-aţi încurajat mereu să fiu cât pot de creativă, în copilărie şi în adolescenţă. Credinţa voastră că pot transforma orice vis în realitate este ceea ce mi-a dat impulsul de a încerca. Vă mulţumesc că mi-aţi oferit ajutorul vostru – şi glume medicale – şi că m-aţi ajutat să îmi revin în perioadele grele. Cine ar fi ştiut că unei fete care scrie despre găleţi de sânge i se poate face aşa de rău când i se fac analize? Jocul de cuvinte *vial/vile*[56] mă va face mereu să râd ca o idioată; vă iubesc pe amândoi mai mult decât pot exprima în cuvinte!

Kelli, eşti cea mai bună soră din lume! Îţi mulţumesc pentru capacitatea ta extraordinară de a-mi citi şi de a-mi critica versiunile iniţiale ale romanului. Dogwood Lane Boutique rămâne magazinul meu favorit pentru achiziţia hainelor pentru turnee (şi, să fim sinceri, pentru decorurile numai bune de bookstagram) şi sunt mândră că îţi vezi

[56] Sticluţă/josnic (n. red.).

îndeplinite propriile visuri. Şi pentru reduceri... ☺

Laura, George, Rod, Jen, Olivia, unchiule Rich, mătuşă Marian şi Rich, vă iubesc pe toţi şi sunt norocoasă să vă am! Jacquie, Shannon, Beth, mulţumesc că aţi sărbătorit toate acestea cu mine! Ben, e întotdeauna grozav să te am alături, şi nu doar pentru că aduci jucării mişto pentru pisici.

Simona şi Cristina, de la Bibliophile Mystery, vă mulţumesc. Mulţumesc că aţi citit şi mi-aţi îndreptat modestele mele încercări de a folosi limba română şi că v-aţi asigurat că va suna corect vorbitorilor nativi. Abia aştept să vă vizitez în Bucureşti sau în Braşov într-o bună zi!

Este esenţial, într-o activitate ca a mea, să ai alături o echipă care îţi este alături mereu. Iată doar câteva nume ale celor care fac parte din echipa mea: Kelly Zekas, Alex Villasante, Danika Stone, Kristen Orlando, Sarah Nicole Lemon şi Precy Larkins. Vă mulţumesc că aţi citit şi aţi trimis mesaje de încurajare şi că mi-aţi oferit sfaturile voastre geniale şi înţelepte, aşa ca voi. Traci Chee, prietenia şi umorul tău mă înveselesc mereu. Încă râd când îmi amintesc cum am plâns din cauza lui Pink, cântăreaţa, nu culoarea, şi despre confuzia pe care o pot dezlănţui termenele limită. Îţi mulţumesc pentru sfaturile tale nepreţuite cu privire la a doua versiune a romanului şi pentru toate conversaţiile minunate la telefon, prin mesaje sau prin e-mail, din decursul anului. E de vis să lucrăm amândouă la cărţile noastre, iar prietenia ce ne leagă e chiar şi mai tare! Aş fi pierdută fără tine!

Stephanie Garber, eşti una dintre cele mai magice prietene pe care şi le poate dori o fată. Conversaţiile noastre de la cafea sau la un pahar de vin sunt cele mai bune! (Şi jocul nostru cu gif-uri e destul de mişto. În special când implică Stormtroopers în tutuuri.) Sunt destul de sigură că suntem surori, în secret, după toate propoziţiile pe care ni le terminăm una alteia. De asemenea, îţi mulţumesc de pe acum pentru camera plină de Julians din următoarea ta carte. Cu plăcere, dragi

cititori! ☺
Îi mulţumesc Irinei, zisă şi Phantom Rin – ilustraţiile tale pentru această serie sunt năucitoare şi uimitoare. De fiecare dată când văd o schiţă de-ale tale mă ciupesc. Îţi mulţumesc că ai dat viaţă personajelor mele în feluri atât de sinistre şi de frumoase. Nu am putut rezista tentaţiei de a folosi desenele tale ca sursă de inspiraţie pentru ilustraţiile lui Nicolae şi sper că le-am folosit la adevărata lor valoare.

Brittany, zisă şi Candlemaker Extraordinaire, de la Novelly Yours, îţi mulţumesc pentru cele mai luxoase şi mai uimitoare lumânări cu miros de carte din câte există. Nu o să-mi revin niciodată după ce am văzut cât de minunat arată picăturile sângerii sau mica lucitoare pe lumânări. Mulţumesc Jessicăi, de la Read and Wonder, pentru că a proiectat semnele de carte magnetice şi cu citate; iubesc jobenele lui Audrey Rose şi ale lui Thomas! Lui Jess, de la Wick and Fable, pentru că ceaiul Cresswell şi Audrey Rose m-a readus la viaţă.

Sunt infinit de recunoscătoare tuturor bloggerilor şi bookstagrammerilor. Mulţumesc în special Avei şi grupului *Knights of Whitechapel*, lui Kris de la *My Friends Are Fiction* (sau amicul meu împătimit de pizza), lui Rachel, de la *A Perfection Called Books,* lui Hafsa şi Asmel, de la *Icey Books and Icey Designs,* Melissei de la *The Reader and the Chef,* lui Brittany de la *Brittanys Book Rambler* lui Bridget de la *Dark Faerie Tales* şi lui Stacee *aka* Book Junkee *aka* fanul numărul unu al lui Cresswell pentru că a adăugat mai multe scene de săruturi. Nu vă pot mulţumi suficient pentru ceea ce faceţi pentru mine şi pentru cărţile mele. Pilar, „Pili” darurile tale zilnice, marca Sherlock, sunt întotdeauna apreciate. Iar pasiunea ta pentru Thomas, exprimată în Twitterverse, îl face să se fălească şi mai mult. Până la finalul volumului al treilea, va deveni de-a dreptul insuportabil.

Sasha Alsberg, eşti o comoară. Îţi mulţumesc că o iubeşti aşa de mult pe Audrey Rose şi că o încurajezi! Sunt fericita să împart rafturile (şi obsesia pentru casele

istorice) cu tine! De asemenea, un uriaş mulţumesc tuturor booktuberilor care au postat videoclipuri minunate sau au găzduit sesiuni de lectură pentru *Jack Spintecătorul: Crimele din Witchapel* şi pentru *Dracula: Pe urmele Prinţului Nemuritor.* Sunt mereu uimită de iubirea şi de sprijinul arătate acestei lumi întunecate, victoriene.

Detaşamentului de căpriţe – Anita, Lori, Bethany, Aslle, Riley, Precy, Mary, Kalen, Eric, Jlo, Lisa, Amy, Michelle, Darke, Justin, Jennifer, Angela, and Suzanne – sunteţi unii dintre cei mai buni oameni din lume. Multă #GoatWub tuturor

Bibliotecarilor şi vânzătorilor de carte: respectul meu pentru Domniile Voastre este incomensurabil, la fel ca şi numărul infinit al stelelor de pe cer. Cărţile sunt o armă puternică, iar dumneavoastră o mânuiţi cu cea mai mare grijă şi precizie. Vă mulţumesc pentru ce faceţi atât pentru cititorii, cât şi pentru scriitorii din toată lumea!

Dacă v-a plăcut

Seria

— Anchetele lui Audrey Rose —

— DRACULA —
Pe urmele Prinţului Nemuritor

citiţi exclusiv în această ediţie schimbul de scrisori dintre Thomas şi Daciana!

1 septembrie 1888

Dragă Daciana,

Îţi scriu această scrisoare în cele mai vitrege împrejurări. Mă tem că fie m-am îmbolnăvit, fie cineva mi-a strecurat în băutură un elixir neobişnuit, fără ca eu să bag de seamă. Poate că nu este nimic grav, însă simptomele se înmulţesc pe zi ce trece. Mă trezesc adeseori că mintea-mi zboară aiurea şi că palmele mă furnică ciudat, de parcă aş fi cuprins de emoţii. Totuşi ideea este absurdă. De ce aş fi cuprins de entuziasm... când este o emoţie atât de frivolă?! Apoi, mi se întâmplă ca inima să mi-o ia la galop fără nici un motiv evident mie. Sau, cel puţin nu unul satisfăcător.

Am încercat, îţi jur că am încercat, dar contrar raţiunii mele, s-ar părea că mă ataşez emoţional. De o altă fiinţă omenească. Mai exact, o tânără de la cursul meu de medicină legală care se îmbracă în haine bărbăteşti. Este aberant! (Situaţia, nu faptul că fata poartă pantaloni.)

Am nevoie de ajutorul tău în această chestiune. Spune-mi, cum se vindecă o asemenea suferinţă, înainte să se răspândească? Mai întâi m-a trădat mintea şi mă tem că inima va urma curând.

Fratele tău potenţial muribund,
Thomas

3 octombrie 1888

Scumpul meu frate,

Actuala ta situaţie pare cu adevărat fatală! Voi da pe dată comandă de o rochie de doliu croitorului meu favorit din Londra. Ferească sfântul ca tu să pieri din cauza acestei epidemii de „emoţii”, iar eu să ajung să port la înmormântarea ta haine după moda anului trecut! Sunt sigură că va fi un eveniment fastuos. Ştii că mamei noastre vitrege <u>*îi plac*</u> *petrecerile bune. Păcat că nu vei fi prezent!*

Acum, că am discutat pe marginea melodramei tale, te informez că mi-e bine, mulţumesc mult pentru grija ce mi-o porţi. (Măgarule!) A fost incredibil la Praga – ce privelişti, ce muzică, ce delicii culinare... Trebuie să pleci pe dată din Londra şi să vii aici! Gândeşte-te doar la cât de bine ne-am distra mergând la petreceri şi vrăjind tinere! Deşi, după tonul ultimei tale scrisori, nu cred că îţi doreşti să flirtezi. Într-adevăr, ce batjocură că ai găsit o persoană pe gustul tău! (Ce oroare!) <u>*Vorbeşti*</u> *cu ea, nu? (Sper că nu doar te holbezi, ca un câine la un os!) Dacă nu, atunci acesta ar fi cu siguranţă următorul pas pentru a te vindeca de boala nesuferită.*

Frasinul acesta în pantaloni are vreun nume? Vreau să aflu <u>*totul*</u> *despre misterioasa tânără care ţi-a captat atenţia... şi care va fi cauza morţii tale.*

Sora ta dragă,
Daciana

13 decembrie 1888

Daci,

Îmi imaginez, după timpul îndelungat ce s-a scurs până la sosirea răspunsului tău, că ţi-a luat veacuri întregi ca să presari atâta înţelepciune într-o scrisoare aşa de scurtă. Din câte se pare, nu putem fi amândoi excepţional de talentaţi şi de chipeşi.

Domnişoara Audrey Rose este tânăra care continuă să-mi bântuie gândurile. Şi da, am vorbit cu ea. În prezent investigăm un lanţ de crime, aşa că nu voi veni cu tine în Grand Tour.

Deşi rezolvarea acestui caz este urgentă, luna trecută, în timp ce făceam o autopsie, m-am pomenit gândindu-mă la pantofii din satin ai lui Wadsworth. Nu mi-a trebuit prea mult să deduc că fusese probabil nevoită să plece în grabă de acasă. De asemenea, nu mi-a fost deloc greu să-mi imaginez rochia pe care să o fi purtat mai devreme – cât de fină trebuie să fi fost ca să se asorteze cu pantofii şi cât de minunat trebuie să-i fi arătat chipul şi părul brunet în contrast cu nuanţa deschisă. Aproape că mi-am tras o palmă cu una dintre mănuşi când mi-am dat seama ce făceam – sunt de-a dreptul bolnav.

Ţi-am urmat sfatul şi am vorbit din nou cu ea, dar asta nu face decât să-mi înrăutăţească starea, iar pe fată să fie aproape permanent încruntată.

Sigur trebuie să existe o altă cale mai eficientă de a face faţă situaţiei, nu-i aşa?

Fratele tău distrus,
Thomas

P.S: Ce mai face Ileana? Îmi închipui că nu ar fi deloc fericită să ştie că flirtezi cu alte persoane.

21 octombrie 1888

Scumpul meu frate,

Oare nu marele Shakespeare a fost acela care a scris faimoasa replică: „Concizia este esenţa înţelepciunii?" Nu fi supărat pe mine pentru că am moştenit simţul umorului. A durat atât de mult timp să-ţi răspund pentru că, permite-mi să-ţi amintesc, traversez continentul şi nu stau acasă, pândind nerăbdătoare poşta. Nu-ţi face griji, nici prin gând nu mi-ar trece să flirtez cu altcineva în afară de draga mea Ileana. Voiam doar să-ţi testez atenţia.

Spune-mi, Audrey Rose îţi împărtăşeşte sentimentele? Dacă da, atunci te implor, nu încerca să o vrăjeşti prea mult cu farmecul tău. Am descoperit (bine, Ileana mi-a atras atenţia în mai multe rânduri) că majoritatea femeilor nu apreciază ca fiind încântătoare tendinţa noastră de a face deducţii cu privire la ele.

Cât despre cum să-ţi comunici mai bine afecţiunea... încearcă, poate, să-i atingi uşor mâna sau să faci un comentariu exuberant pe marginea pieptului ei plin. Femeile adoră chestiile astea!

Cu drag,
Daciana

P.S: Ce-i prostia asta cu „Wadsworth"? Şi nu, nu vorbeam serios când am spus să-i atingi mâna sau să comentezi cu privire la persoana ei. Aşa nu te vei alege decât cu o palmă. Femeilor nu le fac plăcere asemenea gesturi grobiene; spune-mi că nu eşti atât de prostănac.

8 noiembrie 1888

Dragă soră,

Printre pasiunile ei se numără autopsierea cadavrelor şi sfâşierea inimii mele. Mi-a fost greu să găsesc un moment potrivit pentru a-mi exprima sentimentele, dată fiind starea în care se găsesc cadavrele mutilate pe care le cercetăm. Nu mi se pare prudent să discutăm despre ultimul organ scos într-un mod uşuratic, dar cred că am reuşit să-mi frac cunoscută afecţiunea din ce în ce mai mare. (Deşi, uneori mi-e greu să fac diferenţa dintre exasperarea şi afecţiunea ei.)

Trebuie să mărturisesc, e posibil să o fi cam sărutat în seara asta. Ei, mai degrabă, ea m-a sărutat pe mine. Aş zice că a fost un gest mutual, dacă e să fiu sincer. Înainte să întrebi, ar trebui să ştii că eram fugăriţi pe o alee şi pot jura că am crezut că o să o pierd. Sper că nu m-a sărutat convinsă fiind că ar fi ultima dată, deşi întâmplarea a avut loc după ce am fost atacaţi cu cuţitul...

E uimitor ce poate face o mica privire în viitor. Când am văzut lama la gâtul ei, nici nu mi-am mai putut imagina motivul pentru care m-am luptat aşa de tare să-mi alung sentimentele pentru ea. Am decis pe loc că nu există nici un motiv suficient de bun ca să mai ascund adevărul, de ea sau de mine însumi; mă îndrăgostesc şi mai mult de ea. Atâta lucru i-am spus. Până acum, nu a fugit ţipând din calea mea, deci sper că e un semn că-mi împărtăşeşte sentimentele.

Îndrăgostitul tău frate,
Thomas

19 noiembrie 1888

Thomas,

Am fost nevoită să-mi cumpăr o mantie foarte călduroasă (şi mult prea scumpă) din cauza curentului arctic ce s-a năpustit brusc asupra noastră. Cred că a îngheţat şi Iadul, iar iarna promite să fie una cu adevărat geroasă.

Fratele meu, Golemul Societăţii Londoneze, este îndrăgostit! Ba chiar o spune în gura mare. Nu vreau să zic „ţi-am spus eu”, dar ţi-am spus, nu-i aşa? Dacă-ţi aminteşti, după înmormântarea mamei, ai jurat să nu iubeşti niciodată ceva mai mult decât ştiinţa. Mama ar fi fericită să ştie că ai dat voie fericirii în viaţa ta.

Acum sunt încă şi mai curioasă cu privire la tânăra domnişoară Audrey Rose! Mi-ar plăcea să o întâlnesc pe fata asta care autopsiază cadavre şi topeşte inimi de gheaţă – ştii că mi-am dorit mereu o soră. Te rog să nu te superi, dragul meu frate! Te-ai descurcat remarcabil de bine la împletitul părului şi la jocurile noastre de-a detectivii, până târziu în noapte, pe când eram copii. Ţi-aduci aminte când am descoperit secretul acela ruşinos despre viconte? Nu am mai văzut pe nimeni să se înroşească aşa în viaţa mea; a fost minunat! Sunt încă surprinsă că nu ne-a agăţat capetele pe peretele bibliotecii lui.

Vrei să-ţi aduci iubita acasă de Crăciun? Călătoria (şi privirile insuportabile ale mamei noastre vitrege) s-ar putea să merite pentru simpla ocazie de a vorbi cu ea. Doar dacă nu cumva îţi doreşti să o curtezi în mod oficial... pezevenghiule!

Sora ta plăcut surprinsă,
şi deloc şocată,
Daciana

30 noiembrie 1888

Dragă Daci,

Îţi trimit această scrisoare din Paris. (Lucru pe care sigur l-ai remarcat după timbru.) Am rezolvat ultimul caz, deşi Wadsworth a plătit un preţ mare. Nu am putut suporta gândul că va fi nevoită să se confrunte cu urmările faptelor lui Jack Spintecătorul, şi – ştiind că este unul dintre idealurile ei – le-am propus unchiului ei ideea de a urma cursurile unei şcoli din România.

Un miracol a făcut ca amândoi să fie de acord. Când lordul Wadsworth i-a dat veştile, chipul lui Audrey Rose s-a luminat de fericire pentru prima dată după săptămâni întregi. M-am simţit ca şi cum soarele ar fi ieşit din nori, după furtună.

Ne îndreptăm spre patria mamei noastre, ca să studiem medicina legală într-un castel fermecător locuit odinioară de scumpul şi bătrânul Vlad. Sper că schimbarea de atmosferă o va ajuta pe Audrey Rose să uite de strigoii ce-i chinuie gândurile. Am descoperit un lucru tare ciudat – când suferă ea, simt că eu însumi am fost lovit cu pumnul sau chiar înjunghiat, şi mi-e greu să respir.

N-au trecut decât câteva luni şi vreau să o curtez în mod oficial. Este oare o nebunie? Uneori, când mă uit la ea, văd cât de incredibil ar fi viitorul nostru. Nu cred că ea îşi dă seama de cât de minunată este – cât de grijulie şi, totuşi analitică. Are o voinţă puternică şi este inteligentă, două calităţi pe care nu am cum să nu le admis.

Dacă drumurile tale te aduc prin preajma Braşovului sau a Bucureştiului, mi-ar face o mare plăcere să o întâlneşti pe Audrey Rose. Influenţa ta ar putea să ajute la vindecarea inimii ei. Ţi-aş fi pe vecie recunoscător şi îndatorat.

Al tău frate a cărui inimă îngheţată s-a topit,
Thomas

KERRI MANISCALCO

O povestire din seria
— Anchetele lui Audrey Rose —

ÎNTÂLNIRE CU THOMAS CRESSWELL

Original: *Meeting Thomas Cresswell* (2017)

Traducere din limba engleză:
OANA CHIŢU

virtual-project.eu

— 2019 —

Vă ascundeţi focul, stele!
Nu luminaţi în bezna poftei mele.[57]

William Shakespeare, *Macbeth,* actul I, scena 4

[57] William Shakespeare, *Macbeth,* trad. Ion Vinea, Editura Univers, Bucureşti, 1971 (n. tr).

UNU
MISTERUL CEASULUI NEÎNTORS

Sufrageria reşedinţei Cresswell
Hyde Park Corner
30 august 1888

— O să stai, pur şi simplu, înlemnit acolo, ignorând consecinţele gafei tale, Thomas?

Întrebarea tatei m-a readus brusc cu picioarele pe pământ. Îmi imaginam că săream pe fereastra sufrageriei, însă nu reuşisem încă să găsesc o metodă de a nu mă tăia în sticla spartă. Mi-am mutat privirea de la fruntea lui uşor încruntată la mâinile fine ce ţineau un păhărel plin de-un deget cu un lichid auriu şi am zâmbit plictisit. Expresia lui jignită mă făcea să-mi păstrez cu greu seriozitatea, când tot ce-mi doream era să rânjesc cu gura până la urechi, însă răsplata avea să fie minunată. Tata adora jocurile minţii, iar eu aveam de gând să câştig runda asta.

— La care dintre ele te referi?

Tata a ridicat o sprânceană.

— Mai trebuie să întrebi?

— Sincer? am zis eu, prefăcându-mă că meditez îndelung. Sunt atât de multe, încât îmi vine şi greu să le mai ţin socoteala.

Nimic nu-mi oferea o mai mare satisfacţie decât să văd nările tatei umflându-se ca ale unui taur gata de atac. Era o postură lipsită de demnitate, însă cel puţin demonstra că, sub înfăţişarea lui de gheaţă, era totuşi o fiinţă omenească. Şi oamenii ziceau că *eu* aş fi un golem. Habar n-aveau că era o trăsătură moştenită.

Lordul Richard Abbott Cresswell ura să piardă, fie că era vorba de jocurile de cărţi, fie de control. Vedeam acum că stăpânirea sa de sine, atât de grijuliu construită, începea să se destrame. Merita să sufăr fie şi numai pentru atât. Oricum, nu avea să mai treacă mult timp.

Aşa cum anticipasem, un moment mai târziu, tata şi-a strâns buzele şi a inspirat adânc. Slavă cerului! Poate că reuşeam să scap din casă înainte ca Diavolul să mă ia cu el.

— Este nevoie să avem o discuţie serioasă, Thomas.

— *Ai vrea,* l-am corectat, incapabil să mă abţin.

Tata a mijit ochii.

— Poftim?

— Vrei să spui că *ai vrea* să avem o discuţie serioasă.

Mi-am păstrat pe chip o expresie cât am putut eu de calmă, în timp ce o tresăltare a ochiului trăda iritarea crescândă a tatei. Din câte se părea, el nu avea chef de jocuri – ce păcat!

— *Este nevoie* de apă sau de oxigen. Nu este nevoie să avem o discuţie ca să supravieţuim.

În spatele tatei, Donovan, lacheul nostru, a înghiţit zgomotos, mutându-şi privirea de la locul în care se afla, lângă bufet, spre ceas şi apoi la tata. O vână îi palpita la gât, în timp ce o picătură solitară de transpiraţie îi aluneca pe frunte. Nu credeam că de vină pentru disconfortul lui ar fi fost doar comportamentul meu enervant. După standardele mele, aş fi zis că eram chiar cuminte.

M-am uitat iar la tata, observând felul în care mă privea la rândul lui. La fel ca în majoritatea cazurilor, tata era prea preocupat de purtarea mea deplorabilă ca să observe că lacheul avusese o stare ciudată toată seara. Tata s-a uitat la mine cu iritarea bogătaşului care nu reuşise încă să-şi dea seama cum să cumpere ceea ce-şi doreşte. Şi-a rotit băutura în pahar, golindu-şi chipul de emoţii, în timp ce-şi planifica următoarea mişcare.

Tic. Linişte. Tic. Linişte. Tic.

Complicatul ceas cu pendulă, moştenire de familie, bătea un ritm constant, deşi, dacă nu mă înşelam – şi nu mă înşelam –, pauza dintre secunde se mărise cu o fracţiune în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Tic. Tic. Tic. Aşa ar fi trebuit să sune. Ştiam asta pentru că, de obicei, îmi măsuram propriile bătăi ale degetelor pe masă, iar ritmul era greşit. Bătăile regulate erau adesea o

modalitate de a-mi păstra mintea ocupată şi de a evita nevoia stringentă de a fuma sau, ca în cazul de faţă, de a mă face vinovat de patricid. În mod clar, cineva uitase să întoarcă ceasul. Aş fi putut pune rămăşag că responsabil era chiar lacheul nostru năduşit.

Abţinându-mă de la deducţii, mi-am îndreptat atenţia spre situaţia de faţă. Aveam sentimentul că grosolănia la care făcea referire tata avea ceva de-a face cu domnişoara Whitehall şi cu incidentul petrecut luna trecută la balul organizat de ea.

Tata călătorise cu mama mea vitregă şi nu se întorsese decât de curând, aşa că nu aveam chef să discut felul în care sabotasem o potenţială ocazie de a o curta pe tânăra domnişoară. Rămăsesem fără scuze ce m-ar fi putut ţine departe de evenimentele mondene şi fusesem obligat să particip, spre nefericirea mea şi a tuturor celor implicaţi. Mă consideram norocos că fusesem forţat să merg la doar trei baluri în tot sezonul. Speram ca anul viitor să reduc numărul la două.

Domnişoara Whitehall era o tânără decentă. Era de acord cu tot ce aveam de spus, iar când îi ceream părerea, îmi răspundea prompt că se întâmpla ca şi opinia ei să fie aceeaşi. Când îmi exprimasem gândurile privind lipsa necesităţii hainelor şi pictasem un tablou în care oamenii hălăduiesc pe străzi goi şi liberi, fata leşinase, din nefericire, cu faţa drept pe o masă cu deserturi. Deşi nu intuisem *acest* deznodământ, considerasem întâmplarea ca fiind un semn că poate nu împărtăşeam chiar *toate* opiniile. Dacă voiam să mă curtez pe mine însumi, nu aveam decât să duc cu mine o oglindă.

Tic. Linişte. Tic. Linişte. Tic.

— Tată, scena asta are vreun sens sau îmi admiri, pur şi simplu, chipul fermecător?

Nu ştiu dacă era vorba de ticăitul neregulat al ceasului ori de nevoia mea bruscă de nicotină, dar nu am mai putut opri cuvintele să-mi iasă din gură. Puteam să jur că uneori eram parcă posedat de un duh rău.

Mintea îmi striga să tac, însă gura mea blestemată se

pornea de una singură, sabotându-mi cum putea mai bine raţiunea.

— Liniştea are multe funcţii, Thomas. Dacă o foloseşti cum trebuie – tata a făcut un semn brusc cu mâinile –, bărbaţi în toată firea cedează sub presiunea ei. Unii găsesc liniştea ca fiind tulburătoare. Vina dă glas minţilor noastre. Ţie ce-ţi povesteşte propria minte?

— Oh, pe toţi zeii din lume! Orice, numai asta nu!

Aproape că mi-am lovit fruntea de masă. Din câte se părea, în seara asta, tata juca rolul geniului malefic. Mi-am aruncat privirea în sus, cu ochii aprinşi de speranţă.

— Te rog, spune-mi că e vorba de planul tău de a răsturna Parlamentul şi că vrei să-mi ceri ajutorul.

Tata mi-a răspuns cu acelaşi zâmbet fad de mai devreme. Bătrânului îi făcea o deosebită plăcere micul nostru joc. M-am aşezat iar comod în scaun, căutând o altă cale de scăpare.

Lacheul şi-a tras brusc gulerul în timp ce tata sorbea din păhărelul lui, mânjind sticla cu degetele. Deodată, am mijit ochii, căci altceva îmi captase atenţia. Pe gulerul lacheului se vedea o pată mică, de un roz aproape invizibil. *În sfârşit,* o ocazie de a pune capăt întrevederii.

— Ah, am făcut! răsucindu-mi buzele în sus. Asta explică tot!

Tata s-a uitat la ceasul lui de buzunar, de parcă mi-ar fi luat o eternitate ca să înţeleg.

— Continuă!

— Misterul din spatele ceasului neîntors este acum elucidat. Hai să ne spunem noapte bună, bine?

Se părea că mama mea vitregă îl atrăsese pe Donovan în apartamentul ei în această după-amiază. Dovezile aventurii lor erau orbitor de evidente acelora care ştiau ce să caute. Mama noastră vitregă era o moştenitoare americană, cu un chip gingaş şi un temperament abject. Îndrăgea dramatismul şi îl exprima prin machiajul încărcat în culori specifice. De pildă, exact nuanţa de roz de pe gulerul lacheului era una dintre preferatele ei. Şi, bineînţeles, pe lângă pata de ruj scump de pe guler, nervii lui Donovan

erau gata să cedeze, bietul de el verificând mereu dacă tata îşi dăduse seama; ceea ce, în mod evident, era fals.

Tata s-a uitat la mine, aşteptând. Îi plăceau provocările bune şi ar fi fost păcat să-l dezamăgesc neoferindu-i una. Am decis să nu-mi împărtăşesc observaţiile, doar ca să-i aprind curiozitatea. După un moment, şi-a dat seama că nu aveam de gând să-i mai ofer vreo informaţie, aşa că şi-a schimbat tactica.

— Ai aproape optsprezece ani, Thomas.

Tata şi-a ridicat sprâncenele stufoase, un dar al fizionomiei sale ascuţite pe care ni-l trecuse mie şi surorii mele. Părul lui însă era cu o nuanţă mai deschis decât al meu. Tenul brunet îl datoram maică-mii.

— Ţi-am tolerat suficient comportamentul. E timpul să te porţi ca un tânăr ce-şi doreşte un viitor decent.

Iată, deci – lecţia pe care avea să mi-o ţină despre domnişoara Whitehall. Credeam că mârâisem doar în gând, dar, după expresia iritată de pe chipul tatei, se părea că sunetul îmi scăpase de pe buze. Ei bine... Nu eram decât un tânăr care nu-şi dorea nimic altceva decât un cadavru de disecat.

Ce păcat că mortul nu putea fi chiar tata!

Mi-am privit cu atenţie unghiile, pentru moment găsindu-le infinit mai interesante.

— Este august. Ziua mea este pe douăzeci şi trei ianuarie, am zis. Mai am suficient timp să mă port necuviincios înainte de a împlini optsprezece ani.

Tata mi-a ignorat sarcasmul.

— Ar trebui să-ţi faci griji, Thomas! Reputaţia este totul. Continuă să fii neobrăzat şi nici măcar eu nu o să te pot ajuta să intri într-o familie bună.

— Ciudat, am exclamat, bătându-mi buzele cu un deget şi înclinând capul. Credeam că e tocmai invers. Nu se presupune că viitoarea mireasă ar vrea să intre în familia noastră bună? Sau ai devenit, în sfârşit, un liber cugetător modern? Nu credeam că eşti genul ăsta de persoană. Deşi, ca să fiu cinstit, nici Dumnezeu nu a anticipat căderea glorioasă a lui Lucifer. Presupun că asta înseamnă că

oricine este capabil de orice. Chiar şi tu.

— Tu şi intelectul tău trufaş nu vă veţi atrage prea mulţi prieteni. Şi în niciun caz o mireasă. Eşti intolerabil şi când eşti în toane bune. Sincer, la ce te aşteptai, când tot ce faci e să te preumbli de colo, colo şi să spui orice blestemăţie îţi vine la gură? Hai să înşirăm faptele, din moment ce tot îţi fac plăcere asemenea jocuri.

Tata şi-a aşezat paharul pe masă şi a enumerat pe degete.

— Umileşti membri ai aristocraţiei. Flirtezi, dinadins, cu slujnicele, în loc să dai atenţie domnişoarelor, ştiind cât de grosolan şi de lipsit de tact este.

— Ei, hai! Asta s-a întâmplat o *singură* dată, şi-n plus aş fi flirtat şi cu tine dacă aşa aş fi reuşit să o ţin departe pe domnişoara Hawthorne. După o seară de bal, şi-a trimis croitorul la mine, ca să-mi ia măsurile pentru costumul de nuntă. Fata ar fi putut măcar *să pretindă* că mă consideră interesant din punct de vedere intelectual. Ştii, sunt ceva mai mult decât un chip plăcut.

— Îţi expui deducţiile imature la fiecare eveniment, ca şi cum ai da un spectacol jalnic de vodevil, şi nu faci decât să demonstrezi cât de puţin dezirabil eşti cu adevărat, a continuat tata, fără niciun chef de glume. Dar ştii foarte bine asta, nu-i aşa? Te temi de imperfecţiuni.

Am simţit un fior dându-mi târcoale, dar mi-am prins panica îndărătul unei bariere solide, întemniţând-o din nou. Emoţiile erau lucruri dezastruoase, ce trebuiau ţinute în frâu imediat, ca nişte creaturi distrugătoare. Tata se pricepea prea bine să le citească şi să le folosească în avantajul lui. Un zâmbet şiret i s-a ivit în colţul buzelor. Ştia că mă zguduise.

Prima lecţie din manualul de instrucţiuni al familiei Cresswell: loveşte primul şi fă-o rapid!

— Ştii, mi se pare interesant ceva...

Mi-am ridicat bărbia, cunoscând prea bine cum se simţea tata când mă holbam la el de sus.

— Îmi tot vorbeşti despre societate şi despre cât de crudă şi neiertătoare este... Totuşi, această entitate nu are

nimic de spus despre draga mea mamă vitregă şi despre tendinţa ei de a-şi face de cap cu servitorii.

Am dat din cap spre lacheul care acum trăgea de-a binelea de guler. Am surprins privirea pătrunzătoare a tatei aterizând asupra petei rozalii înainte de a se întoarce spre mine.

— Ce neruşinare! Ai zice că sunt oportunişti care aplică aceeaşi unitate de măsură tuturor!

Tata a clipit încet, dar doar atât. I-am privit cu atenţie mâinile ce ţineau relaxat paharul. Interesant! Nici măcar nu-l strânsese mai bine. Fie zvonurile ajunseseră deja la urechile lui, fie nu era chiar atât de orb la indiscreţiile ei pe cât îmi imaginasem. Nu că tatei i-ar fi păsat vreun pic de cea de-a doua lui soţie.

Cu toate astea, Donovan părea să se fi înecat cu un ou întreg. Mi-aş fi făcut griji pentru situaţia lui, însă acum se culca aşa cum îşi aşternuse. Şi nu-l obligase nimeni să o invite pe mama mea vitregă să se întindă alături de el.

Mă simţeam destul de victorios, până ce tata şi-a dres glasul, luându-şi o expresie îngâmfată şi virtuoasă. Dacă am fi jucat şah, i-aş fi dat cea mai de preţ piesă a mea.

Şah-mat, tată.

— Dacă ai fi măcar pe jumătate atât de vigilent pe cât te crezi, atunci ai fi remarcat faptul că mama ta vitregă a plecat devreme în dimineaţa asta, a zis tata.

Pe chip i s-a întors zâmbetul, confirmând faptul că făcusem o greşeală groaznică.

— Iar culoarea de pe gulerul lui Donovan se potriveşte cu rujul ăleia, a zis tata, arătând cu bărbia spre slujnicuţa ce aşezase o tavă cu mâncare pe bufet. Cred că îi aparţine surorii tale. Se pare că cineva anume se joacă de-a găteala în timp ce sora ta traversează continentul.

Mi-am aruncat iar privirea la lacheu şi la slujnica acum îmbujorată şi am înjurat. Înainte să pot deschide gura, tata începuse iar să vorbească pe un ton suficient de cordial, încât să mă facă, inconştient, să şed mai drept şi să ascult cu atenţie.

— Căsnicia nu este nimic altceva decât o înţelegere

mutuală între doi oameni de a-şi combina averile. Nu trebuie să-ţi faci griji că nu vei găsi persoana potrivită. Domnişoara Whitehall era o pretendentă bună. Şi domnişoara Hawthorne era acceptabilă. Ba chiar mai mult, niciuna dintre ele nu s-a arătat deranjată de manierele tale grobiene. Aş fi zis că ai renunţat la idealurile tale din copilărie privind iubirea adevărată.

Era o perspectivă foarte englezească asupra lucrurilor.

— Cine a zis ceva de iubire adevărată? Poate că vreau să le farmec pe toate femeile de vârsta măritişului, de aici până la Insula Wight. Nu există niciun motiv pentru care trebuie să mă însor până la optsprezece ani. Trebuie să-mi răspândesc sămânţa şi să mă distrez. Tu nu te-ai căsătorit până la douăzeci şi doi de ani, iar asta s-a întâmplat acum aproape patru sute de ani?

— Nu mă priveşte cu cine alegi să te culci după ce te însori. N-ai decât să te îndrăgosteşti şi de o spălătoreasă. Dar fă asta după ce te-ai căsătorit convenabil şi ai produs un moştenitor la fel de bun de gură ca tine.

Mi am înăbuşit un oftat adânc. Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut considera serioase...

Nu eram interesat de flirturi fără noimă. Tata a sorbit încă o dată din pahar, cu privirea aţintită din nou asupra mea. Mă studia.

— Gata cu jocurile, Thomas! Vrei să te însori şi să fii un om respectabil sau nu? Nu am toată seara la dispoziţie.

— Hmmm, am făcut, uitându-mă la pantalonii mei şi stăpânindu-mi un rânjet. Se pare că am uitat să-mi pun costumul ăl bun în seara asta. Va trebui să amânăm ceremonia.

Tata s-a uitat la mine o clipă; avea nările umflate.

— Într-o zi, o să iei lucrurile în serios.

Partenera mea ideală era doar ştiinţa; nu aveam nevoie de legături romantice, dar admiţând asta, nu aş fi făcut decât să alimentez argumentul tatei cum că mai bine renunţam la ştiinţă şi învăţam să gestionez averea familiei, ba îmi găseam şi o nevastă.

— Îţi sugerez să bagi la cap ce ţi-am spus! a zis el. Dacă

nu începi să te comporţi ca un gentleman, nicio tânără respectabilă nu te va dori. Este oricum destul de dificil din cauza filiaţiei neadecvate a mamei tale. Nimeni nu moare de nerăbdare să-şi bage un monstru în pat.

Am poruncit degetelor să traseze leneş cercuri pe masa din mahon în loc să se încolăcească în jurul gâtului tatei. Eram prea chipeş ca să fiu aruncat în Turnul Londrei şi nu voiam să fiu dus acolo sub acuzaţia de crimă. Asta chiar că mi-ar fi stricat imaginea în societate, deşi m-ar fi scutit de asemenea conversaţii, pe viitor. Decizii, decizii!

Mi-am sprijinit spatele de scaun, mimând plictisul, deşi prin sânge îmi fierbea un râu de furie. Nu intenţionam să mă însor prea curând, dar când aveam să o fac, jurasem să aleg o persoană care să-mi pună sufletul şi fiinţa pe jar. Până atunci, mă mulţumeam cu ucenicia mea şi cu actualul drum în viaţă.

— Adevărata mea dragoste este ştiinţa, am zis, în cele din urmă. Mă consider deja făgăduit ei. Acum, te rog să mă scuzi, am spus, ridicându-mă şi aruncând şervetul pe masă. Am întârziat la o întâlnire clandestină cu iubirea mea. O să întârzii; nu mă aştepta!

Tata nici nu a clipit.

— Poate ar fi mai bine să stai în apartamentul din Piccadilly până ce-ţi vine mintea la cap. O voi trimite la tine pe doamna Harvey, ca să te păzească. Poţi să pleci!

Nu mă înveselea cu nimic faptul că tata tocmai *mă trimisese* la plimbare, în ciuda eforturilor mele de a-l alunga eu *pe el.* Mi-am smuls paltonul din cuier şi am trântit uşa în urma mea, făcând ramele tablourilor să se zguduie.

Ca orice monstru veritabil, simţeam nevoia să mă pierd în întunericul străzilor luminate cu lămpi pe gaz şi să cedez în faţa celor mai profunde dorinţe. Nu conta carnagiul pe care-l lăsam în urmă.

DOI
ÎNTÂLNIRE ÎN CEAŢĂ

Gara Necropolis
Waterloo, Londra
30 august 1888

Mi-am tras şapca de vânătoare pe frunte, ascunzându-mi chipul de oamenii din faţa Gării Necropolis. Oliver îmi spusese să-l întâlnesc la opt şi jumătate, dar, din cauza lecţiilor tatei despre calităţile unui bun peţitor, acum era aproape nouă şi un sfert.

Am privit cu atenţie tunelul ce ducea dinspre strada principală la gara din Londra din care plecau morţii. Trupul propriei mele mame fusese urcat la bordul unui tren care pleca de aici.

Mi-am încleştat pumnii, alungându-mi din minte batjocura tatei. Nu-mi puteam înfrâna sângele „neadecvat" ce-mi curgea prin vine. Dacă tata fusese cu adevărat aşa de îngrijorat, atunci poate că ar fi trebuit să găsească *o partidă mai bună.* Ca şi cum mama nu valorase nimic mai mult decât jumătatea pe care o adăugase, prin căsătorie, averii lor.

Am închis ochii o secundă, lăsând răcoarea să-mi stăpânească furia. Dădusem voie emoţiilor să scoată capul la iveală şi nu-mi permiteam deloc asemenea distrageri. Câteva momente mai târziu, o siluetă solitară a ieşit din ceaţa ce înconjura intrarea în tunel. Lampa cu gaz a sâsâit în timp ce omul se îndrepta, şchiopătând, spre mine. Am ascultat clicul uşor al bastonului ce lovea piatra cubică; sunetul părea să fie la fel de regulat ca şi bătăile inimii mele.

— Sal'tare! Am unu' pen' dumneata. Maşinile alea de încărcat e periculoase.

Am privit cu atenţie petele de sânge de pe manşetele şi de pe pantalonii omului.

— L-ai pus pe un cub de gheaţă, cum ţi-am spus să faci la ultimul pacient?

— Da, dom'le! I-am dat şi nişte tonic. Şi gin. I-am dat o grăma' de gin. Urla ca un mort. Da zău dacă n-are dreptate. Dacă aş fi în locul lui, zău că aş urla ca din gură de şarpe. Ăsta a sângerat ca dracu'.

În mintea mea dezbăteam necesitatea de a evidenţia greşelile afirmaţiei lui.

— Cred că vrei să zici că urla ca un nou-născut? Sau ca un lup? Morţii sunt morţi, Oliver. De aici şi neputinţa lor de a striga sau de a face vreun alt fel de zgomot.

Bărbatul a ridicat din umeri şi şi-a dat ochii peste cap. Mi-am propus să nu mai fiu aşa de precis data viitoare. Tata avea dreptate cu privire la un singur lucru: uneori trebuia să învăţ cum să mă comport în societate, deşi aveam impresia că avea să fie una dintre acele bătălii dintre minte şi gură pe care le pierdeam de ce mai multe ori. Cu toţi avem vicii.

Apropo de vicii, Oliver şi-a scos o butelcuţă din haină şi a băut zdravăn, apoi şi-a şters gura cu dosul palmei. Acum, pe faţă îi apăruse o dâră de pământ. Mi-am ascuns greaţa.

— Să-i mai dau nişte gin?

Toate gândurile despre dojana tatei şi posibila contaminare a victimei de către Oliver au dispărut. I-am mulţumit, în tăcere, ştiinţei. Doar ea mă vindeca de toate durerile. Oliver s-a aplecat într-o parte, aşteptând. M-am abţinut să nu intru pe loc în Necropolis şi să-mi ridic mânecile cămăşii. Tânjeam să încep procedura chirurgicală pe dată.

— Doar dacă începe să urle ca un mort.

Am rânjit, dar Oliver nu mi-a răspuns la fel. În mintea mea, mi-am dat ochii peste cap. Cam asta era cu încercările de a mă adapta la societate!

— Atunci mă duc să-l chem pe doctor. Ne întoarcem într-o oră. Vezi să fie camera curată!

Asta însemna ca Oliver să stea departe de ea, dar nu am mai dat glas acelui gând. Oliver m-a salutat preţios, fie în batjocură, fie naiba ştie de ce. Nu aveam timp să-i analizez

gesturile. Aveam un pacient nou. Adrenalina aproape că mă împingea să o iau la goană pe străzile pustii, ieşind şi intrând în ceaţă, pe când deveneam una cu umbrele.

Profesorul avea să fie mulţumit. Eu însumi abia îmi puteam stăpâni bucuria. Trecuse mult prea mult timp de când nu mai operasem un om viu. Morţii erau materiale minunate de studiu, dar ideea de a realiza ceva ce nu mai reuşise nimeni niciodată... asta îmi doream cu adevărat. Nu pentru glorie, ci pentru binele pe care l-aş fi înfăptuit.

Era ceva în atmosferă – ceva mai plăcut decât oalele goale de noapte şi de gunoi – care anunţa un şir infinit de posibilităţi. M-am uitat la cerul presărat cu nori, la vidul dintre stele, întrebându-mă dacă mama mă privea de acolo, de sus.

Ideea era prostească şi improbabilă, dar îmi plăcea să mi-o imaginez printre stele, făcându-mi cu ochiul, în întuneric; un diamant strălucitor la care lumea să se minuneze şi asupra căruia să-şi arunce visurile. Oricât şi-ar fi dorit tata, eu nu uitasem căldura şi iubirea ei necondiţionată. Era singurul sentiment pe care îl toleram din când în când. Mama era legătura mea cu lumea oamenilor – deşi probabil faptul că ea nu se mai afla printre cei vii spunea multe despre mine.

În faţă mi-a apărut o casă ce-mi era cunoscută. Nu mi-am mai bătut capul cu formalităţile, aşa că am urcat în grabă scările şi am intrat în casa profesorului fără să mai bat la uşă. Servitorii nu păreau să fie niciodată deranjaţi de excentricităţile mele. Ca să fiu sincer, nu-mi păsa dacă cineva mă credea ciudat. Nu îmi doream şi nici nu aveam nevoie de prieteni. Prietenii complicau viaţa şi îmi răpeau timpul dedicat studiului. Îi jurasem mamei că aveam să reuşesc. Nimic nu avea să mă împiedice din a-mi ţine acea promisiune. Chiar dacă uneori, în serile cu stele lucitoare ca aceasta, doream un suflet cu care să mă bucur de frumuseţea lor.

Am tropăit pe scări aşa cum făcusem de sute de ori înainte, ţopăind vesel. Profesorul şi cu mine exersam de mult tehnici noi. Încă de când mama îşi pierduse... Am

închis brusc acea uşă. Nu permiteam slăbiciunii să se insinueze. Nu în noaptea asta.

Fără să mă mai gândesc la nimic şi la nimeni, am deschis uşa laboratorului din beci. Entuziasmul mi-a pierit brusc când am văzut că profesorul nu era singur. O tânără cu părul negru ca pana corbului stătea în picioare, lângă o tavă pe care se afla un specimen proaspăt extras. Între degete ţinea strâns un bisturiu. La prima vedere, fata părea să fie gata să mă împungă cu bisturiul şi să-mi umble prin intestine. Am înlemnit o secundă, de teamă ca tânăra să nu-şi ducă la bun sfârşit atacul pe care parcă-l clocea în priviri. Mi-am îndreptat atenţia spre specimen – un ficat putred. Judecând după petele de pe mâinile ei, fata scosese singură organul. Am ridicat sprâncenele. Impresionant!

Cu mintea aiurea, aproape că am ratat ultima treaptă şi mi-am recâştigat echilibrul pe ultima sută de metri, mulţumind stelelor că nu căzusem cu nasul în cadavrul deschis. Nu ar fi fost tocmai o primă impresie cuceritoare. Pentru o clipă, ochii fetei s-au deschis larg, înainte de a-i miji, ca şi cum ar fi calculat şi ar fi dedus un milion de lucruri despre genul de persoană care eram şi despre intenţiile mele. Noua expresia de pe chipul ei indica faptul că mă considera o ameninţare.

Cu excepţia tatei şi a surorii mele, nimeni nu mă analiza atât de în detaliu. Cel puţin ostilitatea ei păruse să îi distragă atenţia de la tumba pe care o făcusem. Nu că mi-ar fi păsat de părerea ei. Mi-am înghiţit nodul din gât, ignorând cât de interesantă mi se părea tânăra.

Trebuia să ne mişcăm repede dacă voiam să salvăm ceva din ţesutul omului. M-am asigurat că vocea îmi suna calmă şi sigură, deşi pulsul o luase razna. Nu mai fusesem niciodată atât de tulburat şi am descoperit că nici nu-mi păsa prea tare. M-am silit să mă comport cât mai profesionist şi detaşat cu putinţă; o mantie la fel de cunoscută şi confortabilă pentru mine ca şi cerurile pătate de stele.

— E gata, profesore!

TREI
SALA DE OPERAŢII

Laboratorul doctorului Jonathan Wadsworth
Highgate
30 august 1888

— Aşa de curând?

Doctorul Wadsworth şi-a aruncat privirea la ceasul de pe perete, neştiind la cine să fie atent mai întâi: la pendulă sau la tânăra tăcută. În cele din urmă, profesorul i s-a adresat fetei, încruntându-se îngrijorat, patern. Mă întrebam care era relaţia dintre ei şi de ce nu o mai întâlnisem niciodată pe această tânără. Poate pentru că eu soseam de obicei noaptea, iar ea îl ajuta, pesemne, pe timpul zilei.

— Eşti în stare să închizi cadavrul de una singură?

Fata cu părul ca smoala şi-a îndreptat spatele, părând mai înaltă decât era, şi nu s-a sfiit să se arate indignată.

— Bineînţeles!

Am încercat să-mi ascund zâmbetul când am văzut-o îmbujorându-se. Fata era o apariţie formidabilă, mai ales stropită de sânge cum era. În timp ce ea era distrasă, mi-am permis să o privesc mai atent. Tânăra vorbea îngrijit, ca o aristocrată, iar structura ei osoasă delicată părea să îi indice originile nobile.

Mi-am ridicat sprâncenele a doua oară. Nu se întâmpla în fiecare zi să cunosc o fată de viţă nobilă, îngropată până la coate în măruntaiele vreunui cadavru. Pe de o parte, îmi doream să-mi pun un şorţ şi să desluşesc misterele morţilor alături de ea. De pe altă parte, raţiunea se burzuluia la un asemenea gând.

— Mătuşa Amelia zice că lucrul meu de mână e cu adevărat impresionant.

Fata şi-a tras umerii delicaţi şi s-a uitat pătrunzător în ochii doctorului. Un bărbat mai slab din fire s-ar fi dat,

pesemne, înapoi în faţa uităturii ei focoase. Doctorul Wadsworth părea însă amuzat – avea aerul unei persoane care mai avusese şi altă dată de-a face cu voinţa puternică a fetei şi supravieţuise.

Am întârziat cu privirea asupra tinerei încă un moment, încercând să desluşesc şi alte aspecte ale personalităţii ei, însă fata s-a mişcat un pic, ascunzându-şi emoţiile. O scânteie mi s-a aprins în inimă sub imboldul provocării, dar mi-am stăpânit pe dată focul. *Nu-mi permiteam* nicio distragere.

— În orice caz, a continuat ea, ignorându-mă dinadins, am exersat sutura pe un hoit de mistreţ astă-vară şi nu am avut nicio problemă. Nu cred că va fi cu mult mai greu acum.

Comparase morţii cu un mistreţ... Era delicioasă! Mi-a trecut prin minte să o invit la cină, alături de tata şi de mama mea vitregă, doar că nu mi-aş fi dorit să o supun la o asemenea tortură. Cu toate astea, pe seară, tata găzduia o adunare mare. Eu nu-mi propusesem să particip la cină, dar m-aş fi putut *răzgândi* dacă tânăra ar fi fost de acord să mă însoţească.

Ne-am fi distrat, cu siguranţă, discutând subiecte ştiinţifice peste masă, în timp ce tata s-ar fi înroşit mai tare decât jachetele purtate de gărzile reginei. Mult prea prinşi de conversaţia morbidă ca să mai dăm atenţie tatei sau vreunui alt invitat. Judecând după cât de bine mânuia bisturiul, nu aş fi fost surprins dacă tânăra ar fi ameninţat cu un cuţit pentru unt pe oricine ar fi îndrăznit să o irite.

Imaginându-mi toate astea, nu mi-am putut abţine un chicot, în timp ce s-a fata s-a rotit pe călcâie, fulgerându-mă cu privirea. Iată! Strălucirea violentă din ochii ei era... cum? Satisfăcătoare. Era destul de evident că tânăra îşi controla mimica feţei cât putea de bine, însă pumnii ei încleştaţi îi trădau enervarea. Interpretase greşit izbucnirea mea, dar parcă nu îmi venea să-i explic ce mi se păruse *atât* de amuzant.

În alte condiţii, poate că mi-ar fi făcut plăcere să-i vorbesc. Din păcate, acum nu era momentul potrivit pentru

a o cunoaşte mai bine. Am simţit însă un soi de satisfacţie văzând cum i s-a înroşit gâtul în timp ce ochii noştri s-au întâlnit, iar fata s-a uitat repede în altă parte. M-am scuturat iute de sentimentul călduţ ce mi se înfiripa în suflet şi mi-am reluat mina serioasă. Era timpul să trecem la treabă. Pierduserăm deja destul timp, care, oricum, era insuficient.

Doctorul Wadsworth şi-a aruncat iar ochii la cadavrul de pe masă înainte să-şi pună paltonul.

— Prea bine!

Doctorul s-a îndreptat spre birou şi a scos o vergea pentru cauterizare, despre care ştiam că s-ar fi dovedit utilă în misiunea noastră.

— Poţi închide cadavrul! Ai grijă să încui bine pivniţa când pleci!

Fata şi-a strâns buzele. Nu mă îndoiam că se gândea la tot felul de replici înţepătoare. Inima mi s-a lovit de coaste, cerşindu-mi atenţie. Ce ciudat!

Ca şi cum fata provocase reacţia pe care o avusesem, aceasta s-a întors spre mine, ţintuindu-mă, îndrăzneaţă, cu privirea. A trecut o eternitate până ce am reuşit să-mi desprind privirea de la ea şi am urcat scările. În urechi îmi sunau reproşurile tatei. *Nimeni nu te va vrea. Monstrule!* Pentru un motiv sau altul, gândurile astea mă sfârtecau mai tare decât mai devreme.

Până am ajuns înapoi la Necropolis, rănitul – al cărui deget mic mai atârna de un singur tendon încăpăţânat – zăcea mort de beat, iar Oliver avea să îi calce pe urme în scurt timp. M-am oprit, cercetând scena.

Camera mortuară părea desprinsă direct dintr-un roman de groază ieftin. Felinarele pe gaz sâsâiau şi pâlpâiau, iar mirosul lor era aproape la fel de copleşitor ca şi izul puternic, metalic, din aer. Din pricina cantităţii excesive de alcool din venele pacientului, sângele cursese peste tot. Eram recunoscător că masa din oţel putea fi ştearsă cu uşurinţă. Doctorul Wadsworth credea că un mediu steril era cel mai important element al unei operaţii de succes.

Concluzia lui mi se părea pe de-a-ntregul corectă. Era logică, deşi nu toată lumea era de acord cu ea.

Doctorul Wadsworth a inspirat adânc. Era evident nemulţumit. S-a îndreptat spre tava cu instrumente chirurgicale de lângă pacient.

— Alcoolul era menit să mai stingă durerea.

Doctorul a arătat cu degetul spre sângele uscat de pe una dintre nenumăratele cârpe din jur.

— I-ai dezinfectat măcar rana?

Oliver şi-a bălăngănit capul spre doctorul Wadsworth, zâmbind cu toţi dinţii.

— Am dezinfectat tot, doctore! Tot!

— Se pare că te-ai dezinfectat şi tu şi încă şi mai bine, am mormăit eu, clătinând din cap.

Poate că ar fi fost mai înţelept din partea mea să-l trimit pe Oliver după doctor, în timp ce m-aş fi îngrijit de pacient, dar nu avea sens să mai critic această greşeală. Doctorul Wadsworth a scos seringa din sticlă şi din metal din trusa lui şi a aşezat-o pe tavă. A adăugat apoi alte câteva instrumente: un forceps cu dinţi, ac şi aţă, vergeaua de mai devreme, în cazul în care trebuia folosită, şi un fierăstrău. Lamele meticulos curăţate luceau în lumină, gata să fie utilizate. Instrumentele mele întunecate şi iubite!

— Thomas, a zis doctorul Wadsworth, trezindu-mă brusc din reverie, te rog să pregăteşti vergeaua, pentru orice eventualitate!

Am luat vergeaua şi acidul fenic de pe tavă şi m-am îndreptat spre unul dintre felinare. Nu voiam să spun ceea ce era deja evident pentru că-l respectam prea mult pe doctorul Wadsworth, însă nu aveam speranţe prea mari că o să salvăm degetul omului. Fusese tăiat prea adânc şi, deşi tăietura era curată, fără să fi sfâşiat prea mult carnea, pur şi simplu nu aveam încă abilitatea de a face o asemenea operaţie. Cu toate astea, nu mă îndoiam că aveam să reuşim cât de curând.

Dacă am fi reuşit o astfel de intervenţie, atunci nici transplantul de organe nu ar mai fi fost un vis aşa de

îndepărtat. Până la urmă, *acesta* fusese mereu scopul meu. Era prea târziu ca operaţia să fie cumva de ajutor familiei mele, dar nu însemna că nu puteam să-i scutesc pe alţii de pierderea oamenilor dragi. Sau cel puţin nu din cauza organelor şubrede. Moartea ne ia pe toţi, în cele din urmă. Pentru asta nu există niciun remediu.

Am deschis uşiţa de sticlă a felinarului, am trecut vergeaua din metal prin acidul fenic, am înfăşurat o cârpă în jurul cozii ei, apoi am băgat-o în flăcări, privind în timp ce metalul se aprindea portocaliu, ca un cărbune.

Mi-am aruncat privirea peste umăr, atent la felul metodic în care profesorul încerca să reataşeze ligamentele şi tendoanele. Fruntea îi era scăldată de transpiraţie, dar nu îndrăznea să-şi şteargă broboanele cu mâinile. Pacientul nu mai era ameţit de gin. Ochii lui negri erau holbaţi şi ficşi de durere.

— La dracu'!

Câteva momente mai târziu, doctorul Wadsworth a oftat frustrat.

— Pregăteşte-te de amputare, Thomas! Nu mai e posibil să punem degetul la loc.

Pacientul şi-a deschis gura, dar înainte ca strigătele lui să atragă atenţia cuiva din Necropolis, i-am îndesat o batistă între dinţi.

— Muşcă! Tare!

Auzindu-mi tonul autoritar, ochii omului s-au îndreptat spre mine; în privirea lui se citea groaza. Era limpede că ceea ce avea să se întâmple urma să doară, indiferent de cât de mult îi fusese deja tăiat degetul.

Omul a muşcat pânza, încleştându-şi maxilarul de parcă ar fi fost un câine sălbatic sfărâmând un os, şi a urlat înăbuşit. Mi-am îndreptat iar atenţia spre mişcările profesorului. Gesturile lui erau rapide şi precise. Eficienţa era comparabilă cu a unei maşinării, iar eu am încercat să-i mimez metodele. Fără să scot o vorbă, am adus felinarul şi vergeaua incandescentă la masa de operaţie, ţinând-o cu grijă departe de membrele celor din jur.

Din moment ce degetul abia se mai ţinea lipit, pielea nu

mai trebuia tăiată iniţial cu bisturiul, aşa că profesorul a ridicat, în schimb, un fierăstrău proaspăt sterilizat. Eu am prins braţul victimei, ţintuindu-i încheietura pe masă şi restul mâinii departe de degetul mic. Ştiam că-l durea pe sărmanul om, dar nu-mi puteam permite să-mi scape din încleştare. Ar fi fost mai rău să se aleagă cu toată mâna tăiată decât cu o mică vânătaie din cauza faptului că îl strângeam zdravăn.

Ţipetele lui înăbuşite au crescut în intensitate în timp ce doctorul cobora fierăstrăul. Operaţia a fost gata în câteva secunde, iar degetul a lunecat într-o găleată plină cu rumeguş. Doctorul Wadsworth a apucat vergeaua de metal din flacără, iar printre ţipetele victimei s-a auzit sfârâitul cărnii şi al sângelui. Omul a leşinat imediat, iar mirosul cărnii arse a început să plutească prin aer. Era chiar mai bine că pacientul avea să fie inconştient de-a lungul operaţiei, deşi nu avea să mai ţină mult.

Doctorul Wadsworth a terminat operaţia, a curăţat şi a pansat rana în puţin mai mult de un minut. S-a dat înapoi. Părea îngrijorat.

— Nu am avut ce face, am zis, luându-mi ochii de la degetul acoperit de rumeguş.

Ştiam cât îşi dorise doctorul ca operaţie să fie un succes.

— Voi curăţa eu aici!

— Aşteaptă!

Doctorul Wadsworth şi-a scos ochelarii şi s-a frecat la ochi. Nu exista îndoială că eram amândoi dezamăgiţi. Am aşteptat ca el să vorbească, bătându-mi şoldurile cu palmele.

Au trecut câteva momente şi doctorul s-a îndreptat spre o chiuvetă. Şi-a ridicat mânecile, fără să-i mai pese de sângele care-i păta acum manşetele. A luat săpunul fenic. Cunoşteam suficient de bine procesul ca să-i acord destul de mult timp doctorului să-şi limpezească mâinile şi mintea. În cele din urmă, după ce s-a uscat şi şi-a pus ochelarii la loc, profesorul s-a întors spre mine.

— A fost o seară lungă, Thomas! De ce nu mergi acasă, să te odihneşti? O să rămân aici, ca să mă asigur că

pacientul nostru e stabil şi ca să scap cum trebuie de deget.

Am deschis gura, cu gând să mă opun, dar doctorul nici nu a vrut să audă.

— Vreau să fii cu mintea limpede şi atent la cursul de mâine. Mai e puţin până la zori. Mergi şi odihneşte-te!

Am expirat, deloc încântat să mă îndrept spre apartamentul gol din Piccadilly, şi am hotărât să fac un ocol. Era o noapte perfectă pentru o plimbare înviorătoare, de care aveam cu disperare nevoie înainte să pot spera că voi pune geană pe geană.

Exista în mine un exces de energie care nu mi-ar fi dat pace dacă nu o consumam. Nu ştiam dacă de vină era operaţia eşuată sau faptul că gândurile îmi rătăceau aiurea. Preocuparea pentru oricare dintre aceste motive era o pierdere de timp şi sfida logica.

— Bine!

Mi-am pus paltonul.

— Ne vedem mâine, domnule profesor!

PATRU
MAI ÎNTÂI CURGE SÂNGE

Şcoala pentru băieţi Harrow
Londra
31 august 1888

Îmi exersam stăpânirea de sine stând într-o clasă cu nişte colegi ce păreau preocupaţi de diagramele morţii – şi de gândul că aveau să-şi verse maţele. Rezolvam în minte ecuaţii, sperând ca emoţia familiară a rezolvării unui puzzle să-mi mângâie cumva tulburarea crescândă. Aveam sentimentul că proasta mea dispoziţie nu se datora doar colegilor lipsiţi de vigoare. Atenţia îmi era atrasă mişeleşte în altă direcţie.

Cu cât porunceam mai mult minţii să se concentreze, cu atât aceasta se răzvrătea împotriva dorinţelor mele. Cu siguranţă nu mă ajuta nici faptul că doctorul Wadsworth era distras şi el de noul student ce arăta suspect de familiar. Aş fi zis că era amuzant – haina mult prea mare şi pălăria trasă pe frunte –, dacă nu aş fi fost atât de conştient de prezenţa ei în sală.

Fata reuşise destul de bine să-şi ascundă chipul. Părul ei negru era pieptănat în sus şi aproape că semăna cu un student. Îi recunoşteam însă ochii şi strălucirea inteligentă din ei.

Am bătut cu degetele în notiţele pe care le luasem, ignorând petele de cerneala şi reuşind să mă mânjesc şi mai mult. Nu-mi păsa însă decât de cazul din faţa noastră şi de misterul ce înconjura crima brutală. Şi de tânăra a cărei existenţă doream cu disperare să o ignor. Poate că era un fel de pedeapsă sau de test. Îmi petrecusem o mare parte a nopţii învârtindu-mă de pe o parte pe alta, chinuit de gândul operaţiei nereuşite… Şi de doi ochi ca smaraldele care păreau să mi se înfigă chiar în suflet. Ea, în mod sigur, nu făcea nimic care să mă ajute să o uit.

Simţeam ochii aceia verzi fixaţi asupra mea, disecându-mă iscusit ca o unealtă. Am avut nevoie de fiecare picătură de disciplină ştiinţifică ca să nu mă răsucesc pe scaun şi să îmi aţintesc privirea asupra ei. Nu voiam să ştiu *de ce* mă studia şi nici să mă îngrijorez pentru defectele pe care avea să mi le găsească dacă mă analiza prea mult.

— Spuneţi-mi, băieţi, a început doctorul Wadsworth, ce sugerează dovezile, din moment ce sângele găsit sub cadavru era deja coagulat? Ba chiar mai mult de atât, de-abia s-a găsit suficient sânge cât să umple o jumătate de halbă; ce ar putea spune acest lucru despre sfârşitul victimei noastre?

Cu ceva efort, mi-am pus creierul la treabă şi m-am concentrat la detaliile întrebării profesorului, ştiind că ne oferise suficiente amănunte ca să dăm un răspuns. Am numărat până la zece o dată şi încă o dată, bătând cu palmele în scaunul meu din lemn. Sigur că unul dintre colegii noştri avea o teorie. Nu mă îndoiam că tânăra avea să ofere o ipoteză uimitoare şi, la naiba, trebuia să ştiu dacă aveam dreptate în legătură cu ea!

Mi-am aruncat discret privirea în direcţia ei. Pălăria îi era înclinată astfel încât îi acoperea o mare parte a chipului, dar chiar şi aşa simţeam acelaşi dezgust profund în oftatul ei adânc. Puteam pune rămăşag că şi fata se simţea la fel ca mine. Am aşteptat cu răsuflarea tăiată ca tânăra să-şi exprime răspunsul. Doar că aceasta a rămas tăcută, cu buzele lipite. De ce nu voia...

Am clipit încet în timp ce mai multe adevăruri au prins contur. Cu excepţia cazului în care reuşea să-şi ia vocea unui tenor, fata nu putea vorbi cu glas tare. Şi puteam pune pariu că tăcerea ei era rezultatul unui soi de târg făcut cu profesorul şi nu o înţelegere care să o mulţumească. Deodată m-am simţit frustrat în locul ei şi am alungat rapid orice idee grandioasă de a mă amesteca.

Nu era treaba mea şi, oricum, orice intervenţie ar fi creat necazuri pe care nu mi le doream.

Domnul Arthur Pennington, băiatul de lângă ea, a mijit ochii în timp ce-i studia profilul. Bineînţeles că singura

persoană din clasă cu o înclinaţie spre visare şi care nu era niciodată atentă la lecţii era aceea care să devină interesată de prezenţa unui nou student. Dacă Arthur se uita mai atent avea să-i descopere secretul...

Înainte ca un alt gând să apuce să mi se formeze în minte, mâna mi s-a înălţat în aer ca o săgeată. Acum mă luptam cu ruşinea ce mă încerca din cauza petelor de cerneală de pe degete – mă întrebam dacă fata le observase şi mă credea neîngrijit.

Doctorul Wadsworth a dat din cap în direcţia mea, distrăgându-mi atenţia de la grijile inutile, aşa că mi-am dres glasul, trăgând de timp. Nu ştiam prea bine ce voiam să spun, dar nu-mi permiteam să recunosc un asemenea lucru, din moment ce toţi se rotiseră pe scaun şi se holbau la mine ca şi cum circul sosise în oraş cu un babuin vorbitor.

Prea bine, atunci! Măcar Arthur Visătorul nu o mai cerceta pe tânără. Ochii lui erau acum aţintiţi asupra mea, aşteptând spectacolul ce avea să urmeze.

M-am ridicat şi am hotărât să stau cu faţa la colegii mei şi să le înfrunt batjocura cu fruntea sus. De asemenea, astfel îmi permiteam să studiez reacţia fetei şi să mă asigur că nimeni altcineva nu o privea prea atent. Nu că ar fi trebuit să-mi pese dacă era descoperită sau nu.

— Este evident, dacă mă întrebaţi pe mine, am zis, gura luându-mi-o iar pe dinainte, în timp ce părţi din puzzle păreau a se uni, că ucigaşul nostru fie i-a făcut propuneri indecente, pentru a o ademeni într-un loc retras, fie s-a strecurat în spatele ei – din moment ce era în mod clar sub influenţa alcoolului – şi a atacat-o.

Am văzut atunci scena în faţa ochilor, de parcă aş fi comis chiar eu această crimă. Mi-am închis mintea în faţa lumii şi a oamenilor, devenind una cu lama armei ucigaşului. Fiecare tăietură, fiecare împunsătură era precisă, calculată. Criminalul trebuie să fi fost o persoană instruită ca să facă asemenea tăieturi iscusite. Nu era fapta unui amator. Creierul ţesea mai multe teorii... Dacă ucigaşul nu era doctor, atunci cine altcineva ar fi putut

face asemenea incizii pricepute? Profesorul şi-a dres glasul, aducându-mă iar în prezent.

Doctorul Wadsworth şi-a tras o pereche de ochelari pe nas, iar eu m-am crispat brusc, sperând că următoarea întrebare nu avea să mă prindă nepregătit. Nu că aş fi vrut să impresionez pe cineva de acolo, m-am dojenit eu.

— Thomas, de ce crezi că victima a fost atacată din spate, când majoritatea colegilor mei cred că ea era întinsă la momentul săvârşirii crimei?

Am simţit cum pe buze mi se forma un rânjet şi, chiar în ultima clipă, am hotărât că aş fi făcut o impresie proastă să zâmbesc aşa de larg în timp ce descriam o crimă sălbatică. Prin puteri supranaturale am reuşit să mă stăpânesc.

— Pentru că, aşa cum aţi afirmat, domnule, gâtul îi era tăiat de la stânga la dreapta. Luând în considerare că majoritatea oamenilor sunt, de fapt, dreptaci, ne-am putea imagina, după traiectoria în coborâre pe care tocmai aţi descris-o şi după probabilitatea statistică ce ne îndreptăţeşte să credem că făptaşul era, cu adevărat, dreptaci, că cea mai simplă metodă de a-şi comite crima ar fi fost *din spatele* victimei.

M-am uitat în jur, dar nimeni nu îndrăznea să mă privească în ochi. Din moment ce nimeni nu părea convins de speculaţia mea, am hotărât că cea mai bună metodă de a stârni o discuţie ar fi să trec la acţiune. L-am prins pe băiatul ce şedea lângă mine şi am reuşit să-l ridic în picioare fără ca el să mi se opună prea mult. Din câte se părea, băiatul nu se pregătise pentru debutul lui actoricesc şi pesemne că era de-a dreptul şocat, căci a răsturnat scaunul cu piciorul.

Era pentru prima dată când mă gândeam la cât de ciudat trebuie să fi părut altora comportamentul meu. Dacă reuşisem cumva să o impresionez pe noua studentă, acum eram mai mult ca sigur că nu era deloc intrigată de persoana mea. Era tardiv pentru regrete. M-am concentrat la misiunea mea. De asemenea, colegul de clasă se zvârcolea ca un drac şi asta m-a adus cu picioarele pe pământ.

— Probabil că a înconjurat-o cu braţul stâng peste piept sau peste trunchi, a tras-o aproape, aşa – captivat de scena ce mi se desfăşura în minte, l-am învârtit pe băiat şi mi-am încolăcit braţul peste gâtul lui, imobilizându-l – şi a lovit-o scurt cu lama peste gât. O dată, în timp ce femeia era în picioare, apoi de alte două ori în timp ce cădea la pământ, înainte să-şi dea seama ce i se întâmpla.

O tăcere desăvârşită a urmat demonstraţiei mele, aşa că mi-am revenit repede din jocul meu de-a criminalul. Simţeam privirile incredule ale colegilor parcă străpungându-mă şi am ales să le ignor, concentrându-mă iar la femeia ucisă. Nu conta dacă eram considerat un ciudat. Tot ce conta era dreptatea. M-am aşezat la loc şi am încercat din răsputeri să-mi recâştig demnitatea, deşi unii ar fi zis că o pierdusem cu mult timp în urmă. M-am pregătit pentru o altă rundă de mustrări şi am decis să le dăruiesc colegilor alte câteva deducţii.

— Dacă am studia felul în care e pătată de sânge podeaua unui abator, sunt sigur că am descoperi un soi de tipar inversat, din moment ce, în general, vitele sunt măcelărite în timp ce atârnă cu capetele în jos.

Gata! Dacă nici după asta nu eram categorisit ca periculos şi cu reputaţie proastă, atunci nu ştiu ce aş mai fi putut face. Înainte să pot analiza consecinţele actelor mele, profesorul a bătut o dată tare din palme şi a strigat:

— Ha!

Rânjetul lui era încă şi mai straniu decât mica mea punere în scenă a crimei. Cel puţin nu era singurul care lua discuţia în serios.

Am văzut-o pe fată tresărind, deşi m-am prefăcut că nu am observat. M-am certat singur că mă tot referam la ea ca la „fata”, ca şi cum nu merita altceva decât acea simplă descriere. Deşi eram mai mult ca sigur că nu-mi doream un prieten, mi-am promis că aveam să-i aflu numele până la sfârşitul zilei. Trebuia să ştiu pe cine plănuiam să ocolesc.

Profesorul a început să se plimbe de-a lungul estradei.

— Atunci de ce nu a sărit sângele pe întreaga parte de sus a gardului, ar spune cei care se opun teoriei tale? Când

i s-a tăiat jugulara, sângele ar fi trebuit să împroaşte.

Deşi profesorul nu mi se adresase direct, am dat oricum din cap, vrăjit de moment. Mă gândisem şi la asta.

— E destul de simplu de explicat, nu-i aşa? Purta o eşarfa când a fost atacată, care după aceea a căzut. Sau poate că ucigaşul i-a smuls-o de la gât ca să-şi şteargă cuţitul.

M-am gândit la profesor şi la cât de grijuliu era cu propriile instrumente.

— Nu e exclus nici ca asasinul să sufere de vreo manie.

Cuvintele mele au fost întâmpinate doar de tăcere. Îmi doream să cred că ceilalţi studenţi erau amuţiţi de inteligenţa mea, dar îmi dădeam seama că era un simplu vis, amplificat de lipsa de somn.

— Thomas, capacitatea ta de a face deducţii este incredibilă, a zis doctorul Wadsworth. Şi eu cred că victima noastră a fost atacată din spate, în timp ce stătea în picioare. Cel mai probabil, cuţitul folosit avea între cincisprezece şi douăzeci de centimetri.

Profesorul s-a oprit ca să mimeze lungimea, înainte să continue. Între improvizaţia mea teatrală şi lecţia asta, aerul se năclăise de disconfort, dar profesorului nu părea să-i pese. De multe ori aveam impresia că se purta grosolan ca să-şi dea seama care dintre studenţii lui erau capabili să se detaşeze de oroarea de care eram înconjuraţi. Dacă o simplă discuţie despre o crimă era tulburătoare, atunci pesemne că ei nu aveau să ajungă niciodată să investigheze locul unei tragedii.

— Judecând după tăietura neregulată de la nivelul abdomenului, aş zice că rana a fost făcută post-mortem, pe locul unde a fost descoperit cadavrul, a continuat doctorul Wadsworth. Aş îndrăzni chiar să afirm că ucigaşul nostru a fost întrerupt şi că nu a obţinut ceea ce căuta. Dar înclin să cred că ar putea fi stângaci sau ambidextru, conform celorlalte dovezi.

Ah! O mică greşeală în teoria mea – deşi, dacă criminalul era ambidextru, atunci nu greşisem *totalmente.* Nu că m-ar fi supărat foarte tare să mă înşel. Nu aveam decât de

învăţat.

Domnul William Ambrose a ridicat mâna şi m-am abţinut să nu-mi dau ochii peste cap. De obicei, tânărul punea cele mai enervante întrebări. Profesorul a făcut un semn din cap în direcţia lui, oferindu-i ocazia de a ne uimi cu întrebarea sa.

— Ce vreţi să spuneţi? Ce căuta ucigaşul?

Profesorul nu a pierdut nicio clipă şi a răspuns imediat.

— Roagă-te să nu aflăm niciodată!

În acel moment, puteam jura că toţi colegii mei au răsuflat la unison, aşteptând ca profesorul să detalieze, intrigaţi de idee şi dezgustaţi de propria curiozitate.

— De dragul acestei lecţii, vă voi divulga teoriile mele. Cred că îi voia organele. Detectivii însă nu-mi împărtăşesc opinia în acest caz, a zis doctorul Wadsworth, deşi tonul lui părea forţat să sune cordial, anticipând probabil un alai de întrebări morbide. Sper doar că ei să aibă dreptate, iar eu să mă înşel.

Şi ca prin minune, respiraţia pe care colegii mei şi-o ţinuseră până atunci s-a descătuşat într-o discuţie animată. Am încercat din răsputeri să mă abţin şi am schiţat, în schimb, o inimă. De dragul a tot ce era mai sfânt pe lume, nici nu am îndrăznit să-mi arunc privirea spre Elementul de Distragere Numărul Unu. În schimb, am reuşit să mă conving că aş fi dat dovadă de cavalerism dacă mă îndreptam spre locul în care şedea ea şi-i ofeream câteva sfaturi, aşa că am făcut întocmai.

— Trebuie să desenezi umbra în partea stângă a cadavrului; altfel pare o baltă de sânge.

Fata m-a împuns cu privirea şi m-am abţinut brusc de la orice alt comentariu. Ce mod plăcut de a mă prezenta şi de-a o face să nu-şi dorească a mă spinteca pe loc! Am mijit ochii, observându-i obrajii uşor îmbujoraţi. Poate că nu era *chiar* gata să-mi arunce maţele prin clasă. Poate că ar fi preferat să mă sărute mai întâi şi *apoi* să mă hăcuiască.

Cumva, gândul ăsta mi-a aprins iar speranţa şi, spre oroarea mea, gura mi-a luat-o pe dinainte.

— Serios, ar trebui să ştergi petele alea ridicole, am spus eu. Lumina lampadarului cădea din unghiul ăsta.

Am trasat o linie în carnetul ei, ca să-mi demonstrez punctul de vedere, distras de pulsul ce mi se mărise în timp ce fata a deschis gura.

— Ai greşit teribil.

Probabil că m-aş fi putut lipsi de acea ultimă afirmaţie. Dorinţa criminală ce sclipea în ochii ei îmi confirma bănuiala.

— Serios, ar trebui să-ţi vezi de ale tale, a răspuns ea, pe un ton ţâfnos.

Tânăra a închis ochii după ce aproape mârâise la mine. Fie făcea vrăji să mă spulbere, fie îşi dorea să nu-mi fi vorbit deloc. În timp ce *eu* mă luptam să o ignor, nu-mi trecuse nici măcar o dată prin minte că poate şi *fata* încerca să mă evite. Sigur, în societatea noastră erau destul de multe persoane care nu m-ar fi vrut în preajma lor, dar de data asta era... diferit. Nu-mi puteam da seama de ce.

Am privit-o cugetând în timp ce fata a deschis ochii şi m-a fixat încăpăţânată. Dacă mi se păruse că privirea ei de mai înainte fusese apăsătoare, noua ei mină era de-a dreptul ucigătoare. Nu-i era deloc teamă să se uite direct în ochii mei, iar eu nu am mai reuşit să-mi opresc zâmbetul ce-mi tresălta pe buze.

— Deşi îţi apreciez observaţia, a zis ea printre dinţi, aş aprecia dacă ai fi aşa de bun să mă laşi să-mi văd de studiu.

Mi-am înghiţit hohotul de râs. Se descurcase de minune să mimeze vocea unui bărbat. Nu mă puteam hotărî dacă ar fi trebuit să pretind că fusesem păcălit sau să-i indic că-i cunoşteam secretul. Nu mă descurcasem niciodată cu asemenea intrigi cuceritoare, iar amuzamentul a avut câştig de cauză.

— Bine, domnule...

Am lăsat întrebarea neterminată, căci situaţia părea într-un echilibru fragil. Dacă îmi răspundea sincer, atunci am fi împărtăşit primul nostru secret. Dacă alegea să se

prefacă în continuare… ei bine, atunci nu mai eram sigur ce ar fi însemnat. Presupuneam că pasul logic ar fi fost să o evit pe viitor.

A părut să treacă o veşnicie până s-a hotărât ce să-mi răspundă. În cele din urmă, a aruncat o privire în jur, apoi s-a uitat iar la mine.

— Wadsworth. Numele meu este Audrey Rose Wadsworth.

Mi-am mutat pe dată privirea de la ea la doctorul Wadsworth. Atunci, pesemne că profesorul era unchiul ei. Din câte ştiam, doctorul nu fusese niciodată căsătorit, iar asemănarea era evidentă în privinţa nuanţei ochilor. Am încercat să-mi amintesc tot ce puteam despre familia lor şi am izbutit să-mi aduc aminte că tatăl fetei era lord.

Mă întrebam de ce nu o mai văzusem niciodată, apoi mi-am dat seama că nu eram genul care să participe la petreceri şi la baluri găzduite de cei de o vârstă cu noi. Acum însă mi se părea o idee genială. Dacă se întâmpla să o întâlnesc pe domnişoara Wadsworth bând prea mult punci şi făcând scandal, atunci poate că urma să fiu chiar eu acela care ateriza cu faţa în prăjituri.

— Cred că ne-am întâlnit noaptea trecută, a zis ea brusc. În laboratorul unchiului meu…

Tonul ei plin de speranţă m-a făcut să-mi alung din minte gândurile la dansuri şi la alte fantezii ridicole. Nu trecuseră nici două minute şi eram deja în pericol să-mi placă prea mult compania ei. Situaţia nu se prezenta bine pentru niciunul dintre noi. Ştiinţa şi adevărul erau mai necesare decât distracţia şi prietenia. Cred că şi ea ar fi fost de acord. Şi poate… poate că tata avea dreptate. Fetei nu i-ar mai fi plăcut compania mea de îndată ce ar fi petrecut suficient timp cu mine. Gândul ăsta mi-a îngheţat inima şi mi-a adus aminte de cine eram.

— Îţi cer scuze, dar chiar nu am habar despre ce vorbeşti, am răspuns.

Voce îmi părea de gheaţă. Tehnic, nu făcusem cunoştinţă în mod oficial, aşa că nu minţeam.

— E prima oară când vorbim.

— Nu aş zice că am vorbit…

— Îmi pare bine că te-am cunoscut, Wadsworth. Sunt sigur că vom avea multe de discutat în viitorul apropiat. Foarte apropiat chiar, din moment ce în seara asta sunt ucenicul unchiului tău.

Din câte se părea, eram incapabil să-mi ţin gura. Faptele mele erau diametral opuse de ceea ce-mi comanda creierul. Îmi era limpede că nu doream să-mi mai petrec timpul cu periculos de fascinanta domnişoară Wadsworth. Totuşi, cuvintele mi se revărsau pe buze.

— Poate îmi vei oferi plăcerea de a testa câteva dintre teoriile mele?

Tânăra părea de-a dreptul iritată – în mod sigur din cauza schimbărilor rapide ale comportamentului meu –, dar a reuşit să-şi ţină emoţiile în frâu.

— Despre ce teorii e vorba mai exact?

M-am oprit o secundă, aducându-mi aminte de obsesia mamei pentru sinceritate. Mi se părea calea cea mai potrivită.

— Acelea legate de scandaloasa ta alegere de a participa la acest curs, bineînţeles. Nu mi se întâmplă în fiecare zi să întâlnesc o fată aşa de ciudată. Iubesc satisfacţia pe care o simt rezolvând un puzzle şi demonstrându-mi că am avut dreptate.

Fata s-a oprit şi am avut impresia că încerca să îşi aleagă cuvintele cu grijă.

— Aştept cu nerăbdare să-ţi aud teoriile fascinante legate de alegerile mele în viaţă, domnule…

— Domnilor! Vă rog, aş vrea să vă notaţi propriile teorii despre uciderea domnişoarei Mary Ann Nichols şi să le aduceţi la cursul de mâine.

Privirea fixă a fetei s-a mutat la unchiul ei, iar eu am oftat pe dinăuntru. Îi eram dator profesorului căci îmi oferise o scuză pentru a o părăsi pe domnişoara Wadsworth înainte de a o impresiona cu adevărat cu personalitatea mea unică.

Când tânăra s-a uitat iar la mine, i-am zâmbit cuceritor, sperând să diminuez cumva efectele farmecului meu

irezistibil. În timp ce plecam de lângă ea, fata părea să fie mai mult resemnată decât uimită.

Gândindu-mă la conversaţia despre *preferinţe, nevoi* şi *dorinţe* pe care o avusesem cu tata, am avut o revelaţie amuzantă. *Nu aveam*, sub niciun chip, *nevoie* de un prieten, însă începeam să cred că îmi *doream* unul. Mai ales dacă acel prieten era formidabila domnişoară Audrey Rose Wadsworth. Poate că avea să mă aducă, fără să ştie, din nou pe calea cea dreaptă a societăţii.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

În timp ce mă întorceam la locul meu, l-am auzit pe doctorul Wadsworth explicându-şi iar teoria domnului Pennington. Menţiunea trecătoare privind organele lipsă a părut să rezoneze abia acum în mintea mea şi m-am blestemat că nu-mi dădusem seama mai devreme de ceea ce voise să spună sau, mai degrabă, de ceea ce *nu* rostise cu voce tare.

Doctorul Wadsworth credea că crima nu era un caz izolat. Mintea mea începuse deja să zumzăie din cauza implicaţiilor acestei teorii. Am riscat o privire spre domnişoara Wadsworth, dar atenţia îi era iar îndreptată spre carnet. Dacă unchiul ei avea dreptate – ceea nu mă îndoiam deloc că ar fi fost adevărat –, atunci povestea noastră abia începea. Urma un lung şir de victime. O altă femeie avea să i se alăture doamnei Mary Ann Nichols. Şi apoi o alta.

Am bătut cu degetele în călimara mea, storcându-mi creierii. Nu conta cine era făptaşul sau cât ar fi durat; juram să pun capăt măcelului. Aveam să-l urmăresc pe ucigaş, să mă pierd în propria mea întunecime de mii de ori, dacă asta însemna să salvez fie şi o singură viaţă.

L-am provocat în gând pe criminal să facă următoare mişcare. Acesta era începutul unui joc pe care nu aveam de gând să-l pierd.

După ce descoperă adevărata identitate a lui Jack Spintecătorul, nonconformista Audrey Rose își vindecă rănile sufletești cufundându-se în studiu pe băncile Institutului Național de Criminalistică și Medicină Legală din România, găzduit de castelul Bran. Alături îi este fermecătorul și deopotrivă enervantul Thomas Cresswell, tovarășul ei de autopsii de la Londra. Călătoria în inima României, precum și șederea în fosta reședință a sângerosului Vlad Țepeș sunt tulburate de un șir de crime misterioase, pe care localnicii le atribuie Prințului Nemuritor. Mai curajoasă ca niciodată, Audrey Rose pornește în căutarea adevărului...

Din aceeași serie:

JACK SPINTECĂTORUL

Crimele din Whitechapel

„Aducând laolaltă istoria, romantismul, medicina legală, o eroină bătăioasă, un conflict care se desfășoară cu rapiditate, bande de criminali și ilustrații-document, Maniscalco îl atrage pe cititor într-o încântătoare aventură sângeroasă."

Booklist

ISBN: 978-606-793-451-9

www.edituracorint.ro

LEDA EDGE mystery

